

Giới thiệu Máu Động

Truyện Máu Động, chuyện tình cảm nói đến là đến không ai biết trước được và cũng không ai có thể chối từ được, nó đến một cách tự nhiên có những phút giây rung động đầu đời không thể tả được.

Cô cứ ngỡ rằng tình yêu của danh cho cô là xuất phát từ thiện chí bằng cả con tim, nhưng không ngờ cuộc hôn nhân này đắm những nước mắt và máu, cô cảm thấy ngọt ngào đến nghẹt thở. Cô phát hiện anh ta không như cô nghĩ, rất đáng sợ hơn cả sói. Giờ thì cô biết cô phải đã quá muộn rồi chẳng thật ra cô có trốn thoát được con sói hung tàn này không.

Một người luôn coi mình là một kẻ thống trị người khác, anh dễ dàng buông tha cho cô đâu anh ta sẽ bám lấy cô không buông như một con sói khát máu. Nhưng anh cũng yêu cô thật lòng chỉ vì anh không muốn cô là của riêng anh không phải của người khác và muốn mình là một người đàn ông có trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: CHƯƠNG 1

Từ siêu thị đi ra, bị một luồng khí nóng phả vào mặt, Cố An Ninh lau mấy giọt mồ hôi dính trên trán, rồi lại cúi xuống kiểm tra một lượt đồ mới mua xem đồ dùng hàng ngày đã đủ chưa, sau đó bước đi về phía ga tàu.

Năm nay trời nóng một cách bất thường, rõ ràng đã qua tiết thu phân nhưng trời vẫn nóng kinh khủng.

Cô mới đi được vài bước mà toàn thân đã ướt sũng, lại cảm thấy lạnh cả người từ phía sau, chính là cảm giác bị theo dõi rất rõ rệt...

Cố An Ninh dừng bước, quay đầu lại, người thì vội vã, người thì lạnh lùng, hoặc có người mặt không thể hiện cảm xúc gì đi ngang qua; trời quá nóng, ai cũng có vẻ bức bối ức chế.

Cô biết mình hơi nhạy cảm, ba tháng qua mỗi ngày đều trôi qua trong chờ đợi lo lắng, đại khái cũng là vì trong lòng có chút sợ hãi; cảm giác này đã kéo dài ba ngày nay.

Nghĩ lại, nếu thực sự bị theo dõi sát sao, sao có thể bình tĩnh được? Cũng phải xảy ra chuyện gì đó mới đúng với tính tình của người đó chứ?

Cố An Ninh khẽ thở dài, đôi tay xách đồ, mắt nhìn vào ngón tay bị ti súng đỏ lên, bất đắc dĩ cười cười: “Cố An Ninh, may cho là may vẫn còn đang sống sung sướng an nhàn như trước kia sao?”

Muốn tập sống một mình, ba tháng, khó có thể thích nghi được.

Cô tìm ga tàu gần nhất để về nhà. Thành phố này cô không quen thuộc lắm, mỗi lần ra khỏi cửa cũng không dám đi quá xa, chỉ dám đi dạo chỗ mấy tòa nhà gần đó, siêu thị này là bà chủ nhà chỉ cho. Vì vậy, quay về chỗ nhà trọ cũng không mất quá nhiều thời gian. Cố An Ninh bỏ tất cả đồ vào tủ lạnh rồi ngồi lên ghế salon uống nước.

Nước lọc với đá vụn chảy xuống họng, cảm giác rất thoải mái, tựa như trong phòng chỉ nghe thấy tiếng nuốt của cô. Cố An Ninh ngồi ngơ người trên ghế salon, đầu óc thả lỏng lại nhớ về chuyện xảy ra từ ba tháng trước, ngực không khỏi nhói lên.

Sao mọi chuyện lại tự nhiên thành ra như vậy?

Có tiếng chuông cửa vang lên, toàn thân cô đông cứng lại, cảnh giác hỏi “Ai đấy?”

Tiếng chuông cửa tiếp tục vang lên, còn lại vẫn yên tĩnh như không có ai tồn tại.

Lưng Cố An Ninh cứng đờ, xương quai xanh trũng sâu xuống vì căng thẳng, cô đi đến cửa ra vào ở phía xa, ánh mắt đề phòng sợ hãi giống như đang nhìn thấy một cái gì đó rất đáng sợ.

Thời gian, tựa như vì sợ hãi, mà kéo dài ra, giống như từng phút từng giây đều lâu hơn bình thường, cuối cùng ngoài cửa vang lên một tiếng nói sột sột: “Nhanh lên một chút”

Cố An Ninh nhớ lại số sách tham khảo mình mua, đáng ra đến rồi, sáng nay cô đã xác nhận nên không thể có chuyện nhầm được. Lúc này cô mới thả lỏng nắm tay, đầu móng tay đã in rõ trong lòng.

Vừa mở cửa đã thấy người chuyển phát nhanh có giấu ánh mắt bức bối, Cố An Ninh cũng không để ý nhiều, nhanh chóng ký nhận, vội vàng nói “Cám ơn” rồi đóng cửa.

Người chuyển phát nhanh cau mày, dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn cô, nói “Hàng”

Thì ra cô ký xong mà quên lấy hàng. Cố An Ninh xấu hổ cười cười, vươn tay ra lấy, không những thế còn là vươn tay qua khe cửa để lấy, mày của người chuyển phát càng nhíu chặt hơn.

Chắc là nghĩ cô bị điên đi.

Cố An Ninh nhận hàng, không dám nhìn đối phương thêm chút nào vội vàng đóng cửa, nhưng một giây sau một bàn tay to lớn, khớp xương rõ ràng đưa ra chặn cánh cửa đang đóng lại, cực kỳ nhanh và chuẩn xác.

Cố An Ninh không chỉ kinh ngạc mà còn run rẩy, dường như cô biết rõ đây là tay của ai.

Mà bàn tay kia có quá nhiều tội ác, nàng không thể nào quên được

—

“Cút đi, không tôi báo cảnh sát đấy”

Cố An Ninh thở gấp, lý trí quay về trong nháy mắt, ý nghĩ đầu tiên chính là đóng cửa lại rồi báo cảnh sát. Nhưng hiển nhiên là sức của cô không uy hiếp được tí nào, đối phương nhanh chóng đẩy cửa mở ra.

Cô choáng váng lùi về phía sau mấy bước, ánh mắt đột nhiên chạm vào ánh mắt anh ta.

Vẫn là đôi mắt đen sâu không lường được, hẹp dài mà sáng rõ, thoát nhìn như hiền lành vô hại, đáng tiếc là cô đã từng chứng kiến đáng sợ đáng sợ hơn của anh, bằng không... thật sự vẫn cứ tiếp tục bị lừa như vậy.

Cố An Ninh nắm chặt tay, lùi đến khi chạm vào bàn trà mới dừng lại.

Người đàn ông đó chỉ đứng ở cửa ra vào, nhìn nàng không chớp mắt, năm giác quan của anh ta không thể hiện ra bất cứ cảm xúc nào, vui vẻ hay buồn bực, trước nay anh đều giấu kín.

Phía sau anh ta còn có hai người đàn ông cao lớn mặc Âu phục màu đen, vươn tay ra chặn người chuyển phát nhanh đang định can thiệp. Bọn họ cúi xuống nói với người đó vài câu, không hề uy hiếp bằng vũ lực, chàng trai đó rồi đi không quay đầu lại trong ánh mắt của Cố An Ninh.

Người đàn ông vẫn đứng ở cửa ra vào, ánh mắt hoàn toàn hướng thẳng vào người cô, khiến cho Cố An Ninh hoảng sợ, giống như cảm giác bị rắn độc liếm từng tắc da trên thân mình.

Rèm bị gió thổi tung lên, khuôn mặt vốn lạnh như băng bỗng hiện lên ý cười: “Đùa vui không? Tôi tới đón em”

Cố An Ninh càng sợ hơn, tay đã chạm đến điện thoại bàn phía sau lưng. Cô không có điện thoại di động, bởi vì không có ai để liên lạc, hơn nữa cũng sợ bị anh tìm được.

Nhưng hy vọng của cô cũng nhanh chóng bị anh dập tắt, dường như anh rất thích thấy bộ dạng hoảng loạn của cô.

“Nếu em định gọi điện thoại, tôi nghĩ tôi phải nhắc em rằng đường dây điện thoại tầng này bị hỏng”. Giọng nam trầm thấp có vẻ đe dọa, lại giống như có lòng nhắc nhở, rõ ràng có vài phần yêu chiều.

Anh đưa tay lên nhìn đồng hồ, rồi lại hạ tay xuống: “Thợ sửa chữa đang đến, còn 15 phút, cho nên An Ninh à, không thể lãng phí thời gian được”

Cố An Ninh cả kinh, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nhìn anh không thể tin được, lập tức nghĩ đến năng lực của anh, nếu muốn động thủ khiến cô không thể động đến điện thoại không hề khó khăn

Cô tuyệt vọng nhìn anh, có chút không cam lòng: “Thiệu Đình, rốt cuộc anh muốn gì?”

Lông mày đen như mực của anh hơi chau lại, thân hình to lớn chặn ở cửa ra vào, dường như anh cũng đang tự hỏi vấn đề này, cuối cùng lại nở nụ cười nhàn nhạt, không trả lời mà xoay người đóng cửa lại.

Không gian chỉ còn lại hai người bọn họ, Cố An Ninh cảm thấy sợ hơn, những chuyện không tốt trong quá khứ giống con quái vật to lớn đang há cái mồm như chậu máu, nhìn cô chăm chăm khiến người cô mềm nhũn.

Những giọt mồ hôi căng thẳng đọng trên mũi cô, cổ họng căng cứng, nhưng đằng sau không thể lùi được nữa, cô chỉ có thể nắm chặt mép bàn nhìn anh lại gần.

Thiệu Đình từng bước một đi về phía cô. Anh rất cao, dường như đang quan sát toàn bộ con người cô, lúc này trông anh giống như đang nhìn con mồi đã ngã vào bẫy rập, hứng thú, hưng phấn.

Cố An Ninh trừng mắt, không khí xung quanh tựa hồ vì anh đến gần mà trở nên loãng hơn, chuyện xảy ra tiếp theo có phần ngoài dự đoán, khi một chiếc

còng tay lạnh lẽo khóa vào cổ tay cô, kinh ngạc hơn, phần còng bên kia lại bị anh khóa vào cổ tay mình.

Cố An Ninh khó hiểu nhìn người đàn ông trước mặt, nhưng nhiều hơn vẫn là tức giận vì bị sỉ nhục.

Anh đang xem cô là thú cưng sao?

Ánh mắt trầm tĩnh của Thiệu Đình nhìn chiếc cổ tay trắng nõn của cô, giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai, mang theo một loại ma lực khiến người ta như bị thôi miên: “Đã cho em tự tại ba tháng, giờ là lúc trở về rồi.”

“...”

Mãi cho đến khi bị anh mạnh mẽ mang lên xe, Cố An Ninh vẫn không cách nào lý giải được, sự cao ngạo gần như nhân từ trong lời nói của anh rốt cục là xuất phát từ đâu? Giống như đương nhiên anh là chúa tể sinh mạng của cô, là thượng đế của cô.

Cố An Ninh phẫn hận nhìn anh một cái, người đàn ông bên cạnh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng nhiên lại chậm rãi mở mắt ra.

Ánh mắt hai người bất ngờ gặp nhau, Cố An Ninh không hề cảm thấy bối rối hay e ngại, chỉ cố chấp nhìn anh: “Rốt cục là anh muốn gì? Tôi không muốn trở về, tôi chỉ muốn sống ở thành phố này, đồng thời, cũng không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Khuôn mặt Thiệu Đình lúc này nhìn không ra vui giận, chỉ trầm mặc liếc nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang căng lên và đỏ ửng của cô, đôi môi mỏng khẽ héch, lạnh nhạt nói một câu: “Ba em thì sao? Cũng không muốn gặp à?”

Cố An Ninh hơi rừ mi, cắn chặt môi không để ý lời uy hiếp của anh, nhưng mà vẫn phải bi ai thừa nhận, điều kiện này thật hấp dẫn.

Đây là chuyện duy nhất vẫn thường quán lấy cô trong mỗi giấc mơ thời gian gần đây, có thể thấy được cô rất bận tâm đến điều này.

Thiệu Đình nhìn sự do dự chột lóe lên trong mắt cô, không nhịn được vron tay ra, lúc này còng tay phát ra tiếng động loảng xoảng, tiếng động này như bùng tình ký ức trong đầu cô, cô cứ như chìm sợ cảnh cong vọt rứt mình lại.

Ánh sáng lạnh vút qua đôi con ngươi tối đen của Thiệu Đình, bàn tay kia vẫn còn ngừng hờ hững giữa không trung.

Cố An Ninh thật sự sợ anh, có lẽ là nên nói, cô sợ anh đến gần mình.

Thiệu Đình người này, ưu điểm và cũng là khuyết điểm duy nhất chính là lòng quyết tâm rất mạnh, anh muốn đụng vào người cô, như vậy, động tác này phải được hoàn thành, quá trình ra sao anh cũng không cần để ý, cái anh mong muốn chính là kết quả mà thôi.

Cho nên anh không chút để ý đến sự kháng cự của cô, bướng bỉnh vron bàn tay dày rộng đặt lên đỉnh đầu cô, vuốt nhẹ sau đó cầm đuôi tóc của cô lên mà chơi đùa.

“Dù tôi có lừa em, em cũng chỉ có thể tiếp nhận, không được cãi lại, phải tin tưởng vào tôi.”

Người đàn ông này luôn có bản lĩnh khiến cô nhiều lần rơi vào vũng lầy tuyệt vọng, toàn thân Cố An Ninh run rẩy cảm nhận đầu ngón tay lạnh lẽo của anh, một đường đi qua bờ vai, sự lạnh lẽo của nó khiến máu dịch trong người cô như bị ngưng trệ.

Đôi tay này rất đẹp, thon dài sạch sẽ, đốt ngón tay rõ ràng, nhưng mà nó và chủ nhân của nó đều như nhau, không có một chút ăn khớp gì cả. Tay anh di chuyển xuống dưới lớp váy của cô, một giây tiếp theo bỗng dưng đẩy mép quần lót của cô qua, không hề báo trước mà đi vào trong cơ thể cô.

Không có dạo đầu không có âu yếm, chỉ có sự xâm nhập đầy khô khốc, không ngừng đi vào trong, vết chai trên ngón tay anh khẽ miết vào khiến dưới thân của cô nóng lên hừng hực.

Sự ấn nhấn trên mặt của Cố An Ninh hầu như tan vỡ: “Thiệu Đình!”

Trên mặt anh vẫn chưa hề nhuộm màu tình dục, đáy mắt đen chìm khó hiểu, lời nói bên tai cô tràn ngập áp lực khiến không ai xen vào được: “Đây là nghiêm phạt vì em đã chống cự anh, An Ninh, anh không muốn có lần sau, nhớ kỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Vào lúc 17 tuổi, Cố An Ninh gặp một chuyện rất kinh khủng, đối với bất kỳ cô gái nào cũng không thể quên được. Tên đàn ông kia rất đáng sợ, cho dù cô chưa bao giờ nhìn thấy rõ hình dáng của hắn nhưng vẫn luôn nhớ được cặp mắt sói hung ác khi hắn đang nằm trên người cô.

Lực sát thương của tên đó cũng kinh người y như loài thú, khiến cô từ đó về sau luôn bị ám ảnh tâm lý, luôn tỏ ra kháng cự với nam nhân, với chuyện ấy thì khỏi phải bàn.

Vậy mà Thiệu Đình cái gì cũng làm, khiến cho cô phát điên lên được.

Cố An Ninh nhăn mặt nhăn nải, vẩy vãi bông trắng trên người cô che chắn rất kín đáo. Thiệu Đình rất cẩn thận, không để lộ sơ hở. Đôi chân dài của cô chỉ lộ đến đầu gối, người ngoài nhìn vào không thấy có gì khác thường, ngoại trừ việc có vẻ run run thì không phát hiện ra sự lạ.

Thiệu Đình bên cạnh cũng như thế, thái độ trầm tĩnh lạnh nhạt, chỉ là hơi nghiêng người ôm cô.

Không ai có thể tưởng tượng được vào giờ phút này, người đàn ông cao cao tại thượng ấy lại đang làm chuyện tình dơ bẩn.

Tâm lý và thân thể của Cố An Ninh đều bị tra tấn, cô không thể nào rời đi ngón tay đang tác quái trong cơ thể, mà hắn lại quen thuộc với thân thể cô, hết lần này đến lần khác không chịu thỏa mãn cô, mỗi lần đều mãn mê nửa dưới của cô.

Cố An Ninh nắm chặt tay hắn, ánh mắt cầu khẩn: “Thiệu Đình”

Người vào lúc sợ hãi nhất sẽ cầu cứu theo bản năng.

Thiệu Đình nhìn vào mắt cô, suy nghĩ, cánh tay kia đưa ra nhắc cô lên đùi mình. Thấy cô ngồi cứng ngắc, hắn hạ thấp giọng nói: “Nói, từ nay về sau không thể nữa”

Cố An Ninh cắn sừng cả môi, không thể nào nói ra được.

Thiệu Đình cũng không tức giận, ngón tay chỉ dùng sức một chút; thân dưới đau đớn bỗng rất khiến mặt Cố An Ninh trắng bệch, dường như muốn khóc: “Tôi biết rồi, từ nay về sau tôi không như thế nữa. Xin anh...”

Cô thực sự sợ chuyện thể này, ngoài việc thể xác bị tra tấn, ám ảnh tâm lý kia vô cùng giày vò cô.

Thiệu Đình sờ mặt cô, tay kia dưới chân vẫn vỗ về chơi đùa chưa thỏa mãn. Hắn lấy khăn tay lau sạch thứ chất lỏng trong suốt ướt sũng, bên ngoài hoàng hôn buông xuống, nét mặt của hắn cũng mơ hồ không chân thật.

“Nếu như em thành thật một chút, có thể có thời gian thoải mái, tôi sẽ giúp em tìm Cố tiên sinh, chúng ta làm thỏa thuận? Em sẽ không bị thiệt thòi”

Cố An Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt môi chộp mắt: “Cái này tính là đền bù tổn thất à?”

Cô cười mỉa, liếc nhìn hắn sâu xa: “Đền bù cho việc ba tháng cưỡng bạo tôi vài lần?”

Thiệu Đình càng nhăn nhó, nắm lấy chiếc cầm nhỏ gầy, ép cô quay ra nhìn mình, mặt u ám: “Em không thể dùng cái giọng này nói chuyện”

Cố An Ninh gạt tay hắn ra, tính dịch xuống.

Trán Thiệu Đình hơi nhăn lại, hắn đẩy thẳng cô xuống.

Động tác này quá đột ngột, cô không chuẩn bị trước, suýt đập đầu vào cửa xe. Cố An Ninh trừng mắt tức giận nhìn người đàn ông trước mặt, còn Thiệu Đình lại mỉm cười, có vẻ rất sung sướng, nói: “Nếu em đã muốn như vậy, đã có lần thứ nhất thì chúng ta cũng có thể có lần thứ hai”

Cố An Ninh định cho hắn một cái bạt tai nhưng đã bị Thiệu Đình túm chặt lấy tay, đặt vào đùi quần, cự thủ dữ tợn kia nằm gọn trong lòng bàn tay của cô.

“Nếu muốn tôi đổi ý mà trừng phạt em tiếp, vậy thì em có thể tiếp tục khiêu khích tôi cũng được.”

Hắn nói rất bình tĩnh nhưng Cố An Ninh có thể thấy rằng hắn đang tức giận. Cô cố sức rút tay về, hi hục lau sạch tay vào lớp vải vẩy một cách chán ghét đến khi lòng bàn tay đỏ ửng lên mới lãnh đạm trả lời: “Không cần, tôi không tin anh”

Thiệu Đình liếc nhìn cô, chẳng nói chẳng rằng, quay ra phía cửa sổ, ánh mắt dường như đang tính toán gì đó.

—

Khi họ đến thành phố Dung thì trời đã tối, lái xe mở cửa, cung kính cúi đầu nhìn không chớp mắt, lúc này Cố An Ninh mới quan sát cảnh bên ngoài, không khỏi cười lạnh.

“Có người đã ở khu biệt thự cao cấp thể này còn phải làm lái xe cho tôi hai năm liền, giờ là lúc tôi phải trả giá đắt à?” Cô nhướn mày lên, tỏ vẻ giận dữ

Nhớ lại lúc trước mình đã tin tưởng người này đến thế nào, cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy đáng buồn, mình như vậy bị lợi dụng không phải là đáng đời

sao?

Thiệu Đình lẳng lặng liếc nhìn cô một cái, chỉnh lại vạt áo rồi xuống xe, hoàn toàn không quan tâm đến phản ứng của cô.

Cố An Ninh quên mất mình vẫn đang bị còng cùng hắn, bị kéo mạnh đến chỗ cả cổ tay, vô cùng đau. Cô chặt vật nằm úp tại chỗ, hung hăng trừng mắt với nam nhân đứng ở cửa xe: “Biến thái! Như vậy tôi có thể tố cáo anh tội giam giữ người bất hợp pháp đấy!”

Thiệu Đình chống tay lên nóc xe, cúi thấp người nhìn cô, trán nhăn lại rất sâu, quan sát cô một lúc rồi kết luận: “Nhìn thì có vẻ thông minh nhưng thật ra rất ngu thì đúng hơn”

“...” Cố An Ninh có thể nói cô rất muốn chửi thề không?

Thiệu Đình kéo kéo còng tay, nhếch môi: “Tự xuống, hoặc tôi ôm em xuống”

Cố An Ninh không ngờ đến mức nghĩ Thiệu Đình tự nhiên tốt như vậy, quả nhiên hắn liền nói tiếp: “Tất nhiên cái này cũng có giá của nó, tôi không muốn bị lỗ, bỏ sức ra thì phải được lợi gì đó...”

Nghe đến “được lợi”, Cố An Ninh bật dậy, không đợi hắn nói thêm, chui ra ngoài.

Thiệu Đình thấy sắc mặt cô rất khó coi, tiến lên đi trước. Cô chỉ có thể thấy phần lưng rộng vững chãi của hắn cùng bộ Âu phục tối màu, nhìn không rõ sắc mặt, thanh âm cực kỳ lạnh lẽo: ““Em chán ghét việc làm tình với tôi đến vậy sao?””

Lời nói của hắn bay theo gió chui vào lỗ tai cô, giống như mang theo cả hơi lạnh thấu xương. Gió thổi mạnh khiến cô đau đầu, người đỏ mề hời, đùi nhóp nhóp khó chịu. Nhớ tới hành vi của Thiệu Đình trên xe lúc này, cô chỉ cảm thấy buồn cười: Thiệu Đình còn nói ra được những lời này à?

Cô hoàn toàn không nghĩ tới phản ứng của người đàn ông này, im lặng đi theo vào biệt thự.

Đây là nhà của Thiệu Đình, cô tới lần đầu tiên, đi đến cửa chính thì có quản gia ra đón. Cố An Ninh chỉ cúi thấp đầu không dám nhìn, sợ nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của bọn họ, hiện tại trông cô thật không đẹp mắt, một tay bị còng, cứ như thú nuôi đi theo đàn ông, váy trên người cũng nhăn nhúm khiến người ta không khỏi liên tưởng.

Thiệu Đình nói chuyện vài câu với quản gia, có vẻ là dặn dò làm đồ ăn cho họ, sau đó đưa cô lên nhà. Trên đường đi, Cố An Ninh có giấy giũa vài lần, nhưng rồi phát hiện ra ngoại trừ tự làm đau chính mình thì chẳng có tác dụng gì cả.

Cuối cùng cô từ bỏ, đi theo người này đến phòng ngủ. Hắn không nói gì, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi. Cố An Ninh hoảng sợ: “Anh làm cái gì đấy?”

Thiệu Đình không quay đầu lại, đáp: “Tắm rửa, chứ làm gì?”

—

Nghe những lời này, Cố An Ninh đỏ mặt, vùng vằng xoay người đi để tránh nhìn chiếc áo sơ mi đen của hắn dần dần tuột xuống, những đường cong dần lộ rõ. “Anh thả tôi ra đi”

Phía sau không có động tĩnh, tim Cố An Ninh đập nhanh dần. Tính Thiệu Đình vui buồn bất thường, không biết lúc nào thì dắc tội với hắn nữa. Khi nghe thấy tiếng kim loại va chạm, cô nhẹ nhẹ thở ra, nhưng cổ tay lại không được thả ra, mà là...

Cô kinh ngạc nhìn Thiệu Đình, Thiệu Đình chỉ liếc một cái, mặt không thể hiện gì, còng tay cô lên tù quần áo.

“Anh...” Cố An Ninh không biết phải nói gì, nói tên này biến thái là không đủ, cô dùng sức giật ra nhưng chiếc còng tay vẫn không suy chuyển, nhìn vừa nhạt nhẽo vừa mỉa mai.

Thiệu Đình, không nhanh không chậm, bắt đầu cởi quần áo: “Nếu là tôi, tôi sẽ không ngờ như thế, ít nhất có thể giữ sức, lại không làm bản thân bị thương”

Cố An Ninh cắn môi, nhìn thân hình trắng kiện của hắn xoay lại, Thiệu Đình lơ đãng nhìn, sau đó đi về phía cô.

Người thấy mùi vẩn đục, Cố An Ninh muốn bỏ chạy nhưng lại bị hắn ép vào không có cách nào trốn, đành phải xoay người, hai mắt dán chặt vào chiếc tù.

Thân hình nóng hổi của hắn ép sát người cô, chỉ cách gang tấc, Cố An Ninh hít thở dồn dập, trong đầu bắt đầu hiện lên những hình ảnh khó chịu. Vài lần từ ba tháng trước, tình cảnh đó, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Tay Thiệu Đình men từ bờ vai xuống cổ tay, sau đó mở còng tay cô ra. Cố An Ninh mừng rỡ quay đầu lại, nhìn thân hình gầy gò nhưng cường tráng của hắn mà hết hồn, lại vội xoay người lại: “Còn gì anh không làm được sao?”

Tuy chỉ nhìn bằng một mắt, cô mơ hồ thấy quái thú cường tráng trong khu rừng sâu kia.

Hắn từ phía sau cười trầm: “Tôi muốn cỡi đồ em”

Cố An Ninh bực tức, không biết nên nói gì, lại rất nhanh chóng cảm giác có gì đó không đúng, còng trên tay không được tháo ra, như vậy...

Cô cười như đã quen, quả nhiên còng tay bên kia lại được khóa vào tay hấn.

Thiệu Đình lên tiếng giải tỏa nghi vấn của cô: “Cùng nhau đi tắm, vì em đồng ý lập thỏa thuận với tôi, vậy chúng ta thử kiểm tra xem sao”. Vừa dứt lời, Cố An Ninh bị hấn lôi vào phòng tắm

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 3

Cảnh trước mắt có chút không bình thường, Cố An Ninh tuy không nhìn nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng nước chảy rõ ràng.

Trong phòng tắm to như vậy, người đàn ông thì đang tắm, cô gái thì xấu hổ đứng một bên, vấy dính nước làm nổi rõ đường cong của tấm lưng.

Tay bị còng thỉnh thoảng sẽ chạm vào người hấn. Từ đầu đến cuối, Thiệu Đình không nói với cô câu nào, không cố ý làm khó dễ nên Cố An Ninh cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

Cô lại bắt đầu suy nghĩ, không biết người này muốn gì?

Lần đầu cô gặp hấn là khi hấn 19 tuổi, bố đưa hấn về nhà, chỉ nói là con người di họ xa, giờ nghĩ lại mới thấy cái gì hấn cũng che giấu rất kỹ.

Như vậy, trong chuyện này, bố có liên quan gì tới hấn không?

Cố An Ninh đang mãi suy nghĩ thì bỗng trước mắt tối sầm, một chiếc khăn tắm lớn có mùi đàn ông rất rõ chụp lên đầu cô. Cô tháo khăn tắm ra, đồng thời hấn đang tắm vội sen bỗng nhiên lại đi nhanh về phía trước.

“Thiệu Đình, anh có phải là người hay không?” Cố An Ninh tức nổ mắt, người đàn ông này thật sự cư xử rất kém. gương mặt cô đỏ bừng vì quá bực tức, cô đứng im tại chỗ như một con trâu nhỏ đang tức giận

Thiệu Đình không hề quay đầu lại. Sức hấn mạnh, cô chỉ có thể thất thủ đi theo, rồi nghe giọng nói trầm thấp, lười nhác của hấn vang lên: “Lau người cho khô, tôi không muốn giường bị ướt”

Cố An Ninh suy nghĩ thật lâu mới hiểu ý hấn. “Anh...”

Tên biến thái này chả nhẽ ngủ cũng còng tay cô như thế?

Chứng minh cho suy đoán của cô, Thiệu Đình quay người lại, cười bất hảo: “Chúng ta như vậy, đương nhiên là ngủ chung rồi”

Hấn nhú mày, rồi đột nhiên ngừng lại, giống như đang nghĩ đến chuyện gì khó khăn: “Không chỉ vậy, lúc sáng sớm cô cũng biết cấu tạo cơ thể đàn ông đấy, đôi khi tôi cần tay trái của tôi vận động một chút”

Cố An Ninh mím môi trừng mắt nhìn hấn, cô trước giờ không biết Thiệu Đình lại là người như vậy... Không biết xấu hổ!

Lúc này, hấn nhìn như một con hồ ly giả hoạt, trong lời nói có chút mỉa: “Chán ghét ở chung với tôi? Vậy đồng ý điều kiện của tôi, đối với em chỉ có lợi chứ tuyệt đối không có hại”

Cố An Ninh nắm chặt tay, tiện tay tự lau người một cách thô bạo, nước đọng trên váy lau cũng không hết, mà tóc thì bù xù

Cô quăng khăn đi, tiến thẳng về phía giường.

Thiệu Đình hơi sững sờ. Cảm thấy hấn không tiến lên, Cố An Ninh quay lại hơi đùa cợt dò xét hấn: “Ngủ nhé? Vậy ngủ đi, tôi không chắc rằng nếu đồng ý điều kiện của anh thì anh sẽ bỏ qua cho tôi, vậy tại sao tôi phải đồng ý?”

Thiệu Đình nhanh chóng trở lại bình thường, không chút bất ngờ, đi nhanh về phía trước, nắm chặt eo cô rồi bế lên: “Nhưng tôi không cam đoan sẽ không cưỡng bách em nữa”

Thiệu Đình nói, lòng bàn tay tinh tế chạm vào ngực cô gái trước mặt, quả nhiên như dự tính, Cố An Ninh bắt quá mạnh mẽ, mới thoáng gần một tí người cô đã cứng ngắc.

Cô gái này thật là...

Cố An Ninh nhìn hẩn cảnh giác, Thiệu Đình cúi xuống đặt tay lên trán cô, nói: “Ăn gì trước đã”

Cố An Ninh cho rằng khi Thượng Đình nói ngủ chung nghĩa là có thêm ý ***, chỉ là không nói hẳn ra mà thôi.

Cô khẽ quay đầu lại, Thiệu Đình ngủ rất say, lúc này trông đáng vẻ lại vô cùng ôn hòa, mấy sợi tóc đen như mực có chút rối, che phủ làn mi anh tuấn. Cô nhìn một hồi, chợt nhớ lại “Thiệu Đình” của hồi trước.

Lại nói, Thiệu Đình ở Cố gia đã rất lâu, trước kia cô ở trong quân ngũ nên ít tiếp xúc, nhưng cô vốn đã quen ý lại vào Thiệu Đình, cảm tình dần dần tăng theo thời gian.

Bởi vì chuyện xảy ra vào lúc 17 tuổi mà sau này Cố An Ninh được người nhà che chở rất cẩn thận, tính tình cô lại có vài phần yếu đuối, do hoàn cảnh sinh ra và lớn lên nên không có thói quen mắng chửi, đánh đập người khác, gặp chuyện buồn chỉ biết trốn vào một góc rồi khóc.

Chính là vào lúc ba tháng trước, khi bố mất tích, Thiệu Đình lại làm đủ trò với cô, cuối cùng cô cũng hiểu... nước mắt là thứ vô dụng nhất.

Công việc của bố Cố An Ninh khá nhạy cảm, ông là kỹ sư nghiên cứu chế tạo khí tài quân sự. Ba tháng trước, ông mới tiến hành thí nghiệm được một nửa, dựa vào thái độ chuyên nghiệp và cẩn thận của ông chắc chắn sẽ không bỏ dở giữa chừng, càng không thể mặc kệ tất cả.

Cảnh sát không dám làm lộ thông tin, một mực bí mật điều tra nhưng không thu được gì. Ông Cố giống như bốc hơi khỏi Trái Đất vậy.

Khi biết tin, Cố An Ninh rất bàng hoàng, người đầu tiên cô nghĩ đến là Thiệu Đình.

Cô nhớ rất rõ, hôm đó Thiệu Đình chưa tới làm, là cô nhớ rõ địa chỉ hẩn ở nên mới lái xe đi tìm. Thật ra cô không biết mình muốn tìm Thiệu Đình làm gì, kiểu như có hẩn ở bên cạnh, cô sẽ thấy bình tĩnh hơn.

Xe của cô chưa rẽ vào ngõ thì đã thấy xa xa Thiệu Đình đang lên một chiếc xe màu đen, cùng lên xe còn có hai người đàn ông khác

Cố An Ninh cảm thấy tò mò, Thiệu Đình lúc đó trong rất lạ lẫm, nhìn hăng hái nhưng lại tối tăm lãnh đạm, nội tâm cô cảm thấy hơi mất mát.

Cô còn chưa biết mình muốn gì đã vội vã lái xe đuổi theo.

Có đôi khi người ta không hề có lòng hiếu kỳ, nhưng lại tình cờ phát hiện được rất nhiều bí mật.

Nếu không vì đuổi theo, Cố An Ninh cả đời đại khái cũng không biết được bộ mặt thật của Thiệu Đình, càng không bị hẩn phát hiện để giờ phải nhục nhã thế này.

Nhớ lại những ngày này, trái tim Cố An Ninh cảm thấy đau, nhưng mi mắt không nâng nổi lên, rơi dần vào giấc mộng đẹp.

Lúc này người đàn ông bên cạnh mới mở mắt ra, cẩn thận tới gần, chống tay lên đầu, nhìn cô một hồi rồi cười: “Lực khắc chế tốt thật, người mê hương lâu như thế mới ngủ”

Thiệu Đình mở còng tay của cô ra, chỉnh lại tư thế ngủ cẩn thận, xem xét cổ tay bị trầy da rồi mới mở cửa đi ra ngoài.

Trợ thủ Diệp Cường đang chộp mắt ở cửa ra vào, thấy hẩn đi tới liền đưa cho một tập văn kiện: “Người cuối cùng Cố tiên sinh gặp là một phụ nữ, chúng tôi đã điều tra thử, không thấy có dấu hiệu khả nghi. Số điện thoại liên lạc cuối cùng trên di động vẫn tắt máy, chủ số điện thoại là chủ một nhà nghỉ bên đường”

Thiệu Đình không xem tài liệu, đưa lại cho Diệp Cường: “Vậy cậu đưa cho tôi tin tức từ phía chính phủ, kết luận cũng như phía cảnh sát”

Diệp Cường toát mồ hôi, cúi đầu xuống thấp hơn: “Tôi đã đi điều tra”

Thiệu Đình nhìn hẩn một hồi, lãnh đạm nói: “Nếu chỉ là loại tin tức vô dụng này thì không cần nói cho tôi, có lẽ đi nghe ngóng thử bát quái *kiểu chuyện buồn đưa lên đường á :v* cũng có tác dụng”

Diệp Cường nghe vậy nhú mày, lặng lẽ nhìn Thiệu Đình.

Thiệu Đình cảm thấy được cái nhìn của hẩn, không kiên nhẫn nói: “Có gì thì cứ nói đi”

“Em cảm thấy, Thiệu ca, anh...” Diệp Cường cắn răng, không sợ chết nói tiếp, “không giống trước kia, cứ như là người khác”

Tay Thiệu Đình để phía sau bắt gác nắm chặt lại, đi về phía trước đến trước mặt thủ hạ, mặt không biểu tình chậm rãi nhả ra một chữ: “Cút”

Diệp Cường vội vã mang tài liệu rồi đi, bỗng dưng Thiệu Đình nói với lại: “Có phụ nữ không có nghĩa là có chuyện đó, dùng đầu óc nhiều hơn một tí, có thể là kẻ thù, điều tra xem ông ta trước kia có đặc tội với ai không, nhất là khi còn trẻ”

Diệp Cường xấu hổ gật đầu.

Diệp Cường xuống dưới nhà rồi vẫn còn âm thầm suy nghĩ xem Thiệu Đình rõ ràng không giống lúc trước, không hẳn là đột nhiên trở nên nhân từ hay cực kỳ hung ác, hình như là... thay đổi con người một cách triệt để? Thật sự là kỳ quái.

Lúc Cổ An Ninh tỉnh trời đã sáng, ánh mặt trời chiếu vào phòng chan hòa, đây là lần đầu tiên trong ba tháng vừa qua cô không gặp ác mộng, tỉnh lại có chút sợ sệt, nhìn lên trần nhà mà sững sờ

Bên cạnh có giọng nam vang lên: “Tỉnh rồi à?”

Cổ An Ninh nghe thấy âm thanh này, trong đầu “ầm” một tiếng, về mặt giận dữ quay ra nhìn, thấy rõ hán nằm bên cạnh, cô đổi sắc mặt: “Thiệu Đình?”

Thiệu Đình khó hiểu nhìn cô gái đang chui vào trong chăn, đưa tay sờ con chó ngao bên cạnh: “Ngao, chào đi”

Người ta thường nói chó ngao hung tàn, nhưng đối với chủ nhân thì nói gì nghe nấy, ánh mắt vốn lạnh thấu xương của nó khi nhìn về phía Cổ An Ninh thì bớt đi vài phần địch ý, kêu vang hai tiếng, bộ dáng kia hệt như là muốn chào hỏi với cô.

Cổ An Ninh cười méo xệch, quay đầu nhìn Thiệu Đình: “Đem nó đi đi à”

Ngón tay thon dài của Thiệu Đình vuốt ve con chó ngao, bộ lông đen tuyền sáng bóng, anh nhẹ giương mắt, nói với vẻ đương nhiên: “Ngao là người nhà, tối qua em chiếm mất giường nó, nó không vui, bây giờ còn muốn đuổi nó ra ngoài nữa, Cổ An Ninh, sao em lại hư như vậy chứ.”

Mặt Cổ An Ninh xanh mét: “Rõ ràng là anh ép tôi!”

Lời vừa ra miệng cô lại muốn cắn đứt lưỡi, đêm qua Thiệu Đình không ép cô, vì cho thấy quyết tâm không muốn đồng ý với điều kiện của anh, cho nên là cô đã tự mình leo lên giường trước.

Ánh mắt đen láy của Thiệu Đình nhìn cô sáng quắc, tựa như việc thấy bộ dạng quần bách của cô là lạc thú của chính anh vậy, một lát sau mới cười khê: “Cho em thấy thứ này, tin chắc rằng em sẽ cảm thấy hứng thú.”

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: CHƯƠNG 4

Cổ An Ninh nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe, tâm tình cực kỳ phức tạp.

Địa chỉ mà Thiệu Đình đưa cô xem là một nơi không có gì đặc biệt, nhưng lại làm cô giật mình. Những nơi cô từng đến trong hai mươi năm qua có thể đếm trên đầu ngón tay nên không có chỗ nào cô đi qua mà không nhớ rõ, chính là địa chỉ đó làm cho cô có cảm giác rất quen thuộc.

Tuy nhiên, cô chắc chắn mình chưa bao giờ đến đó, một huyện nhỏ trong thành phố Dung, nhưng Thiệu Đình lại nói bố cô đã đến đó không biết bao nhiêu lần, còn đưa cho cô xem rất nhiều cuống vé tàu hỏa.

Cổ An Ninh nghĩ lại, mỗi tháng bố cô sẽ đi đâu đó nửa tháng, nhưng cô lại chẳng biết gì.

Điều này khiến cô cảm thấy bất an, dường như chuyện bố mất tích càng lúc càng trở nên khó đoán, hơn nữa rõ ràng bố cô có giấu cô gì đó

Cổ An Ninh đưa tay day day hai mắt, mỉm cười khi nghe thấy tiếng cồng và chạ vang lên, cô quay đầu bắt đầu đi hỏi: “Có thể tháo ra không?”

Thiệu Đình liếc mắt nghi ngờ, chính Cổ An Ninh cũng biết hán không ngu, quả nhiên hán mở miệng lạnh nhạt: “Tôi cũng không thể tin em”

“...” Cổ An Ninh oán hận nghiêng đầu sang chỗ khác, dứt khoát nhắm mắt lại.

Cô biết cô không thể tin tưởng Thiệu Đình, hơn nữa người đàn ông tên Thiệu Đình này còn là ác ma và kẻ điên hợp thể, làm việc gì cũng không theo cách thông thường, tỷ như tối qua, cô ngủ ngon lành, sáng sớm đi vào phòng tắm mới phát hiện trên gáy mình đều có dấu đỏ mập mờ, cả bên ngoài đầy quần cũng có chất lỏng quý giá đã cứng lại, cô nghĩ đến việc này mà thấy lạnh cả người.

Còn ai có thể hơn Thiệu Đình về độ vô sỉ sao? Không những dâm loạn với cô, còn dùng mê hương nữa

Cái chính là Cổ An Ninh hiểu rõ rằng giờ mình không thể tin ai cả, bố cô đã biến mất ba tháng, có chuyện gì xảy ra không thể biết được, nhưng có lẽ

phức tạp hơn cô nghĩ nhiều, có thể giờ bố cô cũng đang gặp nguy hiểm.

Cố An Ninh dùng tay kia sờ sờ lên cổ, ánh mắt nhàn nhạt nhìn ra bên ngoài.

Trong đầu cô thoáng hiện ra hình ảnh một người, khi xảy ra chuyện cô nghĩ đến người đó đầu tiên. Vấn đề là lần trước đến tìm gặp anh, anh đã cự tuyệt rất rõ ràng, nói rằng anh đã kết hôn, hy vọng không gặp lại cô nữa.

Cố An Ninh cảm thấy hơi khó sở, dùng tay đẩy đẩy mũi, đột nhiên chiếc áo khoác chụp lên người cô khiến cô hoảng sợ, quay đầu lại thì thấy Thiệu Đình mặt lạnh: “Đừng để tôi thấy em thế này, muốn khóc ngay nghĩ đến người đàn ông khác thì che mặt lại”

Cố An Ninh nhìn hấn về khó tin, ném lại áo khoác về phía hấn, lãnh đạm nói: “Không cần! Nghe thấy giọng anh mất cả hứng”

Đột nhiên nhiệt độ trong xe như giảm xuống 0 độ, Diệp Cường liếc nhìn Cố An Ninh, khiếp sợ lại có vẻ đồng tình.

Thiệu Đình từ từ quay mặt lại, đáy mắt có vẻ rất đáng sợ, Cố An Ninh khiêu khích hấn xong lại thấy ghê ghê, cơ mà thua người không thua trận, thế là ngồi thẳng lưng lên nhìn hấn.

Thiệu Đình âm u quan sát cô, mở lời nói với Diệp Cường: “Đỗ xe phía trước”

Diệp Cường lại nhìn Cố An Ninh lần nữa, Cố An Ninh liếc mắt ra ngoài, nhận ra đây là vùng ngoại ô yên lặng tối tăm, cô không biết Thiệu Đình định làm gì cô, tiền dăm hậu sát vút xác nơi hoang dã *nàng này trí tưởng tượng phong phú quá*, hay là đá thẳng cô xuống xe?

Nhưng mà Thiệu Đình lại việc ngoài dự đoán của cô, hấn chỉ xuống xe hút một điếu thuốc, đến khi hết mùi khói mới mở cửa lên xe.

Cố An Ninh nghĩ hay là tinh thần hấn có vấn đề? Bình thường đàn ông làm những nghề này ít nhiều nhân cách cũng có chút thiếu hụt, có khi còn có cả bệnh tâm lý nghiêm trọng, về sau cô cần phải thận trọng hơn mới được, trăm ngàn lần đừng trên chộc hấn.

Cố An Ninh nghĩ vậy, liền giả vờ làm như đang ngủ, nghiêng đầu tựa vào kính xe, không chú ý đến động tĩnh của hấn.

Ngủ không bao lâu, tự nhiên cảm thấy ảo não, nhưng rất nhanh trên ngón tay lại cảm giác được sự lạnh lẽo, cô biết đó là cái gì, vẫn tự cổ nhằn nại.

Tay của Thiệu Đình thoát nhìn thì rất ấm áp, nhưng mỗi lần chạm tới đều mang theo một cảm giác lạnh lẽo tận xương, giống như giờ phút này, anh tinh tế ngắm nhìn bàn tay cô, dường như đang rất ngạc nhiên, lại còn dùng ngón tay mình để vuốt ve nó nữa.

Cố An Ninh từ từ nhắm hai mắt, tự nhủ với bản thân, cứ coi như là bị chó cắn một miếng đi –

Không ngờ giây tiếp theo Thiệu Đình thật sự đem tay cô bỏ vào miệng mình! Tim Cố An Ninh như ngừng lại, cảm giác ẩm ướt truyền từ đầu ngón tay tới khiến cô cả kinh mở mắt, sau đó cô cảm nhận được đầu lưỡi anh mềm mại, liếm nó.

Gã đàn ông này thực sự cho mình là chó sao?

“Đồ cuồng dâm!” Cố An Ninh suýt nữa là đã nhảy dựng lên rồi, đáng tiếc vì bị còng với anh cho nên không thể tránh xa ra, tay lại còn bị đặt ở trong miệng anh không thể động đậy, cô tức giận đến hai má đỏ bừng, đối mặt với anh.

Thiệu Đình hơi híp mắt, đáy mắt không hiện rõ cảm xúc: “Em còn mắng tôi một câu nữa, chỗ bị liếm sẽ là chỗ khác, tin tưởng rằng em sẽ càng bất ngờ hơn đây.”

Cố An Ninh vừa tức vừa vội, bắt đầu nói chuyện một cách khó kìm chế: “Vô sỉ, anh quả thực là một tên dâm dê thần kinh lại biến thái!”

Vốn từ ngữ mắng chửi người của cô có hạn, mắng bao nhiêu cũng không có chút uy hiếp nào cả.

Thiệu Đình vô tình nhếch môi lên, lập tức cùng răng cắn ngón tay cô.

Thật ra thì cũng không đau, nhưng mà Cố An Ninh vẫn cố sức kháng cự anh, hơn nữa hành động sắc tình quá mức như vậy, dường như cô bị bức đến sắp phát điên lên rồi. Cô định dùng sức rút tay về, thì Thiệu Đình liền lạnh như băng bỏ tay cô ra.

“.....” Cố An Ninh xác định người đàn ông này chính là một kẻ điên.

Thiệu Đình tâm trạng vui vẻ ngồi ngay lại, khoe miệng anh vẫn còn giữ nụ cười mỉm: “Cần em một cái, tâm trạng tốt hơn nhiều, đừng chộc tôi nữa, lần sau tôi sẽ cắn ác hơn đây.”

Khi đến huyện S, Cố An Ninh liền là người đầu tiên xuống xe, cô không ngờ đến mức bỏ chạy vào lúc này, Thiệu Đình đồng ý tháo còng cho cô, chứng minh rằng hấn nhất định còn chiều gì đó nữa.

Cô nhìn kỹ khu tiểu thành xa lạ, khắp nơi bao trùm bầu không khí im lặng, nhưng mà hình như cô thật sự chưa từng đến đây, rốt cục là có chuyện gì xảy ra?

Thiệu Đình chậm rãi đi đến bên cạnh cô, hơi liếc mắt nhìn cô một cái: “Mặc áo khoác vào.”

Cố An Ninh nghĩ đến việc này thì lại đầy bụng tức, không biết Thiệu Đình phát điên cái gì, lại cho cô mặc một bộ đồ đen kín mít như đồ tang, trời nóng như vậy, lại bọc cô giống như một cái bánh chưng.

Cố An Ninh không muốn bị cắn nữa, cho nên thành thật mặc áo khoác vào, lúc này Thiệu Đình mới vừa lòng dẫn cô đi đến địa chỉ trong giấy.

Đây là một khu nhà trệt, tiểu thành được quy hoạch khá chậm chạp nên mấy dãy nhà trệt cũ này còn chưa được dỡ bỏ. Cô đi theo Thiệu Đình vào một con ngõ nhỏ vắng lặng, hẳn đi trước cô không xa, tư thái nghiêm túc, có thể thấy, hẳn có tính cảnh giác rất cao.

Còn Diệp Cường thì đi sau cô, vẻ mặt ngưng trọng, không khí khác thường này khiến cô cũng trở nên khẩn trương.

Điều khiến Cố An Ninh kinh ngạc là Thiệu Đình trực tiếp đẩy cửa một khu viện, đây là một đình viện được quét tước sạch sẽ, bên trong trồng không ít hoa lan, được sắp ngay ngắn trong vườn, trong viện nơi nơi đều tràn ngập khí tức của người đọc sách.

Đứng ở cửa viện ngẩng người một hồi lâu, nơi này cô có ấn tượng, rất quen thuộc, giống như đã từng xuất hiện trong giấc mơ của cô vậy. Nhưng vấn đề là cô chưa từng đến đây bao giờ, đây là lần đầu tiên.

Trong viện, dưới tàng cây lê có một người phụ nữ đang ngồi, tuổi đã cao, mái đầu đã hơi hoa râm, dường như bà đang chờ bọn họ, nhìn thấy Thiệu Đình đi vào liền e dè đứng lên.

Cố An Ninh không có thời gian quan sát thử bọn họ đang nói cái gì, đáy lòng cô đang rung động một cách mãnh liệt, nơi này chỗ nào cũng tạo cho cô ấn tượng mãnh liệt một cách mơ hồ, nhưng mà lại không rõ lắm đến tột cùng đó là cái gì.

Sau đó cô dường như nghe thấy giọng nói đã cố tình hạ thấp của người phụ nữ kia: “Là cô ấy sao?”

Cố An Ninh nghi hoặc quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt của người phụ nữ trung niên kia, đối phương khi nhìn thấy mặt của cô thì nao nao, vội quay đầu đi, tiếp tục thấp giọng nói chuyện với Thiệu Đình: “Vào nhà nhìn xem thử đi, tôi đã dọn dẹp cả rồi.”

Thiệu Đình quay đầu nhìn Cố An Ninh, Cố An Ninh bỗng nhiên cảm thấy tim mình đập thình thịch, trong lúc thất thần, chân đã bắt giác đi theo.

Căn phòng này không được xem là lớn lắm, nhưng bố trí bên trong rất... có phong cách? Hương thơm ấm áp và mùi mực thoang thoảng khắp phòng, góc tường có một giá sách, trên đó có đầy đủ loại sách.

Cố An Ninh đứng ở cửa, không dám đi vào, bởi vì cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy bài vị ở giữa phòng khách.

Đây là nông thôn, tập tục hiển nhiên có vẻ truyền thống cũ kỹ.

Cố An Ninh đi theo Thiệu Đình vào thắp hương, cô giương mắt nhìn, phát hiện trên bài vị lại trống trơn, không đề tên, nếu không phải màu sắc của bài vị này đã cổ xưa, sợ là cô đã hiểu lầm rồi.

Thiệu Đình cũng không giải thích gì với cô, nhưng người phụ nữ trung niên kia lại nói với cô không ít tin tức hữu dụng: “Tôi được Cố tiên sinh thuê đến để quét tước khu viện này, bố thắp trước Cố tiên sinh đã đến đây một lần, bình thường ông ấy rất ít khi qua đêm ở đây, lần đó lại ở đây tận hai ngày. Có vẻ lần đó tâm trạng của ông ấy rất tốt, sao lại có thể không thấy tăm hơi đâu cả chứ?”

Ánh mắt Cố An Ninh nhìn bài vị kia đầy phức tạp: “Vậy, cô có biết ông ấy là ai không?”

Ông hoặc là bà? Bây giờ trong đầu Cố An Ninh đã hoàn toàn rối loạn, người bố cô vốn nghĩ rất đơn giản, có lẽ cũng có một mặt khác không muốn ai khác biết đến.

“Tôi không biết nữa.” Người phụ nữ trung niên ngại ngùng cười, “Tôi cũng chỉ là người trông nhà, chỉ cần quét tước sạch sẽ, đừng để mất mát thứ gì là được.”

Cố An Ninh há miệng thờ đốc, cuối cùng mới giật giật khóe môi mỉm cười nói: “Cảm ơn cô, nếu bố cháu trở về, xin cô nhất định phải nói cho cháu biết.”

Rời tiểu viện vừa xa lại vừa quen thuộc kia, Cố An Ninh bước đi trên mặt đường lát đá, quay đầu nhìn cửa viện vài lần, tâm trạng không tốt.

Có lẽ nhiều năm như vậy, hoàn cảnh cuộc sống của cô vốn chỉ là một âm mưu, người lừa cô không chỉ có Thiệu Đình, mà còn có cả bố, hoặc là những người khác. Cố An Ninh bất giác kéo chặt áo khoác trên người, bầu không khí trong ngõ nhỏ rất lạnh lẽo.

Thiệu Đình chậm chậm bước đi, không nhìn mà đưa áo khoác qua, Cố An Ninh nâng tay ngăn lại: “Tôi không muốn người thấy mùi hương của anh.”

Thiệu Đình chẳng lại chốc lát, nhìn gương mặt nhỏ tái nhợt của cô, đôi mắt đen kinh sợ lại cảnh giác nhìn hẳn, cuối cùng cũng không nói gì, lạnh lùng nói với Diệp Cường ở phía sau: “Đưa áo khoác cậu cho cô ấy.”

Chương 5: CHƯƠNG 5

Cố An Ninh cố nén cảm giác không khỏe mặc chiếc áo khoác của Diệp Cường vào, ngón tay lên di chuyển tới vạt áo vest, cô cố ý bước chậm để nói rộng khoảng cách của mình và Thiệu Đình, sờ vào chỗ túi tiền của chiếc áo.

Quả nhiên chạm vào một vật cứng hình chữ nhật ở bên trong! Diệp Cường có thói quen để điện thoại di động trong túi áo vest, đây là kết quả mà cô có được sau gần hai ngày quan sát.

Tìm Cố An Ninh đập rất nhẩn, mỗi bước đi theo sau Thiệu Đình đều rất cẩn thận, trên mặt lại không thể hiện gì, chủ động lên tiếng hỏi: “Anh còn biết gì về ba tôi nữa, Thiệu Đình, rốt cục là anh đang tính toán điều gì?”

Thiệu Đình không để ý đến cô, lạnh lùng không chút tức giận, cô chỉ thấy một bóng lưng lãnh đạm.

Cố An Ninh biết mình đắc tội hần, cô biết Thiệu Đình tính tình vui buồn thất thường, có lẽ nếu thỉnh thoảng thuận theo hần, cô sẽ đạt được mục đích của mình.

Nhưng việc này đối với cô mà nói thật sự quá khó khăn! Giống như việc trong lòng sợ hãi hần, lại vẫn không sợ chết mà đi khiêu khích vậy.

Cô dù có yếu đuối, nhưng cũng nóng nảy, Thiệu Đình hết lần này đến lần khác bức bách nhục nhã cô, chọc ghẹo vết sẹo trong lòng cô, cô chỉ có thể xù lên phản ứng lại theo bản năng mà thôi.

Thấy không thể moi tin tức hữu ích gì từ miệng Thiệu Đình, cô lên xe xong liền ngồi sát về phía cửa, cách hần rất xa, nhưng mà xe mãi vẫn chưa khởi động, Cố An Ninh nghi hoặc nhìn Diệp Cường.

Diệp Cường vẫn còn chờ Thiệu Đình ra lệnh, mà Thiệu Đình thì vẫn chống cằm nhìn cảnh trí bên ngoài cửa, khóe môi mím thật chặt, xem ra bây giờ tâm trạng hần rất không vui.

Trong xe yên tĩnh đến khiếp người, Cố An Ninh và Diệp Cường cũng không dám lên tiếng, một lát sau người đàn ông bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng: “Đi đến một nơi yên tĩnh đi.”

Cố An Ninh vừa nghe thấy lời này thì trái tim run bắn lên, ánh mắt nhìn về phía Thiệu Đình có chút sợ hãi. Lời này của Thiệu Đình ám chỉ rất rõ ràng, nhưng mà cô lại không thể phản ứng lại, nhờ không giống với tưởng tượng của cô thì sao?

Càng ngày Cố An Ninh càng cảm thấy, mình ở bên cạnh hần như một miếng thịt nằm trên thớt gỗ, hoặc là một con rôi, hần muốn thế nào thì thế đó, không hề lo lắng chút nào đến cảm thụ của cô.

Cô cứng ngắc như một bức tượng điêu khắc, tiếng động cơ xe brừm brừm khiến tim thất chặt, lần này khó có thể được yên ổn, phía sau lưng lại thấy lạnh cả người, chuyện không biết trước luôn mang đến cảm giác sợ hãi đến gấp bội.

Cô thở rất nhanh, Diệp Cường đã tự giác xuống xe, hơn nữa quay lưng về phía xe rồi đi rất xa.

Trong không gian chật chội như vậy chỉ có hai người bọn họ, trên người hần khí thế xâm lược tràn ngập, mang theo cả cảm giác áp lực đến tuyệt vọng.

Cố An Ninh không thể không lùi lại, trợn mắt hoảng sợ nhìn người đàn ông đang đến gần mình.

Ánh mắt Thiệu Đình không giống với bình thường, đen đặc đến đáng sợ, bên trong như chất chứa tà ác đến vô tận.

Ngón tay thon dài của hần chậm rãi kéo cà vạt ra, sau đó nhẹ nhàng cời cúc áo nơi cổ, từng chiếc từng chiếc, lộ ra xương quai xanh gợi cảm, lớp áo sơ mi màu trắng dán sát vào lồng ngực rắn chắc, toát lên hương vị quyến rũ khó tả thành lời.

Nhưng mà Cố An Ninh không có tâm tình thưởng thức, chỉ có chán ghét và ghê tởm, nhớ đến một lần gã đàn ông này ở ba tháng trước..... Cô nhắm chặt hai mắt dùng sức hét ra miệng: “Cút ngay, cút!”

Thiệu Đình không nói lời nào, động tác cực kỳ thông thả nhưng lại mang theo uy hiếp.

Hần vươn một tay kéo cô giam vào lòng mình, không để ý đến việc cô la hét và giãy dụa, đặt thân thể mảnh mai của cô xuống dưới.

“Câm miệng, hét nữa tôi sẽ thương em tại đây đây.” Thiệu Đình khép mắt, che giấu cảm xúc nhưng vẫn có thể nhìn ra được hần đang tức giận và buồn bực.

Cố An Ninh kinh hoàng trừng mắt nhìn hắn, môi khẽ run, hồi lâu không thể nói nên lời.

“Không thích hương vị của tôi sao?”

Thiệu Đình vươn tay nâng cằm cô, không hề chớp mắt nhìn cô một cách hung hăng và chăm chú: “Cố An Ninh, nhớ kỹ, có thích hay không, không phải do em lựa chọn.”

Bên ngoài trời dần chuyển đỏ như máu, ráng đỏ hồng chiếu vào trong xe ánh sáng màu đỏ đậm. Bên ngoài không khí toàn bụi thép bụi xi măng, công trường đầy phế liệu, nơi nơi đều chất chứa tiêu điều khiến người ta phải tuyệt vọng.

Cố An Ninh phẫn nộ trừng mắt nhìn người đàn ông bên trên, lòng thầm lo sợ, nơi này trống trải không bóng người, không ai có thể nghe thấy tiếng kêu cứu của cô. Bây giờ cô chỉ có một mình, Thiệu Đình muốn khi nhục cô sao cũng được, mà buồn cười là căn bản cô không biết mình đắc tội với Thiệu Đình khi nào.

Hắn nhếch miệng cười, chậm rãi nói từng chữ: “Tôi muốn toàn thân em đều mang hương vị của tôi.”

Cố An Ninh cảm thấy đáng sợ nhất trên thế giới này là đàn ông, mà người đàn ông đáng sợ nhất, hẳn chính là Thiệu Đình. Hắn luôn dùng phương thức này để trừng phạt cô, dùng loại phương thức mà cô luôn sợ hãi này để làm nhục cô, dường như việc tra tấn cô là thú vui của hắn.

Quần áo trên người bị kéo lộn xộn, phía dưới bị lột sạch sẽ, lộ ra hoàn toàn trước mắt hắn; con mắt hắn phủ màu đỏ hồng, không rõ có phải do cảnh sắc bên ngoài hay không, thoát nhìn đáng sợ dọa người, lại chuyên chú mà nghiêm túc nhìn cô, u cốc phần hông co rúm lại.

Không có đạo đầu, Thiệu Đình kéo quần lót của cô xuống đầu gối, cởi bỏ đồ của mình rồi đưa vật cứng dử tọng kia lên.

Cố An Ninh cho là hắn sẽ đưa thẳng vào, không nghĩ hắn lại dùng một tay giữ hai tay của cô, một tay nắm eo cô rồi từ từ đưa vào, nghiền nát nơi đó, giống như đợi đã lâu lắm rồi không thể đợi thêm nữa.

Bởi vì cô gãy dựa, hẳn nhiều lần bị vạy vẹo trên nệm, cũng cảm thấy đau đớn.

Thiệu Đình nhấn trán, dứt khoát trói hai tay cô lại, lật người cô, vỗ cái mông đang nghéch lên: “Lại lộn xộn là tôi cho vào mồm em đấy, có thích không?”

Cố An Ninh khua miệng, không dám lộn xộn nữa, cô biết Thiệu Đình là đồ biến thái yêu thích điều đó

Thiệu Đình lại đặt lưng cô áp xuống nệm ghế, túm hai chân đưa lên. Vật nóng cứng ngắc trượt qua, mô phỏng tư thế quan hệ; điều này cũng vẫn làm cô thấy thẹn, không dễ chịu hơn so với việc làm trực tiếp một tí nào.

Cố An Ninh có thể cảm thấy bên dưới ướt át, dính dính của hắn, dường như trong xe toàn mùi của hắn. Cô càng cảm thấy chán ghét, càng gãy gập, hẳn lại càng cảm thấy thích thú.

:Eo phối hợp rất tốt, có thể tiếp tục từ giờ về sau”

Mắt Cố An Ninh dần ướt, cô tự biết mình tâm lý có vấn đề, chán ghét thân thể đàn ông hơn người bình thường. Tuy nhiên, phụ nữ nếu như bị ép làm chuyện đấy thì làm sao có vui thích được nhỉ?

Cô nghiêng đầu cố sức nhắm chặt mắt, gò má cọ vào mặt ghế, có vết đỏ hồng. Tiếp đó, hắn lấy ngón tay che mắt cô lại, hôn lên môi cô, chậm rãi đưa đầu lưỡi vào quần quýt.

“Quen với tôi một chút sẽ không khó chịu nữa, từ giờ về sau em sẽ biết, so với kháng cự, tiếp nhận thì em sẽ hạnh phúc hơn”

Diệp Cường lên xe xong không dám nhìn về phía sau, Cố An Ninh vẫn im lặng, mặc vest của Thiệu Đình, mà đồ của hắn... lại bị ném xuống dưới chân Cố tiểu thư.

Diệp Cường khóc mất thôi, đó là đồ bạn gái mới mua cho hắn đấy!

Ngược lại Thiệu Đình tâm trạng dường như rất tốt, trong khi Diệp Cường và Cố An Ninh đều cực kỳ im lặng.

Dọc đường đi không khí trong xe quỷ dị ê mê, mãi đến hoàng hôn, xe mới dừng ở một cây xăng. Bên cạnh có một quán ăn nhỏ thoát nhìn trang trí có vẻ không tồi, sạch sẽ lại sáng sủa, Thiệu Đình nói muốn ở lại đây ăn cơm chiều, ba người liền vào quán ăn.

Thiệu Đình quay đầu lại thấy Cố An Ninh khoác áo của Diệp Cường lên, sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, cô gái này thật đúng là cứng đầu.

“Muốn ăn cái gì?” Thiệu Đình lạnh lùng nhìn về phía cô, trong ánh mắt như mang theo trăm ngàn kim châm sắc bén, mặt rất khó chịu, có thể nhận ra được hiện giờ hắn đang nén bực bội.

Cố An Ninh không có rãnh để phỏng đoán tâm tình của hắn, tùy tiện lật vài trang trên thực đơn, ngay cả liếc mắt nhìn người đàn ông này một cái cô cũng không có nhu cầu. Ngồi được một chốc, đột nhiên cô lại chủ động nói với Thiệu Đình: “Tôi đi mua đồ uống.”

Thiệu Đình không nói chuyện, ánh mắt đen nhìn cô thẳng tắp.

Cố An Ninh cảm thấy một giây đó ánh mắt Thiệu Đình trông thật phức tạp, dường như dẫn theo một chút... thương hại? Cô không nghĩ ngợi thêm, có lẽ là sợ hãi bản thân mình lùi bước, không đợi hắn đồng ý thì đã đứng lên.

“Đứng lại.”

Bỗng nhiên Thiệu Đình gọi giật cô lại, lưng Cố An Ninh toát một lớp mồ hôi lạnh, hai mắt cô nhìn trừng trừng vào không gian quán ăn vắng vẻ, bên tai nghe ong ong.

Thiệu Đình đứng lên, bình tĩnh đến gần cô, tiếng bước chân vang lên trong phòng, sau đó trước mắt cô xuất hiện một đồng tiền xu, lóe sáng giữa căn phòng rộng rãi.

Giọng nói của hắn tựa hồ mang theo cảm xúc khác thường, trầm thấp mà hấp dẫn: “Đi sớm về sớm.”

Cánh tay hắn hơi lướt qua bả vai cô, Cố An Ninh cắn cắn môi, hạ giọng cảm ơn. Sau đó cũng không quay đầu lại mà đi về phía chiếc máy bán hàng tự động, cô có thể cảm giác được ánh mắt Thiệu Đình vẫn còn theo dõi mình nên rất lo âu.

Máy bán nước tự động nằm trong phạm vi Thiệu Đình có thể không chế nhưng hơi xa, bên cạnh là cây xăng.

Bóng dáng Cố An Ninh rất nhanh sau đó bị một chiếc xe bus vào đỗ xăng che khuất mất

Diệp Cường nhíu mày, không khỏi có chút lo lắng: “Anh, Có tiểu thư cô ấy—”

Thiệu Đình ngay cả khóe mắt cũng không nâng, im lặng ngồi một chỗ nghịch chiếc bật lửa trong tay.

Diệp Cường thấy hắn như vậy, liền thức thời không nói thêm gì nữa, dù sao Thiệu Đình nghĩ gì hắn cũng không thể đoán ra được nhưng mà anh có bản lĩnh khiến người ta phải tâm phục khẩu phục.

Bên này hai người tương đối trầm ổn bình tĩnh, Cố An Ninh lại khẩn trương hơn. Áp lực và sự sốt ruột khiến tim cô đập rộn, cô lặng lẽ liếc mắt về chiếc xe bus đang đỗ xăng, cửa xe đang mở toang, lái xe đang cúi đầu đùa giỡn với nhân viên cây xăng.

Cô không dám nhìn nữa, nhìn lâu sẽ lộ ra sơ hở, cô quăng đồng xu bị siết đến nóng rực trong tay ra, đồng xu lăn ra xa.

Cố An Ninh nghi hoặc cúi đầu, lúc này mới phát hiện đồng tiền xu này là một đồng xu chơi game!

Cô bực mình cắn chặt răng, liếc mắt nhìn, phát hiện nhân viên cây xăng đã dắt đầu thu ống lại, lúc này cô không nghĩ được gì hơn nữa, trong đầu chỉ còn lại duy nhất một ý niệm—trốn!

Đây là cơ hội duy nhất.

Cố An Ninh lại quay đầu nhìn về phía quán ăn, cách kính xe bus thủy tinh chỉ có thể nhìn thấy tấm biển của quán, cô thở phào một hơi, nhấc chân bước lên chiếc xe bus không biết đi về hướng nào kia.

Đi được rất xa, phát hiện không bị Thiệu Đình đuổi theo, lúc này Cố An Ninh hơi giả lái xe, an tâm tìm một chỗ ngồi ở phía cuối.

Trên người cô mang theo không nhiều tiền lắm, nhưng mà chuyện hàng đầu bây giờ là thoát khỏi giam cầm của Thiệu Đình, những cái khác rồi sẽ có cách giải quyết.

Ngoài cửa sổ trời đã tối đen, trong xe ngập mùi đồ ăn khó ngửi nhưng Cố An Ninh không thấy khó chịu chút nào, ngược lại thật hưởng thụ mùi hương này. Đây là tư vị được tự do, so với đứng ở cạnh Thiệu Đình tốt hơn nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 6

Tình hình giao thông rất tốt, xe buýt chạy thẳng đến bến xe Lâm Thị, lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, bến xe không có nhiều người, Cố An Ninh lần trong đám người bước ra ngoài, ven đường có rất nhiều xe ôm kiếm khách vẫy cô.

Cố An Ninh mặc áo vest của Diệp Cường, tay siết chặt di động, thành phố này cô chưa đến bao giờ, lại lần nữa đến một nơi xa lạ

Cô không dám tìm khách sạn quá đắt tiền, thứ nhất là sợ bị Thiệu Đình tìm thấy, thứ hai là trên người cũng không mang theo nhiều tiền lắm nên không dám tiêu linh tinh, chỉ tìm một nhà nghỉ nhỏ, khi đi vào cô thấy vài đôi nam nữ không còn trẻ tuổi cười mờ ám ôm nhau bước ra.

Cố An Ninh cố nén cảm giác khó chịu, theo bà chủ vào phòng, trong phòng có hai chiếc giường đơn, vệ sinh miễn cưỡng tạm cho là tốt. Bà chủ nọ dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn cô một cái: “Cô không có chứng minh thư, tốt nhất là đừng dẫn người bậy bạ vào đây.”

Cố An Ninh sững sốt, hồi lâu mới hiểu được ý tứ của bà ta, vội vàng xua tay: “Bà hiểu lầm rồi.”

Cô vẫn có điểm ý thức được an toàn, không dám nói ra thân phận của mình, chỉ cẩn thận giải thích: “Tôi chỉ là quên mang theo chứng minh thư thôi.”

Bà chủ nhìn nhìn áo quần trên người cô, lại dặn vài câu rồi mới rời đi, Cố An Ninh chờ bà ta đi xong mới khóa trái cửa lại, mở tủ quần áo cùng phòng vệ sinh ra xem xét rồi mới thả lỏng ngồi ở trên giường.

Nơi này tuy đơn sơ, nhưng lại khiến cô cảm thấy thư thái và thoải mái, Cố An Ninh thở phào, lấy di động của Diệp Cường ra, trên đường đi cô đã tắt máy, lạ là sau khi khởi động lại thì di động cũng thật im lặng, ngay cả một tin nhắn cũng không có.

Cố An Ninh nhũn mày suy nghĩ một hồi, không khỏi bật cười, đối với Thiệu Đình có lẽ cô cũng chỉ là một món đồ chơi mà thôi, làm sao đối phương có thể xem trọng cô đến vậy chứ.

Cô không dám nghĩ nhiều, cầm di động chán chờ, cuối cùng ngón tay cũng run run nhấn vào dãy số khiến trái tim cô không thể yên tĩnh kia.

Rất nhanh đối phương đã bắt máy, nhưng truyền đến lại là một giọng trẻ con véo von: “Xin chào, ba đang giúp mẹ nấu cơm, có việc gì có thể nói với cháu.”

Cố An Ninh nghe thấy giọng nói ngọt ngào kia, lòng thấy bức bối, cuối cùng lại lặng yên ngắt cuộc gọi.

Cô lại mất trí rồi, hiện tại anh đã có một cuộc sống rất tốt, không nên quấy rầy đến bọn họ nữa.

Nước mắt của Cố An Ninh rơi xuống ào ào, một nơi nào đó ở ngực bắt đầu ần ần đau, người đàn ông kia cũng giống như Cố gia, đã sớm trở thành quá khứ.

Mà trước mắt cô, trừ bỏ chính mình thì cũng không còn ai nữa.

Cố An Ninh không có nhiều thời gian để bi thương, cố gắng ổn định cảm xúc, cầm điện thoại nhấn một dãy số khác. Đây là số điện thoại của cô bạn Lục Tiểu Trăn của cô, sau khi chuyển nghề thì cô nàng gả cho một anh chàng làm xuất bản, vừa hay sống ngay tại thành phố này.

Lục Tiểu Trăn đến rất nhanh, nhìn thấy bộ dạng lúc này của cô thì có chút giật mình, vút ngay cái túi xách lên từ: “Xảy ra chuyện gì vậy?” Lại lập tức nhũn mày nhìn bày bố trong phòng, ánh mắt vô cùng lo lắng.

Cố An Ninh không biết nên kể từ đâu, liền hỏi thẳng cô nàng: “Mang đến không?”

“Có, mang đến.” Lục Tiểu Trăn ngồi xuống bên cạnh cô, lấy một tấm thẻ từ trong chiếc túi LV ra ném tới trước mặt cô, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn đầy vẻ ngưng trọng, “Rốt cuộc cậu gặp chuyện phiền phức gì vậy? Sao đột nhiên lại chạy đến đây hử, còn nữa ở đây là cái chỗ gì đây, tớ tìm đến suýt ngất, GPS thì chẳng hiển thị —”

Cố An Ninh cup mắt nhìn tấm thẻ kia, không đáp lại lời lái nhai của Lục Tiểu Trăn, nước mắt đảo quanh hốc, cuối cùng lại cố nén lại, ngẩng đầu nhìn cô nàng cười: “Chờ tớ thu thập xong sẽ trả lại cho cậu sau.”

Lục Tiểu Trăn bị cô ngắt lời, nghe nói thế liền liếc cái xem thường: “Tớ đây còn sợ cậu quỵt nợ chắc.”

Lục Tiểu Trăn nhìn sắc mặt có phần trắng bệch của Cố An Ninh, quãng mắt thâm đen, thật sự không còn giống với cô gái nhỏ đơn thuần hay thẹn thùng trước kia. Cô không nhịn được nâng tay nắm lấy tay Cố An Ninh, phát hiện đầu ngón tay lạnh lẽo không chút độ ấm, không khỏi có chút đau lòng, muốn nói lại thôi, đành mở miệng hỏi: “Bạch Thuật Bắc kết hôn rồi sao?”

Lục Tiểu Trăn là chiến hữu với Cố An Ninh khi còn ở đoàn văn nghệ, đương nhiên có biết chuyện của cô với Bạch Thuật Bắc, chuyện tình yêu của bọn họ Lục Tiểu Trăn là người rõ ràng nhất, khi đó còn hò hét rằng chờ khi hai người kết hôn nhất định phải làm phở đầu.

Cố An Ninh nghe thấy cái tên kia, trái tim thất lại đau đớn.

Lục Tiểu Trăn thở dài, vươn tay ôm lấy cô: “Không có việc gì, nhất định cậu có thể gặp được một người tốt hơn, loại đàn ông bội tình bạc nghĩa này không đáng để cậu thương tâm.”

Cố An Ninh bật cười: “Không phải là lỗi của anh ấy, đều là do tớ, tớ không sao.”

Trước kia cô là người không có chủ kiến, lại rất đơn thuần, rơi vào tình trạng này cũng chẳng thể trách ai. Nếu không phải do chính cô đưa Văn Thu đến bên cạnh anh, thì bọn họ sao lại có thể.....

Cố An Ninh không dám nghĩ tiếp nữa, mỗi lần nhớ lại thật giống như tự ngược, thật sự rất đau, loại đau đớn tê tâm liệt phế này đã tra tấn cô rất lâu rồi.

Lục Tiểu Trăn biết Bạch Thuật Bắc là một vết thương không thể lành trong lòng Cố An Ninh, cũng không nói thêm nữa, chỉ nắm lấy tay cô định đứng dậy: “Tớ tìm cho cậu chỗ ở khác, nơi này không an toàn, lỡ nửa đêm có gã say rượu nào thì sao.”

Cố An Ninh sắc mặt tái nhợt, chần chừ giữ tay cô nâng lại: “Tiểu Trăn, tớ không thể để cậu bị liên lụy được.”

Lục Tiểu Trăn hồ nghi xoay người, lập tức nở nụ cười giảo hoạt: “Cuối cùng cũng nói! Vậy cậu gây ra chuyện gì thêà Cố An Ninh, chúng ta là bạn bè phải không? Cậu nói cho tớ biết thì có lẽ tớ sẽ có thể giúp cậu, cậu đúng là loại gặp chuyện gì cũng không chịu san sẻ.”

Cố An Ninh há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn là lắc đầu: “Tiểu Trăn, cậu cho tớ mượn tiền đã là giúp tớ một việc rất lớn rồi, ngày mai tớ sẽ rời khỏi thành phố này, có gì chúng ta cứ liên hệ qua thư đi.”

Lục Tiểu Trăn vừa tức vừa vội, nhưng lại không có cách nào khác, đành phải giậm chân huỳnh huỳnh: “Cố An Ninh, cậu cho là bọn mình đang đóng phim gián điệp sao?”

Cô nàng hỏi xong không khỏi ngừng lại một chút, ánh mắt nhìn Cố An Ninh trở nên kỳ quái: “Chờ đã, chẳng lẽ lời đồn đãi trên mạng là thật sao?”

Cố An Ninh bị câu hỏi của cô nàng khiến cho sững sờ: “Lời đồn ư?”

Lục Tiểu Trăn cứ như nhìn người ngoài hành tinh, cảm di động đưa cho cô: “Chính là lời đồn về chú Cố, cậu chờ chút, hôm qua tớ mới xem xong.”

Hôm qua Cố An Ninh làm gì có cơ hội lên mạng được, nghe nói có chuyện liên quan đến bố mình lại càng thêm mù mờ, chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình di động của Lục Tiểu Trăn, sau đó màn hình liền chuyển đến trang tin tức.

Đây là một diễn đàn bát quái, rất nổi tiếng trong nước, tin tức trên diễn đàn này thật có giả cả, từ chính khách quốc gia đến minh tinh này nọ, trước đây khi còn nhỏ Cố An Ninh cũng thường vào để giết thời gian.

Cô nhìn qua thấy tiêu đề bắt mắt kia – Câu chuyện về cuộc đời Cố XX.

Thân phận bố cô vốn được giữ bí mật rất kỹ, nay bài viết này xuất hiện liền khiến gọi lên tính tò mò hiếu kỳ của người ta, nhưng người viết bài lại giống như bố cô, hiểu biết đến nỗi có thể liệt kê mọi công hiến lớn nhỏ của ông với năm tháng rõ ràng.

Sau đó bài viết đi vào điểm chính, nói bố đã mất tích hơn ba tháng, thực nghiệm trong tay bị bỏ dở, bản vẽ và toàn bộ tư liệu đều mất tích một cách kỳ lạ, rồi to gan phóng đoán bố cô đem toàn bộ mấy thứ quan trọng đó giao cho một tổ chức thần bí.

Cố An Ninh đọc xong không khỏi tức giận, bố cô cả đời cẩn trọng, lại bị bôi nhọ như vậy.

Hơn nữa bài viết này thật sự cũng rất kỳ lạ, được xếp ở trang đầu, đề tài hấp dẫn như vậy, khiến cô không thể không hoài nghi dụng tâm hiểm ác và thân phận của người viết bài này.

Lục Tiểu Trăn thấy sắc mặt của cô càng lúc càng khó coi, cẩn thận hỏi: “An Ninh, có cần giúp gì không? Chồng tớ quen không ít bạn ở cảnh cục đấy.”

Cố An Ninh chỉ cảm lấy di động của cô nâng để xem những tin liên quan, thì ra sự tình đã lớn đến vậy, không chỉ có chuyện bố biến mất bị chú ý, mà còn có những kẻ rành rẽ nhằm chần tịt nhận biết được nội tình, nói khi còn trẻ bố ăn cắp ý tưởng của bạn tốt, hại đối phương cửa nát nhà tan.

Kể chuyện còn sinh động hơn cả kịch cải huyệt, Cố An Ninh bóp trán, thở hào hển: “Những kẻ này –” Thứ mà người Trung Quốc ít thiếu thốn nhất chính là giải trí tinh thần, chỉ cần có trò hay, bọn họ đều hào hứng tham gia.

Lục Tiểu Trăn vội vàng lấy lại di động, gãi đầu: “An Ninh, cậu đừng giận, cậu cũng biết mấy tin trên này đâu có bao nhiêu phần tin cậy đâu chứ. Cậu bình tĩnh một chút, chú Cố là người như thế nào cậu còn không rõ ràng sao?”

Bố là người như thế nào? Nếu trước ngày hôm qua có lẽ cô còn có thể chắc chắn, nhưng sau ngày hôm qua, trong đầu cô không khỏi nhớ tới bài vị không đề tên kia.

Quá nhiều bí ẩn đan xen trong đầu, hơn nữa đọc những bài viết trên mạng, có khi cảnh sát đã muốn tìm cô rất nhiều lần, như vậy hiện tại cô mất tích không phải chính là quá hợp ý những kẻ này hay sao?

Lục Tiểu Trăn thấy hai mắt cô vẫn đăm đăm, bèn khăn trương ôm lấy cô: “Cậu đừng làm tớ sợ, là do tớ, đáng lẽ không nên cho cậu xem mấy tin tức như vậy mới đúng.”

Cố An Ninh lắc đầu, cảm thấy đầu mình đau như sắp nứt ra: “Không có việc gì.”

Vậy thì Thiệu Đình sắm vai nhân vật gì trong này, Cố An Ninh càng ngày càng sợ hãi, mỗi một sự kiện xảy ra bên cạnh cô dường như cũng không phải là ngẫu nhiên, giống như một tấm lưới, quấn chặt lấy cô, khiến cô không còn đường trốn.

Cuối cùng Cô An Ninh biết vì cái gì mà Thiệu Đình không chủ động tìm đến cô, có lẽ hẳn đang đợi cô chủ động về thành phố Dung, mà thành phố Dung thì nhất định cô phải trở về, chuyện của bố cô quyết phải tra cho rõ ràng.

Nhưng mà cứ như vậy mà trở về bên cạnh Thiệu Đình, thật sự có chút không cam lòng.

Lục Tiểu Trăn vẫn còn ở một bên bắt an ninh cô, bỗng nhiên Cố An Ninh chậm rãi quay đầu, giống như cô đã ra một quyết định trọng đại: “Tiểu Trăn, tớ có thứ này muốn nhờ cậu giữ giúp.”

“...”

—

Cả đêm Cố An Ninh ngủ không ngon, cứ mơ thấy ác mộng, thỉnh thoảng lại mơ thấy có người gõ cửa, sau đó phá cửa xông vào. Một con sói mắt đỏ nhảy vào phòng, bộ lông đen giúp nó ẩn nấp trong bóng tối, chỉ chừa lại một đôi mắt nhìn cô chăm chăm.

Sau đó, nó nhảy thẳng lên giường.

Cố An Ninh cả kinh mở mắt ra, trong phòng rất im lặng, bởi vì tấm rèm phủ kín mà cô không thể nhìn thấy cái gì cả, không biết đã là mấy giờ, hình như cô đã ngủ thật lâu rồi, lại giống như mới ngủ được một lát, toàn thân đều mệt mỏi.

Phòng bên có tiếng phụ nữ thét chói tai đầy sắc tình, ngay cả vách tường cũng vang lên những tiếng ‘kéo kẹt’ có quy luật, Cố An Ninh bị hét thây làm cho tỉnh ngủ, hơn nữa trong phòng dường như lại thoảng mùi thuốc lá. Sự sợ hãi ở tầng sâu nhất dưới đáy lòng chậm rãi trôi lên, trong bóng tối như ẩn giấu quỷ mị, tựa như có vô số móng vuốt đáng sợ bủa vây về hướng cô.

Cố An Ninh mở đèn ở đầu giường, bất chợt căn phòng trở nên sáng ngời, hết thảy mọi tội ác đều không còn chỗ nào để che giấu.

Mà người đàn ông ngồi trên chiếc ghế dựa cạnh giường, bởi vì ánh sáng đột ngột khiến cho chói mắt, liền khẽ nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi mở đôi con ngươi tối tăm ra, nhìn cô không chớp.

Cố An Ninh bị hoảng sợ, mới tỉnh giấc từ cơn ác mộng, nỗi khiếp sợ trên mặt vẫn còn chưa biến mất, khi nhìn thấy người đàn ông cả người đều toát lên sự nguy hiểm thì càng thêm sợ hãi.

Cô quán chặt chân trên người, bất giác lùi về phía đầu giường: “Anh vào bằng cách nào?”

Câu hỏi này hiển nhiên là vô nghĩa, Thiệu Đình cũng không có ý định trả lời.

Hắn không nói gì mà chỉ nhìn Cố An Ninh, ánh mắt kia giống hệt ánh mắt con sói trong giấc mơ, thêm khói thuốc trắng lượn lờ khiến gương mặt hắn càng thêm mờ hồ.

Cố An Ninh khẩn trương nuốt nước bọt, yết hầu căng thẳng, tim đập nhanh không kiềm chế được. Cô hơi liếc mắt về phía cửa, cắn mạnh răng bật dậy khỏi giường, chân trần chạy về phía huyền quan[1].

[1] huyền quan: Trong phong thủy và kiến trúc được hiểu là lối đi mà khách muốn tới phòng khách thì buộc phải đi qua.

Huyền quan cách nơi này cũng không xa, Cố An Ninh biết tỷ lệ đào thoát của mình gần như là số không, nhưng khi cô nhìn thấy hắn đã không còn chút lý trí nào, nửa đêm là lúc mà tư duy con người ở mức ngu ngốc nhất, nhưng cũng chân thật nhất.

Ý niệm đầu tiên trong đầu Cố An Ninh đó là chạy trốn, cũng là ý niệm duy nhất.

Bím tóc đuôi ngựa sau đầu bị nắm lấy, da đầu tê dại, hắn dùng hết sức, tay kia thì túm lấy eo cô, lôi thẳng cô về giường.

Một lần từ ngày hôm qua khi ở công trường kia, Cố An Ninh hiểu ra một sự thật, người đàn ông này cùng với Thiệu Đình ôn hòa vô hại trước kia rõ ràng không phải cùng một người, mà hy vọng dưới đáy lòng cô về điều này lại bị hắn một lần nữa dập tắt.

Cố An Ninh thối lui về đầu giường, cuộn người lại, hai tay ôm chặt chân, giống như làm vậy sẽ khiến cô cảm thấy mình được an toàn hơn.

Thiệu Đình lại chỉ âm trầm nhìn cô, trên người hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen, ngay cả áo khoác cũng không mặc, hơn nữa mái tóc hơi rối, giống như là mới vội vã chạy đến đây vậy.

Hắn chống tay ép tới trước từng bước, đôi chân dài đã như nửa quỳ trên mép giường, chiếc quần tây được cắt may khéo léo hiện rõ những đường cong, hẳn cúi người nhìn cô, sau đó bàn tay thon dài hơi mở ra.

Cố An Ninh nhìn đồng tiền trước đó hắn đưa cô, chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên bên tai: “Thật đáng tiếc, nếu em nhớ mang theo đồng tiền may mắn của tôi, nói không chừng đã có thể đào thoát khỏi đây rồi.”

Cố An Ninh hoảng sợ nhìn gương mặt hắn kề gần, lúc này trông Thiệu Đình thật khác thường, mà dường như cô cũng cảm nhận được hương vị xâm lược ngày càng rõ nét.

Đôi con ngươi trong suốt hiện rõ gương mặt anh tuấn càng ngày càng gần, sự sợ hãi đã không ngừng tăng lên.....

Diệp Cường nhìn cánh cửa không chớp mắt, trong đầu hiện lên vô số dấu chấm hỏi, Thiệu Đình thật sự càng ngày càng kỳ quái, phản ứng đầu tiên khi thấy Cố An Ninh mất tích không phải là lập tức tìm kiếm, ngược lại khí định thần nhàn nói phải trở về thành phố Dung để chờ.

Thật ra di động Diệp Cường có hệ thống định vị, cho nên dù Cố An Ninh đi đến đâu Thiệu Đình đều có thể tìm được, Diệp Cường theo lời hấn lái xe trở về thành phố Dung, nào biết khi sắp đến nhà, người đàn ông này bỗng nhiên đột ngột bảo lộn trở lại.

Từ gương chiếu hậu, Diệp Cường nhìn thấy Thiệu Đình thất thần nhìn màn hình laptop, biết anh vẫn luôn theo dõi Cố An Ninh thông qua tín hiệu, không hiểu Cố An Ninh lại không biết sống chết gọi cho ai, mà khiến Thiệu Đình gian thành như vậy?

Diệp Cường rút một liều thuốc ra, châm lửa,, hít mạnh một hơi, có lẽ đêm nay Cố tiểu thư phải chịu chút đau khổ rồi..

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: CHƯƠNG 7

Thiệu Đình trối chết cô lại nhưng cũng chưa xuống tay ngay, chỉ chậm rãi tháo cúc áo, chiếc áo sơ mi màu đen hoàn toàn mở rộng, lộ ra cơ thể rắn chắc hữu lực, rõ ràng từng khối, đường cong cứng rắn, có thể nhìn ra được bình thường hấn rất hay luyện tập.

Hấn ngồi ở bên giường chậm rãi hút thuốc, khói thuốc quấn quanh người hấn, trong phòng im lặng như tờ.

Cố An Ninh nằm một bên, nửa mặt úp vào đệm giường mềm mại, tư thế này khiến cô không thể nhìn rõ động tác của Thiệu Đình ngồi ở đuôi giường, sự tra tấn cô đoán trước chưa lập tức diễn ra, chắc chắn là một kiểu giày vò tâm lý với cô.

Thiệu Đình suy nghĩ cái gì Cố An Ninh không thể phỏng đoán, loại trầm mặc này như lăng trì phòng tuyến tâm lý cuối cùng của cô.

Cố An Ninh không làm cho Thiệu Đình thất vọng, rốt cục cũng cầu xin ra tiếng, cúi đầu rên rỉ: “Không, xin anh đấy...”

Thanh âm mỏng manh như móng vuốt mèo gãi ngứa lên lồng ngực hấn, Thiệu Đình đang hút thuốc hơi khựng lại, sau đó lại thần nhiên phun một ngụm khói, môi mỏng mím thật chặt, lại chẳng nói lời nào.

Cố An Ninh cực kỳ sợ hãi, lúc này trông Thiệu Đình hoàn toàn xa lạ, so với người đàn ông ngà ngọc tra tấn cô trước kia còn đáng sợ hơn một trăm lần.

Sợ hãi giống như một ngọn núi hắc ám không hề báo trước một tiếng đè nén cô, khiến cho cô thở không nổi, nhưng cả người bị trói quá chặt, tay và chân đều không thể ngo ngoay.

Sự im lặng như một con cự thú cắn nuốt người ta, không biết qua bao lâu, Cố An Ninh mới nhìn thấy bóng của Thiệu Đình đang chậm rãi đứng dậy in trên vách tường.

Động tác của hấn rất chậm, dúi tàn thuốc, rồi xoay người đi đến chỗ của cô.

Thân ảnh cao lớn chậm chậm đến gần, Cố An Ninh cố sức co người lại, như vậy mới cảm thấy an toàn hơn một chút, nhưng mà bóng dáng tràn ngập nguy hiểm kia vẫn tiến tới, sau đó, mùi thuốc lá nồng đậm vây quanh cô.

Đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt khẽ lướt qua vành tai cô, sau đó hấn dùng sức cắn cô một cái, Cố An Ninh bị cảm giác ẩm ướt nhóp nhóp kia làm cho ghê tởm đến sắp phát khóc, đau đớn đến không cảm giác được, người càng thêm run rẩy: “Thiệu Đình, xin anh, đừng như vậy.”

Cổ chân trắng nõn nhỏ nhắn liều mạng đạp, tiếng kim loại nhỏ vụn vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Hấn nghiêng đầu nhìn một hồi, ngón tay lạnh lẽo vuốt ve cổ chân bị còng cửa đồ của cô, thẩn âm trầm thấp vang lên bên tai: “Đau không?”

Cố An Ninh không đoán được tâm tư hấn, làm sao trả lời được?

Đau hoặc là không đau, phản ứng của hấn cũng không giống đàn ông bình thường.

Cô nín thở, trong đầu vô cùng hỗn loạn, hồi lâu mới dùng sức gật đầu: “...Đau, mờ ra được không?”

Thiệu Đình cũng không trả lời ngay, Cổ An Ninh vô cùng bất an. Hắn chỉ nằm úp sấp trên người cô, đôi chân dài nửa quỳ hai bên người cô, cô chỉ có thể nhìn thấy bàn tay to lớn đẹp đẽ của hắn, lại không thể đoán được biểu tình của hắn vào giờ phút này.

Cảm giác được hắn đứng lên khỏi người mình, Cổ An Ninh thờ phào, sau đó lại bị hành động của hắn làm cho hoảng sợ!

Bàn tay đàn ông cầm lấy cổ chân cô, đôi môi hơi lạnh lẽo lại hôn lên, cảm giác được bộ phận mềm mại ẩm ướt kia liếm lên nơi bị còng, giống như là dọc theo vết bầm do bị chèn ép.....

Cổ An Ninh mờ mịt mờ to mắt, lý trí không sót lại chút nào.

Tên này điên rồi à? Lại dùng đầu lưỡi đi liếm...

Sau đó cô lại nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Thiệu Đình: “Tôi đã nói rồi, tôi không làm ăn lỗ vốn, lúc tôi bị đau, tự nhiên sẽ không thể để người khác thoải mái được.”

Cổ An Ninh còn chưa kịp phân tích ý tứ trong lời nói của hắn, cổ chân đã truyền đến một trận đau đớn, thân thể bị lôi kéo rất mạnh, một trận thiên toàn địa chuyển, hắn cứ như vậy nắm lấy hai chân cô lôi cô bật dậy đối mặt với chính mình.

Tuy rằng cô gầy yếu, nhưng lại kinh ngạc trước sức lực của hắn, đáy lòng bắt đầu hơi sợ hãi, nếu Thiệu Đình muốn giết chết cô thật đúng là dễ như trở bàn tay.

Tư thế đối diện nhau khiến Cổ An Ninh không thể không nhìn chăm chú vào đôi mắt đen của hắn, bên trong đó là sự âm trầm lạnh lẽo, giống như không có bất kỳ tình cảm gì với ai vậy.

Trên người Thiệu Đình vẫn còn mặc quần áo, ngoài lồng ngực rắn chắc bị lộ ra ngoài, ở những chỗ khác có thể xem như chính tề, điều này làm cho sự sợ hãi của Cổ An Ninh thoáng cái giảm đi không ít, ít nhất không cần phải xấu hổ đối diện với cơ thể trần trụi của hắn.

Không muốn nhìn hắn, lại bị hắn nắm lấy cảm ép quay trở lại.

Trong mắt Thiệu Đình đã hiện lên sự tức giận, khóe miệng nhếch cười thần nhiên như trước: “Nhớ tới Bạch Thuật Bắc sao? Em nói xem, hiện tại tôi có năng lực động đến hắn ta không?”

Cổ An Ninh bất khả tư nghị mở to đôi mắt, đôi môi hơi run rẩy, sắc mặt càng trở nên tái nhợt: “Thiệu Đình!”

Thiệu Đình vẫn cười như không cười nhìn cô chăm chú, thấy phản ứng của cô càng kịch liệt, ánh mắt càng thêm thâm thúy. Gương mặt đẹp đẽ cách cô gần hơn một ít, nụ cười mang theo sự khát máu tàn nhẫn: “Không muốn tôi động đến hắn? Như vậy hãy mở to mắt ra, nhìn kỹ xem người đàn ông bây giờ là ai.”

Hắn kề sát tai cô, ngữ khí ái muội, đôi môi hoàn mỹ gần từng chữ: “Nhìn xem tôi thượng em như thế nào, bảo bối.”

—

Trước kia Cổ An Ninh còn ôm hy vọng xa vời rằng Thiệu Đình vẫn còn có lương tâm, dù sao qua nhiều năm như vậy cô vẫn còn giữ thói quen với một Thiệu Đình ôn hòa vô hại. Đời này tuy rằng cô gặp một vài chuyện đáng buồn, nhưng tóm lại vẫn chưa từng gặp qua người nào quá xấu xa cả, cho nên trong tiềm thức vẫn nguyện ý tin tưởng – bản tính của con người vốn lương thiện.

Có lẽ là do bố cô che chở kỹ càng quá? Lúc này Cổ An Ninh mới được sự hiềm ác này chính là được ẩn giấu phía sau mà thôi, tựa như Thiệu Đình giờ phút này, hắn khiến cô chứng kiến được tất cả mọi thứ dơ bẩn mà cả đời này bố cô đã khổ tâm che giấu.

Hơi thở của Thiệu Đình phảng phất quanh chóp mũi cô, mang đến một loại hương vị tuyệt vọng, âm thanh mơ hồ như đến từ địa ngục: “Có lẽ do trước kia tôi đối với em quá tốt, Cổ An Ninh, em vĩnh viễn không chịu học cách ngoan ngoãn nghe lời. Một khi đã như vậy, chúng ta đổi loại phương thức ở chung đi.”

Cổ An Ninh vận vẹo thân mình muốn tránh né môi lưỡi của hắn, cảm giác được ngón tay hắn vuốt ve những đường cong trên đôi chân trần, cảm giác khác thường kia giống như bị thứ nhơ nhớp chạm vào người.

Vì không thể tránh được, sự liếm mút giống như hút trọn sinh lực mạng sống của cô.

Sự tồn tại của Thiệu Đình dường như là để phá hủy ý chí của cô tận cùng.

Thân hình cường tráng của hắn áp chế cô, quần dài bên dưới đã bị kéo ra và ném sang một bên một cách thô bạo, cô bất lực, ở dưới thân hắn như một con rối không có suy nghĩ, vài quần tây ma sát lên da non mịn của cô, cảm xúc lẫn lộn khiến cho lỗ chân lông trên toàn thân cô như giãn nở ra.

Thiệu Đình gập người cô lên, hai chân ép đến ngực, cô có thể cảm thấy được chỗ đó lạnh lẽo trung ra trước mặt hắn. Nơi đó màu sắc rất đẹp, hắn biết cô rất trẻ trung, nhưng hơn hết là biết tư vị của cô rất mê người.

Tựa như giờ phút này, nơi đó nụ hoa chớm nở, như thẹn thùng e ấp.

Hắn không nhận được bắt đầu nắn vuốt, cô co rúm người lại. Thiệu Đình cúi người xuống, đưa đầu lưỡi lên phía trên bắt đầu hoạt động.

Đầu Cổ An Ninh choáng váng, tế bào toàn thân căng cứng: “Không...”

Khi đối diện với đôi mắt đen tối của hắn, cô biết rõ mình không thể ngăn cản được, hay là cầu khẩn cũng vô ích, những lời nói cùng hy vọng dần dần tan biến như bọt khí.

Đây không phải Thiệu Đình trước kia, sao cô lại quên mất chứ.

Thiệu Đình đứng dậy, xoa mấy hạt nước vào hoa tâm, ngón tay lưu luyến ở chỗ khe hẹp khô khốc, đem nước thấm ướt mở ra, cô quả nhiên là tâm tình mâu thuẫn. Hắn đi vào lúc cô đang không ngừng co rúm lại, cố gắng đẩy ra theo bản năng.

Ánh mắt thống khổ của Cổ An Ninh nhìn hắn, không có một tiếng động.

Thiệu Đình không quan tâm, đêm nay dường như hắn có tâm tình bạo ngược, Cổ An Ninh cũng không biết là mình chọc giận hắn hay hắn gặp chuyện gì không vui. Tóm lại, nếu hắn mất hứng, cô cũng không thể là người gánh chịu chứ.

Thiệu Đình gầy gầy một hồi, phát hiện ra không thể làm Cổ An Ninh động được *động tình í ah*, bèn ôm eo Cổ An Ninh nhấc lên, đi thẳng vào phòng tắm.

—

Phòng tắm ở đây cũng không rộng rãi, gạch không được lau chùi sạch sẽ. Thiệu Đình mở vòi hoa sen dội lên người. Dòng nước ấm áp chảy xuống thân hình cứng rắn, còn áo sơ mi trắng trên người Cổ An Ninh trở nên ướt đầm, những hoa văn trên ngực lộ rõ ràng.

Thiệu Đình giữ chặt còng trên tay cô, đưa tay lên đỉnh đầu, vòng dây qua vòi hoa sen phía trên kệ. Cổ An Ninh không thể thoát ra, chỉ có thể vịn vẹo mình: “Thiệu Đình, đồ mất nết (1)!”

Thiệu Đình không quan tâm đến việc cô chửi bới, thò tay vào trong áo sơ mi giật áo lót ướt sũng ra, ném sang một bên: “Đây là tình thú”, vừa nói vừa nhìn cơ thể Cổ An Ninh: rất có đường cong.

Bên trong cô không còn gì che chắn, hai hạt màu phấn hồng trước ngực nhô lên mờ ảo, mặc dù cô gầy nhưng những đường cong kia hoàn toàn phù hợp với tỷ lệ của cơ thể. Thiệu Đình mất tối thẩm lại, đưa tay dính nước véo nhẹ mông cô một cái, sau đó cúi xuống, hôn rồi lại hôn qua lớp áo sơ mi trắng.

Cổ An Ninh cảm thấy đầu mình ong lên, cảm thấy đầu lưỡi của hắn luồn vào trong, không ngừng thọc sâu dò xét, còn phía dưới thì bị hắn sờ soạng như không.

Một dòng nước ấm áp chảy dọc lưng xuống, không rõ là mồ hôi hay nước vòi, tất cả đều dường như tan vào nụ hôn của hắn ở bên dưới cô, Cổ An Ninh chỉ có thể tập trung đứng tại chỗ, mũi chân đang kiễng cũng run lên.

Thiệu Đình đứng lên nhưng vẫn chưa thỏa mãn, thân hình rắn chắc áp sau lưng cô, ép cô vào tường gạch, cô có thể cảm thấy cái đó của hắn cứng ngắc sau eo mình, dù cách lớp quần Âu vẫn có thể cảm thấy kích thích của nó.

“Chuyện đó đối với em đáng sợ như thế sao, tôi lại rất thích đấy”

—

Thiệu Đình vừa dứt lời, hai chân cô đã bị mở rộng ra, một thứ chất lỏng lạnh lạnh để mở nơi tư mật chảy vào, Cổ An Ninh cảm thấy nhột, tuy không biết đây là gì nhưng cũng đoán là chất bôi trơn.

Chính hắn có vẻ cũng dính không ít, vật cứng thô đặt giữa hai chân cọ xát, ấn thử vào lối vào.

Tim Cổ An Ninh vọt lên cổ họng, toàn thân chịu đựng hắn đưa vào, cảm thấy chắc chắn không đau, tiếng thở dồn nén của hắn lại truyền đến bên tai tựa như rất thỏa mãn. Có điều Cổ An Ninh vẫn cảm thấy khó chịu, cơ thể cảm thấy như thiếu như đốt vậy.

Trong lòng cô cảm thấy chán ghét. Hắn lại rất khít với cô, cảm giác quá mức mãnh liệt, cô không thể lờ đi. Hắn còn chẳng biết xấu hổ, thò dài bên tai cô: “Có muốn cảm thấy nó không?”

Thình thoảng hắn sẽ nói một vài lời **, Cổ An Ninh nhắm chặt mắt không muốn nghe, đôi mi thanh tú căng lên, vịn vẹo vô cùng nhẫn nại.

Hắn giữ chắc lấy cô, hai tay đặt bên hông, không để người cô run rẩy. Cô bị ép phải nhón chân lên, tư thế này khiến cho mỗi lần hắn đi vào đều va vào rất nhiều điểm, cơ thể dần dần không chịu được, đau, nén nhịn, đau.

Trán Cổ An Ninh đầm đìa mồ hôi, phòng tắm đầy hơi nước mờ mịt, áo sơ mi trắng đã tuột gần hết mà hắn thì trông vẫn chỉnh tề, không có chút chật vật, như chứng minh rằng trong mối quan hệ của họ, hắn vĩnh viễn nắm vai trò chủ đạo.

Thiệu Đình giữ eo cô, không hề chạm vào nơi nào khác, chỉ tập trung tiến vào nơi mềm mại đó, hai bên cánh hoa sưng đỏ lên, không ngừng bị chà đạp, càng lúc càng ẩm ướt.

Đùi Cổ An Ninh căng cứng, lại bị dội lên tường gạch, không chịu nổi, lúc đặt xuống có phần khập khiễng.

“Mệt à?” Thiệu Đình khàn giọng hỏi, tay bên dưới vịn về hạt thịt, phát hiện chỗ đó rất trướng, tuy cô chống cự nhưng cơ thể vẫn có phản ứng.

Cổ An Ninh bị hấn xoa một hồi như nhũn ra, run rẩy van xin: “Thiệu Đình, đừng mà, như thế rất khó chịu...”

“Tôi rất thoải mái” Thiệu Đình hôn lên thái dương cô, giọng nói nhuộm màu cảm dỗ. “Đêm nay em làm tôi mất hứng, đây tính là đền bù tổn thất, tôi đã tính lãi thấp lắm rồi”

Thiệu Đình tự ý quyết định, hoàn toàn không để ý người Cổ An Ninh đang run lên, nắm chặt lấy eo nhỏ của cô, hấn vẫn còn đang trong cơ thể cô, loáng cái đã mang đến gần bốn rửa mặt.

Cổ An Ninh đầu óc mờ mịt, còn sót chút tỉnh táo, nhỏ giọng kêu lên: “Không, đừng qua bên đấy”

Thiệu Đình bị cô nắm chặt tay, nói rít qua kẽ răng: “Sao, sợ phải nhìn thấy người đang ở trong em không phải hấn à?”

Cổ An Ninh lắc đầu, định giải thích mà không được. Thiệu Đình không đếm xỉa gì, đặt cô lên bồn rửa mặt, giữ lấy cằm cô để cô nhìn thẳng vào gương: “Đời này, người đàn ông của em chỉ có thể là tôi”

Nước mắt Cổ An Ninh chảy ào ạt, cô sợ phải nhìn thấy gương mặt cô đã quen phụ thuộc phía sau mình kia, bọn họ vậy mà lại làm chuyện thân mật, còn gương mặt hấn vô cùng lạnh lùng xa cách, khiến trái tim cô đau nhói.

Thực sự, Thiệu Đình đã từng vô cùng quan trọng với cô.

Bất quá, chỉ là đã từng...

Lúc sau, Thiệu Đình thấy cô gục xuống, một mực không phối hợp, liền dừng lại.

Cổ An Ninh lại cho rằng hấn đã xuất, vội vàng mở mắt ra, đột nhiên bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của hấn. Hấn đặt cô lên bồn cầu, cô không có nhiều kinh nghiệm, không biết hấn lại giờ trò gì, ánh mắt kinh hoàng.

Hấn đứng trước người cô, cô liếc thấy cái đó của hấn hùng dũng ngay trước mặt, ngượng chín người mà quay đi nhưng bị hấn giữ đầu lại. Hấn không hề để ý sự quẫn bách của cô, nâng cằm cô lên, môi cô dính vào thứ chất lỏng trên đó, mắt cô nhìn chằm chằm hoảng loạn. Thiệu Đình đứng trên cao nhìn xuống, nhếch môi: “Miệng”

Thiệu Đình đưa cô về thành phố Dung, họ đi đường cả đêm, cô mặc bộ đồ mới hấn đưa cho. Có thể thấy hấn đã tính trước cả.

Cổ An Ninh đã không còn muốn nghĩ đến việc phỏng đoán đến tột cùng hấn là dạng người gì, chuyện này đã không còn quan trọng, quan trọng là cô đã nhận ra được sự thật. Cô đối với Thiệu Đình vẫn còn chút tình nghĩa, nhưng Thiệu Đình lại không như vậy, cho nên cô vẫn là nên học thông minh một chút đừng đi khiêu khích hấn, cũng đừng chống lại, ít nhất là trước khi cô hoàn toàn trở nên mạnh mẽ.

Cổ An Ninh bị hấn ôm vào trong lòng, mặc kệ toàn thân cô đều run rẩy kịch liệt, thái dương cô mồ hôi rùng rùng, Thiệu Đình đều làm như không thấy, hấn chỉ ôm cô, trêu đùa đầu ngón tay của cô, thỉnh thoảng lại ấn xuống một nụ hôn xuống khóe môi, giống như là cực kỳ yêu thương cô vậy.

Cổ An Ninh nhìn gương mặt tái nhợt cứng đờ của mình qua ánh phản chiếu trên gương, qua thật lâu mới nhỏ giọng: “Sau này tôi sẽ không chạy trốn nữa, xin anh hãy đồng ý với tôi một chuyện.”

Thiệu Đình yên lặng, sau đó mới nói: “Được.”

Cổ An Ninh bất ngờ nhìn anh một cái, chạm phải ánh mắt đầy vẻ sâu xa của anh liền rất nhanh xoay mặt sang một bên: “Tôi còn chưa nói đó là gì cả.”

Thiệu Đình nở nụ cười trầm thấp, ôm cô chặt thêm một ít: “Chỉ cần em không chạy, những chuyện khác tôi đều đồng ý em.”

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: CHƯƠNG 8

"Tiếp theo, chúng ta hãy nghe điện thoại của một người khác" Cố An Ninh mỉm cười chuyên nghiệp, chuyển sang cuộc gọi tiếp theo khi không khí có vẻ trầm xuống.

Đêm đó, cô nói với Thiệu Đình rằng cô hy vọng có thể tiếp tục công việc trả lời điện thoại ở đài, là công việc cô làm trước khi rời thành phố Dung. Bảy năm trước, khi quyết định kết hôn với Bạch Thuật Bắc, cô bị tai nạn vào đêm trước hôn lễ, những việc nhỏ không đáng kể cũng không còn nhớ rõ, hơn nữa lại hôn mê suốt 6 năm, khi tỉnh lại thì giống như đã kết thúc một kiếp sống.

Cố An Ninh điều chỉnh một thời gian rất dài, cuối cùng quyết định rằng mình có hứng thú với chủ trì phát thanh. Mười giờ tối hàng ngày, cô chủ trì chuyên mục tình cảm, tuy không khác trước nhiều lắm nhưng cũng cảm thấy vui vẻ.

Ít nhất, trong một thời gian, cô đã có thể hoàn toàn thư giãn, bỏ qua chuyện cũ.

Không muốn bị Thiệu Đình độc chiếm, lại không trốn được, vậy chỉ còn cách này thôi.

Cố An Ninh nhìn đồng hồ điện tử... Quả nhiên điện thoại kêu lên rất đúng giờ

Mỗi đêm, vào thời điểm này, đều có người gọi tới

Trong điện thoại, giọng nữ rất trong trẻo và thanh thuần, lại mang thêm vài phần lãnh diễm của hoa hải đường đêm khuya vang lên, lúc nói chuyện luôn làm người ta không ngừng liên tưởng đến dáng vẻ khi nói chuyện của cô, lơ mơ hình dung đến hình ảnh một cô gái trong sáng nhưng xinh đẹp lạnh lùng.

Cố An Ninh cười nhẹ mở màn: "Xin chào, hôm nay bạn muốn nói điều gì?"

Người nữ bên kia trầm ngâm rồi nói: "Tôi nghĩ hôm nay nói tôi bắt đầu với anh ấy"

Cố An Ninh sửa lại tư thế ngồi, thời gian dài dòng buồn chán mỗi tối sắp bắt đầu. Người con gái này rất kỳ quái, mỗi ngày đều gọi điện thoại đến nói chuyện phiếm với cô, không phải kể về nỗi buồn hay sự mê hoặc trong tình yêu, mà thổ lộ hết chuyện cũ của mình với người yêu.

Cô có cảm giác vô cùng khâm phục, chỉ có thể chân thành lắng nghe. Trước kia cũng đã nghe cô gái này kể rằng mình cùng người kia có rất nhiều gút mắc, đại khái là vừa yêu vừa hận.

"Anh ấy là kẻ thù của tôi. Khi chúng tôi còn nhỏ, cũng vì mâu thuẫn giữa hai gia đình mà sinh ra đối chọi nhau gay gắt, không ai vừa mắt đối phương, chèn ép nhau trong cuộc sống. Chính là vận mệnh rất thích nói đùa, về sau các bậc cha chú vì chung mục đích, chúng tôi bị ép cưới. Đó là lần đầu tiên tôi thực sự tận mắt nhìn anh ấy"

"Chúng tôi không thương nhau, sống chung là vì lợi ích. Tôi biết rõ trong lòng anh ấy có một cô gái, điều này đối với tôi cũng chẳng sao, nhưng loài người lại là động vật kỳ quái. Khi bố tôi xảy ra chuyện, tôi suy sụp hoàn toàn thì anh ấy là người đến bên giúp đỡ. Buổi tối không ngủ được, chúng tôi lần đầu tiên nằm chung giường, anh ấy kể cho tôi tường tận mọi tình đầu ngày xưa"

Cố An Ninh lắng nghe, trong lòng cảm thấy vô cơ buồn bực: "Kỳ thật tôi thấy anh ta có lẽ là một người rất có trách nhiệm"

Người kia nghe câu này thì cười cười, thanh âm rất đặc biệt, dày đặc giọng mũi: "Cảm ơn, đã lâu rồi không có ai nói về anh ấy như thế"

Cố An Ninh ngạc nhiên. Người kia tiếp tục nói: "Anh ấy hiện tại... đã đi tìm cô gái kia. Đã nhiều năm rồi chúng tôi không gặp nhau"

Cố An Ninh đoán rằng bọn họ ly hôn; trước chỉ nghe người này nói qua về bọn họ trong lúc vui vẻ nhớ lại, lúc này nghe được kết cục như vậy khó tránh khỏi thốt thốt: "Chuyện tình cảm rất khó đoán trước, nhớ kỹ khoảng thời gian vui vẻ là tốt rồi; chuyện không vui, nhớ rõ cũng chỉ làm mình mệt mỏi"

Đối phương nghe xong im lặng một lúc, lại trầm thấp cười: "An Ninh, cô quả là cô gái tốt bụng đơn thuần"

Cố An Ninh bị lời nói này làm cho nao nao – nhân sinh của cô, một chút cũng không đơn thuần.

Chương trình kết thúc vào rạng sáng, Cố An Ninh vừa từ tòa nhà đi ra, Diệp Cường đã đứng đó chờ đón.

Cô đi chậm chạp, giẫm lên bóng của chính mình, trên quảng trường vắng vẻ chỉ có tiếng bước chân của cô. Cố An Ninh xoay người nhìn Diệp Cường, bất đắc dĩ nói: "Anh không cần đón tôi, không quen"

Diệp Cường tỏ vẻ xấu hổ gật đầu, định nói gì đó, cuối cùng lại chỉ xuống mở cửa xe echo cô.

Ánh đèn trong khoang sân rộng không hề chói mắt. Cố An Ninh nhìn từ cửa xe vào thấy bên trong có một người đàn ông im lặng đang ngồi đó. Thiệu Đình bám vào ghế, nhìn cô, thấy cô chậm chạp bất động, nhin không được lên tiếng chế nhạo: "Muốn tôi xuống ôm em à?"

Cố An Ninh ngồi xuống cạnh hắn, hơi không được tự nhiên, nghĩ nghĩ nói: "Không phải anh đến thành phố Thủy à, sao quay về nhanh thế?"

Thiệu Đình như có điều suy nghĩ, nhìn nàng chăm chú: "Không muốn gặp tôi sao?"

Cố An Ninh nghĩ trái lương tâm phù nhận, nhưng lại nghĩ với Thiệu Đình không cần nghĩ này nói nọ. Người đàn ông tên Thiệu Đình này không chỉ vô cùng biến thái trên giường mà tâm tính cũng công thụ ngược cuồng, chỉ cần đừng chạm nọc hắn, hắn sẽ không đem việc cô kháng cự ra làm tình thú.

Quả nhiên cô trầm mặc làm hấn phát ra tiếng cười nhẹ, ném cho cô một cái hộp.

Cố An Ninh ngẩng đầu nhìn hấn, hấn đã quay đầu về phía cửa sổ: “Người khác cho”

Cố An Ninh mở nhìn thoáng qua, là vòng tay ngọc lục bảo phi thúy, nếu cô không biết đây là thứ đồ xa xỉ chắc sẽ nghĩ là Thiệu Đình vứt bừa cho.

Cô nghĩ nghĩ rồi đóng lại: “Giúp tôi cảm ơn người đó”

Thiệu Đình nhìn cổ tay trắng nõn của cô, nhíu mày: “Không đeo vào thử xem”

Cố An Ninh giơ tay lên: “Quần áo hôm nay không hợp”

Thiệu Đình không nói gì thêm, hoàn toàn giữ im lặng. Cố An Ninh nếu có thể sẽ cố gắng hết mức hạ thấp cảm giác về sự tồn tại của chính mình, tránh gây bất hòa với hấn. Trên đường về nhà Thiệu Đình không nói gì nữa, xuống xe cũng đi thẳng.

Cố An Ninh nhìn bóng lưng hấn, nhẩn mặt. Diệp Cường ở bên cạnh đột nhiên kêu lên: “Cố tiểu thư”

Cố An Ninh giật mình, vội vàng thu liễm biểu lộ. Diệp Cường nghiêm túc nhìn cô: “Hôm nay Thiệu ca cố ý đến đón cô, sợ cô một mình với tôi một chỗ sẽ cảm thấy không ổn”

Cố An Ninh nghĩ nghĩ rồi nói, khước miệng nhếch lên: “Phiền anh bảo anh ta rằng tôi ở cùng một chỗ với anh ta cũng không thích”

Diệp Cường nhìn cô về không đồng ý, thấy cô xoay người đi vội vàng nói: “Cái vòng tay kia, nếu có thể thì hãy giữ cẩn thận. Đối với Thiệu ca nó rất quan trọng. Ngay cả...”

Diệp Cường nghĩ nghĩ vẫn là thôi không nói nữa. Cố An Ninh quay lưng về phía anh, phát phát tay, cũng biết là nghe chẳng lọt từ nào.

Buổi tối Cố An Ninh chỉ ở trong phòng, không ra ngoài. Đêm đó cô xem tâm tình của hấn, nói rằng mình muốn có xe riêng. Thiệu Đình cũng không hề dị nghị, còn hỏi cô rằng có muốn đứng tên xe không.

Cố An Ninh không ngờ hấn lại tin tưởng mình như thế. Thiệu Đình dường như nhìn ra suy nghĩ của cô, nhéo nhéo mũi nói: “Em rất nhanh sẽ thấy ở bên cạnh tôi tốt hơn so với em nghĩ nhiều”

Ở chung một thời gian, Cố An Ninh phát hiện không ít điều về Thiệu Đình, tỷ như thật ra Thiệu Đình có rất nhiều việc, bọn họ ở cùng dưới mái nhà nhưng tỷ lệ gặp mặt rất thấp. Phần lớn thời gian Thiệu Đình cũng không đợi ở đây, Cố An Ninh mơ hồ cảm thấy dường như mục đích chính của Thiệu Đình là giữ cô trong phạm vi hấn có thể kiểm soát được?

Có tiếng gõ cửa, Cố An Ninh vội vàng hỏi: “Ai đấy?”

Hỏi xong lại thấy mình nói câu vô nghĩa, sau đó là giọng hấn trầm thấp vang lên: “Giúp tôi cái này”

Cố An Ninh cắn cắn môi, cuối cùng vẫn vén chăn đi ra mở cửa, nhìn Thiệu Đình mặc bộ quần áo ở nhà đơn giản màu xám, thân hình cao lớn hơi chấn ánh sáng hành lang, vẻ mặt trầm tĩnh lạnh nhạt.

“Có thể tắm cho Ngao không?”

Cố An Ninh nghĩ mà lỗ chân lông cả người dựng ngược, mắt nhìn đồng hồ: “Lúc này à? Sao anh không tự tắm đi?”

Thiệu Đình quơ quơ ngón tay thon dài trước mặt cô. Cố An Ninh thấy trên tay quần không ít băng vải, lúc trước trong xe tối quá cô hoàn toàn không thấy. Cố An Ninh im lặng nhìn băng vải trên tay hấn, không thấy cần thiết phải quan tâm, người này vì sao mà bị thương, cô lại chẳng rõ quá.

Giết người phóng hỏa chuyện gì hấn cũng có thể làm.

Thiệu Đình cũng không đợi cô đồng ý, quay người đi thẳng: “Trao đổi, cam đoan tháng này tôi không đụng đến em”

Cố An Ninh chấn động, tức giận đỏ mặt: “Khốn kiếp”

Thiệu Đình chỉ chừa lại bóng lưng cao gầy. Cố An Ninh ảo não cắn môi, nghĩ nghĩ rồi về phòng tìm bao tay plastic.

Lúc Cố An Ninh tắm cho Ngao, Ngao quẫy nước tung bùng, lại quá khỏe, nếu không phải Thiệu Đình đứng bên quát nạt, Cố An Ninh cảm thấy có lẽ mình sẽ bị Ngao kéo ngã xuống đất. Có điều tắm cho động vật cũng là một phương thức trao đổi, sau chuyện này Ngao ngoan hơn, thân thiện với cô hơn.

Cố An Ninh cũng hơi sợ Ngao, thử xoa lông nó, hai bên vui đùa ầm ĩ. Ngao ngốc nghếch vịn vẹo người, thỉnh thoảng cọ cọ một thân toàn nước vào cô.

Đồ ngủ của Cố An Ninh ướt sạch, hơn nữa Ngao còn le lưỡi không ngừng liếm cánh tay và bụng cô. Cố An Ninh mặt biến sắc, vội lấy tay ngăn lại. May mà Thiệu Đình giữ lại, quay đầu lại xem chừng An Ninh giờ tâm tình không tốt: “Ngao, người thử trêu cô ấy lần nữa xem?”

Cố An Ninh không nói gì, lừ mắt nhìn hấn. Cà đắng chua Ngao cũng phải ăn à?

Ngao bị mắng liền hiểu chuyện, ngoan ngoãn nằm xuống sàn nhà bất động. Cố An Ninh ở bên cạnh rửa đầu đầy mồ hôi. Thiệu Đình còn đang bên cạnh khoa tay múa chân, thỉnh thoảng đưa mũi chân đá cô một cái: “Bụng cũng phải rửa, đừng có lười”

Cố An Ninh bực mình lườm hấn, tên này coi cô là người hầu chắc? May mà điện thoại Thiệu Đình kêu, hấn nhìn màn hình liền xoay người đi ra ngoài, trong phòng tắm cuối cùng cũng im ắng lại.

Cố An Ninh đồng tình sờ đầu Ngao: “Thật khổ cho mày đã phải chịu đựng chủ nhân vừa biến thái vừa ngây thơ nhiều năm, nếu có ngày tao có thể đi, nhất định sẽ mang mày theo”

Ngao lè lưỡi liếm mu bàn tay của cô, Cố An Ninh cười sờ đầu nó: “Thế này là đồng ý à?”

Ngao lại liếm mu bàn tay cô, Cố An Ninh cười ôm đầu Ngao, thật ra con chó này cũng không quá đáng sợ nữa.

Thiệu Đình lên sân thượng nghe điện thoại, khi Cố An Ninh tắm xong cho Ngao hấn vẫn chưa nói chuyện xong, đi ngang qua sân chỉ thấy hấn đứng trong bóng đêm, tóc đen loạn xạ trong gió.

Cố An Ninh không có hứng thú nghe lén, xoay người đi, chợt nghe thấy giọng nói khàn khàn của hấn, bị bóng đêm phủ lên một màu âm u lạnh lẽo: “Cô ấy cái gì cũng không biết, anh đừng đi gặp, chuyện tâm đối phó với Cố Bá Bình...”

Gió trên sân thượng thổi rất mạnh, xuyên qua song sa chưa kéo kín thổi vào, Cố An Ninh thấy rét run người, hai tay ôm người chạy về phòng.

Kỳ thật cũng không có gì lạ, không phải sao? Hiện tại, Thiệu Đình làm gì cô cũng không biết

Những ngày tiếp theo Cố An Ninh luôn tỏ ra bình thường, làm việc như mọi khi, buổi chiều tối sẽ đi ra ngoài cùng Thiệu Đình và chú chó. Thiệu Đình không tỏ ra có gì khác lạ, cũng không làm khó cô, ngẫu nhiên suồng sã cũng không hề.

Nhân dịp cuối tuần Thiệu Đình không quay về biệt thự, Cố An Ninh tìm đến nhà cũ, hoa quế trắng rụng đầy sân, thơm ngát hương. Cô đẩy cửa vào, đứng trong sân nhìn một lúc, sau đó lấy chìa mở cửa vào nhà.

Trên thực tế trong nhà luôn có người ở, là để chăm sóc cha cô và Lý Mai.

Lý Mai vội vàng chạy ra từ phòng bếp, ánh mắt thoáng kinh ngạc, lập tức bước nhanh đến cầm tay cô, giọng nói già cả run run: “An Ninh, cháu về rồi”

Cố An Ninh ngửi thấy mùi hương quen thuộc từ người Lý tẩu, vòng tay ôm bà, rất lâu sau mới khẽ trả lời “Vâng”

Mọi thứ trong nhà đều rất sạch sẽ, ánh nắng trời xuyên qua tấm rèm trắng, chiếu xuống quảng sáng nhạt, cả tòa nhà chìm trong yên tĩnh, trong bầu không khí còn có huân hương mà cha cô thích nhất.

Dường như tất cả không hề thay đổi. Nhìn những thứ quen thuộc, tim Cố An Ninh nhói đau.

Lý Mai cũng đưa tay lau khôe mắt ẩm ướt, cẩn thận đánh giá cô một hồi, ngập ngừng hỏi: “Mấy tháng nay cháu ở đâu? Cảnh sát có đến nhà vài lần, ta thực sự là...không biết làm như thế nào”

Mắt bà đỏ lên, môi mấp máy. Cố An Ninh ôm lấy bà để trấn an, ánh mắt tối lại: “Không có gì, cháu đi...hít thở không khí trong lành ấy mà”

Lý Mai đương nhiên không tin câu trả lời của Cố An Ninh, nhưng vẫn nuông chiều cho qua. Hai người đứng đó một hồi, Cố An Ninh chợt nhớ ra mục đích của mình khi đến đây: “À đúng rồi, Lý tẩu, cháu có điều muốn hỏi”

Lý tẩu ngẩn người, gật đầu thành thực: “Cháu hỏi đi”

“Cháu hỏi Tiểu Thiệu ấy à?” Đường như Lý Mai cũng không biết thân phận thật của Thiệu Đình, nhủ mảy có gắng nhớ lại, “Lúc ấy tiên sinh nói muốn tìm người thân thù tốt, lúc ấy ta có việc về tranh gia, tiểu Thiệu là do người trong thôn giới thiệu...”

Lý Mai đột nhiên tròn mắt, hoảng sợ nhìn Cố An Ninh: “Ý cháu là Tiểu Thiệu có liên quan tới việc tiên sinh mất tích à?”

Cố An Ninh còn chưa nói gì, Lý Mai đã khoát tay, khẳng định: “Không thể nào, tiểu Thiệu tuy bình thường ít nói nhưng là người rất tốt – khi ta đau thất lạng nó đều cho ta bài thuốc Đông y rất hiệu quả, ngay cả người giúp việc nhà ta nó cũng quan tâm, sao có thể là người xấu được!”

Cố An Ninh há hốc mồm, không cách nào tự giải thích, đành phải hỏi: “Sao hỏi đó tẩu bảo đó là người thân nhà tẩu mà?”

Lý Mai nghe xong có vẻ hơi xấu hổ: “Đó còn không phải là giúp cậu ấy sao, tiên sinh trả lương rất cao, Thiệu Đình lại rất thiếu tiền...”

Cố An Ninh thiếu chút nữa phun trà ra, tên Thiệu Đình này đúng là cái gì cũng dám nói.

Lý Mai nghĩ nghĩ, nói thêm “Bất quá Thiệu Đình không phải người ở chỗ ta, khẩu âm không giống, ngay cả cách sinh hoạt cũng khác”

Cố An Ninh như đang suy nghĩ, rử mắt uống trà, tiếp tục nghe Lý tẩu nói: “Lúc đầu gặp, tiểu Thiệu trông như cậu nhóc từ làng khác tới, khi đó cô đang tà tính tình người mình yêu cầu, con trai của Đồng tử nói cậu ấy là lính và tẩu cũng thấy có vẻ giống giống”

Cố An Ninh nhớ lại dáng đi của Thiệu Đình, dù cũng là bước chân đi, nhưng người thường và người trong quân ngũ cũng có sự khác biệt. Bạch Thuật Bắc và hần đi trông không giống nhau lắm, hơn nữa Thiệu Đình chả khác gì lưu manh, sao mà làm quân nhân được, không chừng lại là trợn mắt nói dối cũng nên.

Lý Mai còn nói: “Đồng tử đối với tiểu Thiệu còn có vẻ nịnh hót, làm ta cứ thấy là lạ”

Cố An Ninh nghĩ đúng rồi, Thiệu Đình rõ ràng là nhắm vào Cố gia, hơn nữa hần cũng biết không ít chuyện về bố cô, có khi linh vị đó liên quan đến hần, vậy thì...

Cố An Ninh nghĩ thế, hơi khựng lại, nắm chặt lấy tay Lý Mai: “Lý tẩu, tẩu theo bố cháu lâu nhất, tẩu có biết bố cháu có hối lỗi với ai hay rất dễ tâm đến ai không?”

Linh vị đó được coi trọng như vậy, người ấy hẳn là nhân tài.

Lý tẩu hơi ngập ngừng, con người cô rút nhanh chóng, lát sau liền khôi phục lại bình thường: “Ta không biết, chuyện của tiên sinh, người dưới như ta sao biết được”

Cố An Ninh nhận ra vẻ do dự và sợ hãi của Lý Mai, cũng gật đầu nói: “Cũng đúng, bố cháu không phải người hay chuyện, cái gì cũng giữ trong bụng”

Lý Mai nhẹ nhõm, nhanh chóng đáp: “Đúng vậy đấy. An Ninh, cháu chưa ăn cơm, ta làm cơm cháu ăn nhé”

Cố An Ninh nhìn bóng lưng Lý Mai vội vã rời đi, tay xoa xoa mắt. Mọi thứ dường như phức tạp hơn cô nghĩ. Lý tẩu biết gì đó nhưng lại không muốn nói cho cô.

Chẳng lẽ chuyện bố cô mất tích thực sự có gì đó phải giấu giếm người khác?

Cố An Ninh ngậy người nhìn, tiếng điện thoại vang lên trong túi, đó là Thiệu Đình bỏ vào, trong danh bạ chỉ lưu một số, không cần nhìn cũng biết ai gọi.

“Tam Giang hội quán, Diệp Cường sẽ đón em, nhớ trang điểm đẹp vào”

Vừa mở điện thoại đã nghe giọng Thiệu Đình, Cố An Ninh cắn chặt răng, hai bên trán nhếch lên: “Tôi đang ở nhà, Lý tẩu nấu cơm, tôi không đi được không?”

Thiệu Đình trả lời, lời ít ý nhiều: “Lên nhà thay đồ đi, 20 phút nữa cậu ấy đến nơi”

Cố An Ninh nhìn màn hình tắt tối đen, lắc mạnh cổ tay.

Lần đầu tiên Cố An Ninh đến Tam Giang hội quán, hết rẽ trái lại rẽ phải, đi qua một hành lang dài, bồi bàn dẫn cô đến chỗ Thiệu Đình.

Ở đó không chỉ có mình hần, còn có 6 7 người đàn ông khác đang nói chuyện cười đùa, phía bên trong cùng có một người phụ nữ duy nhất. Người đó thấy Cố An Ninh thì đi đến cười chào. Cố An Ninh nhìn kỹ quá khứ mình đã bỏ lại phía sau và mọi người đang cười đùa.

Cô nghĩ tất cả chỉ là ảo giác, nhưng khi cô chớp mắt, người phụ nữ đó vẫn ở đây, người phụ nữ đó trông rất xinh đẹp. Rất khó để miêu tả loại khí tức trên người cô gái này, giống như..?

Đầu Cố An Ninh vụt ra một cái tên, Hải Đường?

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: CHƯƠNG 9

Tên cũng như người, cô gái này thực sự tên Hải Đường.

Cố An Ninh ngồi xuống giữa Thiệu Đình và cô gái đó, cô ấy cũng chỉ tập trung nói chuyện với người đàn ông trung niên ngồi đối diện, không hề nhìn Cố An Ninh nhưng Cố An Ninh lại cảm thấy rất căng thẳng, giống như có một loại từ trường cực mạnh khó nói nên lời đang tỏa ra từ người Hải Đường.

Thiệu Đình nắm bàn tay đang nắm chặt của Cố An Ninh, tuy rằng vẫn không ảm áp như trước nhưng cũng làm cô cảm thấy đỡ căng thẳng khi phải tiếp xúc với một phòng toàn những người đàn ông xa lạ thế này.

Thiệu Đình chủ động đưa cô tách trà, thuận thế nói thản nhiên: “Có thể ngăn người, có thể không nói lời nào, nhưng không thể không cho tôi mặt mũi”

Cố An Ninh nhìn hẩn gật đầu.

Thiệu Đình hài lòng mân mê ngón tay Cố An Ninh, cánh môi mát lạnh như có như không lướt qua tai cô, khiến tai cô đỏ ửng lên.

Hành động rất nhỏ này làm cho những người đang nói chuyện từ từ dừng lại, nhìn hẩn có vẻ hứng thú, vài người khác cũng nhướn mày tỏ ra vui vẻ.

“Vô quyết dày có móng tay nhọn, chưa từng thấy Thiệu tam đối với ai như thế nha”

Nhiều người trêu chọc, thậm chí cả Hải Đường cũng từ từ quay lại chăm chú đánh giá cô. Cố An Ninh mắt tự nhiên, cúi thấp đầu, cô không biết phải ứng phó thế nào trong những trường hợp này, cũng không biết tại sao mình lại ở đây với những người này.

Bọn họ là bạn bè của Thiệu Đình, hẩn cũng cùng loại người với Thiệu Đình, làm những việc trong tối* bản convert nó ghi là “không thể lộ ra ngoài ánh sáng, thôi viết trong tối luôn ٧*“, tự nhiên cô cảm thấy ghê tởm và sợ hãi.

Người đàn ông trung niên đang nói chuyện vừa rồi nâng chén uống một ngụm trà, sau đó ngoắc phục vụ phía sau: “Mang đồ ăn lên đi, có cô bé này ở đây, đừng nói mấy chuyện vô văn nữa”

Hải Đường cười nhẹ: “Tứ thúc cũng có lúc thật dễ gần”

Người bị gọi Tứ thúc thoải mái cười to, liếc nhìn Thiệu Đình: “Ta đối với Thiệu tam chính là như thế”

Cả bàn không hề nói nhiều, Cố An Ninh mơ hồ cảm thấy Thiệu Đình dường như rất được coi trọng. Cô trộm nhìn hẩn, phát hiện ra tên thói tha * bản gốc là “rắm thối”, nghe chả hay ho gì cả* này chả coi ai ra gì, rõ là tự phụ.

“Nhìn gì?” Thiệu Đình thấy Cố An Ninh lên lút nhìn mình cũng không nhìn lại, cúi xuống suy nghĩ

Cố An Ninh bĩu môi: “Sao không trả lời trường bối, chả lẽ phép gì cả”

Thiệu Đình liếc nhìn vẻ khinh miệt: “Trả lời à, kiểu gì cũng phải thay ông ấy giết người bán mạng”

Cố An Ninh sững sốt choáng váng, lại nhớ đến cảnh ba tháng trước, Thiệu Đình này cũng chẳng sạch sẽ gì, sao giờ tự nhiên lại tỏ vẻ chính nghĩa là sao?

Đồ ăn được mang lên, những người kia cũng không tiếp tục chủ đề đó nữa, Cố An Ninh cầm cùi dung bữa.

Mọi người nói lòng vòng một hồi chẳng hiểu sao lại nói đến cô, Tứ thúc mỉm cười nhìn cô: “Tiểu cô nương tên gì? Thiệu tam giữ người cẩn thận thế, sợ mất lắm à?”

Thiệu Đình thản nhiên gật đầu thừa nhận: “Sợ chứ, cô ấy là tính mạng của tôi đấy”

Lời này làm mọi người chấn động, Tứ thúc cũng vô cùng kinh ngạc nhưng dù sao cũng chưa phải chưa gặp trường hợp này bao giờ, rất nhanh bình thường lại: “Người quan trọng như vậy thì nên giới thiệu chút chứ nhỉ?”

Cố An Ninh cảm thấy nếu mình không nói gì thì rất thất lễ, chủ động trả lời: “Cháu là Cố An Ninh”

“Cố?” Tứ thúc nhướn mày, nhìn Hải Đường đang tỏ ra bình tĩnh, hỏi lại: “Cha cô là...?”

Cố An Ninh cảm thấy giọng Tứ thúc có vẻ không bình thường, họ Cố cũng không phải họ hiếm thấy, hơn nữa chuyện mất tích gần đây của bố cô quá nổi, cô đành liếc mắt nhìn Thiệu Đình. Thiệu Đình tay cầm chiếc ly cao, nhấp ngụm rượu, trông vô cùng bình tĩnh.

Cô không đoán được ý hẩn, nhưng cảm thấy dường như là hẩn đồng ý, trả lời: “Bố cháu là Cố Bá Bình”

Lời vừa nói xong, cả bàn lập tức im lặng. Cố An Ninh mờ mịt nhìn bọn họ, phát hiện ra tất cả đều đang nhìn Hải Đường.

Lúc này Hải Đường mới đặt chén trà xuống. Móng tay cô được chăm sóc rất sạch sẽ, không giống nhiều người phụ nữ khác, nuôi rất dài rất đẹp, cả quần áo cũng gọn gàng sạch sẽ.

Cô ấy cười với Cố An Ninh, gương mặt thản nhiên nhưng giọng nói vẫn có phần lạnh nhạt: “Tôi thường xuyên nghe chuyên mục của cô, giọng nói rất êm tai”

Cố An Ninh sững sốt: “Cảm ơn”

Nghe Hải Đường nói vậy, cô lại thấy giọng nói của Hải Đường có chút... quen thuộc?

Cố An Ninh còn chưa nghĩ ra, Hải Đường đã mỉm cười, khóe mắt cong cong mỉa mai, không hề chớp mắt nói: “Chuyện của bố cô tôi có nghe qua, nếu cô cảm thấy thoải mái, muốn giúp đỡ có thể tìm tôi”

Nói xong, cô ấy đưa danh thiếp cho Cố An Ninh. Cố An Ninh xem thì đây chính là tổng giám đốc của công ty giải trí rất nổi tiếng, có vẻ như nhiều người trong số họ cũng che giấu thân phận thật.

Cố An Ninh gạt đầu một cách khó khăn. Dường như với người ngoài, bố cô đã thực sự trở thành vai phản diện làm lộ thông tin mật. Cô không quen với những điều người ta nói, bỏ danh thiếp vào túi rồi nói: “Cảm ơn nhiều”

“Cô buồn thì Thiệu Đình cũng buồn, chúng ta coi như hợp tác”. Hải Đường ý vị thâm trường nhìn Thiệu Đình. Cố An Ninh cảm thấy những lời này không được tự nhiên, nhưng lại không biết vấn đề nằm ở đâu.

Thiệu Đình nheo mắt dò xét Hải Đường, sau đó đưa tay giữ hàm Cố An Ninh, nói: “Ăn nhanh đi không nguội”

Cố An Ninh lúng túng, Hải Đường cũng chẳng buồn nhìn, chỉ cười nhàn nhạt, quay sang uống ly rượu mới một hơi hết sạch: “Vừa nói đã lo rồi, đúng là bảo bối”

Thiệu Đình không nói gì, chỉ nhìn Cố An Ninh tỏ vẻ cảnh cáo. Cố An Ninh im lặng, vì nếu không được nói chuyện với cô và những người khác thì bảo cô đến làm gì?

Sau đó Hải Đường không bắt chuyện với Cố An Ninh nữa, Tứ thúc cũng kiếm nhiều chủ đề khác để nói. Từ lúc đó đến khi kết thúc bữa ăn, Cố An Ninh chỉ cầm cốc ăn, chỉ làm người ngoài cuộc.

Lúc về, Thiệu Đình không cùng Cố An Ninh đi ra xe. Cố An Ninh đi một đoạn rất xa rồi, kim lòng không được, quay đầu lại nhìn về phía hành lang. Thiệu Đình đang dựa lưng vào vách tường, còn người cũng đang ở đó... là Hải Đường với khuôn mặt lạnh lùng.

Cố An Ninh giật mình, trong đầu như lóe lên cái gì đó nhưng bị Diệp Cường cắt đứt suy nghĩ: “Cố tiểu thư lên xe trước đi, Thiệu ca sẽ quay lại ngay”

Cố An Ninh xoa xoa cằm, ngó lại đã không thấy hai người đâu rồi.

Thiệu Đình ngồi ở băng ghế dài, vắt chéo chân, bóng lớn thấp thoáng in trên tường. Hải Đường quay lưng về hắt một lúc, sau cùng gương mặt hoàn mỹ cũng để lộ vết nứt: “Hôm nay anh đưa cô ta đến đây để thị uy à?”

Thiệu Đình chớp mắt, mặt không chút thay đổi: “Em suy nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ đưa cô ấy đến ăn cơm mà thôi”

Hải Đường cười gằn, nhả ra một vòm khói: “Anh mang cô ta đến chẳng phải để tuyên bố chủ quyền, ý bảo em đừng đụng vào còn gì?”

Thiệu Đình cười cười không ý kiến, xem như cam chịu, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía bể cá đằng xa, trong mắt che giấu sát ý: “Em biết, tôi giúp em là tình cảm, không phải nghĩa vụ, từ đầu đã nói rất rõ rồi”

“Khi đó anh cũng không nói anh nhận thức (1) Cố An Ninh!”, mặt Hải Đường nhăn lại, điều thuốc trong tay đã cháy gần hết, biểu tình có chút tàn nhẫn, ngay cả ngữ khí cũng bắt gặp tăng lên.

Thiệu Đình từ từ liếc mắt qua, nhìn cô hơi có chút lãnh ý.

Hắn vẫn là không thích bị ra lệnh cũng như uy hiếp. Hải Đường ý thức được điều này, nghiêng người ném điều thuốc vào thùng rác: “Thật xin lỗi”

Hải Đường day day huyết thái dương, gấn xanh nổi rõ, trong khoảng thời gian dài như vậy mà cô vẫn không quen được với thân phận mới của người này.

Thiệu Đình nhìn cô ta một hồi rồi chậm rãi đứng lên, ngữ khí thoáng chút dụ dỗ: “Em đối phó với Cố Bá Bình. Ngoài việc cùng là họ Cố, tôi không thấy có vấn đề gì liên quan. Hơn nữa cô ấy cái gì cũng không biết, hiện tại lời đồn bên ngoài đã khiến cô ấy áp lực lắm rồi”

Hải Đường khoanh tay, lát sau cười ra tiếng: “Khó trách lý do anh che giấu cô ấy; bảo hộ tốt như thế, cô ấy làm gì có cơ hội nhìn ra bộ mặt thật của Cố Bá Bình. Đây, nghe đồn... cô ấy có tổn thương gì đó hả? Nhìn không ra anh với hắn cũng là loại đa tình cơ đấy”

Thiệu Đình lườm cô ta, Hải Đường nhún vai: “Được rồi, mục tiêu của em vốn cũng không phải cô ấy”

Thiệu Đình xoay người định đi, bỗng Hải Đường lại nói thêm: “Anh đối với cô ấy tốt như thế, em không thể không nghi ngờ... có phải anh giúp Cố Bá Bình trốn không...”

Thiệu Đình đi chậm lại, Hải Đường không nhìn thấy vẻ mặt hắn, chỉ nghe hắn cười nhẹ trong trẻo nhưng tiếng nói lạnh lùng: “Em cũng đoán mò to gan nhỉ”

Hải Đường nhìn bóng dáng vừa xa lạ vừa thân quen kia xa dần, ánh mắt hơi lạnh xuống

Sau khi lên xe, Cố An Ninh luôn thất thần. Nếu cô gái gọi điện thoại tâm sự với mình chính là Hải Đường, vậy người đàn ông trong chuyện xưa đó... có phải Thiệu Đình không?

Diệp Cường vẫn chăm chú nhìn về phía trước. Cố An Ninh đột nhiên hỏi anh ta: “Cô Hải Đường kia, với Thiệu Đình, là mối quan hệ gì thế?”

Diệp Cường hơi sững sốt, nhanh chóng dời mắt nhưng trả lời rất thản nhiên: “Là quan hệ hợp tác”

Cố An Ninh cau mày, đương nhiên không tin. Diệp Cường nhìn ra ngoài cửa sổ như được đại xá: “Thiệu ca trở lại rồi”. Nói xong lau mồ hôi lạnh trên trán, xuống xe mở cửa.

Thiệu Đình vừa lên xe, ánh mắt đã chạm ánh mắt Cố An Ninh, sau đó cô nhanh chóng nhìn đi chỗ khác. Thiệu Đình nhíu mày, kéo cô quay lại: “Làm gì mà cứ như nhìn thấy quỷ thế?”

Cố An Ninh nhếch môi không nói lời nào. Bỗng nhiên Thiệu Đình ôm cô vào lòng, cười cười tán dương: “Hôm nay biểu hiện tốt lắm, sau này cũng không phải tham gia tụ hội kiểu này nữa”

Cố An Ninh từ trong lòng hấn ngẩng đầu lên, trong tầm mắt là hàu kết nháp nhô, thoát nhìn rất gợi cảm. Cô khấn trương nuốt xuống, nghĩ nghĩ lại quyết định chủ động hỏi, nghịch mở tay hấn, nói: “Anh với Hải Đường...?”

“Cách xa cô ta một chút”, Thiệu Đình ngắt lời, tay tháo khuy trên bộ vest, nghiêm mặt nói thêm: “Cô ta rất nguy hiểm”

Mấy lời định nói nghẹn lại trong họng, cảm thấy mình buồn cười, giống như đáp án không cần nói cũng biết, kiểu độc chiếm như trước đã làm cô thấy bị sỉ nhục, giờ lại còn đóng vai kẻ thứ ba phá hoại hôn nhân của người khác, Thiệu Đình quá xem nhẹ cô.

Cố An Ninh không biết lấy đâu ra sức mà đẩy mạnh Thiệu Đình ra.

Thiệu Đình anh tuấn mi phong (2) lạnh lùng nói: “Lại làm sao đây?”

Hấn kéo cô lại vào lòng, ôm chặt hơn, nghiêm nghị nói: “Từ nay không được phép đẩy tôi ra. Nếu em đẩy tôi ra, tôi sẽ làm em ngay tại chỗ” (3)

1. Mình thấy truyện ngôn tình hay có từ “nhận thức”, đổi thành từ nào khác cũng không thấy hay nên để nguyên. Đại khái là để ý, quan tâm, thích...
2. Cũng chả biết thay thế nào. Đại để là anh í rất đập chai, nhìn chị kiểu gì cũng vẫn cứ đập chai ☐)
3. Vâng, “làm”

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: CHƯƠNG 10

Cố An Ninh nhìn ra dục vọng trong mắt Thiệu Đình, bọn họ đã ở chung hơn mười ngày, Thiệu Đình giữ lời không làm gì cô, nhưng loại biểu hiện giả dối này không duy trì được bao lâu, người đàn ông trước mặt căn bản là con sói chưa được thuần hóa.

Cô nắm lấy bàn tay to đang vuốt ve hông mình, ánh mắt không phục: “Anh...anh đã nói ít nhất tuần này không đụng vào tôi cơ mà”

Thiệu Đình nao nao, ánh mắt hấn bên trong xe tối không rõ ràng.

Trên người hấn còn mùi rượu, giờ phút này trần ngập chớp mũi cô, phát ra tín hiệu nguy hiểm. Cố An Ninh bối rối tìm cớ: “Ta không có phương tiện, nghỉ lễ đến đây” (1)

Thiệu Đình hơi dờ ra, sau đó đỡ gáy cô cường thế hôn lên môi: “Chính là hôn môi”

Cố An Ninh xoay trái xoay phải đều không trốn được, lực tay của hấn mạnh kinh người, giữ chặt cô trong lòng hấn. Cô giằng co, không muốn hấn hôn sâu hơn, cố tách ra, Thiệu Đình lại có cách bức bách, hơi dùng lực túm lấy cằm.

Cố An Ninh đau đến há mồm, đầu lưỡi hấn liền linh hoạt đi vào dò xét.

Diệp Cường sớm đã quen với phương thức thân mật này của hai người, có điều từ sau thường truyền đến những âm thanh than vãn ái muội khiến hấn rất xấu hổ. Thiệu ca trước kia không giống thế, đối với Hải Đường cực kỳ có tính nhẫn nại...

Nghĩ vậy, Diệp Cường vội vàng điều chỉnh suy nghĩ, không dám lại loạn tưởng.

Cố An Ninh thở hổn hển, lưỡi ai kia không ngừng quấy đảo trong miệng, mang theo mùi rượu đỏ cùng thuốc lá rất đậm, mùi lạ làm cô khó chịu, đôi mi thanh tú nhăn lại, giống như là đang chịu cực hình vậy.

Thiệu Đình cũng không chịu nổi. Lưỡi cô ngoan cố một mực chống lại hắn, tay gãi lung tung, nói là hôn, có khi phải gọi là cắn xé.

Thiệu Đình hơi rút lưỡi lại, cắn nhẹ môi cô, đợi cô hé ra cái miệng nhỏ nhắn đỏ ửng, trên mặt lấp lánh nước rồi mới rút lui từ từ, ánh mắt còn mang chút chế nhạo: “Làm người đàn ông của em, thể lực không tốt đúng là không được”

Cố An Ninh nắm chặt tay, nhìn y hết con sư tử nhỏ đang nổi giận, hung hăng trừng mắt nhìn Thiệu Đình. Thiệu Đình duỗi tay ra, lau vệt nước đọng trên môi cô: “Tôi nói rồi, em phải quen với tôi đi”

Cố An Ninh giận dữ quay đầu sang chỗ khác, hoàn toàn không phản ứng với cái tên tự quyết định kia.

Con giận còn chưa tan, cô lại nhạy cảm nhận ra bàn tay đàn ông ở bên cạnh, bèn lườm hắn một cái, lại phát hiện ra tay hắn cho vào túi áo trên.

“Lộn xộn cái gì đấy?”

Cố An Ninh lời chưa dứt đã thấy Thiệu Đình ném danh thiếp của Hải Đường ra ngoài cửa sổ, gió đêm lọt qua cửa kính chưa đóng, hắn nói ngừ khi chẳng để ý: “Râu ria gì đó giữ làm gì”

Cố An Ninh giận đến đau đầu: “Cái này gọi là tôn trọng, anh căn bản không hiểu”

Thiệu Đình hơi mở to mắt nhìn qua, khóe miệng cười châm chọc: “Biết cô ta là loại người nào không? Có thể đang mỉm cười với em, nhưng trong bụng lại tính kế bán em kiếm tiền. Tôn trọng? Đại tiểu thư của tôi, kính nhờ em động não”

Cố An Ninh cắn răng nhìn hắn. Thiệu Đình lại đưa tay xoa mặt cô lại: “Trên thế giới cũng không chỉ có tôi là người xấu”

Cố An Ninh trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng vậy, động não, cô và Thiệu Đình như thế này chính là bởi vì trước kia cô không có đầu óc, quá tin tưởng hắn, thậm chí ngay cả...

“Về sau không thể nữa”

Cố An Ninh cho một câu không đầu không đuôi, Thiệu Đình thoáng giật mình, cuối cùng cũng không nói gì, trong xe im ắng.

Về nhà Ngao lập tức nhảy lên chân Thiệu Đình, Thiệu Đình thuận thế cúi xuống xoa xoa bộ lông đen sáng của nó, ngẩng đầu thì Cố An Ninh đã lên tầng, chỉ nhìn thấy bóng lưng gầy yếu thanh lệ.

Hắn ánh mắt âm trầm, cúi đầu nhìn bóng hình của chính mình trong mắt Ngao: “Cô ấy hình như vẫn không thích mày, vì tao chẳng?”

Ngao kêu lên hai tiếng, tựa hồ phụ họa lời hắn. Thiệu Đình đẩy thân hình của nó ra một chút, sa sầm: “Một chuyện rồi hai chuyện, chẳng chuyện nào làm người ta có tâm tình tốt được”

Cố An Ninh không nghĩ mình sẽ gặp lại Hải Đường nhanh thế, hơn nữa còn trong trường hợp không bình thường. Cô vừa xong việc ở radio thì nghe nói hôm nay có nhân vật quan trọng đến giám chế tạm thời, thông báo rằng muốn cô điều chỉnh tiết mục, đồng thời thăm hỏi chuyên mục.

Cố An Ninh nhũn mày nhìn biên đạo giao mình bản thảo, các vấn đề đều là về tình yêu và hôn nhân, dường như rất phù hợp với nội dung tiết mục của cô.

Chỉ là chuyện này cũng hơi quá đột ngột.

“Thấy được không? Đài trưởng tự mình tiếp đãi”

Đồng sự xì xào bàn tán, Cố An Ninh ngồi xem tư liệu phía sau, bất quá lọt vào tai rõ ràng, muốn xem nhẹ cũng khó.

“Nghe nói đầu tư không ít tiền, tiết mục của chúng ta là tiết mục đầu tiên kể từ khi khủng hoảng kinh tế”

“Không phải nói là điều chỉnh sao, chẳng nhẽ từ giờ đổi thành tiết mục về chuyện ‘ấy’?”

“Nếu vậy cũng không nên tự mình đầu tư ra trận thế, cũng lạ lạ...”

Cố An Ninh thật ra không nghĩ nhiều như vậy, chuyện sửa đổi tiết mục đã nói từ lâu, cô đã dần dần học được cách bình tĩnh. Vừa mới định xem danh sách khách quý thì Đài trưởng dẫn đoàn người đến.

Trên người một bộ đồ vest phòng màu đen nổi bật, tóc nâu ngắn hơi rối thả phía sau, Hải Đường vẫn giữ nụ cười trên mặt, có vẻ gì đó lãnh đạm xa cách, người có thể thể hiện cả hai loại cảm xúc này cùng lúc chắc chỉ có cô ta.

Cố An Ninh kinh ngạc, xúc động quên cả chào hỏi.

Đài trưởng hơi cau mày, hơi bất mãn với thái độ ngơ ngẩn của cô: “Đây là khách quý kỳ này của chúng ta, Hải tổng của công ty giải trí Thịnh Diệu”

Cố An Ninh khôi phục tinh thần, chủ động đưa tay: “Xin chào Hải tổng”

Hải Đường cong cong khóe miệng, cười rộ lên: “Tôi và An Ninh là chỗ quen biết”

Đài trưởng dường như cũng ngạc nhiên, gương mặt lạnh lùng lập tức tươi cười: “Thì ra thế, quen biết là tốt. An Ninh tiếp đón Hải tổng chu đáo nhé”

Cố An Ninh không nói gì, Đài trưởng lại ân cần với Hải tổng: “Hải tổng thuận theo tán gẫu là tốt rồi, không cần căng thẳng, An Ninh rất thông minh, nắm bắt đề tài rất nhanh”

Hải Đường nhìn Cố An Ninh, cứ như thể họ đã quen biết từ lâu: “Còn nữa tiếng, chúng ta đi uống cà phê nhé?”

Cảm giác của Cố An Ninh với Hải Đường rất lạ, dường như rất quen, lại dường như e ngại, tóm lại rất phức tạp, đối phương vẫn đang nhìn cô chờ đợi, còn đồng nghiệp xung quanh tỏ ra vô cùng hiếu kỳ.

Cô chỉ có thể gật đầu: “Dưới tầng có quán cà phê”

Hải Đường có điểm đặc biệt, rất khác những cô gái cùng tuổi. Cô ta không trang điểm nhiều, nhìn gương mặt đơn giản (ý là ít bôi son trát phấn í), cũng không dùng nước hoa, vì thế chiếc nhẫn kim cương ở ngón áp út trở nên vô cùng nổi bật.

Dường như thấy ánh mắt của An Ninh, Hải Đường hỏi: “Ồ độ tuổi này của tôi mà kết hôn chắc hẳn cũng không lạ đi?”

Cố An Ninh lắc đầu, có hơi không dám nhìn vào mắt người đối diện: “Nhẫn rất đẹp”

“Ta và tiền sinh có nhẫn cùng kiểu dáng”. Hải Đường ôn nhu nhìn chiếc nhẫn, ánh mắt rất chuyên chú, có thể thấy rằng cô rất yêu người kia.

Cố An Ninh nắm chặt tay, lòng bàn tay đỏ ửng. Tay Thiệu Đình không đeo nhẫn, điều này cô chắc chắn. Nhưng ai biết được có phải hắn giấu đi không, tâm tư Thiệu Đình kín đáo, sẽ không dễ dàng để lộ dấu vết.

Huống hờ, người như Thiệu Đình, căn bản là khinh thường việc che giấu trước mắt cô chứ?

Cố An Ninh giống như đang tự mình an ủi, làm bên thứ ba thì cũng vẫn có đạo đức cơ bản của một người con gái, cho dù là bị ép buộc thì cũng cảm thấy hổ thẹn.

Hải Đường chỉ ngồi một lúc, khoanh tay dựa lưng vào ghế, ánh mắt đánh giá cô có vẻ khác lạ: “Ah đúng rồi, vì sao cô và Thiệu Đình quen nhau?”

Cố An Ninh nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen trước mặt, bên trong gọn sóng, đầu ngón tay nắm chặt đến phát run, thân nhiên ngẩng đầu trả lời: “Trước kia bố tôi tìm anh ta làm bảo tiêu”

Hải Đường hẳn là hết hồn với đáp án này, hồi lâu mới cười thành tiếng, mang vài phần thê lương: “Thật đúng là khởi đầu không thể tưởng tượng được”

Cố An Ninh mím môi không biết nên tiếp tục như thế nào, trước kia cô không hay chuyện, giờ dường như giờ nói gì cũng không đúng.

Hải Đường trầm ngâm một lúc, lại nhìn cô, ánh mắt thân thiện: “Bối cảnh của Thiệu Đình lợi hại như vậy, bố cô...không có tin tức gì sao?”

Cố An Ninh nao nao, Hải Đường hình như rất quan tâm đến chuyện của Cố Bá Bình, hơn nữa lần trước lúc ăn cơm,... cô mơ hồ không nghĩ được: “Vẫn chưa tìm thấy”

Hải Đường suy nghĩ gì đó, nhìn cô, rồi cảm xúc cà phê: “Đến giờ rồi, chúng ta lên đi”

Việc thu tiết mục coi như thuận lợi, biên đạo đưa trước bản thảo, mấy vấn đề này đều được Hải Đường đồng ý. Khi tiết mục kết thúc, Cố An Ninh hỏi xong vấn đề cuối là thấy có thể dừng; những điều này khi đọc bản thảo cảm thấy khó hoàn thành, không ngờ lại có thể trò chuyện với Hải Đường vô cùng ấn ý.

“Sự nghiệp của Hải tổng thành công như vậy, cuối cùng có điều gì không đặc biệt muốn nói cho khán giả của radio nghe không?”

Hải Đường hơi nhếch môi, mắt nhìn Cố An Ninh, cái nhìn khó hiểu làm cô thấy lạnh cả sống lưng, chỉ nghe cô ta nói: “Tôi thật ra cũng không phải hoàn toàn thuận lợi: bố mẹ hiện tại là bố mẹ nuôi; gia đình tôi trước kia cũng bình thường, bố là giáo sư, mẹ là công nhân, có điều sau đó lại bị tai nạn bất ngờ...”

Hải Đường ý vị thâm trường nhìn Cố An Ninh: “An Ninh, cô không hỏi xem, tôi gặp phải chuyện gì sao?”

Cố An Ninh máy móc nhìn đôi môi đỏ mọng hé mở, lòng bàn tay toát mồ hôi: “Đây là chuyện riêng của Hải tổng...”

“Không việc gì, tôi nói ra để chia sẻ, để mọi người biết rằng gặp tai nạn đến khốn cùng cũng có thể thay đổi được...” Khóe miệng Hải Đường xuất hiện nếp cong, không hề coi chừng An Ninh mà nói tiếp: “Bố tôi trước kia có một người bạn rất tốt, rất tin cậy. Hai nhà quan hệ mười phần tốt đẹp, tôi với con gái của người bạn kia là chị em tốt. Ai mà biết được, người như vậy lại là kẻ mặt người dạ thú, đạo văn nửa đời tâm huyết của bố tôi, bản thân thăng chức rất nhanh”

Trái tim Cố An Ninh giật thót, bên tai cái gì cũng không nghe được, cô đại ra nhìn Hải Đường nhếch mép cười.

Cô lập tức nhớ tới rất nhiều chi tiết: thị trấn nhỏ không quen thuộc, gian phòng ở, lời đồn trên mạng, cảm giác phức tạp với Hải Đường.

Chẳng lẽ lời của Hải Đường... là sự thật...

1. Hiểu chết liền. Mình đoán là chị không mang BCS, cho chị í nghỉ phép đi

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: CHƯƠNG 11

Cố An Ninh không biết mình tiếp tục chương trình như thế nào, dường như mọi thứ tẻ ngắt, cô làm rồi tung hết cả lên, kết nối rồi kết thúc đều là do Hải Đường hoàn thành.

Đài trưởng rất coi trọng lần thăm hỏi này nên Cố An Ninh đương nhiên bị nói, tin đồn trên mạng cũng không hay, thái độ của lãnh đạo với cô cũng không tốt như lúc trước.

“Bình thường không phải rất hay ho à, hôm nay làm sao thế?” Đài trưởng không còn tỏ ra ôn hòa, ngữ khí khắc nghiệt, nhìn cô nhãn nhó, “có biết đề có được lần thăm hỏi độc nhất vô nhị này của Hải tổng khó khăn không? Tỷ lệ nghe của đài đó giờ mới có lần cao như vậy”

Cố An Ninh không nói gì, thành thật cúi đầu.

Đài trưởng kiên nhẫn nói tiếp: “Rõ ràng trong lúc mấu chốt lại phạm sai lầm ngớ ngẩn như vậy! Lần này xếp vào khảo hạch, hiện tại đài lý đang nghiên cứu việc điều chỉnh tiết mục của cô”

Cố An Ninh mở to mắt kinh ngạc. Đối với cô mà nói, công việc này không chỉ là một công việc, mà còn là sự an ủi trong cuộc sống vốn tuyệt vọng.

“Đài trưởng, tôi...”

Đài trưởng xua tay ý bảo thôi đừng nói thêm, ngắt lời giải thích của cô: “Tâm trạng không tốt thì nghỉ ngơi một thời gian ngắn đi, còn nhiều cơ hội để cô rèn luyện lắm”

Lời nói đã rõ ràng. Cố An Ninh biết đài lý sẽ không vì lần phạm lỗi nhỏ này của mình mà đưa quyết định, chắc hẳn việc này đã có tính toán từ trước.

Hiện tại tâm trí của cô rất bất ổn, tất cả tràn ngập lời ám chỉ của Hải Đường, không rảnh thương xuân buồn thu. Cô bước đi nặng nề ra khỏi văn phòng của Đài trưởng, một mình đứng ngẩn ngơ giữa hành lang trống vắng.

Từ khi mẹ qua đời, bố và cô sống nương tựa vào nhau, Cố Bá Bình là người như thế nào cô rất rõ. Những lời nói của Hải Đường không thể tin được. Từ bé bố đã giáo dục cô rằng phải làm người thẳng thắn chính trực...

Cố An Ninh đứng tại chỗ nghĩ, đột nhiên xông vào văn phòng cầm túi rồi chạy về phía thang máy. Cô phải tìm Hải Đường hỏi mới được. Những chuyện kia diễn ra khi cô còn quá nhỏ, Hải Đường hơn cô vài tuổi, có lẽ trí nhớ cũng có thành kiến? *chắc chắc, có khi rơi vào bẫy của Hải Đường rồi*

Tóm lại cho dù có chuyện gì thì cô cũng không tin bố cô là kẻ tiểu nhân ti tiện.

Xe của Hải Đường đã đi từ lâu. Cô vừa chạy ra ngoài tòa nhà của đài đã thấy rất nhiều phóng viên lao tới. Ánh đèn chói mắt loang loáng như bức tường dày đặc, sinh sôi, cản đường cô.

Cố An Ninh hoảng sợ, lùi lại vài bước. Các phóng viên lại tiến lên, bao vây cô.

“Cố tiểu thư, Hải tổng trong buổi nói chuyện nhắc tới bố của bạn thân, đó có phải Cố lão tiên sinh không?”

“Đối với những lời đồn trên mạng, cô đáp lại như thế nào? Cố lão vì lý do gì mà không tự xuất hiện làm rõ mọi chuyện?”

Mọi người đưa ra các vấn đề một cách hùng hổ, sắc bén, vây kín Cố An Ninh, tỏ ra vô cùng bức ép, hoàn toàn không để cô chạy thoát.

Cố An Ninh nhanh chóng nắm chặt tay, mắt bị đèn chiếu hơi nhắm lại, tỏ vẻ bình tĩnh: “Rất xin lỗi, mọi người cũng biết đó là tin đồn, tôi không có gì để nói”

Cô tưởng như thế là thoát, nhưng các phóng viên đương nhiên có nhiều kinh nghiệm hơn, tiếp tục ăm ăm tra hỏi, dường như muốn làm cô quần bách.

“Cố lão không hề trả lời, chẳng nhẽ những lời đồn là thật, ông ấy thật sự mất tích?”

Gương mặt các phóng viên rất hưng phấn, ánh mắt chờ mong, dường như muốn đem cô ra rút gân lột da luôn được. Cố An Ninh không có đường trốn, nhẫn nại cảnh cáo: “Những lời đồn trên mạng đều là bịa đặt, nếu ai dám đưa tin không có thật, tôi nhất định sẽ làm theo lệ khởi tố người đó tội phi báng”

Các phóng viên hoàn toàn không e ngại lời nói chẳng có tí uy hiếp nào của cô, vẫn bao vây ép hỏi ở đại sảnh phía trước quảng trường.

Cố An Ninh bị ép hết cái khó này đến cái khó khác, kiên nhẫn không nói gì, cố gắng chen ra, trong lúc chen chúc không biết ai đẩy mạnh cô một cái khiến cô ngã lăn ra đất.

Các phóng viên truyền hình nhìn xuống, mang vẻ cao cao tại thượng hèn mọn.

“Trên mạng có đồn cô cùng một người họ Thiệu bí ẩn chung sống, mà chồng của Hải tổng cũng mang họ Thiệu. Không biết Cố tiểu thư có thể cho biết hai người này có liên hệ gì với nhau không?”

Một nữ phóng viên đưa mic đến trước Cố An Ninh. Lời của cô ta giống như một quả bom hạng nặng, khiến tất cả ồ lên. Cố An Ninh thấy họng khô rát, giống như bị lửa đốt vậy. Cô trừng mắt, lại một lần nữa bị làm cho kinh sợ ngoài dự tính

“Rất xin lỗi, cho tôi đi nhờ”. Diệp Cường đi cùng vài người mặc đồ đen cường thế xua các phóng viên ra. Cố An Ninh nhìn theo đám người tản ra thì thấy được một người đàn ông thâm trầm đen tối đang đứng sừng sững ở đó.

Ánh mắt tối tăm lam bóng đêm xung quanh cũng trở nên đầy bất trắc, mang theo cảm xúc nặng nề không rõ ràng. Người đó cất bước tiến tới, liếc nhìn cô, cúi người bế lên.

“Nhắm mắt lại. Những chuyện khác giao cho tôi là được rồi”

Giọng nói trầm thấp của Thiệu Đình lúc này không hề ngả ngón như thường ngày, có một ma lực an thần, Cố An Ninh chần chừ ôm cổ hán, chớp mũi lập tức cảm thấy mùi hương quen thuộc ngập tràn.

“Là Thiệu tổng của Quốc tế Đình Thụy” – Các phóng viên nhận ra Thiệu Đình rất nhanh. Sự xuất hiện của hán chứng minh những lời nói trước đó của họ, ánh đèn flash liều mạng lóe sáng, tiếp theo là những lời nói khó nghe.

“Thiệu tổng và Cố tiểu thư thật sự ở chung sao? Hôn nhân của ngài và Hải tổng tan vỡ thực sự do có người thứ ba, là Cố tiểu thư đúng không?”

“Ngài có biết việc Cố lão tiên sinh đạo văn của bố của Hải tổng không? Ngài sống chung với Cố tiểu thư, chẳng nhẽ không nghi ngờ Cố tiểu thư có động cơ khác sao?”

“Cố tiểu thư, có phải vì cô biết Thiệu tổng là chồng của Hải tổng nên mới chủ động dẫn dụ anh ấy?”

Thiệu Đình ôm chặt người con gái trong lòng, đi nhanh về phía trước, mắt như đông lạnh không đổi: “Chuyện hôm nay tôi hy vọng không lên báo”

“Vâng”, Diệp Cường cung kính đáp lời, tiếp theo liếc mắt về một bên, nói: “Làm việc”

Cố An Ninh được Thiệu Đình ẵm ra xe, ngồi co ro ở ghế sau, vẫn không nói chuyện. Thiệu Đình cũng không an ủi, chỉ đắp áo khoác của mình lên người cô, còn mình thì ngồi yên lặng bên cạnh.

Cố An Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ. Camera đã bị đập vụn, giải quyết rất nhanh chóng, ánh mắt đám phóng viên trông rõ là bức bối nhưng vẫn phải nín nhịn.

Trong xe thực im lặng. Cố An Ninh sau một hồi, cuối cùng cũng hỏi: “Những điều bọn họ nói là thật à?”

Thiệu Đình không trả lời ngay, có lẽ vì không biết nên trả lời như thế nào. Cố An Ninh chậm rãi xoay người, giọng rất tức giận: “Nếu anh vì cô ta mà ở Cố gia, vậy thì tôi thì sao? Tại sao phải làm nhục tôi?”

Thiệu Đình mặt không rõ biểu lộ, một lúc sau mới nghe thấy hán chần chừ nói: “Tôi không định xin lỗi em, cũng không xin lỗi cô ta”

Trong bóng tối, Cố An Ninh nhếch mép cười.

Thiệu Đình trầm ngâm một lúc, vươn tay: “Tôi chỉ có thể nói thế này, An Ninh, em hãy tin tôi. Đây là lần đầu tiên tôi thỉnh cầu em”

Ngữ khí của hắn rất thành kính, khiến người ta như bị thôi miên vậy. Cổ An Ninh né người, mặt tái nhợt: “Đừng có đụng vào tôi”

Thiệu Đình im lặng thật lâu, cánh tay ở giữa không trung từ từ thả xuống: “Tôi nói rồi, có nhiều chuyện nhìn vậy mà không phải vậy, phải suy nghĩ kỹ”

Có lẽ Thiệu Đình ám chỉ cái gì đó, chính là lúc này lòng Cổ An Ninh chỉ toàn khuất nhục cùng phần hận, hốc mắt cô đỏ lên: “Cảm ơn anh nhắc nhở, nhờ anh ban tặng, bà vợ nhà anh chủ động mò đến tìm tôi”

Thiệu Đình mím chặt môi, dường như bị đèn nén. Đầu Cổ An Ninh tràn ngập những lời nói của đám phóng viên kia, một ít cũng chẳng sợ hắn, cũng dùng vẻ mặt âm trầm để nhìn hắn.

Diệp Cường vừa vào xe đã bị bầu không khí quỷ dị làm cho rùng mình, hơi kinh hãi, thấp giọng nói: “Xử lý xong rồi”

Thiệu Đình như trước không hề chớp mắt nhìn Cổ An Ninh, nói nhỏ: “Đưa cô ấy về”

Cổ An Ninh không muốn làm kẻ ngốc thêm một khắc nào với Thiệu Đình nữa, nhưng cô không có biện pháp, cũng không thể trốn thoát, đầu không lại, làm nhiều hơn nữa đều có vẻ vô lực lại buồn cười. Cô bất đắc dĩ phần uất trừng mắt nhìn hắn: “Anh muốn báo thù đúng không? Anh với tôi dây dưa rõ ràng là cô lỗi với vợ anh, đây không phải là giúp cô ấy, đây là làm cô ấy tổn thương, anh...”

“Muốn tôi bịt miệng em hả?” Thiệu Đình lạnh lùng nhìn cô một cái, sau đó khoanh tay nhìn về phía trước, sắc mặt không đổi.

Cổ An Ninh không biết phải nói thế nào với Thiệu Đình. Nếu Thiệu Đình không chịu thả cô đi, như vậy cô cũng chẳng thể làm gì, chỉ có thể tiếp tục diễn trò mèo vờn chuột.

Cả đường đi không ai nói chuyện, khi về đến nơi, Thiệu Đình xuống xe đầu tiên.

Nhìn bóng dáng nổi giận đùng đùng của hắn, Cổ An Ninh trong bụng mắng một câu, ai ngờ Thiệu Đình lại không đi về phòng mà vòng sang phía cô, mở cửa xe, không nói lời nào vác cô lên vai. Cổ An Ninh máu dồn lên não choáng váng, trừng mắt, lấy tay đập vào lưng hắn: “Hỗn đản, bỏ người ta ra, điên à!”

Thiệu Đình không nói lời nào, đi thẳng, quán gia cùng giúp việc sợ đến mức dạt hết sang hai bên. Cổ An Ninh cảm thấy vừa quần bách vừa mất mặt, cuối cùng bị hắn ném lên giường êm chăn mềm.

Cổ An Ninh sợ nhất là ở cùng một chỗ với Thiệu Đình, đặc biệt là giường. Cô gầy giữa định đứng lên.

Thiệu Đình chỉ tay vào cô: “Ngồi yên đấy, bằng không tôi sẽ lột em ra làm một lần”

Cổ An Ninh chống tay về phía sau, hai chân hơi co lên, xấu hổ cứng đờ tại chỗ, ánh mắt có chút kháng cự không cam lòng. Thiệu Đình từ từ ngồi xuống giường, lúc lâu sau mới quay sang nhìn cô: “Muốn uống rượu à?”

“...” Cổ An Ninh cảm giác như mình đang nhìn một tên bị thần kinh.

Thiệu Đình hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt chán ngán của cô, ra tù lạnh lấy hai chai bia. Cổ An Ninh cứ nghĩ hắn sẽ lấy rượu vang cơ. Thiệu Đình cầm cốc lại gần cô, những viên đá lạnh leo còn đọng tầng nhỏ bọt nước. Hắn đưa cốc cho cô, cười: “Tim say, cách này có vẻ nhanh”

Ngọn đèn nhu hòa chiếu lên người hắn, sợi tóc đen thẫm che phủ gương mặt thâm thúy.

Nếu đây không phải là kẻ máu lạnh vô tình, hoặc là kẻ đã có vợ, Cổ An Ninh sẽ rất thanh thản thương thức hình ảnh trước mắt. Từng động tác nhỏ của người đàn ông này đều hoàn mỹ như một bức tranh.

Nhưng mà Cổ An Ninh lại biết nội tâm hắn có bao nhiêu hèn hạ, như lúc này chẳng hạn...

Thiệu Đình ngẩng cổ thon dài, hung hăng uống một ngụm đá, lúc này mới nhìn cô, biểu lộ không thể coi là trầm ổn đúng mực: “Mặc kệ tôi đã kết hôn rồi hay chưa, hình tượng tôi trong lòng em đều khó có thể thay đổi được, cứ để ý, cho dù có chuyện gì xảy ra thì em cũng chỉ có thể ngốc ở bên tôi, vì thế lúc này đây em không cần một lời giải thích của tôi.

Cổ An Ninh nắm chặt chiếc cốc lạnh trong tay, hận ý tràn ngập đáy lòng.

Thiệu Đình ôm bả vai cô, cánh môi lạnh lẽo đặt lên vành tai làm cô run run, giọng hắn có phần bất đắc dĩ: “An Ninh, nhìn tôi một chút”

Cổ An Ninh không nhìn hắn, cầm cốc bia uống một hơi hết sạch, không chú ý đến vẻ mặt cô đơn của Thiệu Đình.

Cô uống không hề ít. Lúc này thực sự cô cần được phát tiết và trốn tránh. Trước kia luôn có bố bảo vệ, cho dù có chuyện gì phát sinh bố cũng không để cô phải chịu đựng một mình. Vậy mà chỉ có mấy tháng, mọi thứ đều thay đổi, biết bao chuyện long trời lở đất đã xảy ra.

Thiệu Đình co chân ngồi dựa vào thành giường, thỉnh thoảng lại ném đi một chai bia rỗng. Ngao ghé vào người hắn, thỉnh thoảng nghe thấy động tĩnh trên

giường thì ngẩng đầu lên vô cùng cảnh giác, sau đó lại nằm úp sấp xuống bên hân. Thiệu Đình nâng đầu của nó lên, nhủu mày bên cạnh đại gia hỏa: “Nói cho cô ấy, cô ấy cũng chẳng tin tao là người tốt, đúng không?”

Ngạo cợ cợ cánh tay thon dài của hân, giống như an ủi không tiếng động. Thiệu Đình buồn bực rút tay về: “Mày không thể không nói thật là tao vui về một chút à, y hệt nha đầu chết tiệt kia...”

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: CHƯƠNG 12

Thiệu Đình nhìn Cố An Ninh say, cảm thấy không có gì khác bình thường, sau đó đứng dậy chỉnh lại tư thế ngủ cho cô. Miệng nhỏ nhắn của cô còn hé ra lẩm bầm gì đó, gương mặt hồng hồng, dưới ánh đèn vàng trông cực kỳ quyến rũ. Một cánh tay Thiệu Đình giữ bên hông cô, tay kia đã không kìm được xoa xoa cánh môi mềm mại.

Cố An Ninh cảm giác có điều khác thường, liền mở mắt. Đôi mắt mờ mịt, lại có chút hoảng hốt. Cô đưa cánh tay vô lực lên, cố đẩy hân: “Tránh ra, đáng ghét”

Thiệu Đình cười nhẹ bất đắc dĩ: “Tôi biết”

Bọn họ bắt đầu không xong, ngay cả quá trình cũng rối tinh rối mù, kết cục... đại khái là chẳng đi đến đâu.

Ánh mắt Thiệu Đình âm trầm. Hân ôm tấm lưng mảnh khảnh của Cố An Ninh, đưa tay kéo chiếc áo sơ mi hơi nhăn nhúm ra, trên tấm thân trắng nõn nà chỉ còn lại bộ nội y ren màu đen khéo léo giấu ngực vào bên trong.

Hai sắc thái trắng đen nổi bật, mồ hôi lấm tấm trên khe ngực, từng sợi lông tơ đều trở nên nổi bật dưới ánh đèn vàng. Trước cảnh này, thân dưới của Thiệu Đình rất nhanh có phản ứng.

Cô không phải là dạng người đầy đặn, ngay cả những nơi cần thiết đều không có nhiều thịt, nhưng cặp gò bồng đảo thật đáng yêu, hai đỉnh màu hồng nhạt giống y như của một người thiếu nữ...

Hân đang nhớ lại thì người con gái trong lòng đột nhiên đưa tay nắm lấy vạt áo sơ mi của hân, nước mắt trong đôi mắt mờ mịt rơi xuống không tiếng động: “Vì sao lại lừa tôi?”

Thiệu Đình không nói gì, chỉ âm trầm nhìn cô. Dù sao cô cũng đã say rồi, chẳng thể gây ra chuyện gì được. Tuy nhiên, ánh mắt ủy khuất ấy vẫn làm tâm hân hơi lay động. Đôi mắt trong suốt nhìn cô gắt gao, dường như muốn tìm ra gì đó: “Em để ý?”

Cố An Ninh nhìn hân, gật đầu: “Đề ý. Tôi tin tưởng anh, coi anh như bạn, nhưng anh... Sao anh lại đáng sợ đến thế?”

Thiệu Đình hơi nín thở, lấy chân đạp kín người cô, ánh mắt lảng đi: “Như thế nào thì không đáng sợ, như Bạch Thuật Bắc à?”

Nghe đến cái tên này, quả nhiên Cố An Ninh bình tĩnh lại, nhắm mắt rồi không nói gì nữa.

Thiệu Đình trong lòng bực bội, đứng dậy định đi thì góc áo lại bị một lực đạo yếu ớt nắm lấy. Cử động vô thức này làm trái tim hân mềm nhũn. Hân ngồi xuống, kim lòng không được cúi đầu hôn môi cô.

Dường như Cố An Ninh đang ngủ, thở rất nhẹ, ánh đèn mờ ảo. Hình ảnh đẹp đến mức hân không nỡ lòng phá hỏng.

Thiệu Đình thò tay nắm lấy hai luồng thịt mềm đang phập phồng, ngón tay luôn ra phía sau cùi khuy áo lót, cặp ngực tuyết trắng ẩn bên trong rung rung bật ra, biến hóa thành nhiều hình dạng trong bàn tay hân.

Cặp môi nóng ẩm quấn lấy nhau, người con gái trên giường không nhịn được mà than nhẹ, không khí trong phòng trở nên mập mờ.

Thiệu Đình cảm nhận được sự mềm mại trong lòng bàn tay mình; của cô rất nhỏ, nằm gọn trong tay hân. Nghe nói những người con gái có kinh nghiệm sớm trong chuyện ấy sẽ gặp trở ngại trong việc phát dục. Thiệu Đình không biết điều này có căn cứ khoa học hay không, nhưng của Cố An Ninh chỉ như vậy cũng làm cho hân cảm thấy không kiểm chế được.

Bên dưới căng cứng khó chịu, Thiệu Đình muốn tách chân cô ra để đi vào, ánh mắt liếc qua lại thấy Ngạo ở bên giường đang ngẩng đầu chăm chú nhìn. Thiệu Đình nường mày bảo nó: “Đi ra ngoài”

Ngạo nhìn Cố An Ninh trên giường, sau đó không cam lòng cụp tai ra ngoài.

Cô còn khá khô, Thiệu Đình không muốn làm tổn thương cô, bèn ra đầu giường lấy lọ bôi trơn. Trước kia số lần hoan ái của họ cũng không nhiều lắm, đều tẻ như nhau, khó có lần nào cô thuận theo nhiều như lần này.

Sau khi bôi trơn, Thiệu Đình tiến vào rất thuận lợi, nhưng dị vật xâm nhập vẫn làm cô hơi nhũn mảy.

Trong thoáng chốc, cô có vẻ muốn kháng cự, thân mình vận vẹo muốn tránh hẳn, không biết rằng thân thể uốn lượn trong chăn lại càng hấp dẫn, làm người ta huyết mạch sôi sục, muốn dừng mà không được.

Thiệu Đình thay đổi phương thức, lấy tay giữ chắc lấy vòng eo đang vận vẹo của cô, thiên hạ trên giường không biết gì nhưng vẫn cảm thấy đau đớn, đôi mi thanh tú nhướng lên, hơi nghiêng người đi: “Không cần”

Thiệu Đình không thể nhẹ nhàng dỗ dành được, chính mình đẩy đến nơi sâu nhất: “Bảo bối, anh sẽ nhẹ nhàng thôi”

Hắn thật sự rất ôn nhu, mỗi lần va chạm đều chỉ dùng lực vừa phải, nhưng cô lại nhanh nóng, siết chặt lấy trụ cán của hắn như bàn tay mềm mại nhỏ bé, khiến hắn ngứa ngáy.

Trên trán Thiệu Đình đầy mồ hôi. Hắn rất nhẫn nại, vác chân cô lên vai, thế này cô mới mở thêm một ít, khiến hắn dễ vào hơn. Tư thế này cũng khiến hắn chứng kiến được sự kết hợp ở chỗ đó, lại có thể khiến cô nhận mình thật sâu. Hoa tâm hồng phấn sung huyết xinh đẹp cực kỳ, có chút ngo ngoáy phồng hóp.

Hồ hấp của Thiệu Đình trở nên nặng nề. Trước kia cũng có mấy lần làm khi cô đang ngủ nhưng cô không có phản ứng, lần này cảm giác hoàn toàn không giống. Cô lú lỉnh như con mèo nhỏ, lười biếng giãy ra dưới thân mình, không có phản ứng thống khổ cũng như kháng cự.

Thiệu Đình cúi người hôn lên đôi môi mềm vẫn còn mùi bia, đột nhiên cô mở mắt ra, ánh mắt mờ mịt. Hắn thẳng người lên nhìn nàng, thân dưới vẫn tiếp tục; tóc Cố An Ninh xõa tung, hai tay vô lực đặt lên gối bên cạnh.

Cô hình như chưa tỉnh hẳn, mở to mắt nhìn hắn vài giây, đột nhiên ngồi dậy ôm cổ hắn.

Sự nhiệt tình bất ngờ này làm Thiệu Đình ngờ ngác mất một lúc, nhưng chỉ một giây sau, người con gái không lưu tình này đã đẩy hắn vào địa ngục. Cô ghé vào tai hắn, khẽ khàng gọi: “Thuật Bắc”

Rất nhẹ nhàng, rất rõ ràng.

Không khí trong phòng đông lại. Ánh mắt Thiệu Đình thay đổi thoáng chốc, mây đen ngập tràn.

Đây không phải lần đầu tiên cô gọi cái tên này khi ngủ. Thực sự là hắn kiên nhẫn kinh khủng, bằng không sẽ không ở bên cô, nhìn cô bên người đàn ông kia hai năm, ả nhẫn chờ thời cơ mà hành động. Có điều hắn cũng không nghĩ được rằng trong lòng cô không thể nào quên được kẻ đó.

Nhớ tới những lần từng giúp cô chọn quà cho kẻ đó, mua quần áo cho kẻ đó nhưng đều là hắn thử, những lần đó cô đều nói: “Thuật Bắc mặc vào chắc chắn cũng sẽ đẹp”

Biết là cô vô tâm, nhưng hắn vẫn ghen tỵ.

Rõ ràng là người con gái của hắn, nhưng lại trao hết trái tim cho người đàn ông kia.

Lại còn muốn tự mình đưa nàng đi, mỗi lần lái xe qua, nhìn bọn họ cùng nhau xem phim xem biểu diễn, nhìn nàng trước mặt hắn tỏ vẻ thẹn thùng ôn nhu.

Về hung ác trên mặt Thiệu Đình càng lúc càng rõ ràng, bỗng hắn nắm chặt lấy cổ tay cô, kéo tay cô ra.

Cố An Ninh bị hắn nắm rõ đau, từng hơi nước trong mắt càng rõ ràng, khóe mắt càng ẩm ướt.

Con người đen nhánh của Thiệu Đình nhìn cô chăm chú, bỗng hắn cười ác liệt: “Em vẫn không nhận ra tình cảnh hiện tại của chính mình”

Cố An Ninh nằm mơ, dường như rất dài, nhưng cũng rất ngắn, ngắn đến mức cô chưa kịp sa vào sự tốt đẹp của giấc mơ đó thì đã bị dội nước lạnh.

Đúng là nước lạnh!

Cố An Ninh mở mắt. Tầm mắt bị bức tường bê tông che khuất, nước dội xuống làm không mở nổi, cô cúi đầu cố tránh dòng nước lạnh nhưng lại cảm giác thân mình bị một lực lớn kìm giữ.

Cô hơi nghiêng đầu, thấy cái người như ác ma kia, cơ hồ muốn nổi điên, đẩy lòng lại mơ hồ e ngại: “Thiệu Đình! Anh điên à?”

“Đúng, anh điên rồi đấy”

Thiệu Đình ném vôi hoa sen đi, quần áo hắn cũng ướt đẫm, dính chặt vào thân thể cường tráng, nước nhỏ giọt trên tóc, đầy mắt lại hồng dọa người.

Cố An Ninh ngã ngồi lên sàn gạch, cảm thấy thân dưới lạnh lẽo, cúi xuống đã thấy mình không mảnh vải che thân, cô cả kinh vội vàng bảo vệ thân thể, phần nộ từng mắt ngược lên bao quát nam nhân của mình.

Thiệu Đình chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt cô, đánh giá cô cẩn thận.

Hắn không nói lời nào, khuôn mặt anh tuấn toàn là nước. Cố An Ninh vốn sợ hắn, cứ thế giằng co từng phút từng giây, sự sợ hãi tận cùng của nội tâm dần dần lộ ra.

Cô co chân dịch ra: “Thiệu Đình, anh muốn gì tôi cũng có thể cho anh, anh buông tha cho tôi đi? Anh biết là tôi sợ... tôi xin anh đấy”

Thiệu Đình ngồi im nhìn sự sợ hãi trong mắt cô, bàn tay trong túi quần dường như nắm rất chặt, gân xanh trên thái dương nổi rần rần. Hắn đi qua, lẳng lặng đứng trước mặt cô, khóe môi rất căng, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Đứng lên”

Cố An Ninh lo lắng nuốt nước bọt, do dự, sau đó chậm chậm đứng lên.

Cô vốn nhỏ gầy, đứng trước hắn lại càng có vẻ nhỏ bé yếu ớt. Thiệu Đình vừa định sờ gò má trắng bệch của cô, Cố An Ninh đã sợ hãi nghiêng mặt tránh đi.

Sắc mặt Thiệu Đình càng khó coi, hắn ôm luôn cô: “Vấn đề là giờ tôi muốn em, cái gì khác cũng không muốn, còn muốn đưa ra điều kiện với tôi, tôi sẽ dùng tư thế em ghét nhất để thương em”

Cố An Ninh chạm vào da thịt nóng bỏng của hắn, sắc mặt trắng bệch như giấy trắng. Lời nói của Thiệu Đình càng làm cho cô nói năng lộn xộn, túm lấy cửa phòng tắm nhất định không buông: “Anh đã nói không làm gì tôi...”

Thiệu Đình mỉm cười, há mồm liếm cổ tay cô, Cố An Ninh quả nhiên như bị điện giật mà buông tay.

Thiệu Đình thuận thế ôm người ra ngoài: “Đã qua 12h, thân ái, một vòng chi ước đã qua”

Cố An Ninh nằm trên giường hai ngày, Thiệu Đình chẳng biết đi đâu, cả cái biệt thự to như vậy chỉ có cô cùng quản gia và người giúp việc ở. Cô không dám nhớ lại chuyện đêm đó, thực sự lại càng sợ Thiệu Đình thêm.

Quản lý đài đã thông báo cho cô nghỉ ngơi, Đài trưởng còn gọi điện, thái độ cực kỳ khó chịu: “Hiện tại ngày nào phía dưới cũng toàn phóng viên, tôi cũng không dám đi gặp quản lý đài. Cô vẫn là nên nghỉ ngơi một thời gian đi, tiết mục sẽ có người làm thay.”

Cố An Ninh còn muốn giải thích, Đài trưởng đã nói tiếp: “Cô làm ở chuyên mục tình cảm, vậy mà lại phá chuyện nhà người khác, mấy ngày nay quản lý chuyên mục nhận được không ít điện thoại, tất cả đều là mắng chửi cô. Tôi cũng chỉ muốn tốt cho cô, cô suy nghĩ lại cẩn thận đi”

Đài trưởng đã nói thế, Cố An Ninh có nói thêm gì cũng không phải.

Công việc xem như đã mất, hiện tại cô hoàn toàn nhàn rỗi, mỗi ngày đều ngẩn người ở giường, nhìn ánh mặt trời chiếu thay đổi góc độ.

Ngao miễn cưỡng nằm bên cô, bộ lông đen thui hóa ra lại sáng rực dưới ánh mặt trời. Cố An Ninh trở nên trầm mặc ít nói, mà thực ra cũng không có ai để trao đổi. Ngay cả một người nói chuyện, cô cũng không có.

Ánh mắt của bọn hạ nhân nhìn nàng đều rất cổ quái, pha chút thương hại.

Tin tức của báo chí càng lợi hại hơn nhưng Cố An Ninh không được đọc báo, Thiệu Đình đều bày mưu tính kế thu dọn hết chỗ báo chí trong nhà.

Cố An Ninh cũng lười lên mạng, đại khái cô cũng có thể đoán được tình hình.

Không chỉ bố mà giờ ngay cả cô cũng mang tiếng xấu. Một cô gái bết bát như thế còn muốn gì nữa, quả là không nên làm tiểu tam.

Thủ đoạn của Hải Đường quả nhiên rất ghê gớm, không cần làm gì nhiều, chỉ dùng mấy câu nói, lợi dụng dư luận đã có thể cho danh dự nhà họ Cố đi quết rác.

Cố An Ninh tưởng Thiệu Đình đại khái cũng đã xử lý những dư luận mang tính dây chuyền này nhưng trong lúc vô tình nghe người làm nói chuyện, cô lại được biết rằng gia cổ phiếu của công ty Thiệu Đình giảm thê thảm, vấn đề cũng khó giải quyết.

Cố An Ninh không quan tâm đến những chuyện này, cô chỉ muốn biết tin của bố. Nếu những chuyện này có liên quan đến Hải Đường, chứng tỏ Hải Đường cũng không tìm được bố cô, nếu không sẽ không trút giận lên cô.

Cố An Ninh không hề nghĩ rằng vào thời điểm cô vì bố mà hết đường xoay sở, tin tức về bố lại xuất hiện trước mặt cô, không hề được báo trước....

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: CHƯƠNG 13

Cố An Ninh bị tiếng gõ cửa làm tỉnh ngủ. Trong phòng sáng trưng, căn nhà im ắng, không rõ mấy giờ. Lịch sinh hoạt của cô hoàn toàn rối loạn, hầu hết đều là ở trong phòng, cứ dậy rồi lại ngủ, ngủ rồi lại dậy.

Sau một hồi trợn mắt ngạc nhiên, khi cô nghĩ hẳn là mình nghe nhầm thì quản gia cất tiếng gọi: “Cố tiểu thư, có người đến tìm cô”

Cố An Ninh càng ngạc nhiên hơn. Bàn bệ của cô đã ít thì chó, làm gì có ai biết cô ở đây?

Khi cô mở cửa, quản ra ngược mắt nhìn cô rồi nhăn mặt: “Tiểu thư không định thay đồ à?”

Cố An Ninh không nói gì, quay về phòng thay một bộ đồ mặc nhà kín cổng cao tường. Dù sao cũng không biết trên người mình có vết gì không, tốt nhất là không ai thấy.

Cô vừa xuống nhà thì thấy một người đàn ông đang ngồi trong phòng khách. Người này nghe thấy tiếng bước chân thì hơi nghiêng đầu ra nhìn, cảnh mạo ngũ quan khắc sâu lập thể *mình hiểu là anh này mũi cao, gò má cao, trán cao, môi dày, mắt to □*, đôi mắt sâu như biển.

Cảm giác có vài phần giống người kia? Một vẻ thống nhất?

Cố An Ninh hoảng hốt chốc lát, nhanh chóng tỏ ra bình thường, cô xác định mình không biết người này, sau đó ngồi xuống ghế bành cách xa một chút.

Người này mặc cảnh phục nhìn rất đẹp, chính khí nghiêm nghị, anh ta cười với cô: “Cô Cố, xin chào. Tôi là người phụ trách vụ án của ông Cố, Mục Chấn”

Cố An Ninh nghe mà giật mình. Trước kia vụ án này do người khác phụ trách, còn người trước mặt cô đây rất trẻ, khiến cô không khỏi băn khoăn.

Mục Chấn có vẻ cũng hiểu được suy nghĩ của cô, ôn hòa cười, không hề để ý đến ánh mắt khác lạ: “Chúng tôi vừa tìm ra được vài manh mối liên quan đến Cố lão, cần cô xác nhận một chút”

Cố An Ninh giật mình ấp úng: “Xác nhận, xác nhận cái gì cơ?”

Mục Chấn xòe tay: “Cô đừng căng thẳng, Chi là chúng tôi tìm được vài thứ, có lẽ là liên quan đến Cố tiên sinh”

Nói xong, anh ta nhìn xung quanh một lượt, rồi nhìn về mặt căng thẳng của cô, sau đó đứng lên: “Cố tiểu thư có thể cùng tôi quay về cảnh đội một chuyến không?”

Cố An Ninh biết Mục Chấn ngại gì. Cô đứng lên đi cùng anh ta. Quản gia hỏi nhỏ: “Hay để tôi gọi xe đưa tiểu thư đi? Nếu Thiệu tiên sinh biết...”

“Tôi sẽ quay lại”, Cố An Ninh từ chối ý tốt của bà. Thấy bà có vẻ khó xử, cô còn nói thêm: “Tôi sẽ về, không để mọi người bị trách phạt đâu”

Quản gia nghe thế mới thở phào nhẹ nhõm: “Vâng”

Đến khi lên xe, Mục Chấn mới có vẻ thoải mái hơn một chút, còn bông đùa một câu: “Có thể thấy Thiệu tiên sinh rất quan tâm đến cô”

Cố An Ninh ngồi ghế sau, chẳng buồn giải thích về điều đó, cũng chẳng ngẩng đầu lên mà chỉ đáp: “Hiểu lắm rồi. Sao khả năng quan sát của ngài lại kém thế”

Mục Chấn lắc đầu, khởi động xe: “Xem ra lời đồn bên ngoài đều là thật”

Cố An Ninh vừa nghe vậy thì sắc mặt thay đổi, Mục Chấn quay đầu đắm chiều nhìn cô: “Tôi nghĩ cô không biết, gần đây Thiệu tổng và vợ anh ta đối đầu rất khốc liệt, thật ra nguyên nhân cũng chẳng phải do cô, có vẻ họ có xung đột lợi ích”

Cố An Ninh không quan tâm đến những thứ này tí nào, cô nhìn anh ta: “Cảm ơn anh đã an ủi, nhưng tôi chỉ cần biết chuyện về bố thôi”

Mục Chấn mỉm cười: “Tôi biết, nhưng tôi nghĩ cô chắc sẽ có gánh nặng tâm lý”

Cố An Ninh đặt tay lên đầu gối, từ từ co chân lên; mấy ngày nay cô gần như không dám nghĩ đến những chuyện này, lực sát thương của tin đồn thế nào, cứ nhìn Nguyễn Linh Ngọc là biết.

Về Nguyễn Linh Ngọc:http://vi.wikipedia.org/wiki/Nguy%EA...h_Ng%E1%BB%8Dc

Cô nhìn vào Mục Chấn trong gương chiếu hậu: “Nếu anh muốn tìm hiểu về Thiệu Đình qua tôi thì tôi phải làm anh thất vọng rồi”

Mục Chấn gạt mình, mảy mai nhướn lên, ánh mắt nhìn Cố An Ninh dường như sáng hơn: “Cố tiểu thư thật thú vị. Cô luôn sắc sảo vậy ah?”

Cố An Ninh trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ: “Thực xin lỗi, gần đây tôi dễ mất bình tĩnh”

Vừa dứt lời, một thanh chocolate xuất hiện trước mặt cô, làm cô phải nhìn về phía đối phương thì thấy Mục Chấn bảo: “Khi tâm trạng không tốt tôi thường ăn, hy vọng cũng sẽ giúp được cô”

Cố An Ninh chần chừ đưa tay nhận, nắm chặt thanh chocolate, lí nhí: “Cảm ơn”

Mục Chấn đưa một cái túi được bọc kín cho Cố An Ninh, cô liếc qua là biết đây đúng là đồ của Cố Bá Bình. Cô chăm chú nhìn đồng hồ, cứ như muốn thấy được gì từ mặt cảm ứng, rồi lo lắng nhìn Mục Chấn: “Đây là của tôi đưa cho bố, sao anh tìm được?”

Mục Chấn ngồi sau bàn làm việc, điều thuốc trên tay còn chưa châm, nghĩ một lúc mới trả lời: “Là một công ty xa xỉ phẩm thu về tìm được, phía sau đánh số độc nhất vô nhị”

Cố An Ninh ngẩn ra, mắt hơi đỏ.

Mục Chấn thấy cô thế này thì có hơi khó xử, đối với phụ nữ anh ta cũng không có nhiều thủ đoạn, đành phải giải thích: “Chúng tôi đã tìm hiểu về thân thế của người công nhân này, rất sạch sẽ. Ông ra nói ông ta tìm được ở gần tòa nhà cũ của nhà máy”

Cố An Ninh nghe mà sốt ruột, quả nhiên Mục Chấn chưa nói đến mấu chốt. Anh ta nói thêm: “Căn cứ lời ông ấy miêu tả, ông Cố lúc đó có đi cùng vài người trẻ tuổi, trong đó có một người rất giống Thiệu Đình”

Cố An Ninh cảm thấy nghẹt thở. Mặc dù cô biết Thiệu Đình rõ ràng là có liên quan, nhưng đến khi nghe được vẫn cảm thấy oán hận khó nói nên lời. Nghĩ đến việc Thiệu Đình hằng ngày ngày ngụy trang, quả nhiên việc hẩn giòi nhất vẫn là lừa gạt.

Dù là trước mặt cô hay trước mặt Hải Đường, tên này vẫn đeo cái mặt nạ dối trá.

Cô không biết Thiệu Đình bắt cóc bố mình để làm gì, cô tự nhận mình không quan trọng đến thế, vậy chắc là vì Hải Đường? Trong đầu lại nhớ lại lời Mục Chấn, Thiệu Đình và Hải Đường có xung đột lợi ích.

Cố An Ninh nghĩ đến đau đầu, trái tim cũng như bị ai đâm mạnh, hóa ra lại là bị phản bội, vẫn là thấy đau. Cô luôn nghĩ đối với cô Thiệu Đình chỉ là bạn, hóa ra cô lại coi trọng hẩn đến thế...

Cố An Ninh cắn chặt răng, mặt trắng bệch, Mục Chấn thấy vậy vẩy vẩy tay trước mặt cô: “Không sao chứ?”

Cố An Ninh cố tỏ ra bình tĩnh, từ từ ngước lên nhìn: “Không sao”

Trầm mặc một lúc, cô lại ngẩng đầu nhìn Mục Chấn đang định thanh minh gì đó: “Vậy tôi phải làm gì?”

Mục Chấn nhìn cô cười khen ngợi, lập tức cảnh giác, nhìn rõ không có ai ở ngoài văn phòng mới nói: “Cố tiểu thư thật thông minh, tôi muốn...cô giúp tôi”

Từ cục cảnh sát đi ra, Mục Chấn kiên quyết lái xe đưa Cố An Ninh về, Cố An Ninh cự tuyệt vài lần cũng đành nói thật: “Tôi còn chưa muốn về, loay quanh thêm một lát đã”

Mục Chấn gạt đầu, nhìn đồng hồ: “Đến giờ ăn cơm rồi, hay cô ăn cơm tối với tôi nhé?”

Cố An Ninh lưỡng lự. Cô không thích ở gần người lạ, nhưng bộ đồng phục kia của Mục Chấn tạo cho cô cảm giác an toàn, vì thế cô đồng ý.

Trên đường đi, Thiệu Đình gọi điện thoại cho cô. Lâu như thế rồi mà đây là lần đầu tiên hẩn gọi, nghe thấy giọng hẩn cô lại có cảm giác căng thẳng.

“Quản gia nói em ra ngoài à?”

Trước nay Thiệu Đình luôn vào thẳng vấn đề, không vòng vo. Cố An Ninh đoán bà quản gia đã báo cáo tất cả cho Thiệu Đình rồi, cô đáp: “Cơm nước xong rồi về”

“Một người?”

Cố An Ninh không biết vì sao mình lại muốn nói dối, có lẽ là vì rất sợ Thiệu Đình, cô không cần nghĩ ngợi đã nói luôn: “Uh, một người”

Mục Chấn nghe vậy liếc cô, Cố An Ninh càng hoảng hốt, vội vàng nói: “Tôi ăn xong sẽ về”, sau đó cúp máy, vẫn vô cùng sợ hãi.

Mục Chấn bật cười: “Cô thế này chả giống người nằm vùng gì cả”

Cố An Ninh cũng nghĩ bản thân mình không đủ bình tĩnh, có lẽ nói đến bình tĩnh thì phải là Thiệu Đình, phải không nào? Đáng tiếc hắn ta lại là một kẻ nham hiểm.

Mục Chấn đưa cô đi ăn đồ Nhật, khi đến nơi còn dặn dò cô: “Đồ ăn ở đây thật sự rất ngon, ăn cho đã vào, như thế có thể thấy thoải mái hơn”

Nghe vậy, Cố An Ninh nhận ra rằng hình như từ lúc gặp đến giờ, Mục Chấn đều vô tình hay cố ý giúp cô điều chỉnh cảm xúc, không khỏi cảm kích, cười cười: “Cảm ơn”

Hai người đi theo nhân viên phục vụ đến phòng trong cùng. Khi cửa chưa đóng hẳn thì phòng đối diện có người đi ra, tiếng ồn ào từ bên đó vọng sang khiến Cố An Ninh tò mò nhìn thử, vừa nhìn đã ngẩn người.

Thiệu Đình đang ngồi giữa mấy người đàn ông, mắt đen không chớp nhìn cô không lộ chút cảm xúc nào.

Cổ họng Cố An Ninh khô rát, rõ ràng uống trà mà cảm giác không khác gì rượu mạnh, toàn thân nóng rực như thiêu như đốt. Cô ngồi ngây ra đó, Mục Chấn nói gì cũng không nghe thấy

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: CHƯƠNG 14

Cánh cửa phòng đối diện từ từ khép lại, nhưng ánh mắt âm u của Thiệu Đình vẫn cứ lớn vồn trong đầu Cố An Ninh, không sao dứt được. Cố An Ninh cảm chặc chện trà, bỗng cảm thấy khó chịu, cảm giác đứng ngồi không yên.

“Cô sao thế, sắc mặt kém quá?” – Mục Chấn nhẹ nhàng hỏi, thậm chí một người phục vụ cũng nhìn cô xem thế nào

Cố An Ninh lắc đầu, cảm thấy nghèn nghẹn: “Không sao, tự nhiên tôi hơi lạnh”

Người phục vụ đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ. Mục Chấn là người hay chuyện, đối với người chậm nóng như cô cũng có thể nói về rất nhiều chủ đề: “Chắc là cô rất ít vận động, khí sắc không tốt, khi nhiệt độ quá cao sẽ tự nhiên cảm thấy lạnh”

Cố An Ninh nhìn anh ta, sinh ra vài phần cảm khái, quả nhiên chỉ là giống mà thôi... Tiếp theo lễ phép vuốt cằm: “Cảm ơn anh, tôi lại có cảm giác mình được quan tâm rồi”

“Chính là quan tâm”

Mục Chấn cúi đầu uống trà, không nhìn cô. Cố An Ninh ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn, anh ta chậm rãi nói: “Cô có biết vì chuyện gì tôi nhận vụ này không?”

Cố An Ninh càng thêm nghi hoặc. Lúc này Mục Chấn mới chăm chú nhìn cô: “Bởi vì tôi và Cố lão có mối liên hệ. Cô chắc là biết Cố lão giúp rất nhiều trẻ em đi học, tôi bị bố mẹ ép nghỉ học, cũng chính ông ấy đã giúp tôi”

Cố An Ninh hoàn toàn sững sốt! Cô biết bố cô luôn làm chuyện này nhưng những người đó không biết ông là ai, sau khi tốt nghiệp cũng không có liên lạc.

Mục Chấn nhìn cô kinh ngạc ngơ ngác mà mỉm cười: “Tôi chỉ tình cờ được biết thôi, bố tôi và Cố lão từng hợp tác”

Cố An Ninh không nghĩ bọn họ còn có mối quan hệ thế này, nhất thời không biết nói gì, lúc sau mới trả lời: “Thật khéo”

Bộ dạng ngơ ngác này của cô chọc Mục Chấn cười mất hình tượng, khuôn mặt anh tuấn dưới ánh đèn nhìn soái khí lạ thường: “Cô đúng là...chẳng đáng yêu tí nào”

Cố An Ninh cúi thấp đầu xuống, cô không có thói quen nói chuyện thế này với đàn ông, người cởi mở như Mục Chấn chưa bao giờ cô tiếp xúc.

Mục Chấn hơi ngưng cười, giọng có vẻ nghiêm túc: “Cho nên cô yên tâm, tôi và cô đều hy vọng Cố lão trong sạch. Hiện tại đã có đầu mối, chỉ cần theo

đôi Thiệu Đình lúc này là có thể cứu người ra, hơn nữa còn tạo cơ hội cho Thiệu Đình đền tội”

Đầu ngón tay Cố An Ninh cứng đờ. Mục Chấn tỉnh ý nhận ra sự bất thường, không nói tiếp nữa.

Một lúc lâu sau, Cố An Ninh mới từ từ nhìn anh ta: “Cám ơn anh, Mục Chấn, phía sau vẫn còn anh tin tưởng bố tôi, tôi thật sự rất vui”

Mục Chấn sờ sờ mũi: “Bỗng dưng thế này, có phải tôi nên nói câu “Đừng khách sáo” không?”

Cố An Ninh cười cười không nói gì. Mục Chấn không biết rằng những lời nói của mình đã khiến Cố An Ninh tự tin hơn nhiều, vào lúc này mọi người đều chìa mũi nhọn vào bố cô, những điều cô tin tưởng vỡ nát, các đầu mối từ Thiệu Đình hiện ra trong đầu, suýt nữa làm cô choáng váng.

May mắn sao...

Có Mục Chấn, bữa cơm này không hề nặng nề. Thiệu Đình không xuất hiện, Cố An Ninh cũng biết phòng đối diện đã về trước, cô không biết liệu Thiệu Đình về chưa, dù sao về nhà cũng không tránh được vận mệnh bị tra tấn.

Mục Chấn kiên trì muốn đưa cô về nhưng cô từ chối: “Không cần đâu, tôi tự về được”

Mục Chấn không cố nữa. Xe anh ta vừa rời đi, đằng sau lưng Cố An Ninh có ánh đèn xe sáng lên. Cô nín thở, xoay người.

Đèn xe chói lóa làm Cố An Ninh không nhìn rõ mặt người ngồi trong, nhưng cô biết đó là ai. Cô bước đi theo quán tính, giống như lên dây cót tự động, đầu óc chỉ thấy phía trước đã phát lệnh đi về phía đó.

Trên xe chỉ có Thiệu Đình, hắn không buồn liếc mắt nhìn Cố An Ninh một lần, chỉ nói: “Lên xe”

Cố An Ninh thức thoi chọn ngồi ghế phụ, trong xe hơi lạnh, chỗ nào cũng có cảm giác âm lãnh, trên người hắn cũng chỉ mặc một chiếc sơ mi, áo khoác xếp xó, tóc rũ xuống che phủ đôi mắt sói.

Cố An Ninh căng thẳng nuốt nước bọt: “Anh chưa về à?”

Lúc này Thiệu Đình mới quay sang, đôi mắt đen chăm chú nhìn cô, thân nhiên nói: “Đang chờ em”

Thiệu Đình bây giờ và Thiệu Đình bình thường không khác nhau lắm, chẳng hiểu sao Cố An Ninh lại thấy lo lắng sợ hãi, cảm giác chột dạ. Cô chăm chăm nắm chặt tay, cô cười rất khó coi: “Thật ra tôi có thể tự về...”

Không để Cố An Ninh nói hết, Thiệu Đình đã nghiêng người về phía cô, Cố An Ninh bị gạt mình: “Không thể ở đây”

Không có nụ hôn như cô nghĩ. Thiệu Đình chỉ cài dây an toàn cho cô. Nhịp tim Cố An Ninh đập ầm ầm. Cô nhìn gương mặt đẹp trai trước mặt, giống như... không có sinh khí?

Thiệu Đình cài dây xong khởi động xe, không hề làm khó cô, lời nói cũng có vẻ thân nhiên, không tức giận: “Tôi cứ nghĩ em ghét đồ Nhật”

Cố An Ninh nhớ đúng là trước kia mình có nói với Thiệu Đình như thế, lòng buồn bã khi gọi lại chuyện cũ, nói nhỏ: “Ăn thử một lần cũng không sao”

Thiệu Đình không nói tiếp. Cố An Ninh phát hiện ra hần lái xe lên đường cao tốc, tốc độ xe cũng nhanh hơn hẳn. Theo bản năng, cô vội nắm chặt lấy dây an toàn, mắt không dám chớp, nhìn chăm chăm về xe cộ phía trước.

Hắn hạ kính xe xuống, gió đêm từ trước thổi vào, mái tóc dài của cô bị thổi tung, che khuất tầm mắt.

Cảnh hai bên lùi nhanh về phía sau, xe cũng càng lúc càng nhanh, Cố An Ninh cuối cùng cũng không chịu được: “Thiệu Đình”

Gương mặt nhìn nghiêng của Thiệu Đình rất lạnh lùng, hắn cũng không trả lời cô, môi hơi mím lại, cho dù hắn có che giấu thì cũng có thể thấy rằng tâm tình đang rất tệ.

Cố An Ninh biết tính hắn dễ giận, người đàn ông này là điển hình của việc chỉ cho quan châu phóng hỏa; hắn đã lừa cô nhiều lần, bây giờ lại giận chuyện nhỏ nhặt này. Suy nghĩ mãi, cô thấy hay là chủ động xin lỗi, lá gan cô chưa lớn đến mức vì nguyên tắc quên tính mạng.

“Rất xin lỗi”

Thiệu Đình mất điếc tai ngơ, Cố An Ninh đành phải nói: “Tôi không cố ý nói dối, không biết vì sao lúc ấy lại...”

“Em đồng ý điều kiện của hắn rồi?”

Giọng nói bình tĩnh của Thiệu Đình vang lên. Cố An Ninh sợ đến suýt cắn trúng lưỡi, quanh co: “Không, bố tôi còn trong tay anh, tôi không dám”

Thiệu Đình quay đầu nhìn cô một cái, giống như không thèm đếm xỉa, nhưng bàn tay cứng nhắc đã thả lỏng.

Cố An Ninh cúi thấp đầu, nhìn mình cố gắng bấm lòng bàn tay.

Thiệu Đình không nói gì thêm, cho xe đi chậm lại. Cố An Ninh nhớ lại lời khuyên của Mục Chấn: “Sống với Thiệu Đình thì phải biết nói nửa đùa nửa thật, như thế mới có lợi cho bản thân”

Lúc này còn sớm, Thiệu Đình cũng không đưa cô về thẳng nhà mà lái xe ra bến tàu. Cố An Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ tối om không thấy được gì, cách xa xa có một chiếc du thuyền đèn đóm sáng rực, có lúc còn nghe thấy tiếng còi hơi.

“Anh muốn đi đâu?”

Thiệu Đình chỉnh cả vạt, chẳng biết tâm tình thế nào nữa, hần vốn cũng không giỏi chuyện này. Cố An Ninh ngại ngần đưa tay giúp hần. Thiệu Đình hạ tay xuống, cho dù không nhìn thì cũng biết lúc này ánh mắt hần chỉ đặt lên cô.

Cố An Ninh có ý muốn lấy lòng hần, hơi thở của Thiệu Đình phả lên tay cô ấm áp hơn người hần nhiều.

“Có vũ hội, em đi với tôi”. Giọng Thiệu Đình dịu đi.

Cố An Ninh ngạc nhiên nhìn hần, vũ hội? Vào thời điểm này hai người mà đi cùng nhau thì chẳng phải càng thị phi sao? Thiệu Đình sẽ không để ý nhiều như thế, Cố An Ninh đành phải tự mình lấy cớ: “Tôi sẽ làm anh mất mặt”

Thiệu Đình nhìn đồ trên người cô, lấy một túi to ném cho cô, xuống xe: “Năm phút, không thay được thì tôi thay cho em”

Cố An Ninh nghiêng răng bực tức, cúi đầu nhìn túi đồ. Là lễ phục màu trắng, có cả trang sức đi kèm.

Đây là chẳng cho cô đường thoát.

Cô thay đồ xong rồi cùng Thiệu Đình lên thuyền, lạ là phóng viên ở cửa đều không tỏ vẻ gì quá đả, Thiệu Đình đang được cô khoác tay bỗng dừng lại kéo ra đôi thành nắm tay, mười ngón tay đan vào nhau, dễ dàng thể hiện ý nghĩa.

Cố An Ninh âm thầm thở dài trong lòng, cô thật sợ Thiệu Đình, càng ngày càng sợ. Thủ đoạn tra tấn của người này một đồng, nhưng nhìn thế này cô lại không thể không nguôi giận.

Vũ hội chưa bắt đầu, khách mời đều là những người có địa vị ở thành phố Dung, trong lúc Thiệu Đình xã giao với bọn họ, Cố An Ninh chỉ đứng bên cạnh. Những người đó thấy Cố An Ninh đều tỏ vẻ bình thường, không hề có chút tò mò bất quái nào, có thể thấy tin đồn rất mạnh, chẳng ai thấy lạ khi cô ở đây.

Người đến càng lúc càng nhiều, bên ngoài có tiếng xôn xao, âm thanh ồn ào của các phóng viên khiến Cố An Ninh tò mò đi về phía đó.

Một đôi nam nữ xuất hiện ở cửa, cô gái mỉm cười dựa vào ngực người đàn ông, người đàn ông từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười ôn hòa toan tính. Cố An Ninh nhìn mà giật mình dờ người, toàn thân như bị dội nước đá, vừa lạnh vừa đơ, muốn nhìn đi chỗ khác cũng khó khăn.

Đột nhiên Thiệu Đình khoác eo cô, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lẽo tột cùng: “À, quên nói với em, Bạch Thuật Bắc cũng tới

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: CHƯƠNG 15

Cố An Ninh vẫn thường mơ về Bạch Thuật Bắc, nhưng đã hơn một năm rồi bọn họ không hề gặp nhau lấy một lần, dù gần như vậy, dù cùng thành phố, nhưng thực sự chưa từng gặp lại. Giờ nhìn người đó vẫn cảm thấy hồi hộp, giống như là người bước ra từ trong mộng của bản thân vậy.

Ngoài những giấc mơ thì cô hiếm khi nhớ lại quá khứ vì sợ rằng nhớ lại sẽ buồn tiếc những thứ đã mất, mà so với hoàn cảnh của mình bây giờ cô đúng là không chịu được.

Cố An Ninh không có thời gian để nghỉ lại xem Thiệu Đình thực sự quên hay cố ý khiến cô cảm thấy nhục nhã, mọi suy nghĩ của cô đều tập trung vào đôi nam nữ ở trước cửa. Ánh đèn chói mắt như phủ lên họ một quang sáng rực rỡ, mà cô thì chỉ có thể đóng vai phụ chú hề trong bóng tối.

Cánh tay bên hông cô nóng rực nhưng trong lòng lại băng giá, cả người bị nóng lạnh giằng vò đến rối loạn cho đến khi ánh mắt của cô gặp ánh mắt người

phụ nữ kia.

Xấu hổ, đó chính là cảm giác mỗi lần Cố An Ninh đối mặt với Lâm Văn Thu.

Cô luôn luôn nhớ rõ ngày đầu bọn họ gặp nhau, khi đó cô còn là tiểu cô nương ngây ngô thẹn thùng, là con thiên nga trắng cao cao tại thượng. Chỉ có thể nói rằng trong cuộc sống, không ai biết trước điều gì. Tình hình hiện tại của họ cũng khá ngại ngùng.

Bạch Thuật Bắc bên cạnh Lâm Văn Thu cũng đã nhận ra cô, vì do dự thoáng qua trên mặt anh khiến lòng cô nhói đau. Họ đi về phía cô, trông rất hạnh phúc.

“Cố tiểu thư”. Lâm Văn Thu trước giờ vẫn vậy, ngoan ngoan nhu thuận dịu dàng, lúc nói chuyện gò má còn hơi ửng đỏ.

Cố An Ninh mỉm cười chào, biểu hiện không chèn vào đâu được, ánh mắt thông thả nhìn sang người đàn ông bên cạnh, người này và người trong trí nhớ mình có chút khác biệt, nhưng vẫn là đáng yêu anh khi búng búng phần chân đó.

Bạch Thuật Bắc chủ động lên tiếng: “An Ninh”

Lời nói này... cũng giống với trong trí nhớ. Cố An Ninh khép hờ mắt, cố gắng giữ bình tĩnh: “Đã lâu không gặp, Thuật Bắc”

Thiệu Đình vẫn đang ở cạnh, cô không dám thể hiện rõ ràng, cảm xúc đều được che giấu cẩn thận, đàn ông đều có thói hư tật xấu, cho dù không thích thì vẫn có thói chiếm hữu.

Tuy nhiên, sự run rẩy của cô vẫn bị Thiệu Đình phát hiện. Hắn lạnh lùng nói: “An Ninh, không giới thiệu anh à?”

Bạch Thuật Bắc nhìn Thiệu Đình, có chút bất ngờ, nhưng cũng là người từng trải nên mọi việc đều rất cẩn thận, nghe Cố An Ninh giới thiệu xong thì chỉ nói: “Nghe danh đã lâu”

Thiệu Đình tiếp tục khoác vẻ dối trá, tiếp tục hàn huyên với Bạch Thuật Bắc, nhưng Cố An Ninh do dự một chút rồi mới giới thiệu mối quan hệ của hai người bọn họ: “Bạn của em”

Cô thật sự không biết nên giới thiệu như thế nào, bạn trai, tình nhân, hay kim chủ? Hình như chẳng hình tượng nào phù hợp với Thiệu Đình.

Câu nói này khiến người đàn ông bên cạnh mất hứng, Cố An Ninh cảm nhận được rõ ràng hắn dùng tay bóp hông cô rất mạnh. Cô đau đến méo mặt nhưng vẫn phải cố ra vẻ vui vẻ hoàn mỹ trước người đối diện.

Mối quan hệ của bốn người không được tự nhiên. Lâm Văn Thu tùy ý nói với cô vài câu, Thiệu Đình và Bạch Thuật Bắc có vẻ không thể nói gì thêm nữa.

“An Ninh”. Bạch Thuật Bắc nhìn cô, ánh mắt phức tạp, dò xét vẻ mặt cô cẩn thận, sau đó mặt giãn ra, nói có vẻ trấn an: “Có thời gian thì cùng nhau ăn cơm”

Cố An Ninh đồng ý qua loa, cũng may Bạch Thuật Bắc và Lâm Văn Thu không ở đó lâu hơn. Sau khi xuất ngũ, Bạch Thuật Bắc làm kinh doanh có vẻ thuận buồm xuôi gió, Cố An Ninh phát hiện ra mình không hiểu rõ người đàn ông này, đáng vẻ này không hề quen thuộc với cô nữa...

Chờ bọn họ đi rất xa rồi, Thiệu Đình mới nói: “Luyện tiết?”

Hắn vừa nói xong, Cố An Ninh đã cảm thấy xung quanh lạnh toát, cô chậm rãi nhìn đi chỗ khác, nắm chặt ví: “Bọn họ nhìn rất hạnh phúc”

Thiệu Đình nhìn cô một cái, có vẻ suy nghĩ, nói: “Hạnh phúc do chính mình tranh thủ, người bị động nhất định sẽ thất bại”

Cố An Ninh mờ mịt nhìn hắn, hắn lại lãnh đạm quay lưng về phía cô; cảm giác như trong lời hắn có ý gì đó.

Cả đêm ngoan ngoãn theo sát Thiệu Đình nhưng tâm tư lại bay đi đâu mất, Cố An Ninh vô ý nhiều lần va vào lưng Thiệu Đình nhưng hắn không ý kiến gì.

“Mệt mỏi thì ra ngoài hít thở không khí”. Thiệu Đình hiếm hoi nói được một câu quan tâm. Cố An Ninh được đặc xá, vội vàng đi ra ngoài.

Cố An Ninh chỉ cảm nhận được sự chèn ép vây quanh mình. Cô chạy đến tầng trên cùng, lấy tay che mắt lại.

Gió trên boong rất to, da cô đã có cảm giác dính dóp mằn mặn nhưng cô không hề muốn quay xuống. Tiếng nhạc phiêu lãng ẩn hiện, xiêm y xoay tròn, âm thanh rì rầm, tất cả đều không thuộc về cô.

Cố An Ninh lau nước mắt trên mặt, hít mũi thật mạnh; từ lâu cô đã hiểu rằng cô phải dứt bỏ quá khứ, sau đó cứu bố ra rồi ra đi. Khi đó, bất kể Bạch Thuật Bắc hay Thiệu Đình, tất cả đều sẽ là quá khứ.

Phía sau có người đang lên. Cố An Ninh đã quen với tiếng bước chân của hắn, hoặc là khí quanh người hắn quá mạnh mẽ, chỉ cần tới gần một chút là đã

cảm nhận được sự xâm lược.

Cô vội vàng tỏ ra bình thường, đợi Thiệu Đình đến gần mình thì mọi bi thương đã được giấu kín: “Sao lại ra đây?”

Giọng nói cũng bình thường, có lẽ hẳn không nghi ngờ gì, hai tay hẳn ôm chặt lấy cô, bàn tay vuốt ve bụng phẳng: “Trong đó chán chết, không có em không thú vị”

Cố An Ninh ngẩn ra, không nói gì.

Thiệu Đình nghiêng mặt, cọ má vào má cô: “Nhìn dáng vẻ em cố nén bi thương hay ho hơn mấy bản mặt a dua nịnh hót trong kia nhiều”

Cố An Ninh nhả nhin: “Tôi không hiểu anh nói gì”

Mà giống như trên người, Bạch Thuật Bắc và Lâm Văn Thu cũng xuất hiện ở đầu thuyền, bọn họ dựa vào nhau cười đùa, dù ở rất xa nhưng Cố An Ninh vẫn cảm thấy co quắp, chỉ muốn bỏ chạy.

“Đi đâu?”. Thiệu Đình kéo cô lại. Thân hình gầy yếu của cô hung hăng đập vào ngực hắn, nơi đó rất rắn chắc và đầy cơ bắp nhưng hẳn mặc lễ phục lại chẳng thấy chút nào. Hắn nhẹ nhàng khoan khoái phả hơi lên vầng trán cô, nhỏ giọng: “Chúng ta chưa làm ở đây, hôm nay thử xem”

Cố An Ninh gần như cầu xin, ngẩng đầu lên: “Đi chỗ khác đi?”

Thiệu Đình không nói lời nào, nhìn cô giận dữ, khiến cô cảm thấy áp lực.

Cố An Ninh cắn chặt môi dưới, nước mắt vòng quanh: “Tôi biết hôm nay tôi biểu hiện không tốt, sau này sẽ không thế nữa. Anh phạt tôi như thế nào cũng được, chỉ cần không phải ở đây”

Thiệu Đình chậm chạp không cử động, tay nắm cầm cô, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt lên, ánh mắt có vẻ khó chịu: “Em còn thương hắn?”

Nên trả lời thế nào đây? Nói thật hay nói dối, Cố An Ninh cảm thấy mình nói gì cũng không thể làm Thiệu Đình vừa lòng.

Đôi mắt trong suốt của cô nhìn Thiệu Đình: “Lần đầu tôi yêu một người. Tôi không có cách thu hồi tình cảm nhanh thế được.”

Thiệu Đình cười mỉa, lúc lâu sau mới cúi người xuống, cắn mạnh môi cô một cái, đúng là cắn!

Môi mềm bị cắn lòi kéo cô xát vào hàm răng, tiếp theo, ngón tay lạnh buốt không báo trước, chui vào lễ phục siêu ngắn bên dưới...

Cố An Ninh giật mình, không dám kêu lên, gầy dựa kháng cự: “Thiệu Đình, có người thấy bây giờ”

“Sợ Bạch Thuật Bắc thấy? Em cảm thấy hắn sẽ giúp em à, có muốn tôi giúp em một tay luôn không?”

Cố An Ninh hai mắt mở to, không dám lộn xộn, cô biết Thiệu Đình có thể làm được chuyện vô sỉ như thế, người đàn ông này như thế nào cô lại chẳng rõ quá đi.

Cuối cùng cô đầu hàng trong lồng ngực hắn, để hắn tùy ý.

Thiệu Đình quả nhiên hài lòng, ngón tay đã ngang ngược chen vào chỗ ấy khô khốc, giống như muốn xé rách toạc nó ra, không ngừng xâm nhập vào bên trong, ép chặt, khiến cô đau đến tái mặt.

Hắn đưa tay qua cổ áo chữ V, bên dưới đã cứng, Cố An Ninh đỡ người. Hắn còn nói làm cô thấy ngượng: “Bảo bối, em dần quen với tôi rồi, mấy vết này sâu thế”

Cố An Ninh cuối cùng cũng khóc, móng tay bấm sâu vào lưng hắn: “Xin anh, đừng nói nữa”

Thiệu Đình cũng cảm thấy khó chịu, tại nơi ấy của cô vội vàng gầy vài cái, không đùa giỡn như trước, cởi quần tiến vào.

Bọn họ ở tầng thượng không người, đêm nay thời tiết không đẹp lắm, xa xa có mây đen, ngọn đèn chiếu xuống tầng dưới. Hai người giấu mình trong bóng đêm lam tình, người đàn ông cô yêu lại đang cười với người phụ nữ khác.

Nụ cười của anh tỏa ra vàng sáng ấm áp, soi vào Cố An Ninh. Cô chưa bao giờ tuyệt vọng như thế, việc bị ép buộc với sự thật vô cùng xấu hổ này khiến thần kinh cô dường như đã bị phá hủy toàn bộ.

Cô luôn biết rằng Bạch Thuật Bắc không thuộc về mình, sao Thiệu Đình cứ phải làm thế này để bức cô?

Hắn ra vào đến khi nơi đó của cô sưng lên, suýt thì cô kêu ra tiếng, may mà kịp che miệng. Thiệu Đình cười khê châm chọc: “Em nói xem Bạch Thuật Bắc có biết chuyện chúng ta quan hệ không?”

Ngón tay lạnh buốt khẽ lướt qua cổ, chạm vào những vết cắn: “Những dấu vết này hẳn hẳn đã thấy rồi. Thật đáng tiếc, An Ninh, trong lòng hắn, em chẳng còn là tiểu cô nương đơn thuần kia nữa. Mỗi ngày xem báo đều có tin em dây dưa với đàn ông đã có vợ, trên người lại nhiều vết như thế này...”

Cố An Ninh càng khóc nhiều hơn, nước mắt tràn ra, thân thể theo động tác của hấn mà kịch liệt xóc nảy.

Cô thấp hơn Thiệu Đình rất nhiều, cho dù đi giày cao gót cũng vẫn phải nhón chân, chân vừa căng vừa đau, chỗ đó lại bị vật cứng phát sợ ra vào liên tục khiến người run rẩy.

Thiệu Đình rất khỏe, chỉ đẩy vài cái cũng khiến cô suýt ngã sấp xuống, cả người gần như nằm sấp lên lan can tầng thượng.

Thiệu Đình tay siết chặt eo cô, tư thế đứng thẳng này rất khó vào, không có dầu bôi trơn, nhưng lại càng chặt, thịt non bốn phía bao chặt lấy của hấn.

Thiệu Đình nhấc một chân của An Ninh lên, tất chân đã bị rách ở đầu gối, giày cao gót đu đưa như sắp rơi.

Lúc bắt đầu Thiệu Đình cũng không cảm thấy thoải mái, nhưng nhìn khoe mắt ướt ướt của cô, tính dục lại nổi lên, vật đó căng hơn, tràn ngập trong cơ thể cô.

Cố An Ninh bị đặt ở lan can thì bụng khó chịu, vật đó cứ ra vào làm cô thấy trướng nhức, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy bóng hai người cười nói phía xa.

Cô vội vàng cúi đầu xuống, ngón tay tái nhợt bám chặt vào lan can.

Thiệu Đình hôn chiếc cổ đầy mồ hôi của cô, tay nắm cầm cô ép nhìn về phía hai người đó: “Tôi nói rồi, lúc tôi đau, tôi không muốn người khác vui vẻ”

Lời này giống như một gáo nước lạnh tạt vào trái tim Cố An Ninh. Có sao, sao cô có thể quên rằng Thiệu Đình xấu xa thế nào, hoàn toàn không giống đáng về nguy trang lương thiện, chịu thiệt thòi, không đánh trả kia...

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: CHƯƠNG 16

Thiệu Đình bước ra khỏi phòng tắm, tóc vẫn còn ướt lướt thướt. Hấn thông thả đi về phía giường, người con gái đang ngủ mà trán vẫn nhăn lại, ngủ mơ cũng không được yên ổn, hấn cầm khăn bông ẩm, tách chân cô ra, lau những vết trắng nhờ còn đọng lại ở bắp đùi.

Người đang ngủ trên giường khó chịu hừ một tiếng, Thiệu Đình dừng ngay lại, đợi đến khi cô thở đều mới tiếp tục.

Chỗ ấy lây lị, hai cánh hoa còn rướm máu, thấm vào khăn bông trắng như tuyết, nhìn mà giật mình.

Hấn biết mình lại quá đà rồi, biết rằng sẽ càng làm cho cô nghĩ xấu về mình hơn nhưng lại không kiềm chế nổi.

“Anh phải làm gì thì em mới tự nguyện?” Hấn xoa xoa đôi môi cô. Chỉ có những lúc này cô mới tỏ ra nhu thuận nghe lời.

Khi thấy cô không hề đề phòng Mục Chấn, vui vẻ đồng ý cùng hấn đi ăn, Thiệu Đình thừa nhận mình ghen tỵ. Cô không đề phòng với người khác phái, nguyên nhân chỉ có thể là vì người đàn ông kia, Bạch Thuật Bắc.

Hấn trơ mắt nhìn bọn họ đi vào phòng, nụ cười hiếm hoi ấy, tựa như đối diện với cô chính là người đàn ông cô nhớ mong hàng đêm.

Cô nói cô không cố ý, chính câu nói này mới làm hấn tổn thương.

Kiều ngạo nhiều năm, chưa bao giờ hấn thương tích đầy mình như hiện tại.

Cho dù cách đến hai cánh cửa, hấn vẫn có thể nghe thấy tiếng cười từ phòng bên kia, cô đã nói gì mà Mục Chấn vui thế? Những câu hỏi này khiến hấn phát điên vì đồ kỵ.

Ghen ghét luôn làm cho con người mê muội.

Lựa chọn đưa cô tới đây, để cô ấy nhìn người đàn ông cô yêu bên người khác, chỉ có đồ ngốc như cô nghĩ mình còn lại một mình, âm thầm khóc thương cho bản thân, sống mãi trong quá khứ, cũng khiến hấn cảm thấy như bị tra tấn.

Thiệu Đình cúi đầu hôn lên cánh hoa sừng đỏ vì bị mình hành hạ, ánh mắt trở nên tịch mịch. Để có thể dập tắt hoàn toàn suy nghĩ của cô, dù cách làm có hơi tàn khốc, nhưng kết quả đúng ý hấn là được

Cố An Ninh mở mắt, đập vào mắt là một màu trắng chói mắt, có tiếng sóng biển rất nhỏ vang lên, hẳn là bọn họ vẫn đang ở trên biển.

Cô thong thả quay đầu, trong phòng rất yên tĩnh, cô sớm đã được đưa về phòng ngủ cho khách. Bên dưới vẫn còn hơi đau nhưng không đau như mấy lần trước, cô nhìn lên đầu giường, thấy tuýp thuốc mờ. Chắc Thiệu Đình đã bôi cho cô.

Cô cố ngồi dậy nhưng hông vẫn rất nhức, toàn thân mệt mỏi rã rời.

Tự nhiên lại nhớ lại chuyện giữa trời đất tối qua, xấu hổ và nhục nhã, cô sụp đổ, nước mắt rơi lã chã.

Hiện tại, bản thân không còn tư cách để nhớ về Bạch Thuật Bắc nữa. Chính cô đã dơ bẩn không thể chịu nổi rồi.

Cửa phòng mở ra, người đàn ông mặc áo choàng tắm cao ngất dựa vào cửa, khuôn mặt tuần lãg âm trầm dưới ánh đèn, hai tay khoanh lại: “Dậy rồi?”

Cố An Ninh không muốn để ý đến hắn, nhưng cũng không dám đắc tội, nhắm mắt lại nghiêng người đi, cố giấu bối rối: “Ừ, còn muốn ngủ tiếp”

Vừa dứt lời, cả người đã bị hơi rượu nồng nặc bao vây, cánh tay hắn ôm cô qua lớp chăn mỏng, luồn xuống dưới gối nhấc đầu lên: “Kiểm gì ăn đã”

Cô không biết hắn mang khay để lên bàn trà từ lúc nào, có một bát cháo hoa mộc mạc. Cố An Ninh dựa vào ngực hắn, sau lưng cô có tiếng tim đập mạnh mẽ nhưng trầm ổn.

Loại thân mật này cô không quen, thế là định giờ tay cầm thìa: “Tôi tự làm”

“Hay muốn anh dùng miệng đấy?”

Lời cảnh cáo nhẹ nhàng, nhưng lại đánh đúng điểm yếu của Cố An Ninh (nguyên văn là “véo chuẩn bảy tác”). Cố An Ninh ngoan ngoãn cúi xuống, ăn từng thìa một do hắn đút.

Thật chả khác gì thú cưng.

Trong phòng rất yên tĩnh, ngoài hành lang cũng không có tiếng người, chỉ có hơi thở của hắn ngẫu nhiên phả vào đỉnh đầu, làm sợi tóc nghiêng ngả.

Ăn xong cháo hắn lại mớm nước cô, Cố An Ninh không dám cãi lại, từ đầu đến cuối đều nghe lời, không khiến hắn phải nhắc.

Thiệu Đình lại giúp cô đắp chăn nhưng không rời đi, Cố An Ninh sợ hãi nhìn chính mình trong mắt hắn: “Tôi muốn ngủ thêm một chút”

Thiệu Đình trầm mặc, tựa hồ có chuyện muốn nói. Cố An Ninh cũng không dám ý kiến, nhắm mắt lại, cô giờ đã sợ Thiệu Đình tận xương tủy, chỉ hơi làm hắn giận một chút là cô lại yếu đuối.

Thiệu Đình kéo ghế ngồi xuống, tỏ ra quyết đoán: “Chúng ta nói chuyện”

Cố An Ninh sợ hãi: “Nói chuyện? Nói chuyện gì?” Làm cũng đã làm, chả nhẽ còn không đủ, hắn còn muốn tìm thêm cách tra tấn cô?

Bóng đồ vật phủ lên khiến gương mặt Thiệu Đình trở nên mơ hồ, dáng người cao ngất ngồi im đó thật lâu, sau đó nói: “Nói chuyện chúng ta, tương lai”

Cố An Ninh nuốt nước bọt, mắt đỏ lên. Cô cho rằng Thiệu Đình đối với cô là do tâm lý báo thù biến thái, cô biết hắn muốn giúp Hải Đường, dù không biết những khúc mắc đằng sau, nhưng Thiệu Đình sẽ giống những người đàn ông khác, chơi chán thì để cô đi.

Cơ mà bây giờ, Thiệu Đình bảo nói về tương lai? Tương lai của hai người???

Thiệu Đình thấy cô tỏ ra quá hoảng loạn, mắt khép lại, tay gõ gõ đầu gối: “Tôi sẽ lấy em, chịu trách nhiệm với em, cũng sẽ đối tốt với em như Bạch Thuật Bắc. Cố An Ninh, em đừng từ chối, rời xa tôi cuộc sống của em sẽ càng khó khăn, Hải Đường sẽ không bỏ qua cho em”

Cố An Ninh trợn ngược mắt, cảm thấy không thể hiểu nổi: “Anh có hiểu hôn nhân nghĩa là sao không đấy?”

Thiệu Đình đen mặt nhìn Cố An Ninh, sau đó thân nhiên nói: “Trách nhiệm”

Cố An Ninh hít sâu, cố gắng chế ngự cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, tận lực tâm bình khí hòa: “Thiệu Đình, anh nói hôn nhân nghĩa là trách nhiệm, thế còn Hải Đường? Anh đối với vợ con anh đã có tí trách nhiệm nào chưa? Đó mới là vợ anh, ít nhất là hiện tại”

Môi Thiệu Đình giật giật, lời nói đến miệng lại nuốt vào, chỉ có một câu: “Tôi chỉ chịu trách nhiệm với em, cũng chỉ có thể là em”

Cố An Ninh không rõ vì sao người này lại khó đã thông tư tưởng thế, hơn nữa lại kiêu ngạo quá đi.

Thiệu Đình có vẻ không muốn nói nhiều, nhìn thẳng vào cô, sợi tóc đen phủ lên trán, trông có vẻ ôn lương vô hại hiếm có.

Căn phòng trở nên im lặng, ai cũng có vẻ lo lắng, Cố An Ninh còn đang nghĩ nói sao cho hắn hiểu thì Thiệu Đình bất ngờ lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô: “Anh yêu em”

“Cố An Ninh, anh yêu em”

Cố An Ninh ngơ ngẩn trước câu nói bất ngờ này. Cô hoài nghi có phải mình nghĩ lâu quá nên nghe nhầm, bằng không sao tự nhiên lại có một câu đáng sợ thế được.

Ánh mắt Thiệu Đình nhìn Cố An Ninh rất phức tạp, vừa bất đắc dĩ, vừa khản trương, lại có chút bi thương.

Cố An Ninh túm chăn che mình, tim tự nhiên cũng đập nhanh hơn, cho dù cô biết rõ bản thân không thương hắn nhưng vẫn bị lời nói ngọt ngào này làm cho rối loạn: “Tôi... tôi không hiểu”

Cô thật sự không hiểu, Thiệu Đình đối xử với cô như thế có thể gọi là yêu sao? Yêu phải là tôn trọng lẫn nhau, không phải thương hại, dựa vào nhau, thẳng thắn nhiệt tình chứ? Ít nhất tuyệt đối hắn không như vậy, cưỡng đoạt cô, bắt cóc bố cô để uy hiếp cô, làm cho cô đứng ở đầu sóng ngọn gió của dư luận.

Thiệu Đình nhìn cô, vươn tay ra. Cố An Ninh không dám trốn, chỉ có thể chịu đựng ngón tay lạnh buốt.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, làn da trắng mịn như trứng gà không còn vết nước mắt, so với bàn tay thô ráp của hắn, thật là đối lập.

Thiệu Đình cúi xuống hôn cô, khàn giọng: “Đời này anh có rất ít chuyện phải hối hận, tổng cộng chỉ có hai việc, một là mấy tháng trước đã gây ra chuyện kia với em. An Ninh, tôi nên chờ em, có lẽ anh đã không đợi được. Không có Bạch Thuật Bắc, em vẫn không nhìn đến anh, anh chỉ có thể chủ động ra tay. Anh thừa nhận, phương thức của anh có vấn đề, anh hèn hạ, đến bây giờ anh vẫn không phải người đàn ông quang minh chính đại” *theo mình hiểu thì ý của anh ấy không chỉ là người đàn ông đứng đắn, mà còn là người đàn ông thực sự của Cố An Ninh một cách công khai*

Cố An Ninh bất đắc dĩ phải dựa mặt vào áo tắm của hắn, cảm xúc dịu dàng này lại không làm cô thấy dễ chịu chút nào.

Thiệu Đình nói yêu cô. Cái này so với chuyện cưỡng ép với mấy chuyện đáng ghét khác cũng không khá hơn tí nào, thậm chí còn kinh khủng hơn, như kiểu tuyên cáo rằng con ác mộng sẽ không bao giờ kết thúc.

Cô ngây ngốc nhìn hắn, nhìn đến khi lưỡi Thiệu Đình tiến vào miệng.

Trong miệng toàn hơi thở của hắn, đầu lưỡi của cô né tránh bốn phía, hắn rút cục cũng khó chịu, cúi mặt nhìn cô chăm chăm: “Lè lưỡi ra, đáp lại anh”

Cố An Ninh tái nhợt nghiêm mặt, mũi bị nghẹt, cố chịu đựng: “Thiệu Đình, rất xin lỗi, tôi không yêu...”

Lời cự tuyệt bị hắn nuốt vào môi, hắn cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mại của cô, ngậm rồi mút, cô chỉ có thể đứng im chấp nhận, đến tận khi thở hồng hộc, cả khuôn mặt đều ửng đỏ như cà chua.

Hắn liếm láp môi dưới, khẽ nói: “Sẽ thích, giống như việc em quen với tôi, chuyện yêu tôi sau này, em sẽ không thoát được”

Cố An Ninh tuyệt vọng nhìn hắn.

Bàn tay Thiệu Đình đã mò xuống dưới chân, sau đó vỗ nhẹ vào trán cô, dỗ dành: “Ngoan nào, tách chân ra, cho anh nhìn”

Cố An Ninh nắm chặt chân mỏng, gồng người, run rẩy nói: “Không, Thiệu Đình, tôi không thích, thật sự không thích, đừng chạm vào đó”

Cô không biết cô nói thế là không thích bị chạm vào, hay không thích người đàn ông này, nhưng dù cô có nói gì thì cũng vô ích, Thiệu Đình chẳng để ý.

Hắn đã nghiêng mình đè lên, Cố An Ninh khóc lóc cầu xin: “Không, đừng, đừng đưa tay vào”

Máy nhắn điện thoại Thiệu Đình kêu, Cố An Ninh như được đại xá, cuốn chặt chân vào người như con nhộng, co rúm vào một góc.

Thiệu Đình cau mày, với lấy điện thoại, nhìn dãy số hiện ra thì lại chần chừ nhìn Cố An Ninh, cuối cùng vẫn nghe trước mặt cô.

Thiệu Đình ở gần cô quá, tiếng từ điện thoại vang lên rất rõ.

Người gọi có vẻ rất lo lắng, giọng cực kỳ to: “Thiệu ca, chị Hải Đường có chuyện rồi”

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: CHUÔNG 17

Người gọi là Diệp Cường, Cố An Ninh nhận ra ngay Diệp Cường rất gần gũi với Hải Đường, nghe giọng có vẻ lo lắng yêu thương.

Thiệu Đình mỉm cười nhưng ánh mắt chán chường, liếc nhìn Cố An Ninh. Cố An Ninh cẩn thận rũ mắt cúi đầu xuống, không dám tỏ vẻ quan tâm để ý.

Thiệu Đình dò xét cô một lúc mới đứng lên, quay lưng về phía cô, buộc chặt áo choàng tắm: “Đưa điện thoại cho cô ấy”

Hắn muốn đi trấn an Hải Đường? Miệng Cố An Ninh khô khốc, kéo chăn che kín đầu.

Dù lời Thiệu Đình là thật hay giả, tình yêu này cô không tài nổi, chưa kể giữa bọn họ còn có một cuộc hôn nhân ngăn cách, đây không còn là vấn đề yêu hay không yêu nữa...

Thiệu Đình chờ bên ngoài thật lâu, lúc quay lại thì mặt mũi hầm hầm, người toàn mùi thuốc lá, chui vào chăn đặt bàn tay lạnh lẽo lên hông cô khiến cô rùng mình: “Lạnh thế”

Cô co người lại, hắn lại sắp tới, thân hình cao lớn ôm trọn cô vào trong lòng ngực, giống như muốn xác nhận sự hiện hữu của cô, hơi thở phả vào tai: “Sẽ không lạnh nữa đâu”

Đại khái là Hải Đường quá rối suy nghĩ của hắn, hắn chỉ mê mê đôi gò mềm mại trắng trẻo của cô chứ không làm gì tiếp, gối đầu lên hõm vai cô rồi hỏi: “Mất hứng à?”

Cố An Ninh đảo mắt không nhìn hắn: “Làm gì có”

Thiệu Đình cười khê, thở dài: “Do vài nguyên nhân, anh và cô ấy không thể hoàn toàn không có quan hệ gì được, khi nào xong việc anh sẽ giải thích với em”

Cố An Ninh nhắm mắt không đáp, lồng ngực Thiệu Đình rất chắc, cách một lớp vải áo vẫn có thể cảm nhận được cơ thể rắn rỏi này.

Hắn càng dùng sức ôm cô vào ngực, môi ngậm lấy vành tai xinh xắn của cô: “Còn chối là không mất hứng, chả thèm nói gì cả”

Miệng của hắn ẩm ướt nóng ấm, hàm răng còn nhẹ nhàng gặm cắn thùy tai, Cố An Ninh không lơ nổi nữa, xoay người lại đối mặt, kéo tay hắn ra: “Cô ấy nói chuyện đó về bố tôi, có phải là thật không?”

Ánh mắt Thiệu Đình vốn đã phức tạp, lúc này nhìn cũng không nhận ra được điều gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô: “Em nói xem?”

Cố An Ninh im lặng một lát, liếc sang chỗ khác: “Bố tôi là người tốt”

Như Mục Chấn đã nói, bố cô chính là một người rất tốt bụng, trong cuộc sống hàng ngày không hề từ chối giúp đỡ những người yêu cầu cũng như cầu xin, tiền lương mỗi tháng đều bỏ ra để làm chuyện tốt. Ngay cả gặp kẻ giả hành khất, biết sẽ bị lừa nhưng bố cô vẫn cho một ít tiền lẻ, còn từng nói: “Những người này phần lớn đều đã bị người khác khống chế, nếu không cho tiền thì lúc trở về họ sẽ phải chịu khổ”

Người như vậy sao có thể giống một kẻ tiểu nhân bội bạc?

“Em cứ tiếp tục tin tưởng cảm giác của mình” – Hắn nói, cường thế ôm cô vào lòng, hai mắt khép lại “Ngủ thôi”

Cố An Ninh nhũn mảy nhìn người kiếm lời nằm bên, anh khí ngũ quan bị gối trắng che khuất, hít thở dần chậm lại, tựa như không hề phòng bị mà ngủ thật.

“Cho nên ý của anh là, lời của Hải Đường không phải sự thật?”

Không có trả lời, hắn trông giống như đang ngủ thật. “Cố An Ninh cắn môi, nhắm mắt lại, cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Trong trí nhớ của cô, quả thực hồi nhỏ có một đứa bé chơi với mình, chính mình cũng gọi đó là “chị”, những thứ khác quả thật nghĩ không ra, khi đó cô còn quá nhỏ, thật giả không biết phân biệt.

Có lẽ Hải Đường giống cô, mọi chuyện đều do người khác xúi giục?

Cố An Ninh thấy mình nên gặp Hải Đường một lần!

Ngày hôm sau, du thuyền trở về điểm xuất phát, xe Diệp Cường đã chờ sẵn ở bến tàu, Thiệu Đình không cùng về với Cố An Ninh, hắn là muốn giúp Hải Đường xử lý việc.

Lên xe trước, Cố An Ninh bị hắn ôm hôn lên trán, gió biển nện thổi từ phía sau. Hắn đè ép môi của cô, nói nhỏ: “Hải Đường bị thương, hiện đang cấp cứu ở bệnh viện”

Cố An Ninh kinh ngạc, thật ra hắn không cần giải thích với cô.

Thiệu Đình vén sợi tóc ở gò má cô ra phía sau tai, sau đó đi lên một chiếc xe, Diệp Cường cung kính đứng sau cô, lên tiếng đúng lúc: “Cố tiểu thư, chúng ta đi được rồi”

Cố An Ninh nghĩ tin đồn bên ngoài có thể sai sự thật, ai nói Thiệu Đình bất hòa với Hải Đường chứ, vào lúc mấu chốt có thể xem đây này.

Vừa xoay người chuẩn bị lên xe thì có người gọi: “An Ninh”

Lưng Cố An Ninh cứng đờ. Cô từ từ xoay người lại, Bạch Thuật Bắc đứng một mình cách đó không xa, người cao dong dong, dù không mặc quân trang cũng anh tuấn soái khí.

Cố An Ninh không thấy Lâm Văn Thu đâu, Bạch Thuật Bắc trầm ổn đi tới, khóe miệng nhếch lên: “Văn Thu về trước rồi. Cô ấy biết anh có chuyện muốn nói với em”

Có được người vợ hiểu chuyện như thế, có thể thấy anh rất hạnh phúc, trên mặt chỉ có nụ cười dịu dàng từ đầu đến cuối, không hề giống với anh trước kia.

Diệp Cường nhíu mày rất sâu: “Cố tiểu thư, ...”

Cố An Ninh đưa tay bảo cậu đừng lên tiếng, nhẹ giọng trả lời Bạch Thuật Bắc: “Có gì nói luôn ở đây đi, giờ hoàn cảnh của em hơi bất tiện”

Ngày hôm nay, đối diện Bạch Thuật Bắc, cô không thể ngóc đầu lên được, hình ảnh anh cô chứng kiến ngày hôm qua trong bóng tối vẫn còn in sâu, toàn thân đau nhức, cảnh bị sỉ nhục không thể quên được.

Bạch Thuật Bắc vì những lời này của cô mà nếp nhăn giữa lông mày uốn càng sâu, không thèm để ý đến ánh mắt phòng bị của Diệp Cường, tiến thêm một bước đến gần cô: “Nếu em cần giúp, anh sẽ cố gắng hết mình”

Cố An Ninh gạt mình, lắc đầu: “Cảm ơn anh Thuật Bắc, anh không nợ gì em, không cần phải cảm thấy thua thiệt”

Lo lắng trong Bạch Thuật Bắc càng rõ ràng, anh cố nén giọng: “Có phải hắn uy hiếp em không? Trước xem báo đã thấy hắn quen quen, hóa ra hắn đúng là lái xe cũ của em. Hắn che giấu bản thân, ở bên em nhiều năm như vậy, không rõ mục đích là gì, liệu có liên quan đến chuyện mất tích của chú Cố không, tóm lại ở cùng hắn rất nguy hiểm, An Ninh, đây không phải thua thiệt hay không, mà là bạn bè quan tâm nhau”

Cố An Ninh cắn môi, khó xử nhìn người đàn ông đẹp trai sáng sủa đứng trước mặt.

“Anh biết rõ cuộc sống của hắn rất phức tạp, anh đã tìm hiểu qua bạn bè ở cục cảnh sát, bọn họ vẫn đang theo dõi hắn, đáng tiếc không có chứng cứ. An Ninh, anh sợ em bị liên lụy”

Cố An Ninh nhức mũi kinh khủng, vội vàng cúi xuống. Vì là người mình thích, chỉ cần người ta quan tâm một chút thôi cũng có thể làm mình vô cùng ỷ khuất.

Diệp Cường thấy cô như vậy thì tức vô cùng, đứng bên ra sức ho khan: “Cố tiểu thư, chúng ta phải về rồi. Một lúc nữa Thiệu ca sẽ tự mình gọi điện thoại về nhà kiểm tra”

Lúc này Cố An Ninh mới hoàn hồn, mắt nhìn Bạch Thuật Bắc, mím môi cố cười: “Cảm ơn anh Thuật Bắc, thật sự là không cần, em và Thiệu Đình khó có thể nói rõ được. Em sẽ bảo vệ mình thật tốt”

Không thể nói trước liệu cô có thể trốn thoát thành công không, chỉ là giờ bố cô còn đang trong tay Thiệu Đình, nên cô không thể đi được.

Cố An Ninh nhìn người yêu cũ, mỉm cười: “Em nghĩ có lẽ từ nay về sau chúng ta sẽ không gặp lại, Thuật Bắc, nhìn anh hạnh phúc thật tốt”

Cô nói xong thì đi lên xe Diệp Cường, Bạch Thuật Bắc đứng im tại chỗ hồi lâu, lông mày vẫn nhíu lại.

“Cố tiểu thư, từ nay về sau cô đừng tìm gặp Bạch tiên sinh” – Diệp Cường chờ đi xa được một đoạn rồi mới mở miệng.

Cố An Ninh nghi hoặc nhìn hắn.

Diệp Cường nghĩ ngợi, tìm lời thích hợp: “Trước kia có một người đàn ông là anh em của thầy dạy đấu kiếm của chị Hải Đường, về sau có quan tâm đến Hải Đường hơn mức bình thường, về sau Thiệu ca ném người đàn ông đó vào nước...”

“Diệp Cường” – Cố An Ninh thờ dãi, “Đến bây giờ tôi cũng không muốn ở lại bên Thiệu Đình. Anh nói với tôi chuyện Thiệu Đình quan tâm đến Hải Đường cũng chẳng để làm gì, tôi không thương anh ta, chả có tí cảm giác gì”

Diệp Cường neho mắt, mím chặt môi, bị Cố An Ninh nhìn thấu thì có vẻ hơi quẫn bách: “Chị Hải Đường tốt như vậy, tôi không hiểu rốt cục có chuyện gì, trước kia rõ ràng rất quan tâm tới chị ấy”

Cố An Ninh có thể nghe được trong lời nói của Diệp Cường ẩn hàm oán khí, cậu thật sự yêu quý Hải Đường, chẳng qua là ngại Thiệu Đình uy hiếp.

“Thiệu ca trước kia luôn nhớ rõ mỗi sự kiện cùng Hải Đường, nhưng bây giờ sinh nhật của chị ấy cũng là tôi nhắc nhở. Chẳng nhẽ hôn nhân đều là như thế, trước kia thì yêu, rồi lại thay đổi sau mỗi ngày?”

Diệp Cường chưa từng nhiều lời với Cố An Ninh như thế, đây là lần đầu tiên, đại khái việc Hải Đường gặp chuyện không may làm hắn quá kích động. Nghĩ cũng biết, vợ xảy ra chuyện, chồng lại ở bên tình nhân, nghe đến đây ai cũng cảm thấy ngứa tai.

Cố An Ninh khó chịu nhắm mắt lại: “Cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu Thiệu Đình, không thể trả lời cậu cái gì được”

Diệp Cường há hốc mồm, cuối cùng nhỏ giọng thì thào: “Tôi cứ nghĩ tôi hiểu Thiệu ca, nhưng bắt đầu từ bảy năm trước anh ấy cứ như một người hoàn toàn khác, đó là lúc gặp cô, tôi chẳng thể nắm bắt được...”

Cố An Ninh chẳng nghe hắn nói tiếp, nhắm mắt lại, mối quan hệ này đến giờ vẫn không phải do cô quyết định, nếu có thể, ai lại đi sống kiểu vợ vắn thế này làm gì.

Thiệu Đình đến bệnh viện lúc Hải Đường đang nổi cáu, đẩy cửa vào suýt bị gạt tàn bay vào mặt, may mà phản ứng nhanh, nghiêng người tránh được.

“Tiên sinh” – trợ lý của Hải Đường cung kính cúi đầu. Thiệu Đình có ý bảo bọn họ ra ngoài, đoàn người nối đuôi nhau đi ra, trong phòng dần yên tĩnh lại.

Hải Đường mặc bộ quần áo sọc xanh trắng cho bệnh nhân, sắc mặt hơi tái, cổ áo rộng trễ xuống ẩn hiện dấu vết băng bó.

Thiệu Đình cởi cúc áo, ngồi lên ghế salon, giơ tay lên: “Không phát tiết à? Tiếp tục đi?”

Lúc Hải Đường nhìn hắn, ánh mắt đã bình tĩnh lại, mặt quay đi, gối co lên, ngo ngắc nhìn cửa sổ: “Biến, không muốn thấy anh”

Thiệu Đình không tức giận, ngồi im không nói gì.

Hải Đường không thấy động tĩnh, chậm rãi xoay người nhìn: “Không hiểu tôi nói gì à?”

“Chẳng phải cô bày mưu tính kế để Diệp Cường gọi tôi đi?” – Thiệu Đình cười như không cười, ánh mắt lạnh lẽo, “Lúc này còn định chơi trò lật mềm buộc chặt? Hải Đường, tôi không bị xoay dễ thế đâu”

Hải Đường nhếch mép cười vui vẻ, lười biếng nằm lên giường: “Là tôi bảo cậu ấy làm, chồng tôi dẫn tình nhân công khai làm tôi khổ sở, thế nào cũng phải làm việc của một bà vợ mới đúng”

Thiệu Đình ánh mắt lạnh lẽo, nhếch môi không nói gì.

Hải Đường nghiêng đầu nhìn hắn, tóc xoắn xỏa xuống ngực, ánh mắt có chút say lòng người: “Thiệu Đình, anh quên chuyện anh đã hứa với tôi rồi à? Giúp tôi lấy mạng Cố Bá Bình, tôi trả lại anh tự do, còn nghĩ anh thích Thịnh Diệu giải trí thì tặng cho anh. Cơ mà có vẻ giờ anh chìm đắm trong ôn nhu hương, không nghĩ đến chuyện này.”

Bảy năm trước đột nhiên Thiệu Đình đòi ly hôn, hơn nữa thay đổi hoàn toàn đáng sợ, mặc dù quan hệ vợ chồng của bọn họ trước kia không hòa thuận, nhưng hắn cũng chưa từng tỏ vẻ trách móc nặng nề với cô.

Hải Đường dứt khoát nhân cơ hội này đưa ra yêu cầu hợp tác, Cố Bá Bình thân phận đặc thù, thật sự cô không chắc chắn có thể báo thù thành công. Đối mặt cô đưa ra mục đích hợp tác, hắn vui vẻ đồng ý, còn đòi thêm công ty giải trí Thịnh Diệu.

Hải Đường nghe điều kiện của hắn thì hơi kinh ngạc, trước đây cứ nghĩ bọn họ cũng có chút tình cảm... Sau đó Thiệu Đình chuyển luôn ra ngoài, lúc gần đi có nói: “Tôi có cách của tôi, không được phép can thiệp, chuyện đã hứa chắc chắn sẽ làm”

Ánh mắt sâu sắc của Thiệu Đình chăm chú nhìn cô, ẩn ẩn sát ý được che giấu. Hải Đường nhìn hắn, cảm thấy người đàn ông này ngày càng xa lạ.

Nhưng trời sinh cô tính cường thế, không sợ tí nào, tiếp tục đùa cợt: “Bất quá cũng khó làm, cho dù ly hôn xong được thân phận tự do, Cố An Ninh, sợ là cả đời cũng không tha thứ cho anh, như thế tự do làm gì?”

Thiệu Đình đột nhiên đứng lên, từng bước một đi qua cô. Hải Đường nhướng đôi lông mày mảnh, tay trong chân đã nắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: CHƯƠNG 18

“Cô cảm thấy tôi mà muốn ly hôn thì chỉ có mỗi một cách này thôi à?” – Thiệu Đình cười đến mê hồn, hơi cúi người xuống, cả thân hình mặc vest cao to rần chắc lại tỏa ra một mùi đáng sợ.

Hải Đường càng siết chặt tay, chiếc cảm mạnh mai nghếch lên: “Đương nhiên không, nhưng anh muốn Thịnh Diệu thì chỉ có cách này. Đừng quên điều kiện của bố anh, nếu anh ly hôn với em, anh sẽ chẳng có gì hết”

Thiệu Đình hoàn toàn không tỏ ra xúc động, có điều Hải Đường biết hẳn rất cần Thịnh Diệu để chiến thắng.

Gương mặt nhỏ nhắn tỏ ra kiêu căng, ánh mắt khiêu khích: “Thiệu Đình, chỉ là một đứa con gái, anh đối với em chẳng phải cũng chỉ thoáng qua? *nguyên văn là “ba phút nhiệt độ”*. Cố An Ninh cũng không ngoại lệ, anh sẽ sớm chán ngán”

Cảm xúc trong mắt Thiệu Đình vụt thay đổi, hẳn ngồi thẳng lên, cặp mi che giấu suy nghĩ: “Tôi biết rõ nên làm thế nào, cô đừng nóng vội, Cố Bá Bình đang mất tích, đợi khi tìm được người rồi nói”

Hải Đường nhú mày nhìn hắn, trong lòng đã không còn tín nhiệm người đàn ông này: “Cố Bá Bình thật sự không nằm trong tay anh?”

Thiệu Đình phết phết môi: “Đương nhiên không, nếu có tôi còn gắng co với cô làm gì cho mệt? Huống chi nếu trong tay tôi, Diệp Cường đã nói cho cô rồi”

Hải Đường trong mắt có một tia xấu hổ, Thiệu Đình lại chẳng thèm để ý: “Cô sắp đặt nhiều tai mắt như vậy, rõ ràng chưa yên tâm, đàn bà đa nghi quá cũng không hay”

Hải Đường cắn cắn môi, quay đi không nhìn hắn, cười nhạt nói: “Phải, không tốt, Cố tiểu thư của anh mới là tốt nhất, không ngờ anh yêu mến cô ta đến vậy” *mùi dấm nồng nặc...*

Thiệu Đình từ chối cho ý kiến: “Sở thích của mỗi người không giống nhau. Ở bên cô mọi thứ quá phức tạp, tôi thích đơn thuần một chút”

Hải Đường ngược lên, khoe môi nhợt nhạt hơi động đậy, lời nói đến miệng lại đổi: “Đúng vậy nhỉ, trước kia anh vẫn thích cô gái đơn thuần”

Thiệu Đình ý vị thâm trường nhìn cô một cái, cuối cùng không nói gì, nhìn đồng hồ: “Tôi đi, cô nghỉ ngơi cho khỏe”

Đôi mắt đen của Hải Đường u ám. Thiệu Đình còn chưa ra đến cửa thì cửa phòng bệnh đột nhiên đẩy ra, người tới căn bản không gõ cửa, đi thẳng vào.

Người đàn ông trung niên mặc bộ vest đen, tóc ngắn chải cẩn thận, khuôn mặt bảo dưỡng thỏa đáng không nhìn thấy nếp nhăn, đôi mắt như chim ưng lợi hại bức người.

Hải Đường lên tiếng, có vẻ ngạc nhiên: “Bố?”

Thiệu Đình hai tay nắm chặt thật lâu, mãi mới cúi đầu: “Bố”

Bố Thiệu nhìn hai người bằng mắt không bằng lòng, hừ lạnh: “Ở trước mặt tôi còn diễn trò, những chuyện hư hỏng của anh chị tôi đã nghe hết rồi”

Thiệu Đình im lặng không nói gì, ngược lại Hải Đường mở miệng nói đỡ cho hắn: “Bố, báo chí nói nhầm bố cũng tin à? Con và Thiệu Đình chỉ có điểm khác nhau một tí, phóng viên cũng đã loạn lên tin thất thiệt rồi”

Bố Thiệu gờ tay ý bảo cô đừng nói nữa, ngồi xuống ghế salon, uy nghiêm nhìn về đứa con đang im lặng: “Con của bố bố biết rõ”

Hải Đường nhếch cái miệng nhỏ nhắn không nói, bố Thiệu lừ mắt dò xét Thiệu Đình: “Vợ đã xảy ra chuyện, anh còn vội đi đâu?”

Thiệu Đình thần nhiên cực kỳ, rõ ràng không có tí xíu đau lòng: “Bố không cần phải tự mình đến đây”

Bố Thiệu nhấn mặt: “Tự tin nhì, vào lúc Hải thúc ra đi anh cam đoan cái gì, giờ mới có vài năm? Cái cô kia là thế nào, cắt đứt ngay trước khi tôi sờ đến”

Thiệu Đình nhìn ông không dao động, không có tí ý định thỏa hiệp nào.

Bố Thiệu cười lạnh, gõ gõ mặt bàn: “À, giờ cánh cứng rồi, cho là tôi không làm gì được anh?”

“Tùy bố”, Thiệu Đình vuốt nhẹ cằm, sải chân bước từng bước ra ngoài phòng bệnh, hoàn toàn mặc kệ vẻ mặt tái nhợt của bố mình.

Hải Đường quỳ gối trên giường, lo lắng gọi hắn: “Thiệu Đình”

Thiệu Đình chỉ quay lưng về phía bọn họ, bóng lưng quanh quệ lại nghiêm nghị, rồi “ầm” một tiếng, cửa phòng nặng nề khép lại. Bố Thiệu cố chớp chớp mắt: “Thật là càng ngày càng kỳ cục”

“Bố, đừng trách anh ấy”

“Không trách nó, trách chính mình” – bố Thiệu thở dài, trên mặt lúc này mới xuất hiện chút vẻ xé chiều: “Nếu từ nhỏ nó có mẹ dạy dỗ thì đã không như vậy...”

Hải Đường nhìn về phía cửa không bóng người, cũng khẽ thở dài...

Rời bệnh viện, Thiệu Đình không về nhà mà đi “Hoàng hôn” uống rượu. Buổi chiều bar còn chưa mở cửa, phục vụ sinh thấy hắn đến đều hết hồn: “Lão bản”

“Mang rượu đến cho tôi”

“Vâng”

Thiệu Đình ngồi trên ghế salon, rút thuốc dừ dộ, quản lý quầy rượu tự tay mang rượu đến, còn có hai chiếc cốc chân dài.

Thiệu Đình lườm hắn: “Không muốn uống với mày” (ở đây mình đoán một chút, không chắc là nên dùng từ “cậu”, “anh”, hay “mày”. Đọc đoạn sau thì thấy hai người có vẻ thân thiết, thế nên chọn từ “mày”).

Quản lý bar nhủ mày: “Tao nghĩ mày có tâm sự”

Thiệu Đình bóp trán, đập mạnh đầu thuốc đang cháy dở vào gạt tàn, mặt mũi trông vừa bức vừa muốn giết người. Quản lý rót rượu cho hắn, liếc mắt nhìn, hỏi: “Lại cãi nhau với ông già?”

Thiệu Đình không nói gì, quản lý đưa ly rượu tới bên: “Đề tao đoán, ép mày thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, cùng Hải Đường sinh con đẻ cái?”

Quản lý chưa nói hết thì một cốc thủy tinh bay qua trước mặt.

Quản lý nhanh nhẹn né tránh, làm bộ hết hồn: “Sao mà bạo lực thế, đã bao nhiêu năm rồi còn không sửa à?”

Thiệu Đình trừng mắt cảnh cáo hắn, quản lý thức thời im re, bót tỏ vẻ khinh bạc, ánh mắt có vẻ nghiêm trọng: “Mày dao động? Không muốn tiếp tục? Rối loạn vì Cố An Ninh?”

Thiệu Đình chối bay ngay lập tức: “Đương nhiên không”

Quản lý nhìn đầy mắt hắn lộ vẻ hung ác, nhẹ gạt đầu, ngón tay trắng trẻo khuấy khuấy chất lỏng màu đỏ: “Rõ là mày càng lúc càng không tập trung, nước cờ Cố An Ninh lần này đi sai rồi, cô ta làm cho kế hoạch của mày thay đổi hết”

Thiệu Đình uống cạn ly, cup mắt vuốt ve bật lửa: “Tao biết, nhưng mà tao lại không thể xuống tay với cô ấy”

“Cảm thấy có lỗi với cô ta?” – Quản lý cười mỉa, thở dài: “Khi đó mày cũng không tỉnh táo, chỉ có thể trách cô ta quá xui xẻo, sao mày lại nhân từ như vậy từ khi nào? Càng ngày càng không giống mày, Thiệu...”

Hắn nghĩ hay là không nói thì hơn, vỗ vỗ vai Thiệu Đình: “Dù sao chuyện cũng đã rồi, đừng chống lại ông già, mày bây giờ không đủ khả năng đối đầu ông ấy, Hải Đường lại giúp được mày”

Thiệu Đình hí mắt nhìn quản lý, quản lý cười toe toét: “Tao chỉ hy vọng mày không quá cực khổ, mày và Cố An Ninh không có tương lai”

Thiệu Đình bức bối gạt tay hắn ta ra: “Mẹ mày, mày an ủi tao hay làm tao bức thêm?”

Quản lý khó xử hạ tay xuống: “Nói thật trật lỗ tai”

“Cút đi”

Cả ngày Thiệu Đình không về, Cố An Ninh ăn tối xong bèn đưa Ngao ra ngoài đi dạo, Ngao to lớn như vậy, ra đường hầu như ai cũng tránh. Cô quyết định chọn lấy một chỗ yên tĩnh để đi, Ngao tuy nhìn đáng sợ nhưng thật ra lại rất nghe lời, trên đường đi rất ngoan ngoãn không chạy lung tung.

Bên ngoài khu biệt thự là khu mới khai phá của thành phố, người ở không nhiều nhưng lại có mấy trường Đại học mới xây ở gần đó.

Cố An Ninh đi rất xa, bỗng dưng nghe thấy sau lưng có tiếng đàn ông gọi: “Cố tiểu thư”

Cô quay người nhìn thì thấy Mục Chấn cũng dẫn chó đi dạo, anh mặc áo lông thú công màu xám, quần dài mặc nhà sạch sẽ, đi về phía cô, cười đến là ấm áp: “Thật là tình cờ”

Cố An Ninh nhìn hắn dắt Teddy, có chút buồn cười: “Anh cũng nuôi chó?”

Mục Chấn bật cười, để lộ sự thẹn thùng khó thấy: “Đây là của chị tôi, vừa hay cũng ở gần đây”

Cố An Ninh mỉm cười không biết nói gì thêm, cô biết rõ Mục Chấn sắp xếp người đi theo mình nên cố gắng giữ khoảng cách với Mục Chấn, dù là tốt cho mình hay Mục Chấn thì cũng không dám quá gần gũi anh.

Mục Chấn thấy cô cúi đầu không nói gì, chủ động hỏi: “Hay là cùng đi? Bây giờ tôi tan làm rồi, không cần câu nệ, lần trước tôi đề nghị chuyện kia có lẽ đã làm cô lo lắng. Cô không phải cảnh sát, do dự là bình thường”

Cố An Ninh nghĩ lại lần trước Mục Chấn đề nghị mình phối hợp điều tra chuyện về Thiệu Đình, mặc dù cô không từ chối thẳng nhưng đúng là lòng vẫn có chút chần chừ. Cô không xác định được mình do dự là vì lý do gì, nhưng chắc chắn không phải là sợ hãi như Mục Chấn vẫn nói.

“Tôi... tôi không có thói quen đi cùng người lạ”

Cô nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra lý do, Mục Chấn không nhận được mà bật cười: “Cô thật là... Không cho tôi cơ hội tiếp xúc, chúng ta cứ thế là người xa lạ”

Cố An Ninh trân trối nhìn anh. Mục Chấn lộ ra hàm răng đều đặn, dưới ánh chiều nụ cười của anh rất sạch sẽ: “Không biết có phải tôi cảm giác nhầm không, tôi thấy cô rất bài xích chuyện kết giao với người khác, cái này có lẽ không chỉ có tôi. Con người là động vật quần cư, sớm muộn gì cũng có vấn đề, dù không hợp tác, chúng ta vẫn có thể là bạn đúng không?”

Bạn? Danh từ xa lạ đó đã từ lâu rồi cô không nghe được.

Ngao ở bên cạnh đã bắt đầu không kiên nhẫn chạy lòng vòng, ánh mắt nhìn Mục Chấn có chút địch ý.

Cố An Ninh đành phải nắm dây kéo về phía trước, Mục Chấn thì đi theo ở ngoài, thỉnh thoảng sẽ nói với cô vài câu nhỏ giọng: “Cô không sợ con chó này sao? Lần đầu tiên tôi thấy phụ nữ nuôi loài chó lớn như thế”

“Thiệu Đình”

Mục Chấn sững sờ, nụ cười vui vẻ lập tức trở nên ỳ ỳ thâm trầm: “Thật đúng là hợp với anh ta”

Cố An Ninh nhìn Ngao, miệng cong lên, lòng không đồng ý, một chút cũng không hợp với Thiệu Đình, Thiệu Đình làm cho người ta cảm giác khủng bố giao hoạt hơn nhiều, nuôi điều hoàng *không biết con gì* kim mãng *trăn vàng* hợp hơn.

Ánh trời chiều vàng ruộm, soi hai bóng người thật dài, Cố An Ninh không hay nói, từ sau khi biết được con người thật của Thiệu Đình lại càng cảnh giác, đối với Mục Chấn rất xa cách.

Mục Chấn cũng không để ý, như trước không kiêng nể nói đùa, còn nói đến vài chuyện thú vị về con chó, Cố An Ninh nghe xong không nhận được cũng cười khẽ.

Cho đến khi điện thoại vang lên, cô vẫn đang rất vui vẻ, cứ tưởng như thế là Thiệu Đình lại biến mất vài ngày như trước...

Số hiển thị là Thiệu Đình nhưng giọng nói lại không phải hắn, cũng là giọng nam trầm nặng nề, nghe có chút công tử: “Chị dâu, Thiệu Đình uống say quá, chị đến đón về đi”

Cố An Ninh nghe lời trong điện thoại mà ngất ngây, cái gì mà “chị dâu”: “... Tại sao lại là tôi?”. Không phải hắn có rất nhiều nơi để đi sao?

Người kia nghe mất hứng: “Sặc, đồ vô lương tâm, người ta là muốn gặp chị, thế được chưa?”

Đối phương đọc địa chỉ xong thì đập máy, Cố An Ninh cảm di động đứng nguyên, Thiệu Đình mỗi lần uống say đều làm vậy, cô sợ rồi, mà không đến đón Thiệu Đình thì hậu quả cô cũng không đỡ được.

Mục Chấn tiến lên, thấy sắc mặt cô không bình thường nên hỏi: “Có chuyện gì thế? Đúng rồi, tôi biết có quán cà phê phía trước, chúng ta nghỉ ngơi một chút”

“Rất xin lỗi”, Cố An Ninh cắt điện thoại, ngắt lời hắn, nói nghe nào nè: “Giờ tôi có chút việc gấp, hôm khác nhé”

Cô nói xong cười tỏ vẻ có lỗi, không đợi cô phát tay, Ngao đã chạy nhanh về phía trước.

Có vẻ lần này Thiệu Đình uống rất nhiều, lúc Cố An Ninh đến hắn đang nằm im trên salon, trên người chỉ mặc áo sơ mi trắng được là phẳng phiu, vắt tay lên trán, im ắng không động tĩnh nào.

Quản lý ở cửa ra vào nói nhỏ với cô: “Phòng cách âm rất tốt”

Hắn nói xong mập mờ nhìn cô, Cố An Ninh nghi hoặc nhìn hắn, chờ hắn đi xa rồi mới hiểu ý tứ, mặt nóng bừng lên. Hóa ra chuyện cuồng sắc của Thiệu

Đình không phải lạ với bạn bè.

Cô đi qua, đẩy đẩy người đang nằm trên ghế: “Này”

Thiệu Đình thở rất khẽ, khắp người toàn mùi cồn, nằm đó không phản ứng gì. Cố An Ninh do dự rồi chọc chọc ngực hắn: “Thiệu Đình”

Thiệu Đình không mở mắt, gờ tay ôm cô vào lòng, tay còn lại bắt chính xác ngón tay vừa chọc của cô cho vào mồm: “Ngoan, đừng ồn, để anh ngủ”

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: CHƯƠNG 19

Cố An Ninh không dám lộn xộn, đỡ người áp vào lồng ngực rắn chắc, chờ hắn thở chậm lại mới rút ngón tay ra, người đàn ông này không là đồ biến thái thì cũng là quỷ lỗi thời, thật sự quá mất vệ sinh!

Cố An Ninh lặng lẽ lau vệt nước đọng trên mặt, ánh mắt dò xét người đàn ông đang ngủ.

Nếu bỏ qua hành vi biến thái ác liệt của hắn, về ngoài này hắn có thể làm cho đàn bà trầm mê, có điều nhân phẩm hắn lại không được coi là tốt.

Trong lòng cô thầm thở dài, có chút cảm thấy khó thở nhưng hoàn toàn không dám cử động vì nếu người đàn ông này bị đánh thức, khó đảm bảo hắn sẽ không giờ thối vô lại cô ghét nhất ra.

Thời gian giống như kéo dài vô hạn, trong phòng im ắng, Cố An Ninh nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy được cảnh tượng huyền ảo bên ngoài, tường thủy tinh này chắc là được thiết kế đặc biệt, bởi vì cô nhận ra người bên ngoài không hề chú ý đến chuyện diễn ra trong này.

Ở đây nhìn Thiệu Đình, chẳng thà nhìn chúng sinh muôn về thú vị hơn.

Cô vừa nghiêng đầu đi đã bị giữ cầm lại, giọng nói ngà ngà say có vẻ không vui: “Lộn xộn gì?”

Cố An Ninh cứng cổ, căng thẳng mở to mắt: “Thờ”

Thiệu Đình ôm cô trở mình, sô pha rất nhỏ, mặt đối mặt nằm nghiêng cũng chỉ có thể nằm nửa người.

Cô đành phải thò tay ôm hắn, đề phòng mình lăn xuống đất.

Thiệu Đình thấy vậy thì rất hài lòng, cúi đầu chọt lên chóp mũi cô: “Như vậy vẫn có thể nhìn anh”

Cố An Ninh nhàu mày, người này uống say rồi mà vẫn còn thói phách lối. Nhẫn nại, không khiêu khích hắn, nhưng cứ nhìn Thiệu Đình thế này cô lại cảm thấy không tự nhiên, bèn túm áo sơ mi hắn khăn cầu: “Chúng ta về đi”

Đôi mắt nóng bỏng của Thiệu Đình nhìn cô chăm chăm, Cố An Ninh cảm thấy mình là miếng thịt trên chảo, rán một hồi thì chín.

Thiệu Đình không trả lời, lại cúi xuống hôn cô, lúc môi chạm vào có mùi vị rượu nồng ngọt, lực đạo ôn nhu cực kỳ, hơi liếm nhẹ môi cô, kiên nhẫn phi thường.

Cố An Ninh không quen, cơ mà không dám đẩy hắn ra, ít nhất lúc này Thiệu Đình còn đang là người bình thường.

Hắn rõ ràng uống nhiều như vậy, tâm tình hẳn là hồngбет mới đúng, thế mà chẳng thấy giống người tâm trạng xấu cả.

“Sao mà cứ ngo ra thế, đầu lưỡi không đáp lại anh?”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên cắt đứt suy nghĩ của cô, Cố An Ninh vội vàng khéo léo đưa lưỡi qua lại dây dưa với hắn, kỹ thuật hôn của Thiệu Đình không biết có phải cao thủ hay không, cô chỉ biết mình càng lúc càng mơ màng, giống như không khí trong lồng ngực bị hắn hút sạch, vì hít thở không thông mà chết.

Thiệu Đình nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, miệng sung sướng cười: “Thoải mái? Từ nay về sau em sẽ thích chuyện này”

Cố An Ninh ngượng ngùng, cô đã cảm thấy được vật cứng nóng lên ở bụng, Thiệu Đình hóa sói thần tốc, đầu óc cô nhanh chóng chuyển sang chuyện khác: “...Sao lại uống nhiều rượu thế?”

Thiệu Đình trong mắt hiện rõ vẻ đắc ý, nhìn cô chăm chú một hồi, tay bên hông giữ càng chặt, giống như muốn đem cô nhẹ nhàng cõng vào người mình: “Bảo bối quan tâm anh?”

Cố An Ninh do dự gật đầu, Thiệu Đình cũng không trả lời ngay, hồi lâu mới chậm rãi nhắm mắt lại: “Em đối xử có lệ với anh, em tưởng anh ngốc à?”

Cố An Ninh quần bách cần môi dưới, Thiệu Đình bỗng nhiên nói tiếp: “Bất quá lần đầu An Ninh chủ động quan tâm, dù là giả anh cũng thấy vui vẻ”

Cố An Ninh trông vẻ chân thành của hắn thì hoang mang, nhìn đôi mắt thâm trầm của hắn lại thấy tim đập dồn dập.

“Thật ra anh rất hâm mộ em, ít nhất trong lòng em, bố em hoàn toàn là người tốt, nhiều người nói ông ấy không tốt như thế em vẫn có thể giữ được suy nghĩ của mình” – Thiệu Đình cười châm chọc, bỗng dưng Cố An Ninh thấy ảo giác, thấy vẻ mặt hắn thật đau thương.

Hắn lại nói tiếp: “Có bố, nhưng làm con mà lại biết bố mình thật chẳng ra gì, làm người hận không thể...”

Cánh tay bên hông cô siết chặt hơn, ánh mắt hung thần sát ác làm người ta chấn động. Cố An Ninh cảm thấy đau đớn, Thiệu Đình để ý về mặt cô vội vàng buông tay: “Xin lỗi, để xoa cho em”

Cố An Ninh giả tạo nắm tay hắn: “Anh cãi nhau với bố?”

Thiệu Đình vô tình di di khoe môi, cân nhắc rồi rũ mắt xuống nhìn người con gái đang lo lắng trong vòng tay mình: “Đừng có dùng ánh mắt đồng tình như thế nhìn anh, anh chẳng thấy buồn tí nào, uống rượu chả liên quan đến ông ấy”

Hắn lại tỏ cái vẻ cao cao tại thượng, nỗi buồn nơi đáy mắt đã biến mất, đại khái người này không quen tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác.

Cố An Ninh thức thời không hỏi thêm, nhân cách Thiệu Đình thiếu hụt như vậy, đại khái thật sự là do gia đình có vấn đề. Đáng tiếc cô chẳng thông cảm tí nào, nông dân bàn chuyện xưa với răn, cô biết rõ ràng dù có thông cảm cũng chẳng thể thông cảm với một con răn đang bò lên người mình.

Không ngờ Thiệu Đình tuy vậy nhưng vật bên dưới lại vẫn không an phận, ngẫu nhiên đỉnh chạm vào nơi mẫn cảm của Cố An Ninh. Cô thấy mùi nguy hiểm, vội vàng nói: “Chúng ta về đi, ở đây chẳng hay đâu”

Mắt Thiệu Đình dưới ánh đèn sáng rực, tay hắn túm lấy bàn tay nhỏ bé của cô: “An Ninh, làm một lần đi?”

Cố An Ninh biến sắc, giây giụa muốn rút tay: “Không, không muốn”

Thiệu Đình sắc mặt biến hóa, Cố An Ninh sợ nhất vẻ này của hắn, nhần nại nhỏ giọng: “Tôi không quen bên ngoài” *hự hôm trước ai ở trên tàu í nhĩ*

Đây là cô đã nhượng bộ lắm rồi, Thiệu Đình lại chẳng muốn thỏa hiệp, ôm hôn lên trán cô: “Vậy em lấy tay giúp anh”

Cố An Ninh đã từng bị hắn ép dùng tay, sau khi xong ngón tay rã rời, cầm cốc nước cũng run lấy bầy.

Thiệu Đình không trung cầu ý kiến, cầm tay cô đặt luôn vào biểu tượng uy phong lẫm liệt của giống đực đã thẳng lên. Cố An Ninh bị ép, hết lần này đến lần khác một tay còn không cầm nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đôi mắt sưng lên.

Thiệu Đình thấy cô thế càng không nhịn được, kéo khóa xuống kéo vật đó ra: “Bảo bối, nắm”

Cố An Ninh ngẩng đầu lên, không dám nhìn, cho đến giờ cô vẫn không dám nhìn cái đó của hắn, bóng tối trong trí nhớ vẫn còn, cô chỉ có thể cố gắng nén chán ghét mà xòe tay bọc lấy tội ác của hắn *hic, hắn là tội ác*

Cực vật cứng rắn, cắm vào còn thấy hơi nhúc nhích, nhiệt độ cao dọa người, Cố An Ninh ngốc nghếch vượt ve hắn, nghe phía trên có tiếng rên hừ hừ.

Cô không biết vì sao Thiệu Đình lại thích chuyện này, hoặc không rõ vì sao đàn ông đều thích, cô cảm thấy chán ghét vô cùng, càng làm càng thấy thêm chán ghét.

Có điều cô không thể kháng cự. Tay Thiệu Đình đã nắm lấy tay cô lên xuống, cô có thể cảm thấy vật nóng rực trong lòng bàn tay căng cứng, giống như có gì đó bị đè nén đang dâng lên.

“Đứng, cứ thế” – Thiệu Đình thở mỗi lúc một nặng nề, âm thanh khêu gợi hỗn loạn, hơi thở nóng rực phả vào cổ cô, sau đó lưỡi hắn lướt qua cổ cô trắng ngần, để lại một tầng ẩm ướt.

Cố An Ninh thấy mình như bị thiêu đốt, cảm giác được rõ ràng hắn nhéo eo mình, bản thân dần lên đỉnh theo động tác của cô.

Mỗi lần thế này đều rất lâu, hôm nay cũng thế, tay Cố An Ninh đã mỏi nhừ, miệng mếu máo: “Thiệu Đình”

Thiệu Đình nâng mặt cô, hôn môi trấn an: “Bảo bối, chịu khó thêm chút”

Động tác dưới người hắn tăng lên, cực thú trong tay như muốn gặm lên ăn tươi nuốt sống cô, phun ra một ít chất lỏng trong suốt. Cố An Ninh muốn bẻ

gãy của hắn luôn!

Lòng bàn tay cô vì ma sát mà đỏ ửng, cuối cùng hắn hôn xiết môi cô vài lần, sau đó khàn giọng lên cao triều: “Bẩn...” *có cần thông báo vậy k x.x*

Cố An Ninh không dám nhìn bàn tay dính dớp của mình, khóc không ra nước mắt: “Đồ biến thái”

Thiệu Đình nắm tay cô, lau sạch, ôm cô nhẹ nhàng dỗ dành: “Nam nữ trưởng thành thế là bình thường”

Hắn nhìn cô thật lâu, giống như muốn nói gì đó nhưng rồi lại chỉ giữ lấy gương mặt cô: “An Ninh, anh sẽ đối với em không hề kém, an tâm ở bên anh. Trước kia em đã phải chịu khổ, anh sẽ đền bù cho em, anh sẽ thương em”

Cố An Ninh biết rõ hắn nói về chuyện gì. Vấn đề tâm lý của cô, người làm nhà họ Thiệu đã bàn tán công khai, cũng chỉ biết Thiệu Đình gặp cô vào lúc cô mười bảy tuổi.

Cô ngáy ra nhìn người đàn ông trước mặt, không biết nói thế nào.

Người đàn ông này, còn tin được nữa không?

Khi hai người ra về, Trì Phi thấy Cố An Ninh túm chặt áo khoác bọc người đi phía trước, sắc mặt khó coi, nhìn không được ỷ ỷ tay Thiệu Đình: “Mày lại làm gì, nhìn người ta sợ hãi thế kia?”

Thiệu Đình không kiên nhẫn liếc hắn một cái, Trì Phi hạ giọng nói: “Đừng bảo tao không cảnh báo nhé, cứ làm xằng bậy, sớm muộn gì người ta cũng chạy mất”

Ánh mắt Thiệu Đình vô tình hướng về thân hình gầy yếu phía trước: “Cô ấy chạy không thoát được”

Trì Phi liếc mắt: “Mày bây giờ ở trong lòng địch, được thêm ông già mày nữa, cẩn thận chút đi. Có khi sau ngày hôm qua, bố mày và Hải Đường đã hợp tác làm ra một đứa bé, chờ mày chui đầu vào nữa thôi” *ôi mẹ ơi sao mà loạn luân biến thái vậy, không biết có hiểu nhầm không* (1)

Ánh mắt Thiệu Đình trầm lại: “Mày tưởng tao sợ à?”

Trì Phi thờ dãi: “Trong mắt bố mày, Cố An Ninh là tiểu tam, thủ đoạn của ông ấy mày biết. Hơn nữa Cố An Ninh cũng đâu có cam tâm tình nguyện ở bên mày”

Lời nói của Trì Phi đâm đúng chỗ đau của Thiệu Đình, hắn hung hăng liếc tên bạn, Trì Phi biết điều ngậm miệng, nhưng nhìn không được lại thừa nói: “Thích thật à?”

Thiệu Đình tỏ ra cực kỳ bức bối, ngũ quan hoàn mỹ có chút quẩn bách, tức giận mắng: “Không phải việc của mày, lằng nhằng, biến đi”

Trì Phi cũng quen với chuyện Thiệu Đình tức giận rồi, chỉ nhướn mày: “Thẹn quá hóa giận”

Thiệu Đình bức bối lắc đầu đi về phía trước, bá đạo nắm lấy tay Cố An Ninh, thân mật đan mười ngón tay thật chặt. Cố An Ninh ngạc nhiên, sau đó nghe thấy tiếng huyết sáo ngả ngón của Trì Phi: “Mày làm gì đấy?”

Thiệu Đình không nói lời nào, chỉ siết tay chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: CHƯƠNG 20

Nhân cách của Thiệu Đình có chỗ thiếu hụt, sự thật này Cố An Ninh biết từ trước, cho nên vui buồn thất thường chẳng thấy gì lạ. Hắn không nói lời nào, siết chặt bàn tay nhỏ bé của cô như sợ cô chạy mất.

Cố An Ninh bị hắn nắm tay ra ngoài quán bar, nhìn như một đôi tình nhân gắn bó, đáng tiếc vừa ra cửa chính đã bị một cơn gió lạnh tạt vào.

Lạnh lẽo. Khắp nơi đều mang không khí cuối thu.

Cố An Ninh vô thức rút cổ, đi vội vàng, trên người chỉ mặc một chiếc áo khoác lỏng rộng thùng thình. Thiệu Đình đưa tay lên che cổ cho cô, chắn gió

cẩn thận.

“Mai anh mua cho em vài bộ quần áo”

Cố An Ninh không phải cam tâm tình nguyện ở bên cạnh hấn, lúc trước đi không mang theo nhiều đồ.

Bàn tay để ở cổ kia tuy có hơi dùng lực nhưng lại ấm áp khó nói nên lời, Cố An Ninh mở to mắt nhìn hấn, Thiệu Đình cúi xuống: “Vẫn là đen trắng à? Hay đổi màu khác nhé, em mặc màu sáng rất đẹp”

Trên người hấn vẫn còn mùi rượu, đột nhiên nhớ lại Thiệu Đình hiểu rất rõ những thức mình thích: “Anh có vẻ như hiểu tôi rất rõ”

Con người đen thẫm của Thiệu Đình vụt sáng trong ánh đèn đường mờ nhạt, hấn nhìn cô một lúc, cười thần nhiên: “Anh đã bảo yêu em mà”

Ý là, một người nếu yêu ai thì sẽ muốn hiểu người đó thêm một chút, trong hoàn cảnh của Thiệu Đình, để hiểu Cố An Ninh thật quá dễ dàng.

Cố An Ninh nhìn hấn, mấp máy môi không trả lời.

Thiệu Đình vuốt cổ cô, đưa tay xoa vành tai mượt mà, đến khi nó hơi ửng đỏ hấn mới cúi xuống tai nàng nói nhỏ: “Đưa em đến nơi này”

Môi của hấn dán vào tai nàng làm âm thanh to hơn, Cố An Ninh im không dám động, đến khi hấn thẳng người lên, cười một nụ cười thuần túy, nói: “Em nhất định sẽ thích, anh đã chuẩn bị rất lâu rồi”

Lái xe đi thẳng đến chỗ công ty Thiệu Đình, đây là tòa nhà cao nhất trung tâm thành phố, tên là Trung tâm thương mại Đình Thụy. Lúc này tòa nhà sáng rực rỡ, thiết kế kiến trúc nhìn lên bầu trời xanh giống như con thú thủy tinh đang ẩn nấp ngủ đông.

Cố An Ninh bị hấn nắm tay một mực dẫn thẳng vào, một đường đi qua đại sảnh, không ít người cúi chào: “Thiệu tổng”

Thiệu Đình không quan tâm, đưa cô đi thẳng về thang máy chuyên dụng. Cố An Ninh bị vô số ánh mắt hiếu kỳ nhìn ngó, thỉnh thoảng còn nghe được cả lời bàn ra tán vào.

Nghĩ cũng biết ngay người ta nói gì, cô gục đầu xuống, rất không tự nhiên, hận bản thân không thể miễn dịch được với chuyện này.

Vào trong thang máy, những ánh mắt kia khuất đi, lúc này cô mới mờ mịt nhìn hấn: “Anh đưa tôi đến đây làm gì?”

Thiệu Đình khoác eo cô, chỉ nói: “Em sẽ vui”

Đừng có cuối cùng lại biến thành kinh hãi là may lắm rồi, Cố An Ninh thực sự hoài nghi tư duy của Thiệu Đình *không tin anh bình thường*

Tuy nhiên, khi cô đứng trong phòng múa rộng rãi sáng rực, tấm gương sáng phản chiếu hình ảnh cô đứng một mình và thanh mảnh, thật là khó có thể nói nên lời.

Chân còn đi đôi giày múa chuyên dụng, thân hình mỏng manh đứng giữa căn phòng trống rộng lớn.

Đối diện cô là một cái cửa sổ sát đất, ngoài cửa sao sáng lấp lánh, điều hòa tổng thổi làn gió nhẹ mát mẻ, mon man gò má giờ đang vô cùng thoải mái.

Cố An Ninh hít một hơi thật sâu, chậm rãi quay đầu nhìn về người đang đứng ở cửa.

Hấn khoanh tay đứng đó, tươi cười: “Thích không? Từ nay về sau em sẽ làm ở đây, tiếp xúc với trẻ con, để em dạy bọn chúng học múa là hơi thiệt thòi cho em, nhưng sẽ rất đơn thuần”

Cố An Ninh cúi xuống, hai bàn tay bên người nắm chặt lại, người run run.

Phòng múa này rất tốn công tốn sức, từng chi tiết lại gần như hoàn mỹ, hơn nữa Thiệu Đình nói hấn đã chuẩn bị rất lâu?

Năm đó, cô và Bạch Thuật Bắc sắp cử hành hôn lễ thì đột nhiên cô bị tai nạn giao thông, làm người thực vật trong sáu năm, chuyện này không chỉ là cho suy nghĩ của cô bị chậm lại so với xung quanh mà cũng làm cô phải từ bỏ sự nghiệp múa mình yêu thích nhất.

Múa với cô quan trọng thế nào, Thiệu Đình là người rõ nhất.

Khi đó trên vũ đài, cô làm Bạch Thuật Bắc vừa thấy đã yêu, có thể thấy cô khi ấy tỏa sáng tự tại đến mức nào. Những chuyện không vui của cô đều được múa giải quyết.

Cố An Ninh cố gắng không thờ dốc, đứng trong phòng không thể động đậy, cho đến khi người đàn ông từ phía sau tiến lên: “Những gì đã mất ở quá khứ, anh sẽ giúp em tìm về từng thứ một. Anh muốn em trở thành cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới, những bất hạnh kia sẽ vì anh mà biến mất”

Không cô gái nào có thể không mềm lòng khi nghe những lời này, Cố An Ninh cũng vậy, chỉ là cô vẫn thấy hơi sợ vì người nói ra lại là Thiệu Đình.

Thân hình cao lớn của Thiệu Đình thẳng hàng với người cô, hình ảnh hai bên gương rất rõ ràng. Cố An Ninh cúi đầu tránh ánh mắt nóng bỏng của hắn: "...Cám ơn"

Thiệu Đình xoay người cô đối diện với bản thân, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế lên: "Quan hệ của chúng ta có lẽ rất khó thay đổi, nhưng anh tình nguyện chờ. Dù không thay đổi được, em cũng phải thử tiếp nhận anh, vì anh là người rất ích kỷ, người của anh thì kẻ khác đừng hòng ngó nghiêng"

Cố An Ninh phức tạp nhìn hắn, cô biết rõ không thể giảng đạo lý với Thiệu Đình được, dùng đạo đức với pháp luật cũng chẳng làm gì được hắn, đành phải ngập ngừng: "Chính là tôi, tôi từng bị..."

Đàn ông đều có thói hư tật xấu, Cố An Ninh hận không thể làm Thiệu Đình coi mình như giấy cũ vì quá khứ đó.

Buổi tối, quán gia nấu canh giải rượu nhưng lại bảo Cố An Ninh mang sang cho Thiệu Đình, Cố An Ninh nghi ngại nhìn cái khay: "Sao lại bảo tôi?"

Nhìn hán buổi tối có vẻ tỉnh hán rồi mà?

Quán gia bình tĩnh, gương mặt hơi biến đổi: "Ngài ấy thấy cô thì vui vẻ, dạ dày của ngài không tốt, cần phải điều dưỡng"

Nhìn dáng vẻ cáo già của quán gia, Cố An Ninh lắc lắc cổ tay, lung túng suy nghĩ xem buổi tối thì Thiệu Đình làm gì... rồi vẫn không tiết tháo cầm cái khay đi về phía phòng Thiệu Đình.

Thiệu Đình không ở trong phòng ngủ, trong phòng tắm có tiếng nước chảy ào ào. Cô đặt khay ở tủ đầu giường, bụng nghĩ cầm thú tắm rửa, thế này lại càng nguy hiểm hơn.

Có điều vận khí cô không tốt, vừa ra đến cửa phòng ngủ thì cửa phòng tắm mở ra, người đàn ông quần khăn tắm ngược mắt lên thì thấy cô, hỏi với vẻ rất bình thường: "Làm gì?"

Cố An Ninh lưng cứng đờ, xoay người kèm nụ cười lấy lòng: "Tôi... tôi mang cho anh canh giải rượu"

Thiệu Đình hơi dăm chiêu nhìn cô, ngoắc ngoắc ngón tay: "Lại đây sấy tóc cho anh"

Cố An Ninh nhìn động tác của hắn thì không nói gì, coi cô là thú cưng thật à?

Cô lẽ mê tiến đến, Thiệu Đình co chân lên, ánh sáng phủ lên nửa mặt thâm thúy tuấn lãng, hắn ngồi xem văn bản, nước vẫn nhỏ từng giọt từ tóc xuống trán.

Cố An Ninh cảm thấy sấy, đây là lần đầu tiên cô sấy tóc cho một người đàn ông. Trước kia cô cũng không sấy đầu cho Bạch Thuật Bắc, chỉ cần chạm ngón tay vào sợi tóc mềm mại của anh cô đã cảm thấy khác thường.

Cô nghĩ rằng người đàn ông như Thiệu Đình, tóc gì mà cứ như lông nhím, rõ ngứa tay.

Thiệu Đình đứng lên không tỏ ra ngả ngớn như bình thường, mặt có hơi hơi nghiêm túc, dù Cố An Ninh làm gì tóc mình cũng không hề nhả mặt.

Cô rõ ràng cố ý sấy cho tóc hắn loạn lên, đang sấy bỗng dừng nghe thấy giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn: "Vui lắm hả?"

Cố An Ninh hoảng sợ, nhìn ánh mắt âm trầm của hắn mà hơi chột dạ: "Tôi thật lòng định sấy khô mà"

Thiệu Đình cũng không vạch trần cô, chỉ nắm tay kéo cô vào lòng, đưa văn bản vừa xem cho cô: "Ký, sau này là của em"

Cố An Ninh nghi hoặc cảm thấy, là hợp đồng về phòng múa hiện tại.

"Sao tự nhiên lại đưa thứ quý giá đó cho tôi?" – Cố An Ninh cúi thấp đầu, yên lặng nhìn mũi chân mình – "Tôi và anh không phải bao nuôi, cũng không phải tình nhân"

Câu cuối cô nói rất cẩn thận, sợ làm hắn tức giận, lòng phập phồng bất an. Trước đó hắn đối xử với cô như chim hoàng yến, thực sự là có gì đó không ổn.

Thiệu Đình nhìn cô một lúc, giữ cảm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: "Tặng người mình yêu cũng cần lý do à?"

"Tôi không có lý do nào để nhận"

Nếu cô nhận rồi, mối quan hệ giữa cô và Thiệu Đình sẽ ngày càng không rõ ràng.

Thiệu Đình suy nghĩ rồi nhìn cô gật đầu: "Được, vậy em giúp tôi quản lý"

Cố An Ninh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại đưa ra yêu cầu khác với hắn: "Cũng không thể được, lúc này ở công ty...đừng"

Cô áp úng, Thiệu Đình chỉ vừa nghe đã hiểu, bàn tay to lớn xoa mông cô *xịt, sao lần này không phải môi mà là mông* rồi véo nhẹ: “Nếu em ở nhà nghe lời, anh cam đoan công ty không loạn”

Dứt lời môi hắn tiến đến, Cổ An Ninh nắm chặt tay, nhắm mắt lại

Phòng múa được Thiệu Đình thu xếp đặt ở tầng sáu của Đình Thụy, quả nhiên toàn trẻ con đến học, như Thiệu Đình nói chính là hoàn cảnh thập phần đơn thuần.

Có công việc rồi Cổ An Ninh ngày nào cũng cảm thấy vui vẻ, mỗi ngày tiếp xúc với trẻ con, lại được làm công việc mình thích, cuộc sống thoáng đãng không khổ đau buồn bực.

Nhân viên của cả tầng đều do một tay Thiệu Đình chọn lựa, dường như cũng đã qua huấn luyện, không bao giờ đề cập đến quan hệ của cô và Thiệu Đình. Dù thỉnh thoảng thư ký của Thiệu Đình xuất hiện, mọi người cũng tự hiểu coi như không thấy gì.

Sau một thời gian mọi thứ dần ổn định trở lại, Hải Đường cũng không tìm cô gây sự, có điều Cổ An Ninh cảm thấy đây chính là yên bình trước cơn bão, đáy lòng cảm thấy bất ổn.

Quả nhiên được mấy ngày, phiên toái đã đến.

Hôm nay cũng là ngày như bình thường, Cổ An Ninh đến phòng múa từ sớm, đến sớm nhất là cô bé tên Tiểu Bảo, sáu tuổi, trên má có đôi lúm đồng tiền cười rộ lên rất dễ thương, con ngươi đen nhánh như bồ đào.

Lúc ấy Cổ An Ninh đang khởi động, nói chuyện với cô bé cũng không để ý nhiều.

Đột nhiên sau lưng có âm thanh nặng nề ồ ồ ào, Cổ An Ninh quay đầu lại đã phát hiện ra Tiểu Bảo ngã trên mặt sàn, toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt dọa người, nước nờ nghẹn ngào như con thú nhỏ thống khổ.

Cô lập tức gọi 120.

Đưa Tiểu Bảo đến bệnh viện, Cổ An Ninh đợi ở hành lang mà lạnh cả người, công nhân viên đi cùng đã gọi điện thoại cho người nhà Tiểu Bảo.

Cổ An Ninh sợ hãi, ngồi nguyên không động đậy.

Có tiếng bước chân trầm ổn phía cuối hành lang, Cổ An Ninh quay nhìn mà ngăn cả người, ngần ngừ đến tận khi người đó đứng trước mặt.

“Tôi là người nhà Tiểu Bảo” – Hải Đường vẫn vậy, vẫn mặc bộ đồ công sở chuyên nghiệp, dù chạy vội đến nhưng tóc xoắn không rối, ánh mắt sắc bén đánh giá Cổ An Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 21

Việc Hải Đường xuất hiện thật sự ngoài dự tính, Cổ An Ninh thấy hơi sợ, nghe cô ta hỏi xong mới từ từ đáp: “Tiểu Bảo đang ở trong phòng cấp cứu”

Hải Đường nhìn cô, không nói gì, cầm điện thoại đi về một bên.

Dù rất kiềm chế nhưng có thể thấy Hải Đường rất lo lắng cho Tiểu Bảo, không hề tỏ ra đối địch với cô, chứng tỏ đứa bé này rất quan trọng trong lòng cô ta.

Cổ An Ninh nhìn cô ta bấm điện thoại, lẻ mề đi về phía băng ghế. Hải Đường nói là “người nhà”, có lẽ là họ hàng thân thích của con bé không chừng.

“Chú Đình, thật xin lỗi, Tiểu Bảo đang ở bệnh viện của chú... Đúng, có chút chuyện” – giọng Hải Đường vang lên rõ ràng. Cổ An Ninh ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm.

Nhìn Hải Đường có vẻ bất đắc dĩ, nhưng giọng lại run rẩy: “Có thể nhờ chú đến một chuyến không? Làm phiên chứ”

Hắn là cô ta gọi điện thoại cho một người rất có vai vế, đối phương đồng ý rồi nên cô ta rất vui vẻ cắt điện thoại đi rồi ngẩng lên nhìn ánh mắt bất an của

Cố An Ninh, bước chân đi tới.

Cố An Ninh tự nhiên chột dạ, những nhân viên đi cùng thấy vợ ông chủ thì rất lo sợ bất an, ngồi cách xa cô, giữ khoảng cách với cô.

Lúc căng thẳng thế này muốn cầm cái gì đó lại không có.

Hải Đường đứng trước mặt cô, kiêu ngạo nhìn xuống: “Thật là bất ngờ, tôi không nghĩ quản gia bảo Tiểu Bảo đi học lớp võ đạo lại là do cô dạy” *sao mình dùng Google Translate nó lại tự dịch tên đứa bé là Andy nhỉ? Mà Andy thì là con trai chứ - -*

“Tôi cũng không biết con bé là của cô... thật sự là rất bất ngờ” – Cố An Ninh nói, cố gắng trấn định bản thân.

Hải Đường ngồi xuống cạnh cô, lấy trong túi ra một hộp thuốc lá nữ, đại khái nghĩ đây là bệnh viện nên cất lại, im lặng một lúc rồi nói: “Tiểu Bảo là con gái Thiệu Đình”

Cố An Ninh nghe đầu mình “ầm” một tiếng, thế mà còn gật đầu được.

Hải Đường không nhìn cô, ánh mắt đờ đẫn, nhìn như người nói mê: “Tôi kết hôn với anh ấy xong thì hôm sau, anh ấy mang về một đứa bé, nói là người anh ấy yêu sinh cho...”

Cố An Ninh nhìn hoài nghi, xác định trong mắt Hải Đường ánh lên sự bi thương.

Ngón tay trắng mềm day day huyết thái dương, chuyện này với cô ta cũng chẳng vui về gì, lúc lâu sau mới thấy cô ta nói tiếp: “Tôi không biết anh ấy muốn tôi thấy khó mà lui hay không, chúng tôi bắt đầu không có tình cảm, chỉ có lợi dụng, cho nên tôi không hề quan tâm, đồng ý để hắn giữ đứa bé lại”

Cố An Ninh không biết nói gì, sự thật quá đặc sắc so với tiểu thuyết rồi.

Hải Đường đột nhiên cười, mặt tái nhợt: “Tôi rất yêu con bé, có lẽ bởi vì không yêu anh ấy nên mới có thể thương nó, nhưng về sau...”

Chuyện về sau, Cố An Ninh có thể đoán được một ít.

Mỗi lần cô gặp Hải Đường đều phát hiện ra vài điều mới mẻ ở cô ta, người phụ nữ như Hải Đường, không biết là đáng thương hay đáng kính.

“Ban đầu tôi nghĩ người hắn nói là cô, nhưng tôi biết rõ cô không sinh con...”

Cố An Ninh ngẩn ngơ, Hải Đường quay đầu nhìn cô: “Cho nên không cần thông cảm với tôi, tôi với cô đều như nhau, người đàn ông như Thiệu Đình là một con gió, một giây sau sẽ đổi hướng. Đối với cô chưa chắc là thật lòng”

“...” Cố An Ninh thấy buồn cười.

Kỳ thực cô cũng chẳng thấy thất vọng, cô không có tình cảm với Thiệu Đình, dù một giây sau hắn vứt bỏ cô thì cô vẫn thấy thoải mái.

“Tiểu Bảo thế nào?” – Một giọng nam mạnh mẽ vang lên, trung khí mười phần.

Cố An Ninh ngẩng đầu lên nhìn, có thể đoán đây là bố Thiệu Đình. Hai người trong quá giống nhau, ngay cả cái cảm giác không giận mà uy cũng y hệt.

Hải Đường vội vàng đứng lên, nói nhỏ: “Còn đang cấp cứu”

Bố Thiệu vừa nghe lời này thì sắc mặt thay đổi, không thèm nhìn An Ninh, đi thẳng đến phía Hải Đường: “Biết rõ con bé người không khỏe còn cho đi học múa khiêu vũ, từ nay về sau chẳng nhẽ muốn đứng trên sân khấu làm xiếc kiếm tiền chác?”

Người này nói chuyện quá cay nghiệt, hảo cảm của Cố An Ninh lập tức biến mất.

Hải Đường trước mặt ông ta có chút quẫn bách: “Tiểu Bảo thích lắm, cứ xin con mãi”

“Trẻ con kêu ca thì đương nhiên, nó muốn hái sao chả nhẽ con cũng cho?” – Bố Thiệu hừ lạnh, lúc này mới nhìn đến Cố An Ninh – “Cô là giáo viên của Tiểu Bảo?”

Cố An Ninh nhẹ gật đầu, bố Thiệu mím môi cười lạnh lẽo: “Tốt nhất cô nên cầu nguyện Tiểu Bảo nhà tôi không làm sao, không thì...”, hắn hừ lạnh một tiếng, biểu lộ rất đáng sợ, kiêu như một giây sau sẽ đem cô ra chặt luôn vậy.

Cố An Ninh biến sắc, không phải sợ, mà là ghét.

Xem ra bề ngoài giống nhau, tác phong cũng giống nhau như đúc.

Không khi ở cửa phòng cấp cứu như đông lại, bố Thiệu ngồi ngay ngắn ở chỗ gần nhất, Cố An Ninh đứng một bên với Hải Đường, Hải Đường xấu hổ giải thích: “Bố rất yêu thương Tiểu Bảo”

Cố An Ninh có thể hiểu được, nhà thì liên hôn, giàu có yêu chiều con cháu cũng không có gì lạ.

“Thiệu Đình, gọi nó dẫn xác đến đây ngay cho bố” – Bố Thiệu gào lên, nhìn mặt rất đáng sợ, vừa dứt lời thì thang máy dừng lại ở tầng này, tiếng bước chân âm âm vang lên từ phía cuối hành lang.

Thiệu Đình mang theo Diệp Cường đến, thấy bố Thiệu thì biểu cảm rõ ràng biến đổi.

Hắn đi đến cạnh Cố An Ninh, nhìn cô một cái mới hỏi: “Tiểu Bảo thế nào?”

Khó thấy được hắn quan tâm đến một đứa bé như thế, Cố An Ninh hoảng hốt nhìn. Hắn đứng cạnh cô, quay đầu chỉ thấy ánh sáng chói mắt, bộ dáng cũng không rõ rệt, nhưng vẫn có thể thấy được mảy may nhú lại.

Bố Thiệu nhìn Thiệu Đình lạnh lùng, trong lời nói có sự châm chọc: “Con gái có chuyện, mảy may là người cuối cùng biết. Thiệu tổng, mảy may thật là quý nhân bần rận”

Thiệu Đình không trả lời, hơi liếc nhìn Cố An Ninh: “Sợ lắm hả?”

Thiệu Lâm Phong *hic, trước bản convert nó cứ ghi Thiệu đón gió làm mình không hiểu, hôm nay phải dùng công cụ dịch toàn năng của bác Gúc mới hiểu ra tên bố anh Thiệu Đình* lúc này mới thấy có vấn đề, cau mày, cẩn thận dò xét cô gái đứng trước mặt, phát hiện ra nhìn cô rất quen. Nhìn hai người cư xử, sắc mặt càng khó coi: “Cô là Cố An Ninh?”

Lúc trước ông cũng đã nghe quán gia nhắc đến, kể rằng báo chí đều đưa tin, có điều không để ý kỹ, hơn nữa phóng viên chụp nhiều ảnh flash và tiếng ồn quá nên khó nhìn kỹ.

Cố An Ninh sững sờ, mặt nóng bừng, khó khăn gật đầu: “...”

Thiệu Lâm Phong biết tên cô, chắc chắn cũng biết chuyện cô và Thiệu Đình. Quả nhiên Thiệu Lâm Phong nhìn cô có vẻ soi mói chán ghét, đứng dậy: “Mắt nhìn của Thiệu Đình ngày càng kém”

Cố An Ninh cắn răng, Thiệu Đình lại mở mồm: “An Ninh rất tốt, trong mắt con cô ấy là tốt nhất”

Hải Đường nghe vậy thì sắc mặt biến đổi, nhìn Thiệu Đình chủ động nắm tay Cố An Ninh thì ánh mắt càng thêm âm trầm.

Thiệu Lâm Phong không nói gì, chỉ nhìn kỹ Cố An Ninh, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Lúc này, cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ mặc áo blouse trắng đi ra, tháo khẩu trang, nhìn gương mặt có phần trang trọng, nói thẳng về phía Thiệu Lâm Phong: “Sức khỏe đứa bé rất kém, thể chất đặc biệt, cần truyền máu”

Cố An Ninh nghe cảm thấy như Tiểu Bảo có bệnh gì đó nghiêm trọng, quả nhiên bác sĩ nhắc tới bệnh thiếu máu bất sản *không biết không biết nha* bẩm sinh.

Thiệu Lâm Phong quyết nhanh: “Còn do dự gì, truyền máu đi”

“Nhóm máu O RH- hiếm, Thiệu tiên sinh...”

Cố An Ninh không do dự, lập tức nói: “Lấy của tôi”

Thiệu Lâm Phong nghe thế thì có vẻ suy nghĩ, nhìn cô, Cố An Ninh đón cái nhìn của ông ta, khẽ cười: “Tôi cũng là nhóm máu O RH-, không tin ông có thể tự kiểm tra”

Thiệu Lâm Phong hừ một tiếng, quay người đi.

Cố An Ninh đi truyền máu, Thiệu Đình cũng đi, Thiệu Lâm Phong ngồi tại chỗ nhẹ nhàng gõ thành ghế: “Cái cô Cố An Ninh này, gia đình thế nào?”

Hải Đường lập tức lấy lại tinh thần, chỉ nói: “Không có gì, bố cô ta là Cố Bá Bình”

Thiệu Lâm Phong nghe vậy thì nao nao, đáy mắt dần hiện vẻ lo lắng: “Hóa ra lại là con gái ông ta, khó trách...”

Hải Đường thấy vậy thì kinh sợ, chần chừ hỏi: “Bố biết Cố Bá Bình?”

“Đâu chỉ biết” – Thiệu Đình rít qua kẽ răng, biểu lộ âm tàn cực điểm: “Mẹ Thiệu Đình là bị Cố Bá Bình cướp đi”

Hải Đường trợn ngược mắt, cô không ngờ còn dây dưa đến mức này: “Thiệu Đình có biết không?”

“Biết rõ, nó mới ra đời thì mẹ nó bỏ đi với Cố Bá Bình, đời này người hắn hận nhất chỉ có Cố Bá Bình” – Thiệu Lâm Phong cười mỉa, khẽ lắc đầu – “Hải

Đường à, con còn có cơ hội, con ta chỉ là trả thù Cổ Bá Bình, đoạn tuyệt với cô ta là chuyện không sớm thì muộn”

Hải Đường nhìn về phía Thiệu Đình và Cổ An Ninh đi, có thật là thế không? Thiệu Đình vì trả thù Cổ Bá Bình nên mới sống với Cổ An Ninh? Mới giúp mình báo thù? Cơ mà cô cứ thấy là lạ sao ấy.

“Đúng rồi, bố này, Thiệu Đình có...anh em sinh đôi không?”

Thiệu Lâm Phong đang khó chịu thì bị vấn đề của Hải Đường làm cho suy nghĩ, nhăn trán nhìn cô ta: “Con nói cái gì?”

Tìm Hải Đường đập thình thịch, nhưng cô ta vẫn nghiêm túc nói: “Thì bố nói mẹ Thiệu Đình sinh xong thì bỏ đi với Cổ Bá Bình, liệu có khi nào...”

Nếu như còn một đứa con nữa, một người giống Thiệu Đình, sống ở bên Cổ Bá Bình, mọi chuyện có thể được giải thích.

Hắn đối với Cổ Bá Bình là rất tốt, ở ẩn ở nhà họ Thiệu mà không ai biết mục đích là gì, thái độ của Thiệu Đình với cô thay đổi quá nhanh, kể cả với Tiểu Bảo cũng không thiên vị như trước.

Hải Đường bị chính suy nghĩ của mình làm cho sợ hãi, cơ mà Thiệu Đình bây giờ quá khác trước, quá nhiều chuyện, so với quá khứ không giống nhau. Có lẽ chính mình không thể tiếp nhận được sự thật rằng anh ấy đã thay đổi nên mới đưa ra kết luận lý kỳ thế này.

Thiệu Lâm Phong trả lời, bóp chết luôn hy vọng của cô ta, ông ta khoát tay áo, nói như đang kể truyện cổ tích: “Không có chuyện đó. Lúc Thiệu Đình được sinh ra bố đứng ngoài cửa, bà ta không có gan lừa bố...”

“...”

Cổ An Ninh buộc phải bắt kịp bước đi của Thiệu Đình, ánh mắt phức tạp nhìn bàn tay hắn nắm bàn tay mình, đến tận khi giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Thiệu Đình vang lên: “Nghe xong chuyện thì em càng ghét tôi”

Hắn dùng câu trần thuật, rất tự hiểu vấn đề, Cổ An Ninh cũng thẳng thắn thừa nhận: “Người đàn ông vứt vợ bỏ con, tôi chẳng biết yêu mến kiểu gì”

Thiệu Đình thông hai tay xuống, cảm căng ra, rõ ràng là rất tức giận.

Cổ An Ninh chỉ thấy buồn cười, chẳng nhẽ không phải sự thật à? Tức cái nỗi gì?

Thiệu Đình xoay người lại rất nhanh, nhưng lại nói một câu chẳng liên quan: “Đến khi nào có chuyện em mới nghĩ đến anh đầu tiên?”

Cổ An Ninh sùng sốt, á khẩu, nhìn thấy rõ vẻ bi thương thống khổ trong mắt hắn. Hắn nắm chặt vai cô, lúc lâu sau mới nói: “Cổ An Ninh, tâm tư dành cho Bạch Thuật Bắc, em có thể cho tôi một ít không?” *hức, sao thấy tội quá. Tình yêu ai lại đi xin*

Nếu như cô ấy nguyện ý để ý hắn, cô sẽ không tin lời nói của người khác...

Vai Cổ An Ninh bị nắm rất đau, cổ gãy ra mà không được. Cô thấy xung quanh có những y tá hiếu kỳ nhìn, nhỏ giọng nhắc nhở: “Người ta nhìn kia”

Ánh mắt Thiệu Đình càng hung ác nham hiểm. Cuối cùng hắn cũng bỏ tay, đi trước cô

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: CHƯƠNG 22

Sau đó nói tiếp, biên tập đã sớm yêu cầu tôi soạn thảo văn bản V, nhưng tôi ngày càng chậm chạp, gần đây chậm nhất được một quyển, cho nên cảm thấy rất có lỗi với mọi người, vì vậy tôi lùi lại thời gian nộp V, nhưng chỉ có thể kéo dài đến thứ 2, thứ hai sẽ nộp V, đối với việc chị em sẵn sàng cho tôi một bài báo tôi rất cảm ơn.

Bản này đại khái hơi dài, tình tiết triển khai từng bước một, tôi biết mọi người nóng lòng muốn biết rõ nhưng xin phép ngạo mạn chậm vạch trần, các chị em bản khoản không cần đoán mò, cứ theo tôi, cuối cùng sẽ phát hiện ra chuyện cũ rất đơn giản.

Tôi không viết truyện hồi hộp, cho nên có thể có chỗ không quá tỉ mỉ, mong mọi người thông cảm O (∩_∩) O ~ Tốt nhất không dài dòng, mọi người đọc truyện vui vẻ! Cúi đầu ~

Lúc Cổ An Ninh truyền máu, Thiệu Đình vẫn đứng ở đó nhìn. Y tá trẻ bị áp suất thấp quanh hần làm cho sợ hãi đến chùn tay, đầu ngón tay run bần bật.

“Nếu làm cô ấy đau, ngày mai cô có thể không đi làm nữa” – Thiệu Đình đe dọa. Cổ An Ninh bắt đắ dĩ nhìn hần. Thiệu Đình dứt khoát đưa điều thuốc đang hút dở vào mồm, cắn lấy ống kim tiêm trong tay cô y tá.

Cô y tá giật mình kêu lên: “Anh làm gì đấy?”

Thiệu Đình không để ý tới cô y tá, chỉ trầm ồm ần kim tiêm vào mạch máu Cổ An Ninh, sau đó kéo ống ra, cô y tá thấy máu chảy vào ống tiêm thì nhẹ nhàng thở ra.

Cổ An Ninh nhìn Thiệu Đình kỳ quái, Thiệu Đình cụp mắt suy nghĩ, miệng vẫn ngậm điều thuốc, bộ dáng rất du côn, chả liên quan gì đến việc hần đang làm cả.

“Không chỉ lấy máu, anh còn tiêm thuốc nữa” – Hần nói xong thì đứng lên đi ra, những chuyện còn lại để y tá làm nốt.

Cô y tá trẻ lăm bầm gì đó, sau nửa ngày mới mơ hồ một câu: “Đúng là quái nhân”

Đúng là quái nhân, dường như không gì Thiệu Đình không làm được, trước kia làm vệ sĩ của cô thì không có gì làm khó được hần. Cổ An Ninh nhìn cửa ra vào, Thiệu Đình dựa vào tường hút thuốc, thể đứng cũng không giống người khác lắm.

Đột nhiên cô nhớ Lý Mai nói trước kia Thiệu Đình là quân nhân, chẳng nhẽ là xuất ngũ trở về kế thừa gia nghiệp của Thiệu Lâm Phong?

Cổ An Ninh nhận ra mình đang để ý chuyện quá khứ của Thiệu Đình, trong lòng hoảng sợ; quá nguy hiểm, tại sao tự nhiên lại bị người đàn ông này làm cho tò mò chứ?

Giờ cô ra ngoài thì thấy Thiệu Đình đã dụi đầu thuốc lá, cái mặt vẫn là vẻ trầm mặc mát hững, đợi cô đến gần đột nhiên đưa vào mồm cô cái gì đó.

“Ồ, cái gì...” – Cổ An Ninh thấy trong mồm mình có vị ngọt, giờ mới để ý hần dứt cho mình cái kẹo, là loại kẹo sữa ngọt cô rất thích.

Người đàn ông này rõ ràng mang theo người...

Cô hơi sợ sệt liếc hần: “Cám ơn”

“Ăn cái gì thì đừng nói chuyện với anh, quá khó nhìn” – Thiệu Đình quay lưng đi trước cô, chẳng để ý Cổ An Ninh. Cô nhìn bóng lưng cao ngất của hần, khẽ thờ dài.

Lúc hai người quay lại phòng bệnh đã có thêm vài bác sĩ khoác áo blouse trắng, Cổ An Ninh nghe thấy ai đó gọi người đang kiểm tra cho Tiểu Bảo là “Đinh viện trưởng” *không hiểu sao bác Gúc lại ghi là Đinh Nguyên Chương?*

Thì ra đó là người Hải Đường gọi điện cho.

Ông kiểm tra Tiểu Bảo xong thì nhìn mặt có vẻ thoải mái hơn, quay đầu nhìn Thiệu Lâm Phong: “Không vấn đề gì, lão Hinh là chuyên gia, có kinh nghiệm hơn tôi”

Thiệu Lâm Phong gạt đầu, dếm chặn cho Tiểu Bảo: “Ông kiểm tra tôi mới yên tâm”

Đinh viện trưởng nhìn ông ta, muốn nói lại thôi, đưa bệnh án trong tay cho trợ lý, tỏ ra không kiên nhẫn: “Ông tới bệnh viện của tôi hai lần, không lần nào không gây rắc rối”

Hai người hình như là chỗ quen biết, hơn nữa xem ra Thiệu Lâm Phong rất dung túng Đinh viện trưởng, bị chế nhạo thế còn cười vui vẻ: “Là giúp ông còn gì, tại sao không thấy tôi đã làm bao nhiêu chuyện tốt”

Lời của Thiệu Lâm Phong có chút ý tứ uy hiếp, Đinh viện trưởng phức tạp nhìn ông ta, liếc mắt lại thấy Thiệu Đình ở cửa ra vào, có chút bình thường lại: “Đứa bé không có chuyện gì, tôi đi trước”

Thiệu Đình đứng ở cửa ra vào, hai tay đút túi, không nhìn mà đi qua Đinh viện trưởng.

“Đúng rồi, tôi có chuyện muốn hỏi ông” – Thiệu Lâm Phong tự nhiên nhớ ra gì đó, cuối cùng chi nhượng mảy – “Đến văn phòng ông đi”

Lúc họ ra cửa thì gặp Thiệu Đình và Cổ An Ninh, Thiệu Đình nhìn bóng hai người rồi đi có vẻ suy nghĩ, ánh mắt rất giống với con sói ẩn nấp trong bóng tối.

Cho đến khi có âm thanh non nớt vang lên: “Bố ời...”

Cố An Ninh ngẩng đầu nhìn, Tiểu Bảo đã tỉnh, đôi mắt đen nhánh mở to nhìn Thiệu Đình không chớp.

Thiệu Đình trông có vẻ do dự, cuối cùng bước tới, vừa mới đến bên giường thì con bé đã túm lấy tay.

Tay con bé rất nhỏ, mềm nhũn, Thiệu Đình sắc mặt biến hóa nhưng vẫn không nói gì chỉ nhìn người trên giường bệnh.

“Bố, sao gần đây bố không về nhà?” – Tiểu Bảo quệt mồm, vô cùng tủi thân, tay nhỏ nắm những ngón tay khô ráo của hắn làm nũng quơ quơ – “Có phải bố không cần Tiểu Bảo nữa không?”

Hải Đường chăm chú im lặng đánh giá Thiệu Đình, trước kia Thiệu Đình dù tâm tình không tốt nhưng vẫn rất yêu chiều con bé.

Thiệu Đình im lặng vài giây, nâng tay kia lên vuốt đầu bé con: “Bố có việc bận, bảo bố còn đau không?”

Cái đầu nhỏ gật như trống bỏi, khuôn mặt nhỏ nhăn nhằng lên nhìn Thiệu Đình chờ mong: “Bố buổi tối ở với con nhé, lâu rồi con không gặp bố, kể chuyện cổ tích cho con, mẹ kể chuyện chán lắm”

Tiểu Bảo nói xong vụng trộm liếc nhìn Hải Đường, thấy đối phương có vẻ không giận mới nói tiếp: “Bố kể mới hay”

Thiệu Đình nhìn vào bàn tay nhỏ bé đang nắm tay mình thật lâu, từ từ nghiêng người ngồi xuống cạnh con bé, cánh tay do dự khoát lên vai: “Được, tối nay bố ở lại với con”

Hải Đường một mực bất động thanh sắc nhìn xem, Thiệu Đình dù tốt như vậy luôn luôn nhường bộ con bé, nhưng ánh mắt nhìn con bé lại không hề tình cảm

Con bé cao hứng nắm chặt tay Thiệu Đình, giờ mới để ý đến Cố An Ninh: “Cô Cố...”

Không thể không nói Tiểu Bảo thực sự rất hiểu chuyện, tình dạy không kêu đau cũng không làm nũng, còn biết lễ phép nói cảm ơn: “Cảm ơn cô đã đưa con đến bệnh viện, có làm vướng chuyện của cô không ạ?”

Lời nói trưởng thành sớm của con bé làm Cố An Ninh sững sờ, cô bật cười lắc đầu: “Không có việc gì, sức khỏe của con mới quan trọng”

Thiệu Bảo rung rung nước mắt, nhìn chằm chằm Cố An Ninh: “Vậy từ nay về sau cô không cho con nữa à? Con không phải lúc nào cũng thế, bình thường con rất khỏe”

Ánh mắt khẩn trương của Tiểu Bảo không che giấu được, Cố An Ninh nhìn mà thấy rung động, tựa như thấy chính mình hồi bé.

“Em đã khỏe rồi, lúc nào cô cũng chào đón em”

Lúc này Tiểu Bảo mới mỉm cười thỏa mãn, lại còn nghiêng đầu về phía Hải Đường mà nịnh nọt: “Mẹ ơi, Tiểu Bảo rất ngoan nhá? Cô rất thích con, tương lai con có thể trở thành vũ đạo gia”

Hải Đường rất dịu dàng, đưa tay xoa đầu con bé: “Nhất định Tiểu Bảo có thể”

“Mẹ buổi tối cũng ở lại à? Tiểu Bảo muốn bố mẹ cùng ở đây”

Cố An Ninh nhìn một nhà ba người bên giường bệnh, cảm giác mình là người ngoài cuộc rất rõ ràng, lặng lẽ mở cửa phòng bệnh lui ra ngoài.

Diệp Cường ngồi ngay ngắn trên ghế ngoài phòng bệnh, thấy Cố An Ninh nhăn nhó vẫn cứ gọi: “Cố tiểu thư”

Bây giờ Cố An Ninh mới biết vì sao Diệp Cường ghét mình, Hải Đường vì Thiệu Đình mà làm nhiều như vậy, nếu là cô cô cũng bênh vực Hải Đường.

“Có thể đưa tôi về không?”

Diệp Cường nhìn cô khó xử, Cố An Ninh mỉm cười: “Tôi sẽ giải thích với Thiệu Đình là tôi không thoải mái, anh ta sẽ không trách cậu”

Diệp Cường hồ nghi nhìn phòng bệnh, suy nghĩ cẩn thận, sau đó gật đầu: “Xe dưới kia”

Thật ra Thiệu Đình đã để ý lúc Cố An Ninh đi ra. Mọi chú ý của anh đều đặt ở cô, làm sao mà không thấy được nhất cử nhất động. Có điều, nhìn đứa bé trong lòng, trước mắt chỉ có thể an bình bất động.

“Nếu có việc anh đi trước đi” – Hải Đường mát xa ngón tay cho Tiểu Bảo, không ngẩng đầu lên nói.

Thiệu Đình không nói gì, tiếp tục xem tranh biếm họa với Tiểu Bảo, Tiểu Bảo mắt hứng chu mỏm, nén giận nói với Hải Đường: “Bố mãi mới rảnh, sao mẹ lại đuổi bố đi”

Hải Đường ngẩng đầu nhìn Thiệu Đình, người đàn ông này vẫn thế, gặp nguy không loạn, ngũ quan chìm đắm, quanh thân đều tỏa ra khí thể sắc bén trầm

ồn.

Khỏe miệng cô ta hơi nhếch lên, thông thả nói từng chữ: “Bởi vì bố giờ không giống bố hồi trước”

Thiệu Đình nghe vậy không nói lời nào, chỉ là nhượng mảy, ánh mắt đen nhánh không thể thăm dò được gì, không tiếng động nhìn về phía Hải Đường.

Tiểu Bảo kinh ngạc trừng mắt, quay lại dò xét gương mặt Thiệu Đình, không thể tưởng tượng nổi: “Sao lại không phải? Rõ ràng là bố mà, mặt y hệt”

Ánh mắt Hải Đường có chút khiêu khích nhưng cô ta cười không nói.

Thiệu Đình đóng truyện tranh lại, không hoang mang tí nào, nhéo nhéo má con bé: “Mẹ chọc con mà, mẹ đang giận bố”

Tiểu Bảo tỉnh quai nheo mắt, thần bí hề hề khoát tay chỉ: “Bố và mẹ đang chơi trò tâm lý”

“Đó là hăm nóng tình cảm” – Thiệu Đình chỉnh tư thế ngủ cho con bé, ngón cái nhẹ nhàng ấn lên mi tâm, hạ giọng dụ dỗ: “Bé con nghịch ngợm, nhắm mắt lại nào”

“Bố với mẹ nói thăm à?” – Tiểu Bảo nhếch cái miệng nhỏ nhắn cười, tỏ vẻ ranh ma – “Gần đây mẹ không vui, bố nhường mẹ nhé”

Thiệu Đình chỉ cười. Tiểu Bảo ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ.

Đợi đến khi con bé ngủ say, Thiệu Đình mới từ từ đứng lên, cho hai tay vào túi, nhìn về phía người phụ nữ kia: “Cô có chuyện gì muốn nói với tôi phải không?”

Hải Đường nắm tay lại, nheo mắt nhìn gương mặt quen thuộc: “Anh biết tôi nghi ngờ cái gì? Tôi chỉ muốn biết anh ấy đâu rồi?”

Hải Đường hiếm khi tỏ ra không lý trí như vậy, đây là lần đầu tiên, tất cả là vì Thiệu Đình.

Thiệu Đình im lặng nhìn cô ta, một lát sau cười khê: “Hải Đường, tôi nhớ cô không đọc tiểu thuyết, thế mà tưởng tượng thật phong phú”

Hải Đường nắm chặt nắm tay, Thiệu Đình đi từng bước về phía cô ta. Về mặt hấn lạnh nhạt trầm tĩnh, không hề tỏ vẻ kích động, thậm chí còn có phần lo lắng: “Cô rất xứng đáng với một người đàn ông tốt, đừng vì tôi mà phải chịu thiệt thòi, thông minh khôn khéo như vậy cần được dùng vào việc khác”

Hải Đường nhìn hấn đề phòng: “Hay là giám định quan hệ cha con đi?”

Thiệu Lâm Phong ngồi trên ghế salon, vắt chéo chân, nhìn như sắp hét ra sấm ho ra sét, chỉ có Đình viện trưởng bị bất ngờ mà ghen giọng: “Anh em sinh đôi?”

Thiệu Lâm Phong khê gật đầu, xoa xoa tay: “Lúc ấy ông ở đó, liệu có khi nào còn một đứa nữa không?”

Tuy cảm thấy ý nghĩ của Hải Đường có phần điên cuồng, cơ mà Thiệu Lâm Phong cũng không biết vì lý do gì mà khi liên tưởng với hành vi của Thiệu Đình trước kia và bây giờ, cũng nảy sinh nghi ngờ.

Đứa con này tự nhiên lại tỏ ra đối địch với ông, trước kia ngay cả khi buộc nó và Hải Đường kết hôn nó cũng không chống đối, bây giờ lại vì một Cố An Ninh, thật sự là không biết đầu mới là giới hạn.

Đình viện trưởng trầm mặc, hơi khép mắt để che giấu cảm xúc thật: “Không, không có khả năng đó, dù tôi không tự tay đỡ đẻ nhưng trong khoảng thời gian ngắn như vậy thì không được”

Lúc này Thiệu Lâm Phong mới thở phào, lời nói của Đình viện trưởng không khác gì một liều thuốc an thần cho ông ta: “Tôi cũng hiểu là không có khả năng”

Đình viện trưởng không nói chuyện, bàn tay nắm chặt nãy giờ từ từ mở ra, lòng bàn tay ướt sũng mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: CHƯƠNG 23

Hải Đường nói muốn xét nghiệm DNA, Thiệu Đình rõ ràng không phản đối, đôi mắt đen rất bình tĩnh, hành động cũng không có vẻ giả vờ: “Nếu xét nghiệm làm cô an tâm thì tôi cũng không phản đối”

Nội tâm Hải Đường càng thêm nghi ngờ, người đàn ông này sao lại tỏ ra chắc chắn thế, hay mình nghĩ nhiều rồi?

Thiệu Đình tựa hồ thờ dài, nhìn Hải Đường tỏ ra thương tiếc: “Tôi biết cô không chấp nhận được sự thay đổi của tôi, nhưng tôi là người đàn ông xấu, tôi không bao giờ có được tình cảm lâu dài, An Ninh là người duy nhất”

Hải Đường nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi không tin anh, từng lời một”

Thiệu Đình nhướn mày, tỏ ra bình thường: “Cứ nhìn các sự việc là thấy”

Hắn nhìn thời gian, nói xong thì hơi cười, nụ cười âm áp trong sáng đến chết người: “Hôm nay muộn rồi, để mai. Hiện giờ sức khỏe Tiểu Bảo không tốt, chúng ta không cần cãi nhau”

Hải Đường nhếch môi không nói gì. Giờ hắn tỏ ra dịu dàng trông lại rất giống trước kia, có điều cô vẫn cảm thấy là hắn đang ngụy trang, có nhiều ý nghĩ một khi đã xuất hiện thì cứ in sâu vào tâm trí không gì thay đổi được.

Thiệu Đình cầm áo khoác đứng lên, không để ý tới vẻ đề phòng của cô, đi thẳng ra cửa.

Hải Đường nhìn bóng lưng cao ngất của hắn *nghe cảm giác như anh này cũng phải 1m9 f*, dùng sức nắm chặt bàn tay bên hông, xoay người lại với bóng lưng hắn, kiên định nói: “Tôi tin tưởng bản thân, Thiệu Đình thật và anh là hai người, anh ấy tốt với tôi và Tiểu Bảo trong từng hành động chứ không dùng lời nói giải quyết vấn đề, ngược lại với anh, rất đáng nghi ngờ”

Đôi mắt đen sâu của Thiệu Đình mơ hồ chuyển động, hắn vẫy tay: “Ngủ ngon”

Đi từ phòng bệnh ra, sắc mặt Thiệu Đình trầm xuống, hắn lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện thì nghe thấy có tiếng gọi tên mình sau lưng.

Trước giờ trí nhớ của hắn rất tốt, vì nghề nghiệp cũ rất nhạy cảm, chỉ cần nghe qua một lần là nhớ rõ, chậm rãi quay lại nhìn người đang đi đến, hơi mỉm cười: “Chú Đình”

“Buổi tối có ở lại với Tiểu Bảo không?” – Đình viện trưởng có vẻ như chỉ hỏi suông nhưng lại chăm chú nhìn hắn.

Thiệu Đình nhướn mày, nhìn ông một lúc rồi cười khê: “Chú nhìn cháu cứ như muốn mổ xé cái gì ấy, ghê quá”

Đình viện trưởng cười cười, hắng giọng: “Vừa chào bố cháu, bọn chú nói chuyện một lúc, chuyện với Hải Đường là cháu sai, nên nghe người lớn một chút”

Thiệu Đình lễ phép trả lời: “Là việc cần tự nhiên cháu sẽ nghe”

Đình viện trưởng yên lặng trở lại, đột nhiên nói: “Cháu có về...có thành kiến với bố cháu”

Nghe như vậy Thiệu Đình chỉ tỏ ra kinh ngạc, bàn tay nắm bên người chậm rãi mở ra, cười khổ bất đắc dĩ: “Ngoài chuyện An Ninh, bố cháu nói gì cháu sẽ nghe nấy, chú Đình nói thế này quá lời rồi”

Đình viện trưởng dường như suy nghĩ gì đó, nhìn hắn một cái, đưa tay lên vỗ vai hắn: “Không nói chuyện này nữa, chú cháu mình lâu lắm không ăn cơm với nhau, đêm nay hơi lạnh, đến phòng làm việc của chú uống vài chén nhé?”

Thiệu Đình nhìn ông một lúc, hai tay bỏ vào túi quần tỏ vẻ suy nghĩ, miệng cười: “Vâng”

Diệp Cường đang đưa Cổ An Ninh về, tự nhiên quay ngược lại.

Cổ An Ninh nhìn một đồng thuốc bỏ đất tiền, không nói gì. Diệp Cường nhìn cô, thuật lại: “Thiệu ca nói nếu cô không uống hay ném đi thì lúc quay về sẽ dạy dỗ cô giống như lần trên du thuyền”

Cổ An Ninh mặt nhìn rất khó coi, quần bách: “...Tôi biết rồi”

Diệp Cường không tỏ vẻ gì, giống như chẳng suy nghĩ mà cứ nói: “Thiệu ca nói hết bạn sẽ quay về, cô không cần lo lắng”

Cổ An Ninh chẳng lo lắng cho Thiệu Đình tí nào, ngược lại còn mong hắn có thể được con bé cảm hóa, đối xử tốt với vợ con. Đáng tiếc cô rất nhanh phải thất vọng, tắm rửa cẩn thận xong, ra ngoài đã thấy Thiệu Đình nửa nằm nửa ngồi trên giường.

Hắn chống tay lên trán, trên người chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng, cổ áo phanh ra, lồng ngực rắn chắc lộ một mảng lớn trong khi trời lạnh mà chẳng sợ bị cảm

Cổ An Ninh thờ dài, nghĩ nghĩ rồi lay hắn: “Thay đồ rồi hãy đi ngủ”

Hắn giống như đang ngủ, giữ nguyên tư thế không động đậy, trên TV vẫn đang chiếu City Express, Cố An Ninh cầm điều khiển giảm volume, kéo chăn đắp cho hắn.

Người đàn ông đang ngủ say lúc này mới từ từ mở mắt, đôi mắt đen nhìn cô, rất gần, Cố An Ninh có thể thấy sự mệt mỏi trong đó.

Hắn không nói gì, ôm chặt eo cô, kéo vào trong lòng: “Nằm với anh một lát”

Cố An Ninh cau mày, kiên nhẫn không giẫy dụa: “Không về phòng ngủ của anh à?”

Thiệu Đình dùng hành động thực tế cho cô biết đáp án. Sau khi hôn đến thờ dốc, hắn nhắm mắt lại: “Mệt quá, mấy giờ rồi?”

Cố An Ninh nhìn đồng hồ đầu giường, hơn mười một giờ, trên TV City Express cũng vừa hết.

“Còn sớm, tắm xong rồi ngủ tiếp” – Cố An Ninh cựa mình chui ra khỏi lòng hắn, phát hiện trên người hắn nồng nặc mùi rượu.

Thiệu Đình cau mày nhìn cô, véo cái mũi nhỏ: “Lúc về có uống rượu với Đình viện trưởng, giờ chóng mặt lắm, không muốn làm gì”

Cố An Ninh nhẹ nhàng thở ra, cởi áo cho hắn, nhìn không được tò mò hỏi: “Anh rất thân với Đình viện trưởng à?”. Thiệu Đình không phải loại người gặp ai cũng uống đến say, đó còn là trường bối nữa.

Thiệu Đình tựa hồ cười một tiếng, âm thanh vào tai Cố An Ninh nghe thành rất quái dị, cực kỳ giống châm chọc.

Lại nhìn hắn, không ngờ người đàn ông này cứ thế là ngủ luôn rồi.

Dường như Thiệu Đình rất mệt, nằm một lúc đã thờ ơ rồi, cánh tay hắn ôm cô rất chặt, cứ như sợ cô chạy mất.

Cố An Ninh không thấy buồn ngủ, chung chăn gối với Thiệu Đình đã nhiều lần nhưng vẫn cảm thấy chẳng quen; cô nhìn gương mặt đang kề cận, đưa tay chạm vào các đường nét, một lát sau chán nản bỏ xuống.

Ngửi mùi rượu trên người hắn lại nhớ lần cuối cô và hắn uống rượu ở căn gác, thật ra thì những lúc cô không vui đều có hắn ở bên cạnh: bị bố Bạch Thuật Bắc gây khó dễ, bị người hãm hại trên đài múa, tranh cãi với bố...

Lúc này, nghĩ lại, từng chuyện đều rất rõ ràng.

Thời gian Bạch Thuật Bắc tại ngũ khá dài, mặc dù bọn họ là người yêu nhưng lại không giống các cặp tình nhân khác sớm chiều bên nhau. Ngược lại, Thiệu Đình mỗi ngày đứng giờ đều gặp cô, cô ốm cũng vào viện với cô, mỗi sự kiện đều giúp cô lo lắng chu toàn.

Tối nay tự nhiên trí nhớ của Cố An Ninh rất tốt, quãng thời gian ở bên Thiệu Đình tự nhiên như hồng thủy, không cách nào ngăn cản, phá vỡ bức tường lý trí của cô.

Cố An Ninh lắc đầu, nhắm mắt cố ngủ, ngủ rồi thì không phải nghĩ nữa, mỗi lần nghĩ tới Thiệu Đình trong lòng lại cảm thấy ức chế.

Đến khi người trên giường đã ngủ hẳn, Thiệu Đình mới ngồi dậy.

Hắn dèm chăn cho cô, nhìn chằm chằm gương mặt trong trắng thuần khiết nhỏ nhắn hồi lâu, cuối cùng cúi đầu hôn: “Xin lỗi, không thể không đi nước cờ này, chỉ có thể lợi dụng em”

Hắn nói xong nhanh chóng đứng lên, Trì Phi một thân vest đen mở cửa phòng ngủ đi vào, đeo găng tay lụa trắng, đưa gì đó cho Thiệu Đình.

Thiệu Đình nói lòng cà vạt, Trì Phi nhìn cô gái trên giường: “Đình Tư Chính năm đó chỉ là đồng lõa, mày muốn làm thật hả? Làm bấy nhiêu quá không tốt, bá mẫu cũng đã...”

Thiệu Đình lườm hắn, Trì Phi buông tay xin lỗi: “Tao không nên nhắc”

Thiệu Đình im lặng thật lâu, cảm sung lúc từ tay Trì Phi, nhẹ nhàng bình thản phun một câu: “Cho tới bây giờ tao cũng không phải người lương thiện, lớn lên cũng như thú hoang, nhất định không làm việc tốt. Chuyện này là chúng thiếu cô ấy, cũng là thiếu tao, đây chỉ là bước đầu, tao sẽ đòi chúng từng cái một, không ai thoát được”

Trì Phi nhìn hắn tỏ vẻ thấu hiểu, cuối cùng mấp máy môi: “Đại ca mày sẽ không đồng ý, lúc trước ý của anh ấy không phải như thế”

Thiệu Đình dừng một chút, ánh mắt trầm xuống: “Anh ấy sẽ không biết”

“Cô ấy sẽ nhanh chóng tỉnh lại à?”

“Diệp Cường bỏ thuốc cô ấy vừa đủ”

Trì Phi nhìn Thiệu Đình đi ra ngoài, bóng lưng lạnh lùng cao ngạo, tâm tư cậu ta luôn kín đáo đáng sợ, Cố An Ninh gặp phải cậu ta thật là... Trì Phi khẽ thờ dài một cái, sau đó cũng chạy theo Thiệu Đình.

Không biết qua bao lâu, Cố An Ninh vì bị nóng mà tỉnh dậy, với tay lấy cốc nước tiện thể nhìn đồng hồ, cảm giác hỗn loạn không biết đã ngủ bao lâu, rõ ràng chỉ có nửa giờ.

Toàn thân ướt sũng, trong chăn nóng như đốt lửa.

Cố An Ninh xóc chăn lên, ngón tay không cẩn thận chạm vào cánh tay bên cạnh mình, chợt cảm thấy không ổn, sờ thử lại, quả nhiên người hần nóng kinh khủng.

Hóa ra không phải đốt lửa, mà là cảm thú bị sốt.

Thiệu Đình trong trí nhớ của Cố An Ninh rất ít khi bị ốm, chưa từng có lần đầu, với cô hẳn là Iron man, bất khả chiến bại, không thể bị thương.

Vì thế khi cô phát hiện hần bị sốt có hơi thất thần, qua vài giây mới chạy xuống dưới nhà lục tủ thuốc.

Thiệu Đình bị ốm cũng rất yên lặng, không nói gì, cũng không lộn xộn, môi hơi nẻ, khuôn mặt âm trầm dọa người giờ tái nhợt không có chút máu, nhìn khác ngày thường một trời một vực.

Cố An Ninh ép hần uống thuốc, sau đó chườm nước đá, ngồi bên giường hoàn toàn hết buồn ngủ.

Nhìn sắc mặt hần tiêu tụy, Cố An Ninh không nhận được bắt đầu hoài nghi hần đã sốt được bao lâu, lúc mới về cô hoàn toàn không phát hiện ra, mà người này không thoải mái cũng chẳng nói gì.

Bàn tay nóng bừng của Thiệu Đình nắm chặt cô không buông ra, vô thức cử động, lại làm cho Cố An Ninh cảm thấy lòng hỗn loạn.

Thiệu Đình lúc này và Thiệu Đình mọi khi gây khó dễ cho cô quả là khác nhau một trời một vực.

Thiệu Đình nói mơ gì đó, Cố An Ninh cúi đầu nghe, đáng tiếc nghe mấy lần đều không hiểu, chỉ nghe được tên mình.

Tìm cô đập thình thịch, nhưng cô lại không dám nghĩ thêm, cứ thế để hần nắm tay mình, miệng nửa thật nửa giả gọi tên mình, cảm giác rất kỳ quái, cứ như có dòng điện nhẹ nhàng bao vây tim, tê dại từng hồi.

Cho đến tận khi dưới nhà có chuông cửa.

Nửa đêm, tiếng chuông rất chói tai, kinh tâm động phách.

Cố An Ninh giật mình hồ nghi nhìn về phía cửa phòng ngủ, cái tay đang nắm tay mình đột nhiên cử động, Thiệu Đình mở mắt, hoảng hốt nhìn cô một cái: “Mấy giờ rồi?”

Cố An Ninh vừa rồi đã nhìn giờ, khẽ nói: “Mới ngủ một tiếng, nằm đó đi, anh sốt rồi”

Thiệu Đình phức tạp nhìn cô, lúc này Cố An Ninh mới ý thức được lời nói của mình có vẻ rất thân mật, mặt nóng lên, giờ muốn giải thích cũng đã muộn.

Hần cười, sờ sờ mặt cô, sau đó lại tiếp tục ngủ.

Quả nhiên có tiếng bước chân dồn dập từ cửa ra vào, giọng quản gia cứng nhắc cất lên: “Tiên sinh, cảnh sát Mục có chuyện tìm người”

Hơn nửa đêm cảnh sát tìm đến cửa, quá nửa phần không phải chuyện tốt.

Cố An Ninh nhìn Thiệu Đình, sợi tóc dính mồ hôi ẩm ướt trên trán, hần chống tay ngồi dậy, nhìn cô thấp giọng phân phó: “Đỡ anh xuống nhà”

Mục Chấn mang theo vài người nam trẻ tuổi mặc đồng phục, đứng trong phòng khách, ngẩng lên thấy Cố An Ninh đỡ Thiệu Đình xuống, gương mặt anh khi liếc cô một cái, sau đó chăm chú nhìn Thiệu Đình.

Cố An Ninh nhìn Thiệu Đình, cánh tay hần khoác lên người cô vẫn nóng rực như bàn là; hần cảm nhận được ánh mắt của cô, khóe miệng hơi nhếch lên: “Không có việc gì, anh rất khỏe, em đỡ đừng để anh ngã sắp là được rồi”

Cố An Ninh xấu hổ quay đi, phát hiện ánh mắt không thể lý giải của Mục Chấn nhìn mình. Cô không có thời gian nghĩ xem ánh mắt đó có ý nghĩa gì, mà quan tâm đến mục đích của Mục Chấn hơn.

Mục Chấn thu hồi cái nhìn với Cố An Ninh, nhìn Thiệu Đình, tỏ ra trang nghiêm hơn: “Thiệu tiên sinh, chúng tôi có lý do nghi ngờ anh liên quan đến một

vụ án giết người”

Thiệu Đình không nói gì, đứng thẳng.

“Lúc rạng sáng, Viện trưởng Bệnh viện Thái An Đình Tư Chính tiên sinh bị giết ở văn phòng, có người thấy anh đã đi vào văn phòng với ông ấy” – Lời nói của Mục Chấn chuẩn xác, giống như đã xác định tội danh giết người của Thiệu Đình.

Cố An Ninh kinh hãi không nói nên lời, lúc lâu sau mới dờ dẩn quay ra nhìn hấn.

Thiệu Đình vẫn trấn định như mọi ngày, bàn tay nóng hổi hơi bám vào sau lưng Cố An Ninh, lời nói có vẻ trấn an, nhưng lại nói với Mục Chấn: “Tôi sẽ thông báo với luật sư của tôi”

Mục Chấn đưa tay, nói tiếp: “Tùy anh, nhưng hiện giờ mời anh theo chúng tôi một chuyến”

Thiệu Đình xoay người xoa đầu Cố An Ninh, cánh môi khô khốc nhẹ nhàng lướt qua vành tai cô, thanh âm trầm thấp khàn đục, thật sự rất khó nghe: “Ngủ tiếp đi, bao giờ dậy sẽ thấy anh”

Lúc này Cố An Ninh mới hồi phục tinh thần, kinh ngạc nhìn gương mặt trắng bệch như tờ giấy của hấn.

Hấn cười thần nhiên, đáy mắt đen tuyền như mực, trông không thấy đáy: “Không cần làm chứng, anh biết em không muốn”

Hấn mặc áo khoác quần gia đưa đến, một khắc cũng không chần chừ bước về phía cửa.

Đầu Cố An Ninh trống rỗng, không suy nghĩ nổi, thật sự cô không thích Thiệu Đình, hơn nữa bàn tay Thiệu Đình dù sao cũng dính máu, có điều rõ ràng tối qua Thiệu Đình ở với cô...

Cố An Ninh cảm thấy lưng đầm mồ hôi, móng tay bám vào lòng bàn tay, đầu óc hỗn loạn không chịu nổi, cổ họng khô khốc.

Thiệu Đình đã đi cùng cảnh sát ra đến cổng. Thấy mọi người muốn đẩy cửa đi ra, Cố An Ninh quỳnh lên, cứ như không có ý thức: “Cảnh sát Mục, tôi... tôi làm chứng cho Thiệu Đình, anh ta không giết người”

Mục Chấn nghe vậy dừng bước quay đầu, nghiêm túc nhìn cô: “Lời cô nói phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, cô hãy nghĩ cho kỹ”

Cố An Ninh yên lặng một lúc, dùng sức gật đầu: “Tôi chỉ nói thật”

Mục Chấn nhìn cô càng thêm băn khoăn, cuối cùng xoay người đi tiếp, thẳng lưng: “Cùng về cục”

Thiệu Đình môi nhợt nhạt nhưng lòng lại thấy vui vẻ, không uống công hấn tắm nước lạnh lâu như thế.

Khi Cố An Ninh đi đến bên cạnh, hấn mới chậm rãi xòe tay ra, đôi mắt đẹp hơi cong lên: “Năm tay anh được không? Ngã sắp ghé lắm, anh không muốn ai thấy”

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: CHƯƠNG 24

Lần đầu tiên trong đời Cố An Ninh bước chân vào phòng thẩm vấn. Ngồi đối diện cô là một nữ cảnh sát còn trẻ, đội mũ cảnh sát, gương mặt hấp dẫn sắc nét, nhìn cô rất có tính uy hiếp.

“Cố tiểu thư, cô nói Thiệu Đình cả đêm ở với cô, ngoài cô ra có ai có thể làm chứng?”

“Quản gia, còn có những người khác”

Nữ cảnh sát trẻ tuổi cúi đầu ghi chép, trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng chống cằm thở dài: “Nhưng chúng tôi có nhân chứng đã nhìn thấy Đình viện trưởng và Thiệu Đình cùng đi vào văn phòng”

“Chuyện đó có gì lạ?”

Trong một gian phòng thẩm vấn khác, Thiệu Đình nghiêng chân ngồi trên ghế: “Chú Đình và bố tôi là bạn bè, thường hay đến chơi nhà tôi, chúng tôi uống rượu với nhau cũng bị nghi ngờ, Mục đội, các anh phá án quá dễ dàng nhỉ?”

Mục Chấn nhàn nhạt phả khói thuốc, gương mặt trẻ tuổi tái nhợt có hơi chút hoảng hốt: “Chúng tôi chỉ mời anh đến hỗ trợ điều tra, mọi chuyện rõ ràng sẽ thả anh”

Thiệu Đình nhếch mép, tựa lưng vào ghế, cười như không cười: “Vậy các anh phải nhanh lên, tôi đang ốm, không biết có sức trả lời được bao nhiêu vấn đề”

Mục Chấn bóp mạnh bao thuốc lá, nghiền răng nghiền lợi, hết lần này đến lần khác đều không có bằng chứng rõ ràng, đành phải kéo ghế ngồi lại trước bàn thẩm vấn, ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn: Tên, tuổi, nghề nghiệp, toàn bộ từ đầu nói lại một lần”

Thiệu Đình cũng không thêm đề ý hấn làm khó dễ, thong thả vuốt ve khuy măng sét: “Mục đội thực sự sẽ lãng phí thời gian vào mấy vấn đề nhạt nhẽo này, luật sư của tôi sẽ đến ngay bây giờ, lần tới muốn mời cũng chưa chắc tôi có thời gian qua đâu”

Mục Chấn căng hàm, cố gắng nén giận: “Thiệu Đình, anh đừng quá kiêu ngạo, có phải anh làm hay không chính anh biết. Anh rõ ràng nhẫn tâm kéo Cố An Ninh xuống bùn, nếu điều tra ra lời cô ấy có vấn đề, anh biết rõ kết cục của cô ấy là gì”

Thiệu Đình nhướng mày, không hề chớp mắt nhìn hấn: “Quan tâm đến cô ấy thế à? Quả nhiên là vì Cố lão tiên sinh, hoặc là vì động cơ bí mật khác”

Mục Chấn nhíu mày, Thiệu Đình hơi cúi người về phía anh ta: “Tôi hèn hạ, bất quá so với người đàn ông lợi dụng phụ nữ để phá án thăng chức mà nói, tôi dường như cao thượng hơn một chút”

Mục Chấn thay đổi sắc mặt, tay túm lấy cổ áo Thiệu Đình, kéo khuôn mặt khiêu khích của hấn lại gần mình, hai mắt đỏ hồng trợn ngược lên: “Tiểu nhân chỉ tâm, chỉ có loại người đầu óc dơ bẩn như ngươi mới nghĩ vậy”

Ánh mắt Thiệu Đình lạnh lẽo như băng nhưng khóe miệng lại nhếch lên nhàn nhạt vui vẻ: “Bị nói trúng, thẹn quá hóa giận?”

Cảnh sát thực tập ở bên cạnh thấy Mục Chấn sắp nổi đóa, đưa tay kéo người ra, mở miệng khuyên can: “Mục đội, anh bình tĩnh đi. Đừng để bị kích thích”

Mục Chấn nhớ ra mình vẫn đang thẩm vấn, hậm hực buông tay, điều chỉnh vẻ mặt: “Cho dù mục đích của tôi là gì, ít nhất tôi cũng không làm cô ấy bị tổn thương hay ép buộc cô ấy, anh biết rõ cô ấy coi anh như rắn rết còn muốn bắt cô ấy hòa nhập với cuộc sống của anh, không biết là ai hèn hạ hơn”

Thiệu Đình không nói gì thêm, Mục Chấn ngồi lại ngay ngắn, lại cầm lên chiếc bút máy lúc này suýt bẻ gãy: “Đinh Tư Chính trước khi gặp tai nạn không tiếp xúc với người khác, bản ghi cuộc gọi cũng bình thường, vì thế chúng tôi có lý do nghi ngờ anh, bây giờ mời anh nói lại chi tiết hoạt động của mình tối hôm qua, từng – chi – tiết – một”

Thiệu Đình đã nói qua một lần, biết rõ Mục Chấn muốn làm khó hấn, hấn lại chỉ có thể nắm chặt tay, chậm rãi nói: “Tối hôm qua chú Đinh hẹn tôi uống rượu, cùng tôi nói về rất nhiều chuyện của bố tôi...”

Đến lúc Thiệu Đình được thả, trời đã sắp sáng. Thức cả đêm nên sắc mặt hấn càng thêm tái nhợt, rất kinh khủng.

Cố An Ninh theo bản năng giữ lấy hấn, nhỏ giọng hỏi thăm: “Còn chóng mặt à? Hay chúng ta đến bệnh viện xem sao”

Thiệu Đình xua tay, ý vị thâm trường nhìn Mục Chấn mặt mũi nhợt nhạt bên cạnh, âm giọng nói với Cố An Ninh: “Không đi bệnh viện, nghe hai chữ bệnh viện đã thấy không thoải mái rồi”

“Tìm bác sĩ gia đình vậy, còn hơn là bị sốt” – Cố An Ninh liếc nhìn Mục Chấn, hơi gật đầu – “Mục đội vất vả rồi, cáo từ”

Mục Chấn há mồm muốn nói gì đó nhưng nhìn Cố An Ninh kéo tay Thiệu Đình thì ánh mắt tối sầm, cuối cùng không nói gì cả.

Sau khi trở về, Thiệu Đình ốm nặng hơn, ho khan suốt, nhiều ngày không khỏi. Cố An Ninh nấu cháo cho hấn cũng chỉ ăn được nửa bát. Trì Phi đến đưa cho Thiệu Đình báo cáo tài chính, nhìn Cố An Ninh ngồi bên giường đỡ dành Thiệu Đình như đứa trẻ, nhin không được cười nhạo: “Nó khỏe như thế nhin một hai ngày cũng không chết được”

Cố An Ninh không biết là bị trêu, nghiêm mặt gật đầu với Trì Phi: “Không chết được, chỉ là cứ ốm vậy rất phiền phức”

Thiệu Đình giận dữ, trừng mắt nhìn Trì Phi đang cười hả hê, lại nhìn Cố An Ninh tỏ vẻ bi thương: “Nên em giờ là sợ phiền phức?”

Cố An Ninh nhìn hấn một hồi, đưa thìa cháo ra hiệu: “Nếu anh khỏe thì tôi cũng không thấy phiền phức”

Cố An Ninh nhìn hấn một hồi, cuối cùng đưa thìa cháo hoa ra hiệu ăn: “Nếu anh khỏe thì tôi cũng chẳng thấy phiền phức”

Đôi mắt đen sâu của Thiệu Đình lúc này mới sáng lên, hấn nắm tay cô, dù chẳng thấy cháo có vị gì cũng cố nuốt: “Bảo bối đang nén giận vì anh ốm nên vắng vẻ em à?” *sặc, anh tưởng tượng xa hết mức* Bao giờ khỏi anh đền em gấp đôi”

Cố An Ninh nhìn hấn lại giờ thói du côn hớn hờ, không nói gì, nhét thẳng thìa cháo vào miệng hấn: “Ốm thì nói ít thôi”

Tri Phi ở bên tặc lưỡi, TV lúc ấy vừa đưa tin Đinh Tư Chính gặp chuyện không may, Cố An Ninh quay đầu nhìn thoáng qua, tỏ ra rất kinh ngạc.

Hóa ra Đinh Tư Chính lúc còn trẻ đã từng có sơ suất, khiến cho một người phụ nữ mang thai và đứa bé mất mạng, bệnh viện đã trấn áp tin tức, không cho đưa ra ngoài. Người đang được phỏng vấn trên TV đúng là bố của Thiệu Đình, Thiệu Lâm Phong, năm đó ông ta là cổ đông lớn nhất của bệnh viện, cũng không thể coi như không biết gì.

“Tôi không muốn trả lời chuyện này, lão Đinh hiện tại người đã mất, mong mọi người hạ thù lưu tình” – Thiệu Lâm Phong được vệ sĩ đưa ra ngoài, cố tình tránh ống kính của phóng viên nhưng gương mặt cau kính của ông ta vẫn xuất hiện.

Cố An Ninh không nghĩ lúc Đinh Tư Chính còn trẻ lại có chuyện bê bối như thế, tiếp theo lại có thêm nhiều tin tức gièm pha về ông. Cố An Ninh nhớ lại gương mặt có duyên gặp qua một lần, thật là thuần lương vô hại.

“Ngoài ý muốn?” – Thiệu Đình châm chọc cười cười, cho đến khi Cố An Ninh liếc nhìn lại thì tỏ ra bình tĩnh: “Không phải người xấu nào cũng khác chữ NGƯỜI XẤU lên mặt”

Cố An Ninh chớp chớp mắt, đặt bát cháo vào khay: “Tôi biết chứ, giống như tôi vẫn nghĩ anh trước kia mới thật sự là anh”

Thiệu Đình nhếch môi không nói gì, Cố An Ninh ngẩng đầu nhìn hắn cười cười: “Trước kia cảm thấy rất thất vọng, bây giờ nghĩ lại cũng không có tệ thế, dù sao anh cũng chưa từng hứa hẹn gì, mọi thứ đều là do tôi tự nghĩ. Tôi chỉ mong có thể sớm gặp lại bố mình”

Thiệu Đình sắc mặt âm tình bất định, ngược lại không hề tức giận: “Vào lúc thích hợp, anh sẽ để cho em gặp ông Cố, chỉ cần em nghe lời”

Cố An Ninh ngoan ngoãn gật đầu, cầm khay đi ra ngoài.

Đến khi tiếng bước chân của Cố An Ninh biến mất ngoài hành lang, Tri Phi mới sờ cằm, lắc đầu: “Mày xong rồi, trước kia còn nói cái gì mà muốn đền bù tổn thất, như giờ rõ là không giống...”

Thiệu Đình mắt nhìn cánh cửa không người, ngồi dậy rất nhanh, ánh mắt lần nữa lại trở nên nhanh nhẹn: “Tao chạm vào thứ gì thì thứ đó đương nhiên chỉ thuộc về tao, thật hay giả liên quan gì”

Tri Phi thờ dãi, mặt vui vẻ mà lắc đầu: “Loại người như mày ham muốn độc chiếm biến thái rõ là đáng sợ, mày có một cô nàng bị mày hủy hoại, giờ thì cả đời mày đi tong”

Thiệu Đình không nói lời nào, chỉ cúi xuống nhìn xem Tri Phi mang gì đến.

Tri Phi cũng không muốn tiếp tục đề tài này: “Thứ đó đã mang đến, đại ca mày chưa có tin tức gì, cơ bản ý của anh ấy là trong thời gian tới sẽ về nước xem hai mẹ con”

Thiệu Đình nhẹ gật đầu, không quan tâm mà hỏi tiếp: “Ông già kia thì sao?”

“Mọi sự chú ý đều hướng về sai sót kia, thật sự cho là Đinh Tư Chính bị trả thù”

Thiệu Đình nhếch miệng, thể hiện vẻ quyết tâm giành chiến thắng: “Cảnh sát cũng sẽ nghĩ như vậy thôi, cung cấp cho họ vài manh mối”

“Tao biết rồi”

Một tuần sau cảnh sát công bố thủ phạm vụ án Đinh Tư Chính, quả nhiên như mọi người dự đoán, là con cả của người bị hại gây ra, nghi phạm thuật lại chi tiết rất cẩn thận, cảnh sát nhanh chóng khép lại vụ án.

Tắt TV, Thiệu Lâm Phong ngồi ở sô pha, mắt thâm quầng, quần gia rót trà cho ông ta xong thì nhìn về mặt căng thẳng của ông ta, nhẹ nhàng lui ra ngoài, biệt thự to như vậy nhưng lại vô cùng yên tĩnh.

Có tiếng chuông cửa. Quần gia ra mở cửa, nhìn người đến cười vui vẻ: “Thiếu gia đã về, lão gia vẫn đang vì vụ của Đinh viện trưởng hao tổn tinh thần, nhớ khuyên nhủ ông ấy”

Thiệu Đình nhìn về hướng phòng khách, không đáp.

Quần gia thờ dãi, đi vào phòng khách nói lớn: “Lão gia, thiếu gia đã về”

Thiệu Lâm Phong nghe vậy thì mờ mắt ra, con người hồ phách nhìn chằm chằm đáng người trầm ổn của Thiệu Đình: “Hết lên cái nỗi gì, Thiệu tổng lại có thời gian quay về đây cơ à?”

Thiệu Đình không ngồi xuống, đứng trước mặt ông ta nhìn xuống: “Đưa Tiểu Bảo đi làm xét nghiệm cha con”

Thiệu Lâm Phong nhũn mày. Có thể nói cái chết của Đinh Tư Chính đã khiến ông ta nghi ngờ Thiệu Đình, hiện giờ trong lòng rất hỗn loạn, đúng là ông ta

nên tự mình đưa Tiểu Bảo đi xem sao, tự thuyết phục bản thân đừng nghĩ nhiều, nếu nói Thiệu Đình thực sự gây ra thì phải có người phối hợp hành động, vấn đề là đứa bé kia làm sao Thiệu Đình có thể dễ dàng thỏa hiệp với người ngoài.

Thiệu Lâm Phong xoa xoa hai mắt sưng húp: “Con bé vừa ốm, về sớm một chút, đừng có đem nó đi đến mấy chỗ toàn người bệnh”

Thiệu Lâm Phong vừa dứt lời, Tiểu Bảo mặc váy lụa trắng chạy nhanh từ trên gác xuống, Thiệu Đình ôm lấy con bé, thom vào má nó một cái: “Xem ra khỏe rồi, tay mạnh lắm”

“Đương nhiên, con còn muốn tiếp tục học múa với cô giáo Cố” – Tiểu Bảo mở to mắt, quay lại nhìn Hải Đường đang từ từ đi xuống: “Mẹ ơi hôm nay chúng ta đi đâu với bố?”

Hải Đường nhìn người đàn ông đang ôm con gái với vẻ chắc chắn, lòng tự nhiên bực bội.

Cô ta biết mình nghi ngờ Thiệu Đình là phán đoán chủ quan, không chấp nhận được người vốn tốt với mình và Tiểu Bảo như vậy đột nhiên một ngày nọ thay đổi thái độ, đem tất cả yêu thương cho một người phụ nữ khác.

—

Lúc Thiệu Đình và Hải Đường lái xe đến bệnh viện, máy bay từ Los Angeles đến thành phố B vừa hạ cánh, một người đàn ông được mọi người túm tụm vây quanh đi ra từ cửa VIP.

Khuôn mặt dưới mái tóc đen nhánh của người này có vài phần tiều tụy, đôi mắt tối đen nhìn ra bầu trời bao la ngoài cửa, dáng người cao ngất hơi dừng lại, trầm giọng hỏi người bên cạnh: “Còn bao lâu đến thành phố Dung?”

“Đã đặt chuyến bay vào sáng mai, người nghỉ ngơi trước một đêm, đến chiều là có thể gặp vợ và con gái” – Vệ sĩ cung kính trả lời, đi ra mở cửa xe – “Thiệu tiên sinh, mời”

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: CHƯƠNG 25

Kết quả xét nghiệm cha con cần có thời gian, Hải Đường bế Tiểu Bảo từ bệnh viện ra về, con bé đáng thương nhìn Thiệu Đình, túm ống tay áo Hải Đường: “Mẹ ơi, không đi chơi với bố à?”

Hải Đường nhìn con bé, nhẹ nhàng trả lời: “Bố còn có việc, mẹ đi chơi công viên với con”

Tiểu Bảo thất vọng nhìn Thiệu Đình, Thiệu Đình phức tạp nhìn hai mẹ con, cuối cùng lạnh nhạt nói: “Bảo bồi ngoan, nghe lời mẹ”

Tiểu Bảo cắn môi, túi thân đi theo Hải Đường.

Bên này hai mẹ con vừa đi, điện thoại Thiệu Đình reo lên. Nhìn dãy số, hấn nao nao: “Anh về rồi?”

Người đàn ông đứng sừng sững trước cánh cửa sổ sát đất của khách sạn, tay day huyệt thái dương, giọng trầm thấp: “Anh có nghe vài tin tức, em quá hồ đồ”

Thiệu Đình ánh mắt lạnh lùng: “Nên anh muốn cản em?”

Người đàn ông dừng một chút, phủ nhận: “Anh chỉ về xem Hải Đường và Tiểu Bảo, lúc trước đã thống nhất với em, anh sẽ không đổi ý”

Thiệu Đình nặng nề thờ dài, nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi của Hải Đường, nhện không được nói: “Không nên làm tổn thương người ta thêm”

Người bên kia đầu dây dường như ngưng thờ chốc lát, không tiếp tục đề tài này: “Chiều mai gặp nhau”

Thiệu Đình đồng ý, cúp điện thoại xong không đi ngay, đứng tại chỗ hút một điếu thuốc, sau đó mới lái xe về công ty.

Hấn không đi thẳng đến tầng cao nhất mà dừng lại ở phòng dạy múa của Cố An Ninh, nhân viên thấy hấn đến thì vội vàng đón tiếp: “Có cần báo cho cô Cố không?”

Thiệu Đình xua tay, lạnh lẽo nhìn qua tấm kính: “Cứ làm việc của mọi người đi”

Nhân viên thức thối lui xuống.

Cửa kính trong suốt, Cổ An Ninh mặc đồ múa đứng giữa một đám trẻ con, mái tóc đen nhánh được búi lên cẩn thận, cổ trông càng thon dài hơn, gương mặt tươi cười xuất phát từ nội tâm rất hiếm thấy trong ngày thường, ánh mắt nhìn bọn trẻ vô cùng mềm mại dịu dàng.

Cổ An Ninh quay đầu lại thì thấy hắn, có vẻ cảm thấy bối rối, rõ ràng là lỡ một nhịp. Thiệu Đình thấy cô giật mình và xấu hổ thì mỉm cười.

Lần đầu hắn gặp cô là khi nào?

Khi đó cô mới khoảng mười bảy, mặc áo sơ mi trắng trơn và váy đen ngắn, trông rất ngọt ngào và thom ngầy, giống hệt món kẹo sữa cô thích, tỏa ra mùi sữa vô cùng thơm ngon.

Thật ra Thiệu Đình không nhớ rõ lắm hôm đó cô như thế nào, bọn họ chỉ gặp nhau có vài giờ mà thôi.

Bỗng dưng Cổ An Ninh đi về phía hắn, thân hình mảnh mai trong bộ đồ múa lại càng gầy hơn, hõm xương quai xanh rất sâu, nhìn mà đau lòng.

Cô mở cửa thò đầu ra, nghi hoặc nhìn hắn: “Có việc?”

Dường như cô không còn kháng cự hắn, chỉ là bản năng vẫn còn e ngại, thấy hắn đến đây thì điều đầu tiên nghĩ đến là Thiệu Đình có việc gì đó khó nói.

Cô quay lại nhìn đám trẻ con vẫn đang kiên nhẫn tập, háng giọng: “Còn ba mươi phút nữa hết giờ, hay là...đợi chút nhé?”

Thiệu Đình khẽ vuốt ve cằm cổ trắng ngần của cô, da cô rất trắng vì hay ở trong nhà, hơi tái nhợt so với người thường.

“Anh chỉ muốn nhìn em một chút”

Cổ An Ninh cẩn thận dò xét hắn: “Muốn tôi đi với anh?”

Giờ cô toàn xem sắc mặt để nói chuyện, Thiệu Đình im lặng một lúc rồi gật đầu: “Anh đợi trong văn phòng em”

Cổ An Ninh nhìn hắn xoay người đi, bóng lưng dài in lên sàn nhà, cường phách thể đạo nam nhân giờ phút này trông lại có vẻ cô đơn?

Lúc Cổ An Ninh về, Thiệu Đình đang ngồi sau bàn làm việc của cô hút thuốc, hơi nghiêng đầu, tỏ vẻ nghiêm nghị, giống như đang xem cảnh phía dưới. Cô nhẹ nhàng đi vào, hắn không quay đầu lại, chỉ phả ra một vòng khói: “Em có để ý ai không?”

Cổ An Ninh ngẩn người, mắt vài giây tiêu hóa lời hắn, chẳng nhẽ hắn lại ám chỉ Bạch Thuật Bắc? Lúc này nhìn hắn âm u, thật là khó đoán.

“Tôi rất ít khi để ý ai đó quá, dễ trở thành ghen tuông ghen ghét, như vậy chỉ làm khổ mình”

Thiệu Đình hơi nhìn xuống, nghe vậy thì nhếch mép: “Đó là vì em không đủ bí hiểm”

Cổ An Ninh nhàu mày, hôm nay Thiệu Đình rất lạ, không biết có phải gặp chuyện gì khó chịu hay không. Thiệu Đình không vui là cô sẽ xui xẻo hừng dữ.

Cổ An Ninh lảng sang chuyện khác: “Đi ăn cơm đi? Tôi hơi đói”

Lúc này Thiệu Đình mới xoay người lại, gương mặt trầm tĩnh đã khôi phục như mọi khi, tay dụi thuốc lá vào gạt tàn, lòng bàn tay hơi mờ ra hướng về phía cô: “Lại đây”

Cổ An Ninh nắm tay thật chặt, từ từ bước đến.

Thiệu Đình ôm cô vào lòng, vùi đầu vào hõm vai cô. Cổ áo múa rất lớn, một mảng lớn mịn màng trắng trẻo lộ ra, thuận tiện cho hắn tấn công.

Cổ An Ninh rụt cổ, đầu lưỡi của hắn vừa nóng vừa linh hoạt, giống như có điện, cả lưng cảm thấy tê dại.

Cô chịu không được, nhanh chóng run rẩy, vội vàng xin tha: “Tôi thật sự đói rồi”

Thiệu Đình thấy cô đáng thương nhìn mình, cúi đầu hôn cô: “Muốn ăn gì?”

Cổ An Ninh chỉ muốn ngăn hắn tiếp tục, nhàu mày bắt đầu suy nghĩ, đột nhiên Thiệu Đình đưa tay véo mũi cô: “Đi ăn pizza nhé?”

Đây là món yêu thích hồi trước của cô, giờ cô đã hai chín tuổi, có điều tư duy dừng lại ở lúc hôn mê hai mốt tuổi, không ngờ Thiệu Đình vẫn nhớ.

Pizza Hut rất đông, Thiệu Đình và Cổ An Ninh phải đợi. Cổ An Ninh để ý có mấy cô bé mặc đồng phục học sinh nhìn Thiệu Đình chăm chăm, còn to nhỏ bàn tán.

Cô vì vậy cũng lặng lẽ đánh giá hắn, Thiệu Đình cũng coi như đẹp trai, có điều so với người bình thường, nhân phẩm hơi kém một chút...

Thiệu Đình phát hiện cô lén lút nhìn mình, cau mày quay sang: “Làm sao thế?”

Cố An Ninh tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình nhìn lén hắn, nói: “Tóc quá dài, chắc phải cắt”

Thiệu Đình nhìn cô khó hiểu, Cố An Ninh sợ hắn lại nghĩ linh tinh, nghĩ nghĩ nói thêm: “Tôi thích đàn ông để đầu đinh”

Thiệu Đình dờ mắt, đột nhiên cười lạnh: “Bảo sao em thích Bạch Thuật Bắc”

Bạch Thuật Bắc là quân nhân, đương nhiên là để đầu đinh, nhưng cái này thì liên quan gì? Thiệu Đình không những nhân phẩm kém, lại còn vui buồn thất thường.

Đến lượt họ, đứa bé xếp hàng phía sau khóc âm ỉ lên, gương mặt ông bố bà mẹ trẻ trông cực kỳ xấu hổ, nghĩ đủ cách dỗ con; đã có rất nhiều người tỏ ra bất mãn.

Cố An Ninh chần chừ, Thiệu Đình lại nói trước, không biểu tình: “Có đóng gói không? Ôn ào quá”

Hai người nhường vị trí cho cặp cha mẹ kia, đứa bé nước mắt nước mũi tèm lem trông cũng khỏe mạnh kháu khỉnh nhìn Thiệu Đình chăm chú, đưa tay đòi hân ôm.

Thiệu Đình nói một câu “Ôm cái gì hay ho ấy” rồi đi thẳng.

Cố An Ninh nhìn bóng lưng lạnh lùng của hắn, nhẹ nhàng mỉm cười.

Cô chọn một nơi rất không có tình thú, họ ngồi trên ghế băng ở vườn hoa có trồng cây, chia giao thông thành hai luồng, cùng nhau ăn. Thiệu Đình mặc vest mà ngồi đó trông cũng hơi buồn cười.

Hắn dường như không muốn ăn, nhìn ra xa, thất thần.

Cố An Ninh hơi ngại, cúi đầu ăn, lại hỏi nhỏ: “Anh không vui à?”

Thiệu Đình không trả lời, Cố An Ninh bực mình ngậm miệng, đúng là không nên tự mình làm mình mất mặt.

Thiệu Đình không phải người quen tâm sự, cái gì cũng giữ trong lòng, Cố An Ninh dứt khoát tập trung ăn uống, không cố gắng an ủi hắn.

Một lúc sau, tự nhiên Thiệu Đình nói: “Anh đã từng rất nghèo, giống như bọn nó”

Cố An Ninh ngẩng đầu nhìn về phía đó, cách không xa có mấy đứa trẻ tám chín tuổi đang đi trên phố ăn xin, trời đã vào đông mà bọn chúng chỉ mặc một chiếc áo bông rất mỏng, lúc nào cũng bị ánh mắt vô tình của người qua đường làm cho nán lòng nhưng vẫn cứ kiên trì đi tiếp.

Cố An Ninh im lặng nhìn Thiệu Đình. Bây giờ trông hắn rất xuất chúng, chỉ nhìn bề ngoài và thành tựu thì không thể biết được hắn đã từng phải sống khổ sở như vậy.

Thiệu Đình chỉ nghiêng một bên mặt lạnh lùng về phía cô: “Cho nên anh rất dễ dàng ghen ghét, đời này anh đổ kị với hai người, đáng tiếc bọn họ chưa bao giờ quan tâm xem anh muốn gì, buồn cười không?”

Cố An Ninh không biết nên trả lời như thế nào, Thiệu Đình có vẻ cũng không cần cô trả lời, lại mồm lẩm bẩm mắt chăm chú về phía trước: “Anh muốn lấy lại mọi thứ của anh, những người kia không biết quý trọng, dựa vào cái gì mà được nhiều như thế?”

Nói xong hắn mới nhìn cô: “Nếu như đời này mọi người đều giống nhau thì anh cũng vui vẻ chịu đựng, như thế là đủ”

Cố An Ninh nhìn đôi mắt sáng của hắn, đột nhiên tim đập nhanh lên, vội vàng dời mắt: “Anh đâu phải chỉ có hai bàn tay trắng, Hải Đường đối với anh rất tốt, còn có Tiểu Bảo rất yêu bố, còn Tri Phi nữa”

Ánh mắt Thiệu Đình đột nhiên như tụt về 0 độ, hắn lạnh lùng nói: “Ăn nhanh lên, lạnh chết đi được”

“...” – Lại lên con gì thế?

Ngày hôm sau Thiệu Đình đúng hẹn đến, vệ sĩ mở cửa, thấy hắn có chút không quen, ngáy ra một lúc rồi vội vàng rũ mắt: “Bác sĩ đang tìm cho Thiệu tiên sinh”

Thiệu Đình khẽ gật đầu, đi thẳng vào bên trong. Căn phòng rộng lớn mà có không ít người chen chúc, người đàn ông đang nằm thấy hắn vào thì ngẩng lên nhìn, áo sơ mi đen càng làm nổi bật làn da tái nhợt.

Y tá và bác sĩ nhìn người mới đến cũng ngạc nhiên, người trên giường cười, giải thích: “Đây là anh em sinh đôi của tôi”

Bác sĩ cũng là người quen cũ, rất nhanh tỏ ra bình thường: “Giống nhau như đúc”

Thiệu Đình im lặng dựa vào vách tường, nhìn về ánh mắt lạnh nhạt của người kia, đến khi bác sĩ y tá đi hết rồi mới tiến về phía trước: “Muốn nói chuyện gì với em?”

Người kia từ từ ngồi dậy, ánh mắt hờ hững lướt qua mặt hắn, cũng không quan tâm đến vẻ thờ ơ của hắn: “Em oán hận bố, muốn tìm bố báo thù”

Hắn nói chắc chắn, Thiệu Đình hơi nhướn mày: “Ông ta nuôi anh lớn, thế là anh quên luôn mẹ ruột của mình đã phải chịu đựng những gì? Bây giờ là muốn thay Thiệu Lâm Phong ra tay, hay dứt khoát hủy thỏa thuận?”

Người kia im lặng thật lâu, chậm rãi lắc đầu: “Thời gian của anh không còn nhiều, anh không can thiệp, nhưng người sống cả đời không nên bị thù hận điều khiển. Anh biết rõ lúc bé em quá khổ; đây là bố nợ em, cũng là anh nợ em, vì thế anh đương nhiên mong rằng em sẽ được sống thoải mái hơn bất kỳ ai, đừng như anh, nhận ra thì đã quá muộn”

Thiệu Đình không phản bác được.

Đôi môi nhợt nhạt của người kia hơi cong lên: “Lúc trước nhờ em trao đổi thân phận với anh, không chỉ muốn ly hôn với Hải Đường để cô ấy hạnh phúc, anh cũng mong em hạnh phúc, hy vọng từ đó em có thể nhận ra một việc. Đáng tiếc... mọi thứ có vẻ không như mong muốn”

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: CHƯƠNG 26

Khi còn bé Thiệu Đình đã biết mình có một người anh, mẹ gần như không có một lúc nào không nhớ đến anh, mỗi lần xem báo với TV mà thấy chuyện liên quan đến anh mẹ đều ngẩn người nhìn thật lâu, cuối cùng còn gom lại được thành một cuốn album.

Khi đó Thiệu Đình đã cảm thấy rất lạ, vì lý do gì hắn và mẹ phải sống khổ sở như thế, tiền chữa bệnh cho mẹ không có, mà anh mình trên TV lại rất cao sang?

Tám năm trước, anh tìm được hắn ở nước Mỹ, khi đó hắn đang là lính đánh thuê, sống trong đao thương biển máu, so với hắn chật vật, anh đương nhiên thanh lịch và bình ổn hơn.

Anh mặc bộ vest may riêng rất quý giá, trông thì giống hắn, nhưng khí chất lại khác biệt.

“Anh muốn tìm em giúp một việc” – Câu đầu tiên anh nói với hắn là như thế, không có sự vui mừng khi gặp lại người thân, cũng không có sự kích động vì anh em tìm được nhau sau nhiều năm xa cách.

Ánh mắt anh nhìn hắn giống như ánh mắt một người xa lạ.

Thiệu Đình đối với người anh này cũng chẳng có tình cảm gì, chẳng do dự mà cự tuyệt: “Tôi không có hứng thú”

Lúc ấy hắn mặc bộ quân phục nguy trang, trên lưng còn dính bẩn, cánh tay rắn chắc căng cứng, nhìn người đàn ông đối diện chuẩn bị rời đi.

“Em cần tiền, anh có thể cho em tất cả”

Anh rất biết đàm phán, tất cả thương nhân đều nắm rõ kỹ năng đàm phán, Thiệu Đình thực sự cần tiền, hắn từ bé đã sợ nghèo, ngoài tiền ra thì chẳng cần gì hết.

Hắn lạnh lùng nhìn cái người được gọi là “anh” này, im lặng thật lâu rồi mới ném điều thuốc vào người “anh”: “Chuyện gì? Giết người hay đưa hàng, tôi phải xem có lời không đã”

Đáp án của anh lại làm hắn bất ngờ: “Anh bị ung thư não, có điều anh có vợ và con gái, anh muốn đổi thân phận với em, đưa mọi thứ anh đang có cho em, kể từ giờ, em chính là anh, là Thiệu Đình thật”

Thiệu Đình âm thầm nhìn anh, khi còn bé mỗi lần hắn xem TV hay đọc báo đều rất hâm mộ anh, cậu bé Thiệu Đình cũng đã từng khờ dại ảo tưởng mình một ngày cũng có thể giống anh, nhưng hắn cố gắng nhiều năm như vậy cũng không thể chạm đến.

Bây giờ, anh lại tự tay đưa cái ước mơ xa vời đó vào tay hắn.

Thiệu Đình cảm thấy nực cười, cánh tay bên hông nắm chặt, lát sau nhếch mép: “Ồ với vợ và con gái anh?”

Anh lúc ấy nhất định là do dự, ánh mắt của hắn u uất, Thiệu Đình quá biết kiểu đó, nhìn hắn giễu cợt.

Quả nhiên anh nói: “Anh chỉ mong cô ấy hạnh phúc, anh thiếu nợ cô ấy rất nhiều, nhưng rõ ràng cậu không phải ứng viên tốt nhất”

Đây là người lớn lên bên cạnh Thiệu Lâm Phong, cũng đối trá như Thiệu Lâm Phong, miệng thì nói mong vợ con hạnh phúc nhưng vẫn không thể chịu được người đàn ông khác tới gần cô ấy.

Thiệu Đình không nghĩ tiếp, bởi vì chuyện này và những nhiệm vụ trước kia hắn tiếp nhận không giống nhau, hắn có thể vì tiền thuê mà thay chủ giết người, lại không nghĩ đến kiểu này, hàng ngày đối mặt với vợ con người ta mà đóng kịch.

Thiệu Đình lúc đó đang muốn về nước tảo mộ cho mẹ, ngoài ý muốn gặp Cố Bá Bình ở cửa, vất vả lắm mới biết được địa chỉ của mẹ nhưng vẫn chậm một bước, đến nơi thì chỉ có chiếc bài vị không tên.

Cố Bá Bình ngồi dưới tán cây hoa quế trong sân, nhìn linh vị qua những khung cửa, cuối cùng nặng nề thở dài: “Cô ấy không muốn làm liên lụy đến ta, đưa cháu lặng lẽ rời đi, nếu như ta ở bên cạnh chăm sóc cháu thì cũng không phải sớm thế này...”

Thiệu Đình im lặng lắng nghe, cùng Cố Bá Bình yên ổn uống rượu trong tiểu viện, nghe được từ Cố Bá Bình sự thật từ nhiều năm trước.

Ví dụ như, vì sao mẹ là một thiên kim tiểu thư ngàn vạn sủng ái lại rơi vào tay hắc bang ở một nhà hàng mới mở, mẹ đã chịu đựng nhẫn nhịn như thế nào để sinh bọn họ, mẹ đã che giấu như thế nào để đưa hắn trốn đi, lại khổ sở lẫn lộn để dẫn hắn trốn tai mắt của Thiệu Lâm Phong ra sao, vất vả nuôi hắn lớn lên, bọn họ nghèo rớt mồng tơi còn người đàn ông kia làm tiêu xài mọi thứ thuộc về mẹ hắn.

Thiệu Đình nhớ lại lúc mẹ qua đời, hắn mới chỉ bảy tám tuổi, khi đó trong nhà chỉ có mình hắn, ôm tấm thân lạnh lẽo của mẹ mà khóc thật lâu.

Về sau người trong thôn giúp tổ chức hậu sự cho mẹ, Thiệu Đình mới bảy tám tuổi đã công một khoản nợ, sau đó cùng các chú trong thôn vào thành phố làm việc.

Về sau nữa hắn đã trải qua những gì cũng không ai biết, chỉ là Thiệu Đình cứ thế biến mất, đến nhiều năm sau mới xuất hiện lại ở nhà của mình, ánh mắt của Thiệu Đình trưởng thành chỉ còn lại sự lạnh lẽo.

Thiệu Đình nhìn bài vị trống không của mẹ, trong lòng vừa chua xót vừa phẫn nộ.

Cố Bá Bình đi rồi, Thiệu Đình quỳ gối trước linh vị trống của mẹ mình cả đêm, ngày hôm sau hắn đồng ý với anh hắn, chính thức làm “Thiệu Đình”.

Làm một người đàn ông suốt đời khó có thể được hạnh phúc.

“Đã thoát khỏi quá khứ cũ, bắt đầu một cuộc sống mới không tốt sao?” – Ánh mắt đen thẫm thẫm của người kia nhìn hắn, không lẫn tạp chất, có thể thấy anh thật sự quan tâm Thiệu Đình.

Thiệu Đình đang trong hồi ức hơi giật mình, không dời mắt: “Nếu hôm nay là để giảng giải với em thì anh phải thất vọng rồi, thu hồi quyền lợi của anh và làm rõ danh phận còn nhanh hơn”

Lông mày người kia chau lại: “Nếu anh muốn vạch trần thì đã không giúp em làm xét nghiệm cha con”

Thiệu Đình không liếc nhìn anh, người kia thở dài: “Anh cũng biết rằng hận không phải nói buông là buông, huống hồ bố thật sự là quá đáng, dù thế nào cũng không nên đuổi tận giết tuyệt hai mẹ con, chỉ là người làm anh thì muốn khuyên em một câu, em muốn làm gì... làm ngay đi”

Thiệu Đình nghi hoặc nhìn hắn, người kia nhắm mắt nặng nề tựa vào sofa.

Thiệu Đình biết rõ giờ anh không có sức mà để ý mấy chuyện này, thấy rằng khí sắc anh ngày càng kém, nói với mình mấy câu như vậy đã hao tổn thể lực lắm rồi.

Thiệu Đình đứng dậy rời đi, đứng trong thang máy nhìn ảnh mình trong gương. Anh có thể đơn giản khuyên hắn từ bỏ thù hận là vì người tận mắt nhìn bị kịch của mẹ không phải anh, cả đời khổ sở cũng không phải anh.

Thiệu Đình dùng sức nắm chặt tay, khẳng định lại suy nghĩ của mình, hắn chỉ lấy lại mọi thứ thuộc về mẹ, mọi thứ thuộc về hắn, tìm lại công lý cho mẹ mà thôi.

Đúng thế, hắn căn bản không hề sai!

Cố An Ninh đang tắm rửa cho Ngao thì thấy xe của Thiệu Đình đi vào trong sân nhỏ, giờ này hắn lại từ công ty về, cô ngừng lại, một tay vuốt cái cổ ướt sũng của Ngao, một tay còn lại cầm ống nước.

Thiệu Đình từ trong xe đi ra, ánh sáng đầu đông phủ lên người hắn, con người đen sẫm nhìn thẳng vào cô.

Cố An Ninh vội đứng lên: “Sao tự nhiên lại về?”

Thiệu Đình trầm mặc đi qua, bắt đầu cởi khuy áo vest: “Để anh tắm, nước lạnh lắm, mấy ngày này em không nên dùng nước lạnh”

Cố An Ninh bị lời nói của hắn làm cho mặt nóng lên, mấy hôm nay cô đến thẳng, đúng là không nên chạm vào nước lạnh, có điều người này quay về chắc không phải chỉ vì tắm cho Ngao hộ cô chứ?

Thiệu Đình chỉ mặc sơ mi trắng, cuộn ống tay áo lên để lộ làn da màu lúa mạch, cầm lấy ống nước từ tay cô, khẽ liếc cô một cái: “Công ty không bận, anh muốn về ăn cơm với em”

Cố An Ninh ngẩn người, Thiệu Đình nói tiếp: “Hôm nay cũng không muốn lo chuyện công việc”

Hai người đứng rất gần, Cố An Ninh có thể nhìn thấy quảng thâm mờ dưới mắt hắn. Gần đây bọn họ không chung giường nhưng cũng có vài lần giữa khuya cô thấy đèn thư phòng của hắn vẫn sáng.

Con gái dễ mềm lòng, Cố An Ninh cũng không biết mình làm sao, ma xui quỷ khiến nói: “Để tôi nấu canh an thần cho anh, trước kia Lý tẩu cũng làm cho tôi, rất tốt cho mắt ngủ”

Thiệu Đình nghe vậy, động tác cũng dừng một chút, không nhìn cô, chỉ khẽ “Ừ” một tiếng.

Thiệu Đình tháo đồng hồ đưa Cố An Ninh, Ngao thuận thế dúi vào một chân Thiệu Đình, chẳng giống lúc ở với cô tí nào, đúng là được chiều quá hóa hư.

Lúc Ngao được Thiệu Đình tắm cho thì không dám ngo ngoáy tí nào, tay hắn dính một chút nước, còn cả người khô nguyên.

Cố An Ninh nhếch miệng, oán hận trừng Ngao, quả nhiên chỉ có trung thành với chủ.

Cô nhàm chán nghịch đồng hồ của Thiệu Đình thì phát hiện ra đằng sau có khắc hai chữ cái tiếng Anh; lặng lẽ nhìn người đàn ông đang tắm cho Ngao rất tập trung, cô từ từ xoay hai chữ đó về phía mình.

Hai chữ này cũng kỳ lạ, không phải tên viết tắt, mà là “S.J”, Cố An Ninh đoán mãi không ra, đến khi người đối diện bỗng nhiên nói: “Ngốc, ngồi cạnh làm gì, ướt giày rồi”

Lúc này Cố An Ninh mới tỉnh, Thiệu Đình cau mày nhìn cô, vẻ mặt cổ quái: “Đờ ra đây làm gì? Đi thay giày đi”

Đại khái là cô đơn quá lâu, bình thường đều là Cố An Ninh ăn cơm một mình, hôm nay Thiệu Đình ăn cùng cô lại có phần không thích hợp, hai người hai đôi đũa cùng gấp một chỗ sẽ vội vã bỏ ra.

Thiệu Đình ăn cơm không nói chuyện, hoặc là gần đây hắn càng lúc càng trầm mặc, trước kia hắn vẫn lấy lẩn lộn với cô làm thú vui, giờ thì có vẻ cũng mệt mỏi.

Hình như là bắt đầu từ sau chuyện Đình viện trưởng...

Cố An Ninh nghĩ vậy, nhin không được hỏi: “Có phải ốm từ lần sốt trước vẫn chưa khỏi không?”

Thiệu Đình chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt có chút hoang mang.

Cố An Ninh biết mình hỏi câu vô nghĩa, dứt khoát nói thẳng: “Mấy ngày nay hình như anh sao sao ấy, nếu không thoải mái thì đi kiểm tra xem sao, nhờ có biến chứng gì...”

Cô chưa nói xong Thiệu Đình đã buông bát đũa, không chớp mắt mà nhìn cô chằm chằm; ánh mắt đó quá nóng bỏng, Cố An Ninh còn đang há miệng đã bị bỏng mà ngậm mồm nuốt lời lại.

“An Ninh”

Thiệu Đình dường như đang cân nhắc điều gì đó, ngón tay thon dài đan vào nhau, ngay cả gọi tên cô cũng trầm thấp êm tai cực kỳ; hắn trầm ngâm một lát mới chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt rất chăm chú: “Đã lâu rồi không có ai quan tâm đến anh, anh chỉ mong em có thể dành thời gian cho anh. Anh muốn em ở lại bên anh cả đời, nhưng cuộc sống này của anh... có lẽ sẽ không còn dài.”

Đã gây ra nhiều chuyện như vậy, hắn sớm biết mình không thể có khả năng tìm được hạnh phúc, nhưng vẫn ích kỷ không buông tay, đời này hắn chẳng có gì, cũng chỉ muốn ích kỷ được một lần.

“Trước đây, em cũng thật kiên nhẫn...”

Cố An Ninh nghe mà chả hiểu cái gì, con mắt đen láy nhìn hắn chăm chú, có chút khó tin: “Anh...anh bị ung thư?”

Thiệu Đình nhìn cô vài giây, nhin không được bật cười thành tiếng, chống tay lên thái dương nhìn cô: “Em thật đúng là...”

Nhìn cô nàng ngơ ngác trước mặt, tâm tình của hắn tự nhiên tốt lên, đi qua cúi xuống hôn lên đôi môi trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong thuần khiết ấy *khiếp tả sinh động dài dòng quá*, chớp mũi cọ cọ cô: “Hôm nay anh nghỉ, hẹn hò đi, giống như các cặp đôi khác ấy”

Cố An Ninh nhìn hắn gần trong gang tấc, trống ngực càng lúc càng nhanh, cô rũ mắt xuống tránh ánh mắt của hắn, nhỏ giọng lầm bầm “Được”

Quả nhiên cô vừa hé miệng, đầu lưỡi hắn đã tiến quân thần tốc.

Tên này...đồ xảo quyệt...

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: CHƯƠNG 27

Ba cái chuyện hẹn hò này Thiệu Đình cũng không rành lắm, hai người ngồi trên xe đột nhiên rất im lặng đến dị thường, hắn nhìn chăm chú về phía trước nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn là trung cầu ý của Cố An Ninh: “Chúng ta đi đâu đây?”

Cố An Ninh nhớ lại kinh nghiệm với Bạch Thuật Bắc trước khi bị tai nạn, cô trả lời: “Xem phim?”

Thiệu Đình quay đầu lại nhìn, nở mày rồi mỉm cười: “Xem kịch”

Cố An Ninh lại bị cái kiểu vui buồn lộn xộn của hắn làm cho đau đầu, lúc này Thiệu Đình mới không được tự nhiên mà nói: “Những việc trước kia em hay làm với cậu ta, anh không thích”

Cố An Ninh ngạc nhiên, không ngờ Thiệu Đình cũng có mặt ngây thơ thế này.

Thiệu Đình tự mình chọn nơi diễn kịch, có điều xem được một nửa thì chịu không được, cứ nghịch nghịch mân mê tay Cố An Ninh, đến nỗi Cố An Ninh cũng không xem được phải hạ giọng cảnh cáo hắn: “Anh thế này là rất không tôn trọng người đang biểu diễn, Thiệu tiên sinh”

Thiệu Đình day day trán: “Nữ diễn viên nhìn không xinh bằng em”

Cố An Ninh gò má ửng hồng, nhếch môi nghiêng đầu sang chỗ khác, rầu rĩ nói: “Ai bảo anh xem người ta lớn lên có xinh không, xem là xem tình tiết”

Thiệu Đình nắm lấy tay cô vào lòng bàn tay mình, nghiêng người dựa vào vai cô: “Anh nhìn thấy ai cũng phải so với em, cảm thấy chẳng ai bằng em cả”

Cố An Ninh hồ nghi thò tay búng môi hắn: “Anh ăn nhiều đường nhĩ?”. Người đàn ông này biết đồ ngon đồ ngọt từ bao giờ đây?

Thiệu Đình hiển nhiên tâm tình rất tốt, há mồm ngậm ngón tay cô vào miệng, đầu lưỡi nóng ẩm liếm nhanh qua đầu ngón tay cô một vòng

Cố An Ninh càng hoảng, suýt thì kêu thành tiếng, mắt nhìn người xung quanh mới nhỏ giọng mắng: “Anh đúng là mất vệ sinh”

Thiệu Đình nheo mắt, nhìn kỹ cô trong ánh sáng lờ mờ của rạp: “Anh muốn ăn em chỗ khác, biết thế bao hết từ đầu”

Cố An Ninh nhin quay mặt đi, trên mặt nổi lên hai dải hồng nhạt.

Vở kịch kết thúc, đội người ít đi Thiệu Đình mới nắm tay Cố An Ninh ra ngoài, Cố An Ninh còn đang đắm chìm trong câu chuyện của vở kịch, cảm khái thở than: “Nam nữ diễn viên vì lý do gì không thể ở bên nhau, rõ ràng là yêu nhau”

Thiệu Đình nhin không được cười nhạo: “Kịch cợt toàn là lừa nước mắt phụ nữ, hạnh phúc là do mình tự nắm lấy, nam diễn viên quá kém”

Cố An Ninh lắc đầu: “Nam diễn viên buông tay là vì quá yêu nữ diễn viên, anh không hiểu”

Thiệu Đình đột nhiên nghĩ đến đại ca và Hải Đường, tình yêu thật sự là chuyện kỳ quái, một trăm người thì có đủ cả trăm loại tình yêu khác nhau.

Hắn tự mình ôm chặt lấy Cố An Ninh, cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn mờ mịt của cô: “Anh không hiểu, nếu là anh, yêu một người nhất định phải ở bên cô ấy, nếu muốn anh tìm một lý do để từ bỏ, trừ phi Thượng đế muốn lấy mạng của anh”

Cố An Ninh thấy tim mình thất lại, không hiểu sao lại thấy bị đè nén: “Thiệu Đình, thật ra...”

“Thiệu Đình” – Sau lưng có tiếng gọi tên Thiệu Đình, giọng nam trầm thấp, hai người nghĩ ngay xem đó là ai.

Chậm rãi xoay người lại, quả nhiên là Thiệu Lâm Phong, có điều bên cạnh ông ta lúc này còn có một người phụ nữ trung niên xinh đẹp cao quý ung dung, gương mặt sắc sảo thập phần diễm lệ, mỗi ánh mắt nhìn người là lạnh lẽo.

Cố An Ninh có thể cảm giác được bàn tay nắm tay mình siết chặt lại, mỗi lần gặp Thiệu Lâm Phong cảm xúc của Thiệu Đình đều hơi...

“Bố” – Thiệu Đình chủ động chào hỏi, rồi quay sang người phụ nữ bên cạnh – “Cô Trang”

Người được gọi là “cô Trang” xoa cằm, cao quý “ừ” một tiếng.

Thiệu Lâm Phong vẫn đang nắm bàn tay trắng mịn của người phụ nữ kia, không vui nhìn quét mắt nhìn Cố An Ninh: “Anh cũng hay thật đấy, dạo này Hải Đường không vui, có thời gian thì gặp con bé đi”

Thiệu Đình không nói gì, Thiệu Lâm Phong cảm thấy hơi mất mặt, nói thêm: “Anh không phải nói muốn xây trường đua ngựa trên mảnh đất kia à, tí về rồi nói chuyện”

Lúc này Thiệu Đình mới phản ứng: “Đội con ăn cơm với An Ninh về rồi nói”

Hắn quét mắt nhìn lại người phụ nữ trung niên kia một lần, sau đó mới dắt Cố An Ninh đi.

Thiệu Lâm Phong nhìn hai người đi xa dần, không nhịn được hừ lạnh: “Bản thân thì có vợ rồi, thế mà còn lăng nhà lăng nhăng” *mình thì nghe xong chỉ muốn đấm, thằng cha này thì khác ế gì ỉ ỉ*

Trang Khiết chớp đôi mắt đẹp, không khỏi cười nhạt, vuốt vuốt vai áo: “Không phải ngan ngữ có câu Thượng bất chính, hạ tắc loạn sao? Lúc trước ông cũng vậy, nói không chừng thằng nhóc này cũng chỉ học từ ông thôi”

Thiệu Lâm Phong nhớ lại chuyện cũ, ánh mắt bối rối, nắm tay họ khan: “Chuyện này cũng liên quan đến bà mà”

Trang Khiết miết móng tay qua môi, vô tình mỉm cười: “Giữ không được nửa người dưới của ông thì liên quan gì đến tôi, hơn nữa ông ở bên tôi vì cái gì thì ông biết rõ”

Thiệu Lâm Phong sắc mặt ửng đỏ tái nhợt, tiến về phía trước: “Đề lái xe đưa bà về”

Trang Khiết đứng im tại chỗ nhìn ông ta giận dữ lên xe, nhếch môi, lại nhìn về phía Thiệu Đình cười cợt ý vị thâm trường.

Cố An Ninh lặng lẽ liếc xem tốc độ xe, không thoải mái nắm chặt dây an toàn: “Thiệu Đình, em chưa đói, không cần đi nhanh thế đâu”

Thiệu Đình nghe không lọt tai, mặt mũi lạnh te.

Cố An Ninh đoán rằng người phụ nữ đi cùng Thiệu Lâm Phong đã kích thích hắn, xem ra không phải mẹ hắn, tuy nhiên cô cũng không biết mẹ Thiệu Đình bây giờ như thế nào, không thì cũng đoán được vài phần.

“Nếu anh không vui thì nói ra đi, có lẽ sẽ dễ chịu hơn” – Cố An Ninh căng thẳng nuốt nước bọt, nhìn gương mặt cứng đờ của Thiệu Đình thì nhịn không được nắm chặt dây an toàn trong tay – “Trước kia khi em không vui đều tìm người tâm sự”

Thiệu Đình vẫn không nói gì, Cố An Ninh hơi nản, từ trước đến giờ cô chẳng bao giờ an ủi ai, trước là cô không vui thì Thiệu Đình sẽ an ủi cô.

Đầu Cố An Ninh lóe lên một ý, tay lấy ra một cái bút: “Hay là em vẽ con thỏ nhé?”

Thiệu Đình cuối cùng cũng thả lỏng người, quay đầu nhìn cô.

Cố An Ninh nói xong thì hơi lúng túng, cuối cùng vẫn cố cười: “Vẽ vào tay anh nhé?”

Trước kia, lúc cô không vui, Thiệu Đình hay vẽ cho cô bức tranh con thỏ nhỏ rất đáng yêu, vẽ lên mắt cá chân; khi đó cô vừa quyết định thành toàn cho Bạch Thuật Bắc và Lâm Văn Thu, ngày ngày u ám, luôn trốn trong nhà xem hài kịch mà vẫn khóc lóc âm ỉ.

Cuối cùng vẫn là Thiệu Đình xuất hiện, cầm bút màu vẽ con thỏ nhỏ lên mắt cá chân cô, con thỏ nhìn rất đáng yêu, mũm mĩm, đôi mắt cực sinh động.

Cố An Ninh ngây ngốc nhìn, Thiệu Đình nắm mắt cá chân trắng trẻo của cô, nhẹ nhàng nói: “Bây giờ em giống hệt nó, còn khóc sẽ bị sói ăn sạch”

Khi đó Cố An Ninh không hiểu ánh mắt của Thiệu Đình lắm, nhưng nhìn khuôn mặt ôn hòa bấy lâu của hắn, chỉ cho là hắn trêu mình, đang đùa, không nhịn được cười ồm ồm lên: “Đùa nhạt quá”

Thật ra, lúc đó, Thiệu Đình không hề đùa...

Giờ Cố An Ninh mới hơi hiểu, có điều chỉ nghĩ được cách ngó ngán này để chọc hấn, Thiệu Đình cuối cùng cũng có phản ứng, dừng xe bên lề đường.

Hai tay của hấn vẫn nắm tay lái, nhưng ánh mắt lại rất nóng bỏng, Cố An Ninh bị hấn nhìn đến bối rối, hơi cúi đầu xuống: “Em biết em không giỏi đồ dành...”

Cô chưa dứt lời, Thiệu Đình đã giữ gáy cô, mãnh liệt tiến đến.

Cố An Ninh ngầy ngẩn, chỉ có thể há miệng cho hấn tiến vào.

“Người phụ nữ kia, lúc trẻ cặp với bố anh” – Thiệu Đình hôn đủ rồi mới từ từ rời khỏi môi cô, nhưng vẫn chạm chạm chóp mũi rồi nhẹ nhàng kể - “Tất cả những gì mà bố anh có ở Thiệu gia đều là của mẹ anh”

Cố An Ninh giờ mới hiểu vì sao Thiệu Đình lại phản ứng dữ dội như thế, chần chừ hỏi: “Thế mẹ anh...”

“Chết rồi” – Thiệu Đình nói rất bình tĩnh nhưng Cố An Ninh có thể cảm thấy cánh tay khoác bên hông mình run nhẹ.

Thiệu Đình buông Cố An Ninh ra, tựa lên ghế, hút thuốc: “Mẹ anh bắt gặp ông cùng người đàn bà kia, khi đó mẹ vừa mang thai, đáng tiếc bị hấn phát hiện rồi nhốt lại, buộc bà sinh con rồi mới thả đi. Mẹ anh suy tị phát điên”

Thiệu Đình phả ra một làn khói, bình tĩnh hồi lâu mới nói tiếp: “Về sau ông ta nuốt lời, ông ta sợ mẹ quay trở lại chiếm đoạt tài sản nhà họ Thiệu, một mực cho người đuổi giết bà”

Cố An Ninh thấy mình cứ như đang xem phim truyền hình dài tập, quả là gia đình vì tiền cái gì cũng có thể làm; cô nhìn ánh mắt mơ hồ trong làn khói mỏng của Thiệu Đình, đôi mắt bình thường âm trầm sắc bén, giờ lại tràn ngập thống khổ và thể lương.

Thiệu Đình cũng thấy mình nói hơi nhiều, ném điếu thuốc còn một nửa ra ngoài cửa sổ: “Em vừa nói về cho anh tranh con chó?”

Cố An Ninh bị sự thay đổi thái độ đột ngột của hấn làm phản ứng không kịp, sau nửa ngày mới lấy lại tinh thần: “Em... em vẽ không đẹp đâu”

Thiệu Đình hơi mỉm cười, gương mặt đẹp trai hết mực dịu dàng: “Em muốn làm tôi vui?”

Cố An Ninh nghĩ nghĩ, Thiệu Đình vui thì cô cũng không xui xẻo, thế là cũng gật đầu.

Thiệu Đình cười càng ý vị thâm trường: “Giờ vẽ, vẽ chỗ nào em cũng không được chống đối”

Cố An Ninh nhớ lại mấy thói biến thái ngày thường của Thiệu Đình, tỏ ra đề phòng: “Anh sẽ không bảo vẽ ở chỗ nào kỳ quái đấy chứ?”

Thiệu Đình cầm cái bút trên tay cô, ngoắc tay: “Đưa mặt đây”

Cố An Ninh cắn cắn môi, người đối diện tỏ ra mất hứng, cô đành đưa mặt về phía trước, vẫn lo lắng dặn dò: “Nhẹ thôi đấy”

Thiệu Đình giữ cằm cô, tay vẽ rất tập trung, hơi thở nhẹ nhàng phả lên mặt cô làm cô thấy hơi ngưa ngưa. Cố An Ninh định đưa tay gạt mũi thì bị ánh mắt lạnh lẽo của hấn làm giật mình: “Yên nào”

Cố An Ninh tủi thân khịt khịt mũi, chưa từng thấy người nào biến thái thế này.

Thiệu Đình rất hài lòng với kiệt tác của mình, nhìn gương mặt bị vẽ thêm chòm râu của Cố An Ninh càng thấy vui vẻ, gương mặt tràn đầy sự vui vẻ ngây thơ chất phác.

Cố An Ninh xấu hổ đỏ mặt: “Vui nhỉ, anh dỗ em một lần, em dỗ anh một lần, hai ta hòa”

Thiệu Đình không nói lời nào, chỉ bỏ bút xuống, nâng cằm cô lên, chăm chú quan sát cô: “An Ninh, em có biết em đáng yêu thế nào không?”

Cố An Ninh bị giọng nói trầm ấm của hấn làm giật mình, tim đập rộn ràng, bình thường lúc này người này nhất định sẽ...

“Anh cực kỳ muốn ăn em” – Quả nhiên thú tính lại bộc phát, ngón tay thô của hấn mon man cảm cô, môi hôn lên.

Cố An Ninh nghĩ có khi mình cũng bị Hội chứng Stockholm *đại khái là hội chứng yêu người giam cầm mình*, sau này cô sẽ coi đây là chuyện trong thoáng chốc, còn giờ bỏ cô vẫn trong tay hấn.

So với hồi trước, Thiệu Đình đã dịu dàng hơn rất nhiều, lòng bàn tay của hấn bởi vì đang di chuyển liên tục mà cũng trở nên ấm nóng; tay hấn phủ lên mái tóc cô rất nhẹ nhàng, đôi mắt lại nhìn cô ngạo nghễ.

Cô đối mặt với hấn, bị hấn giữ lấy, xâm nhập, nhìn cường thế nam nhân này lộ ra vẻ dịu dàng thoáng chốc.

Trong nháy mắt, cô bỗng thấy, người này, thật ra cũng thật yếu ớt đáng thương.

Bởi vì ở bên ngoài nên hẳn cũng không dám làm quá lâu, rất nhanh ra ở nơi sâu nhất của cô, Cổ An Ninh hơi thở hỗn hển, gương mặt đã ửng đỏ.

Thiệu Đình giúp cô lau dọn, còn định đưa tay vào đũng quần, Cổ An Ninh ngượng quá khép chân lại: “Để em tự làm”

Thiệu Đình nhìn gương mặt có hình con thỏ nhỏ mình vẽ, nhin không được khẽ cười thành tiếng, tay xoa đầu cô: “Đồ ngốc”

Thiệu Đình lái xe đưa Cổ An Ninh về rồi mới đến nhà họ Thiệu, Tiểu Bảo thấy bố thì mắt đỏ hoe, chạy tới: “Bố ơi...”

Thiệu Đình đón lấy con bé, trong nhà hình như chỉ có nó và quần gia; hẳn ngẩng đầu suy nghĩ gì đó, mắt nhìn lên trên nhà, Tiểu Bảo ôm cổ hẳn nói nhỏ: “Hai ngày rồi mẹ không ra khỏi nhà, cũng không ăn cơm, nước cũng không chịu uống”

Thiệu Đình cũng thấy có vấn đề, quần gia đưa cháo hoa khúm núm ở bên: “Tiên sinh, nếu là ngài khuyên nhủ...”

Thiệu Đình để con bé lên ghế salon, cầm khay, đi lên tầng, thái độ này của Hải Đường có vấn đề, ít nhất bây giờ hẳn không thể bị lộ thân phận được.

Hải Đường đang ở trong căn phòng cưới của cô ta với anh trước kia, Thiệu Đình không gõ cửa cầm chìa mở ra đi vào, vừa mở cửa thì một cái gối trắng phi tới, tiếp theo là giọng nói khàn khàn của Hải Đường: “Cút đi”

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: CHƯƠNG 28

Hải Đường rất nóng tính, trước kia Thiệu Đình không hiểu vì sao anh mình lại thích người con gái này, giờ tâm kể lại tình thông tính toán, về sau sống chung lâu mới biết cô ta vì anh mà làm bao nhiêu việc, dần dần hiểu ra người con gái bề ngoài khôn khéo trước mặt người mình yêu cũng chỉ ngớ ngẩn hết thuốc chữa.

Thiệu Đình giờ tay đón cái gối bay tới, tay kia cầm khay đi vào.

Hải Đường ngồi bên giường, tay vẫn kẹp điều thuốc lá nữ đang hút dở, mái tóc xoăn nâu xõa sau lưng, cô ta không nhìn Thiệu Đình, chỉ nhẹ nhàng phả ra làn khói: “Đừng đến đây”

Thiệu Đình nghe không rõ, đi đến bàn trà kính trong bên cạnh: “Ăn cái gì đi”

Gáy bỗng chốc bị vật cứng dí vào, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của Thiệu Đình thì chẳng cần quay đầu lại cũng biết đó là cái gì, Hải Đường giờ sùng vào mình làm hẳn hơi bất ngờ, nhưng cũng không sợ hãi: “Cô muốn giết tôi?”

“Tôi đã nói đừng có vào, hai anh em các người chơi tôi có vui không?” – Hải Đường nói đều đều không rõ tâm tình. Thiệu Đình cho tay vào túi quần, thản nhiên xoay người lại.

Cô gái trước mặt có một đôi mắt to khiến đàn ông mê muội, nhưng đôi mắt ấy giờ ngập nước mắt và giận dữ, đôi mắt đỏ lựng trừng lên nhìn Thiệu Đình, giọng nói lại có chút tủi thân khó nhận ra.

Thiệu Đình bình tĩnh nhìn cô ta: “Cô cũng biết”

Nước mắt Hải Đường rơi xuống trong im lặng, tầm mắt mờ hồ, gương mặt xinh đẹp cũng mờ hồ, cô nghĩ tới cả trăm khả năng, nhưng lại là khả năng tồi tệ nhất.

“Vì sao, đã muốn lừa tôi sao không lừa lâu một chút”

Thiệu Đình không thích cá tính của Hải Đường nhưng lại lòng lại thương cảm cô: một người phụ nữ giỏi giang lại rơi vào hoàn cảnh này vì một người đàn ông, làm cho hẳn không khỏi nhớ tới mẹ mình.

“Biết rồi thì sao không tự hỏi anh ấy”

“Anh ấy không thấy tôi” – Hải Đường nghẹn ngào lên tiếng, nước mắt ào ạt rơi như lũ lụt, cô ta bi thương nhìn Thiệu Đình, lần đầu tiên lộ ra vẻ này: “Tôi mang Tiểu Bảo đi công viên trò chơi, anh ấy đi theo một ngày, nếu không phải Tiểu Bảo phát hiện... Ly hôn là ý của anh ấy à?”

Thiệu Đình nhìn thấy sự lo lắng trong mắt cô ta, cuối cùng thành thật trả lời: “Anh ấy tìm tôi, mục đích lớn nhất là để cô mất hy vọng, ly hôn với cô”

Hải Đường nhìn hần tỏ vẻ khó tin, lúc lâu sau không nói nên lời, người gập xuống, hai vai run rẩy dữ dội.

Thiệu Đình cảm khẫu sủng lục cô ta không giữ nổi nữa, từ từ đặt xuống bàn trà phía sau lưng, sau đó mới trầm giọng nói: “Anh ấy chọn làm như thế là vì có lý do, chuyện của hai người tôi không can thiệp, chuyện của tôi cô cũng đừng nhúng tay vào”

Hải Đường dường như hoàn toàn không nghe ra hần nói gì, chỉ khóc thút thít: “Tôi muốn gặp anh ấy, phải trả lại công bằng cho tôi”

Thiệu Đình đứng nhìn xuống cô ta, Hải Đường ngồi xồm trên mặt đất thật lâu mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt có hai vệt nước mắt, đôi mắt đỏ hồng: “Anh sắp xếp để tôi gặp anh ấy, tôi đương nhiên sẽ không nhúng tay vào chuyện của anh”

Đôi mày rậm của Thiệu Đình nhíu lại, cân nhắc lợi hại, cuối cùng khẽ gật đầu: “Được, tôi sẽ thu xếp”

Thiệu Đình mở cửa phòng đi ra, Tiểu Bảo chấp tay sau lưng đang tựa lên vách tường, đôi mắt đen nhánh to tròn nhìn chăm chăm vào chiếc khay trên tay hần, thấy trống không thì hào hứng: “Mẹ ăn rồi?”

Thiệu Đình mỉm cười và gật đầu, đi qua xoa đầu con bé: “Mẹ chỉ hơi khó chịu, bây giờ không sao rồi, đừng lo”

Tiểu Bảo đột nhiên đỏ mắt, đưa cánh tay mũm mĩm ra ôm hần: “Bố à, mẹ nhớ bố quá đấy, mỗi khi trời tối mẹ đều xem ảnh bố rồi khóc”

Thiệu Đình xoa cái đầu mềm mại của nó, không nói được gì.

Tiểu Bảo từ từ ngẩng mặt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tay ôm chặt hần: “Bố, hay tối nay bố ở đây với con, với hai mẹ con con?”

Thiệu Đình nhìn ánh mắt chờ mong của con bé, chần chừ mãi không từ chối, cuối cùng vẫn cúi xuống ôm con bé rồi giải thích: “Tối nay bố còn có việc, lần sau bố sẽ về sớm”

Tiểu Bảo buồn xo, cái miệng xinh xắn cứ khép rồi mở, kinh ngạc không tưởng tượng được: “Bố sẽ về ở với mẹ và con chứ?”

Thiệu Đình cười nhưng không nói gì, bế con bé lên: “Con phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ, không được gây sự”

“Con rất ngoan, không bao giờ làm mẹ phải lo, đều là con lo cho mẹ”

Thiệu Đình nhìn đáng vẻ ngoan ngoãn của con bé mà mỉm cười, hôn lên đôi má phúng phính: “Tiểu Bảo rất hiểu chuyện”

Thiệu Đình đi từ trên gác xuống, liếc thấy trong phòng khách có hai người đang ngồi ngay ngắn, Thiệu Lâm Phong cúi đầu xem văn bản, Trang Khiết bên cạnh đang cúi xuống thưởng thức trà.

Nghe thấy tiếng bước chân, hai người đều không hẹn mà cùng ngẩng đầu, Thiệu Lâm Phong thấy Thiệu Đình cuối cùng cũng nở nụ cười: “Còn biết quay về, đúng là không thể không có lương tâm”

Thiệu Đình cười nhạo trong lòng, trên mặt lại bất động thanh sắc, hần bình tĩnh đi đến chỗ bọn họ, ngồi xuống ghế salon đối diện: “Bây giờ nói chuyện mảnh đất kia đi”

Thiệu Lâm Phong đang cười thì dở miệng, ông ta không nghĩ Thiệu Đình quay về là vì mảnh đất kia.

Thiệu Đình rất hài lòng với vẻ mặt này của ông ta, co tay lên chống cằm, hơi liếc về phía người phụ nữ đang nhìn mặt: “Cô Trang hình như cũng rất thích mảnh đất kia, không biết bố định cho ai?”

Nếp nhăn giữa lông mày Trang Khiết uốn càng sâu, ánh mắt cảnh cáo hướng về phía Thiệu Lâm Phong.

Thiệu Lâm Phong ho khan một tiếng, cúi đầu tiếp tục xem hợp đồng, qua loa trả lời: “Đất này thật ra cũng chưa chắc kiếm được tiền, tôi phát hiện ra rất nhiều vấn đề, bà...”

Trang Khiết tròn ngược mắt, siết chặt chén trà: “Thiệu Lâm Phong, ông đã hứa là cho tôi cơ mà!”

Thiệu Lâm Phong không nhìn Trang Khiết, chỉ lật trang hợp đồng rồi nói: “Thiệu Đình muốn xây trường đua ngựa, tôi đã nghe ngóng, trong vài năm tới bên kia sẽ không có hạng mục mới, so với khu dân cư cao cấp của bà thì rõ ràng là thích hợp hơn”

Thiệu Đình hơi nhướng mày nhìn Trang Khiết, cánh tay lười biếng giang ra để lên lưng ghế, nói chậm rãi: “Cảm ơn bố”

Trang Khiết cắn răng, gợn đùng đùng nhìn Thiệu Lâm Phong, Thiệu Lâm Phong gờ kính, tay khẽ vuốt mi tâm: “Tôi sẽ tìm cho bà nơi thích hợp hơn”

“Tôi muốn chỗ này”

Hai người mở to mắt nhìn nhau, Trang Khiết tính mạnh mẽ đương nhiên không biết nhượng bộ, Thiệu Đình thấy nhạt nhẽo, đứng lên khẽ cúi đầu: “Con đi trước, cô Trang đừng bức bối quá, người già thì da dẻ rất quan trọng” *xia xói que đi*

Trang Khiết trừng mắt, Thiệu Lâm Phong bắt đầu nhìn con mình: “Đi thì đi luôn đi”

Thiệu Đình cười cười quay đi, bước từng bước, ánh mắt trong thoáng chốc đã trở nên âm tàn.

Trang Khiết từ biệt thự nhà họ Thiệu đi ra vẫn còn giận dữ tức tối, bà ta kéo áo choàng lại che kín người rồi đi nhanh về bên xe mình, bỗng có ánh đèn xe bật lên chói lòa từ phía xa.

Ánh sáng quá rực rỡ, trong đêm tối càng kích thích ánh mắt, bà ta vô thức giơ tay che mắt, nhưng vẫn không nhìn được biển số xe đối phương.

Phía kia hồi lâu vẫn không có phản ứng, hẳn là đợi bà ta đi qua, Trang Khiết suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định đi về phía chiếc xe việt dã màu đen đó.

Thiệu Đình đang ngồi trong xe, điều này bà ta cũng đã lường trước; Trang Khiết đứng ở cửa xe, cười như không cười, khoanh tay: “Còn chưa đi? Muốn chờ tôi ra rồi khoe khoang?”

Thiệu Đình nhún vai, mở cửa xe đi xuống.

Trang Khiết đề phòng lùi lại một bước, nhìn người con trai cao lớn rắn chắc đi về phía mình, cổ họng căng thẳng: “Cậu... cậu làm gì đấy?”

Thiệu Đình cười, tay lại mở cửa xe: “Cháu có lòng muốn nói chuyện với cô Trang, không biết cô Trang có hứng thú không?”

Trang Khiết càng thêm nghi ngờ nhìn hắn, cẩn thận suy đoán ý của hắn: “Có lòng? Chúng ta vốn vẫn nước giếng không phạm nước sông”

Thiệu Đình tựa lên thân xe, đốt điếu thuốc, phả ra một ngụm rồi mới nói: “Mảnh đất kia tuy bố cháu cho cháu nhưng tài chính có chút vấn đề, nếu cô Trang có hứng thú thì chúng ta cũng có thể nói chuyện”

Trang Khiết cũng không phải đồ ngốc, luôn luôn đề phòng Thiệu Đình: “Cậu mà tốt bụng thế”

Thiệu Đình tỏ ra khó xử: “Cháu cũng chẳng thích liên quan đến cô, nhưng trước mắt không thấy đối tác hợp tác phù hợp, chúng ta chỉ làm theo nhu cầu, người làm ăn, tiền mới là thân nhất”

Trang Khiết đánh giá cậu con trai đứng trước mặt. Thiệu Đình cũng có thể coi là bà ta nhìn cậu lớn lên, tuy mấy năm nay trở nên kỳ cục nhưng cũng không đã động gì ảnh hưởng đến bà ta, hơn nữa khi đó Thiệu Đình còn quá bé, căn bản cũng không biết bà ta và Thiệu Lâm Phong đã làm gì Thiệu gia...

Trang Khiết cúi đầu tính toán, Thiệu Đình lại vờ lơ đãng nói vài câu: “Bố cháu mấy năm gần đây cũng hay cặp kè với mấy tiểu minh tinh, cô Trang đi theo ông nhiều năm như thế mà ông vẫn không cho cô một danh phận, cháu thấy cô nên nghĩ cho bản thân. Đàn ông mà, chơi bời nhưng vẫn ích kỷ, tương lai cái gì của ông ấy rồi cũng cho cháu hết thôi”

Trang Khiết nhớ lại biểu hiện vừa rồi của Thiệu Lâm Phong, lòng thấy lạnh lẽo, lại nhìn Thiệu Đình hồi lâu, cuối cùng đi qua hắn tự vào xe: “Đến quán cà phê dưới công ty tôi, cà phê ở đó cũng không tệ lắm”

Thiệu Đình nheo cặp mắt tối sẫm, khước miệng cười lạnh.

Cố An Ninh cảm thấy rất không bình thường, hôm đó ở cửa nhà hát kịch Thiệu Đình với bà cô trung niên kia rất không bình thường, sao giờ ở công ty dưới kia lại thấy bà ta đến Đình Thụy tìm Thiệu Đình.

“Cô Cố?” – Nhân viên lễ tân đưa túi đồ của cô cho cô, nhìn theo ánh mắt cô, không nhận được nhỏ giọng buồn chuyện: “Giám đốc công ty bất động sản Trang Khiết hình như gần đây có giao dịch với Thiệu tổng, dạo này đến đây thường xuyên”

Cố An Ninh nhìn Trang Khiết mặc bộ sườn xám ren đen, bề ngoài luôn luôn hoàn mỹ không chê vào đâu được, rõ ràng là đàn bà đã hơn năm mươi tuổi nhưng bảo dưỡng rất cẩn thận, nhìn người cũng chỉ như mới hai mươi ba mươi thôi.

Nhân viên lễ tân che miệng nghiêng đầu thì thầm với Cố An Ninh: “Cô đừng nghĩ bà ấy già, phong lưu phết đấy, trên báo tôi nhiều lần thấy ảnh chụp bà ấy với người mẫu nam đi bơi ở Thái Lan, mặc bikini rồi còn này rồi nọ...”

Cô bé bĩu môi, lấy tay so ngực: “Lớn hơn em, trắng hơn em nữa...”

Cố An Ninh bị ánh mắt thèm khát của cô bé chọc cười, ôm túi đi lên gác: “Chắc gì là thật”

Cô bé đảo tròn mắt, gật đầu lia lịa.

Cố An Ninh vào thang máy rồi vẫn còn suy nghĩ, rõ ràng Thiệu Đình nói Trang Khiết phá hoại hôn nhân của bố mẹ hắn, sao lại hợp tác với bà ta?

Chẳng lẽ...

Cố An Ninh bị ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, vội vàng lắc đầu xua đi những suy nghĩ u ám kia, tốt nhất chuyện này của Thiệu Đình cô không nhúng tay vào, quan hệ của họ vừa mới khá hơn một chút, tốt nhất đừng xảy ra vấn đề gì, khó khăn lắm Thiệu Đình mới bình thường được như bây giờ.

Nghĩ vậy, cô không thể không cúi xuống nhìn túi đồ.

Đây là trà an thần cô mua trên mạng, hai ngày trước cô buồn chán nên lượn Taobao ban đêm, thấy bảo có thể chữa mất ngủ, không biết tại sao mình lại muốn mua.

Bây giờ, cô định như thế nào với Thiệu Đình?

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: CHƯƠNG 29

Thật ra thì Thiệu Đình về nhà cũng ổn, có điều gần đây hần quá bận, nhiều hôm xã giao đến khuya mới về, hôm sau Cố An Ninh dậy thì hần đã đến công ty.

Cố An Ninh biết mình ít nhiều cũng có ý nịnh nọt Thiệu Đình, dù thế nào đi nữa, Thiệu Đình vui thì cô cũng ổn. Vừa trấn an bản thân, vừa làm công tác tư tưởng, cô ôm cái hộp đi thẳng lên tầng cao nhất.

Thư ký của Thiệu Đình đã từng gặp Cố An Ninh, trước kia cũng coi như có quan hệ, nhưng đây là lần đầu tiên thấy cô chủ động lên tầng cao nhất, đứng ở cửa phòng làm việc, hơi sững sốt: “Cô Cố”

“Tôi tìm Thiệu Đình, anh ấy có rảnh không?” – Cố An Ninh cảm giác xung quanh rất nhiều người đều ngừng làm việc để nhòm ngó mình, cứ như sinh vật quý hiếm, nghĩ đến mối quan hệ của mình với Thiệu Đình thì cô lại thấy khó xử, cứng nhắc ôm cái hộp đi vào phòng.

Thư ký nhìn về phía phòng họp, gật đầu: “Cô chờ chút”

Lúc này Cố An Ninh mới khẽ thở ra, để anh ta đi. Cúi đầu nhìn mũi giày múa của mình, cố gắng hít sâu, cố gắng lờ đi những lời bàn tán xôn xao quanh mình.

Thiệu Đình đi ra ngoài, trong lúc đóng cửa Cố An Ninh liếc thấy Trang Khiết đang lơ đãng dựa vào bàn làm việc, đàn bà đã gần ấy tuổi rồi mà còn làm động tác này, thật là... Nội tâm cô rét lạnh, Thiệu Đình đi đến rồi mà thái độ vẫn chưa điều chỉnh.

Thiệu Đình đưa tay vuốt ve mặt cô, ngón tay thuận thế lướt qua vai, rơi xuống hông: “Sao lại có thời gian lên đây, về văn phòng của anh đi”

Cố An Ninh không nhúc nhích, đưa cái hộp trong tay cho hần: “Cái này anh cầm về văn phòng uống đi, nghe nói hiệu quả rất tốt”

Thiệu Đình nghe vậy thì cánh tay dờ ra, Cố An Ninh ngại ngần đẩy món đồ vào ngực hần: “Anh bận, em đi trước”

Tay lại bị bắt được, thân thể cũng không thể nhúc nhích, Cố An Ninh quay lưng đi nhắm mắt lại, quay lại quả nhiên đôi con mắt đen thẫm đang nhìn mình chăm chú: “Cùng đi ăn đi, gần đây bận quá không gặp em”

Thiệu Đình nói đi ăn hoàn toàn không có ý hỏi cô, mà cô thì cũng không nghĩ trong lúc đi ăn còn có thêm một người.

Ngồi trong nhà hàng Tây dưới công ty, ánh nắng mùa đông rực rỡ chiếu qua các cửa sổ lớn, rọi lên người, Cố An Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ thất thần.

Ngồi với Trang Khiết và Thiệu Đình cô nghe chả hiểu gì, đối với chuyện thương trường cô không quan tâm, chỉ có thể yên lặng tự mình giết thời gian.

Nhìn ra ngoài rộng lớn, buổi sáng thứ sáu dòng người vẫn rất tấp nập.

“Nghĩ gì thế?” – Giọng nam trầm thấp, dường như rất vui vẻ.

Cố An Ninh ngừng nhìn ra ngoài cửa sổ, lại phát hiện Thiệu Đình và Trang Khiết không hẹn mà cùng nhìn cô, đặc biệt là Trang Khiết với cái nhìn rất sâu xa. Cô nấp máy môi, lắc đầu: “Không có gì, ngắm cảnh thôi”

“Mỗi ngày đi làm còn chưa sao” – Trang Khiết cúi xuống, môi son nhấp rượu, khoe miệng ẩn hiện nụ cười – “Nhưng quả thật Thụy Đình càng ngày

càng náo nhiệt, lúc trước Thiệu Đình xây dựng Trung tâm thương mại Thụy Đình, bọn tôi cũng không hy vọng gì nhiều”

“Thiệu Đình, tầm nhìn tốt” – Bà ta hướng về hấn nâng chén, rõ ràng là cả người thẳng tắp, có điều Cố An Ninh lại cảm tưởng toàn thân bà ta đang uốn éo, đường cong dưới lớp sườn xám bó sát đều đang cuộn sóng phập phồng.

Nghĩ đến quan hệ của bà ta với Thiệu Lâm Phong, thế mà bà ta còn cư xử như thế với Thiệu Đình, Cố An Ninh thấy ăn mất hết cả ngon.

Thiệu Đình chỉ nhàn nhạt cười: “Cô Trang tin tưởng cháu là tốt rồi”

“Bây giờ chúng ta đang cùng thuyền, không tin cháu thì tin ai?” – Trang Khiết cố ý nhấn mạnh chữ “thuyền”, Cố An Ninh nghe không thoải mái, cơ mà Thiệu Đình không có phản ứng, cứ như hoàn toàn không nghe thấy gì.

Hấn cúi đầu cắt tăng thịt bò, nhẹ nhàng nói: “Ai cũng được lợi, cô có tiền, cháu có, cô Trang, hợp tác vui vẻ”

Hai người chạm cốc, Thiệu Đình cười khoe miệng rất sâu.

Cố An Ninh phát hiện mình căn bản không thể nói gì, quyết định tập trung ăn uống, càng ngày cô càng không hiểu hai người kia, trước kia không phải đối chọi gay gắt sao? Lúc này lại ngồi chung bàn ăn vui vẻ.

Ấn tượng đầu tiên của cô về Trang Khiết chính là đoá mầu đơn cao quý lãnh diễm, đến lúc ngồi cùng nhau mới phát hiện ra bà ta nói rất nhiều, bà ta với Thiệu Đình nói cứ như không bao giờ hết chủ đề.

Cô thật sự bó tay, ngoài bị Thiệu Đình ép buộc cầm tay trái để lên đầu gối hấn, còn lại chẳng khác gì người vô hình.

Ăn xong Trang Khiết về, Thiệu Đình tự mình đưa bà ta ra tận xe, Cố An Ninh nhìn qua cửa sổ sát đất trong suốt mà ghen hòng trần trối.

Thiệu Đình quay lại bàn ăn, nụ cười thậm chí còn rực rỡ hơn, hấn cứ im lặng ngồi đối diện Cố An Ninh, mỉm cười nhìn cô.

Cố An Ninh bị nhìn thì da đầu run lên: “Làm gì vậy?”

“Em mất hứng à?” – Mất hấn toát lên vẻ ranh mãnh, đôi môi hơi nhếch lên.

Cố An Ninh không dám lườm hấn, chỉ uống ngụm nước lọc để bình tĩnh lại, sau đó nghiêm túc trả lời: “Tại sao lại mất hứng, em đang rất thoải mái”

Thiệu Đình cười không nói, ra vẻ hiểu rõ.

Cố An Ninh trước giờ cũng không phải người lý trí, bị ánh mắt chăm chú của hấn soi đến đầu hàng: “Em chỉ ngạc nhiên là vì sao tự nhiên anh và bà ta lại thân thiện như thế, vì là người làm ăn cùng có lợi ích chung sao?”

Thiệu Đình không nói lời nào, vuốt ve tóc cô: “Em mua cho anh cái kia, chỉ cho anh dùng như thế nào đi?”

Còn dùng thế nào nữa, trà an thần thì pha nước rồi uống chứ sao?

Cố An Ninh chưa kịp nói gì thì Thiệu Đình đã nắm vai cô nhắc lên: “Bây giờ nghỉ trưa, công ty không có người, em theo giúp anh ngủ”

“...” – Hấn là trẻ lên ba à?

Thiệu Đình có thói quen ngủ trưa hàng ngày, trước kia Cố An Ninh đã biết, thỉnh thoảng hấn cũng sẽ gọi điện thoại “triệu tập” cô, nhưng Thiệu Đình cũng cố gắng khắc chế, đến giờ cũng không giờ trò trên văn phòng.

Nhưng ai nói cho cô biết người này hôm nay làm sao đấy?

Cố An Ninh bị hấn hôn đến thất điên bát đảo, vội vàng vươn tay chống lên lồng ngực rắn chắc của hấn: “Không phải nói ngủ trưa à? Tẹo nữa là vào giờ làm rồi”

“Anh là ông chủ” – Hấn cắn vành tai cô, nghiêm trang nói, còn làm mấy hành vi không đứng đắn.

Cố An Ninh bị hấn trêu chọc không chịu được; hấn siết chặt cô, giữ chặt eo cô xoa xoa từ phía sau, nắm chặt cằm xoay đầu cô lại nhưng lại chỉ thờ hấn hên bên tai cô. Thanh âm kia như có ma lực, dường như có thể cảm thấy được hấn có bao nhiêu tập trung.

Hấn giờ rất dịu dàng, không hề giống kẻ nhiều thủ đoạn như mọi khi.

Cố An Ninh không biết như thế nào, lúc kết thúc nằm trên giường nhìn trần nhà ngẩn ngơ, hấn lại ôm cô đặt lên vai nụ hôn ướt át: “Người em thơm quá”

Cố An Ninh không trả lời, toàn thân đều mềm nhũn vô lực.

Thiệu Đình ôm chặt cô vào lòng, nhỏ giọng nói: “Anh thích thấy em quan tâm anh, cũng thích em vì anh lo lắng không yên, càng thích thời điểm ** trong mắt trong lòng em chỉ có anh” *Vâng, ** = xxx ah*

Cố An Ninh bị lời nói của hắn làm cho đỏ mặt, người đàn ông này lúc nào cũng tỏ lộ thẳng thắn, làm cô muốn mắng cũng không mắng nổi.

Thiệu Đình nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt thâm sâu tràn ngập tình cảm: “An Ninh, em như bây giờ rất tuyệt, anh cam tâm tình nguyện tin những điều này là sự thật”

Cố An Ninh chăm chú nhìn hai mắt hắn, đột nhiên không biết nói gì, đưa tay kéo chần cao hơn thất lưng: “Em hơi mệt”

Thiệu Đình cũng không để ý chuyện cô trốn tránh, bọn họ bây giờ rất tốt, hắn sẽ không ép cô.

Cố An Ninh nằm trong lòng Thiệu Đình, đợi đến khi hắn ngủ rồi mới từ từ mở mắt ra; nội tâm cô giờ rất hỗn loạn, dường như cảm thấy được sắp có tai nạn gì đó xảy ra vậy.

Ngủ không được, dứt khoát dậy chơi điện thoại, nếu đi thì Thiệu Đình dậy không thấy đâu lại đi tìm cô thì phiền.

Thiệu Đình ngủ rất sâu, có lẽ do gần đây làm việc quá nhiều, Cố An Ninh lặng lẽ đẩy cánh tay của hắn ra, chống tay ngồi dậy. Khi lấy điện thoại cô làm rơi tập văn bản trên bàn, sợ hết hồn vội vã với ra giữ lại.

Thiệu Đình quả nhiên hơi nhăn mặt, sau đó dần dần giãn ra.

Cố An Ninh thở dài, xếp lại tập văn bản, ánh mắt vẫn còn hơi choáng váng. . .

Thiệu Đình làm việc và nghỉ ngơi rất đúng giờ, nửa tiếng sau tự tỉnh, không cần Cố An Ninh gọi dậy.

Hắn chống tay nhìn cô một lúc, thấy cô mãi chơi không thèm nhìn mình thì đưa tay vịn về mũi cô nghịch ngợm. Cố An Ninh đang tập trung chơi thì bị hắn quấy rầy, mất mạng ngay, giận dữ: “Hôm nay em chơi mãi mới đạt kỷ lục cao như thế đấy”

Thiệu Đình liếc qua, cầm lấy điện thoại của cô: “Để anh đạt kỷ lục mới cho em”

Cố An Ninh không nói gì, nghiêng đầu sang chỗ khác, bắt đầu mặc quần áo rồi lại bị người sau lưng kéo vào trong lòng. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, nhẹ nhàng nói: “Như thế thì thành của anh rồi còn đâu”

“Em là của anh, anh thay em đạt kỷ lục cao nhất có gì không đúng, của anh chính là của em” – Thiệu Đình nói, ngón tay lướt rất nhanh trên màn hình, đầu dựa vào hõm cổ trắng muốt của cô.

Điều hòa rất mát, hai người vẫn dựa vào nhau nhưng có thể cảm thấy được nhiệt độ cơ thể càng lúc càng tăng. Thiệu Đình cứ như cái gì cũng là sở trường, loại trò chơi nhỏ nhặt này chẳng làm khó được hắn. Cố An Ninh nhìn tên mình một phát nhảy lên số 1 mà ai oán. . . một tí cảm giác thành tựu cũng không cảm nhận được.

Người đàn ông phía sau lưng lại rất có cảm giác thành tựu, một tay còn cầm điện thoại, một tay bóp chặt bờ vai cô, cúi xuống cắn mạnh má cô một cái: “Rất đơn giản”

Cố An Ninh quay đầu liếc hắn một cái, Thiệu Đình ý thức được mình nói sai: “À, thật ra cũng đòi hỏi chút kỹ thuật, từ nay về sau mỗi ngày anh sẽ giúp em chơi, vẫn là thành tích của em”

Cố An Ninh nhướn mày, muốn cắn cho hắn một phát.

Mấy tháng sau, Cố An Ninh đang học làm bánh trong bếp với quản gia, trên TV đưa tin chiều, chợt nghe thấy giọng nam quen thuộc, quản gia phản ứng nhanh nhất: “Là tiên sinh, tiên sinh lại bị phỏng vấn”

Cố An Ninh giờ bao tay quay đầu lại, người đang được phỏng vấn trên TV quả nhiên là Thiệu Đình, có điều xung quanh rất hỗn loạn, sau lưng có cả xe cấp cứu và xe cứu hỏa; Cố An Ninh nhảy dựng lên, vội tháo bao tay chạy ra phòng khách

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: CHƯƠNG 30

“Thiệu tiên sinh, sự cố Trang tổng nhảy lầu lần này có phải là tự sát như cảnh sát công bố hay không, có phải vì lần này Trang tổng đầu tư sai lầm nên không thể trả nổi các khoản vay?”

Phóng viên hỏi không ngừng, Thiệu Đình lại trầm ổn tỉnh táo, nhưng cổ áo vẫn hơi lệch đi, mái tóc đen dày dẫm mồ hôi: “Xin lỗi, tôi và Trang tổng chỉ có quan hệ hợp tác, chuyện về bà ấy tôi rất tiếc nhưng thực sự là chuyện nhảy lầu tôi không rõ lắm”

“Tại sao Trang tổng lại phải chạy đến tầng thượng công ty ngai tự sát? Trong quá trình hợp tác có vấn đề gì sao?”

Các vấn đề phóng viên đưa ra càng lúc càng khó trả lời, Cố An Ninh rất lo lắng nắm chặt bao tay, chăm chú nhìn người đàn ông trên màn hình TV.

Đôi mắt hần sắc bén tựa như sao sáng trong màn đêm, sáng ngời lại sâu thẳm, đáng vẻ vô cùng nho nhã: “Lần đầu tư sai lầm này không chỉ Trang tổng ôm nợ mà tôi cũng vì mảnh đất này tham gia góp nửa vốn, cũng không đạt được lợi ích nào”

Phóng viên còn muốn hỏi thêm, Trì Phi cao lớn đã xuất hiện chắn màn ảnh, hần mở đường cho Thiệu Đình đi ra ngoài, gương mặt cứng nhắc không biểu cảm “Xin nhường đường, Thiệu tiên sinh cần nghỉ ngơi, có gì sẽ trả lời sau”

Các phóng viên chụp ảnh liên tục đến tận khi Thiệu Đình vào xe, TV mới chuyển sang hình ảnh nữ phát thanh viên.

Người này mặc bộ đồ công sở màu đen, rất phù hợp với hoàn cảnh đang nhắc đến: “Cảnh sát đã xác nhận chuyện nữ sĩ Trang Khiết nhảy lầu lần này không có dấu vết bị giết, mà nữ sĩ Trang Khiết chọn Trung tâm Thương mại Đình Thụy là vì lúc trước có hợp tác với Thiệu Đình tiên sinh của công ty Quốc tế Đình Thụy về mảng đầu tư làng du lịch, cuối cùng vì chính phủ thu hồi mảnh đất kia, đầu tư không thu lời còn nợ nần, lòng sinh oán hận. Nữ sĩ Trang Khiết còn mang theo xăng muốn dội lên Thiệu Đình tiên sinh để đồng quy vu tận. Tin tức sẽ được cập nhật thêm. . .”

Đến tận khi tin tức kết thúc, Cố An Ninh vẫn chưa hoàn hồn. Quân gia đứng sau lưng nàng trầm thấp cảm than một câu: “Tiên sinh đúng là không may mắn, lại đầu tư thất bại”

Cố An Ninh im lặng nghe, đeo lại bao tay, quân gia thấy cô đi vào bếp thì không nhận được nhắc nhở: “Tiên sinh chắc đang vội trở về, hay là cô Cố chuẩn bị nước tắm cho ngài đi?”

Cố An Ninh nhớ lại gương mặt Trang Khiết, tự nhiên cảm thấy chán ghét, dù sao cũng là một mạng người sống.

Cô cố gắng giữ cho tay mình không run rẩy, từ từ quay lại nhìn quân gia: “Tôi nghĩ Thiệu Đình không cần nước ấm, mà là rượu mạnh”

Quân gia nhàu mày nhìn cô nghi hoặc, vẻ mặt khó có thể lý giải, đại khái vẫn nghĩ cô là quái nhân nên không hỏi lại.

Cố An Ninh chuyên tâm trang trí hoa quả lên bánh ngọt; rất nhanh có tiếng bước chân từ phía cửa lớn, sau đó Thiệu Đình và Trì Phi cùng nhau vào.

Cố An Ninh không quay đầu lại, chỉ nghe quân gia cung kính hỏi thăm: “Tiên sinh có muốn tắm trước không?”

Quả nhiên giọng nói chìm liềm ôn trọng quen thuộc của Thiệu Đình vang lên: “Đưa chai rượu cho tôi”

Quân gia hơi bất ngờ, Cố An Ninh chỉ nhếch miệng cười, tiếp theo tiếng bước chân trầm ổn tiến lại càng lúc càng gần.

Hắn ôm lấy cô, người toàn mùi xăng, có điều tâm tình có vẻ không u uất như trên TV, ngược lại còn có chút hứng thú: “Sao lại học làm bánh thế?”

Cố An Ninh chỉ quay đầu liếc hần một cái, đôi mắt ngập tràn sự dịu dàng vui vẻ, trong suốt như biển sâu, nhưng mà không thể thăm dò nhiều hơn.

Cô nhắm mắt lại, nói nhỏ: “Sắp đến sinh nhật bố em rồi, em làm xong thì anh đưa cho ông hộ em”

Nghe vậy, bàn tay trên lưng Cố An Ninh của Thiệu Đình nắm chặt lại, hần cũng không trả lời ngay, chỉ đưa ngón tay dính kem của cô lên miệng nhắm nháp. Hắn mút ngón tay cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng quấn quanh, lúc này mới nhân dịp trả lời: “Quá ngọt, không tốt cho người nhiều tuổi”

Hắn nói xong cũng quay người đi, Trì Phi đứng cách cô vài bước mỉm cười thông cảm, Cố An Ninh khó chịu xoay đi. Cô rất muốn hỏi Thiệu Đình, hỏi vì sao hần đã có thông cáo thu hồi đất của chính phủ trong văn phòng nhưng vẫn giật dây Trang Khiết hợp tác, cô đã từng nghi ngờ nhưng không hề nghĩ hậu quả lại nghiêm trọng như vậy, nghiêm trọng đến mức Trang Khiết đánh đổi cả mạng sống của mình.

Toàn thân máu như đông cứng lại, nội tâm bị đè nén kinh khủng, có lẽ thời gian này cô sống quá yên ổn nên đã quên mất bản tính của Thiệu Đình.

“Đang suy nghĩ gì?” – Sau lưng bỗng vang lên giọng hần, Cố An Ninh run rẩy, từ từ quay đầu lại.

Thiệu Đình tay vẫn đang cầm chén rượu, ánh mắt thâm thúy đánh giá cô, cô không muốn bị hần phát hiện ra sự khác thường nhưng không thể che giấu được: “Không có gì, thấy hơi lạnh”

Thiệu Đình đi thẳng về phía cô, gờ tay sờ trán: “Nhiệt độ điều hòa quá thấp? Người mát thế cơ mà”

Cố An Ninh nhìn hần nhần nhó bảo quản gia đi chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên, tay xoa xoa mặt cô, đến khi gương mặt cô đỏ bừng lên mới cười vui vẻ: “Em là nữ chủ nhân nhà này, có quyền sai bảo bọn họ làm việc”

Ý cười ở đáy mắt hần không phải là giả, sự quan tâm này cũng không phải là giả, chỉ là...

Cố An Ninh nhẹ gật đầu, cảm giác lòng mình nặng ngàn cân, không thể suy nghĩ thông suốt.

Thiệu Đình đứng sau cô dường như suy nghĩ gì đó, híp híp mắt, chậm rãi ra ngoài.

Tri Phi ở lại ăn cơm, trong bữa ăn luôn thảo luận với Thiệu Đình chuyện công ty, Cố An Ninh mặc dù hầu hết là không hiểu nhưng cũng cố gắng thử lắng nghe.

Lần này Thiệu Đình thiệt hại tiền, hơn nữa còn là thiệt hại rất nhiều, Tri Phi ra sức tư vấn, nghe nói ảnh hưởng lên công ty rất lớn, xử lý không tốt sẽ khó ngồi yên ổn.

Cố An Ninh bắt đầu thấy mù mịt, chẳng nhẽ mình nghĩ sai rồi? Thiệu Đình không đến nỗi là người giết địch tám trăm tự tổn ba nghìn.

Thiệu Đình lơ đãng nhìn cô một cái, vẫn còn để ý đưa cô đĩa rau: “Hôm nay cứ nhấp nhồm, có chuyện gì?”

Cố An Ninh muốn nói lại thôi, ngại Tri Phi ở đây nên không nói gì hết.

Tri Phi nhìn cô hồi lâu, cười khê: “Chúng ta cứ nói chuyện này, chị dâu thấy nhàm chán”

Thiệu Đình phụ họa gật đầu: “Đối với mấy chuyện này cô ấy không có hứng thú, đổi chủ đề”

Tri Phi phối hợp nói sang chuyện khác, Thiệu Đình cũng cười nhạt đáp lại, hai người kẻ xướng người họa tạo không khí rất hòa hợp, chỉ có Cố An Ninh vẫn không thoải mái, cứ cúi đầu rầu rĩ ăn cơm, vì vậy không lưu ý đến ánh mắt không bình thường của hai người kia nhìn nhau.

Sau khi ăn xong, Cố An Ninh về phòng thì phát hiện ra quần gia vừa đem quần áo đi giặt, Thiệu Đình và Tri Phi ngồi lại ở phòng khách để bàn chuyện tiền nong của công ty.

Cô nhìn quần áo thì tự nhiên phát hiện ra một cái hộp đựng đồ, trước kia chưa từng thấy, cô hiếm khi đến phòng ngủ Thiệu Đình nhưng vì gần đây nịnh nọt hần nên mới giúp hần thu dọn quần áo.

Cái hộp kia nhìn qua có vẻ rất được quý trọng, cô cũng không định đụng vào nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại hiếu kỳ lấy xuống xem.

Những thứ trong hộp làm cô cực kỳ kinh ngạc, tất cả đều là ảnh của cô, chất cao thành đồng trong hộp. Có những bức cô cũng không nhớ là khi nào, có thể nhìn ra bóng lưng cô và Bạch Thuật Bắc rời đi, mỗi lần Thiệu Đình đều lái xe đưa cô đến gặp Bạch Thuật Bắc, nếu như Bạch Thuật Bắc có việc không tới hần cũng sẽ chờ cùng cô đến lúc anh tới. Cố An Ninh xem lại toàn bộ ảnh chụp, hình ảnh Bạch Thuật Bắc bị xóa hoàn toàn, chỉ còn lại bóng lưng cô, tựa như có thể cảm nhận được tâm tình chua xót của người chụp những bức ảnh này.

Cố An Ninh ngồi bên giường, nhìn cả giường toàn ảnh mà thất thần, Thiệu Đình từ đầu đến đuôi là người xấu, cô cũng chẳng khác gì...

“Từ này về sau diễn mấy trò này đừng có tìm tòi, lại còn là lừa gạt con thỏ nhỏ cho mày, quá nghiệp chương” – Tri Phi hung hăng rít thuốc, nhìn Thiệu Đình mặt mũi lầm lì – “Mày chắc chắn cô ấy xem tập văn bản rồi?”

Thiệu Đình ngồi trên ghế salon suy nghĩ gì đó, nghe vậy mới ngược mắt lên: “Lúc ấy tao chủ quan, lại là để đầu giường, chắc cô ấy sẽ thấy”

Tri Phi nhăn mũi khinh thường: “Mày cũng có lúc chủ quan cơ đấy”

Thiệu Đình nhớ lại mình vì Cố An Ninh mua hộp trà an thần trên mạng cho mình mà loạn cả lên, không khỏi buồn cười: “Tao cũng là người thường”

“Bình thường? Bình thường sẽ nghĩ ra loại chiêu trò này để đối phó với đàn bà con gái?” – Tri Phi thờ dãi, phát tay – “Lần cuối cùng đấy, mày muốn làm gì với cô ấy là việc của mày, đừng có lại tìm tòi”

Thiệu Đình ngoài ý muốn nhủ mày: “Lương thiện vậy à, trước kia sao tao không biết”

Tri Phi ghen lời hết nói nổi, đành quay lại chuyện chính: “Bố mày bên kia có vẻ không dễ giải quyết, Trang Khiết dù sao cũng theo ông ta đã nhiều năm, ông ta nghĩ cẩn thận sẽ nhận ra. Thân phận của mày dù sao cũng sẽ không bị lộ, mày vẫn còn đại ca giúp làm xét nghiệm cha con, có điều mày đảm bảo ông ta sẽ bỏ qua cho mày à?”

Thiệu Đình thần nhiên gồi lên cánh tay: “Ông ta không có lương tâm, tao lại là thằng con duy nhất, giờ ông ta già rồi, đã không còn dã tâm lớn như trước, nếu không phải vì mẹ đàn bà này ở bên cạnh xúi bẩy, ông ta đã để lại vị trí cho anh tao, ông ta và người đàn bà này cũng tình cảm quá đi chứ?”

Tri Phi đương nhiên biết rõ chuyện đàn ông gặp dịp thì chơi, Thiệu Lâm Phong còn không dứt chẳng phải vì tiền bạc và địa vị của Trang Khiết có thể giúp ông ta?

“Đã xử lý xong hết à? Phía cảnh sát...”

Thiệu Đình lộ ra nụ cười tính trước: “Tuy bên ngân hàng là tao liên hệ, nhưng chuyện Trang Khiết chết không liên hệ trực tiếp đến tao, cảnh sát cũng chẳng làm gì được”

Tri Phi lắc đầu: “Vận may của mày sẽ không luôn tốt như thế đâu”

Thiệu Đình không trả lời, Tri Phi nhún vai coi như cho qua, nói sang chuyện khác: “Cố An Ninh sẽ tin à? Cô ấy không phải đồ ngốc”

Ánh mắt Thiệu Đình hướng về phía cửa, khóe môi hơi động đậy: “Cái chính là cô ấy lương thiện”

Cố An Ninh thật sự rất lương thiện, cho nên cô bắt đầu khó xử, thậm chí bắt đầu hoài nghi mọi thứ mình đã thấy. Ảnh chụp trước mắt làm cô không thể không nhớ lại những kỷ niệm trong quá khứ, bị lẫn lộn cảm giác về Thiệu Đình của quá khứ.

Cô hoàn toàn rối loạn, Thiệu Đình vào lúc nào cũng không biết. Người đàn ông ôm nàng từ phía sau, lồng ngực rắn chắc đỡ lấy lưng mỏng eo gầy.

“Tri Phi về rồi?”

“Ừ”

Hai người im lặng dựa sát vào nhau, Thiệu Đình xoay cô quay lại, tay vuốt vuốt mái tóc dài: “Nếu em không vui, anh muốn biết nguyên nhân”

Cố An Ninh cũng không muốn nghĩ kỹ, ngẩng đầu nhìn con người đen chìm sâu của hắc, đơn giản đem nghi ngờ trong lòng thổ lộ hết ra: “Anh đã biết mảnh đất kia có vấn đề? Có ý dẫn cô Trang vào bẫy?”

“Nửa đúng, nửa không đúng”

Cố An Ninh nhướn mày, Thiệu Đình nghiêm túc trả lời: “Anh biết rõ mảnh đất kia có vấn đề, nhưng đó là về sau, khi đó bọn anh đã lo xong giấy tờ và vốn cũng đã rót vào. Anh hận Trang Khiết cũng không đến nỗi kéo mình theo.”

Cố An Ninh cảm thấy có phần không đúng, Thiệu Đình lại nói: “Em biết anh là người làm ăn, không làm chuyện lỗ vốn, anh muốn Trang Khiết chết thì có trăm ngàn cách, sao lại làm trò không có lợi lộc gì”

Cố An Ninh nghĩ đến tính Thiệu Đình, quả thực không giống, vẫn còn bán tín bán nghi: “Cái chết của bà ấy thực sự không liên can đến anh?”

“Em thấy tiếc cho bà ta, hay lo anh làm trái pháp luật?” – Thiệu Đình đan mười ngón tay vào tay cô, ánh mắt không hề dời khỏi gương mặt cô.

Cố An Ninh con người đen co rút nhanh, yết hầu hơi khô sấp: “Em chỉ không muốn anh đi nhầm”

Thiệu Đình bình tĩnh nhìn cô, lúc sau đưa tay giữ gáy kéo cô vào lòng, cúi đầu mút chặt đôi môi cô: “Mặc kệ em giải thích như thế nào thì cũng coi như là quan tâm đến anh, An Ninh, thành thật càng đáng yêu hơn”

Cố An Ninh gò má hơi nóng lại không có cơ hội cãi lại, môi lưỡi đã hoàn toàn bị hắc ngậm lấy.

Thiệu Đình nhìn hàng mi rũ xuống của cô thật cẩn thận, ôm chặt cô vào lòng, chặt đến độ như muốn hòa vào làm một.

Hắc thật sự đã chọn cách mạo hiểm nhất, chính là một mũi tên trúng hai con chim, cô gái kia không phải ngày càng quan tâm đến hắc sao? Còn vì hắc mà lo lắng nữa...

Hơn nữa, cô phải cam tâm tình nguyện mới được.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: CHƯƠNG 31

“Mặc kệ em giải thích như thế nào thì cũng coi như là quan tâm đến anh, An Ninh, thành thật càng đáng yêu hơn...” – Trong giấc mơ giọng nói trầm thấp của hắc cứ vang lên không xua đi được, sau đó tất cả cứ loạn hết cả, phát triển theo hướng lời nói của hắc.

Cố An Ninh bình tĩnh trong đêm tối, nhìn trần nhà tối đen mà ngẩn người.

Cô nhớ rõ trước kia có người từng nói, nói dối nhiều sẽ tin vào lời nói đó, như vậy lừa người nhiều lần có phải cũng sẽ biến thành sự thật? Lại tiến thêm một bước trong mối quan hệ với Thiệu Đình, Cố An Ninh cảm thấy đây là chuyện đáng sợ nhất.

Đêm mùa đông rất lạnh, không khí ẩm thấp đặc trưng của miền Nam; cô thấy cổ họng khô rát, cố gắng quên đi cảnh ngán trong giấc mơ, rời giường choàng áo khoác ngoài đi xuống bếp rót nước uống.

Đi xuống nhà phải đi qua thư phòng của Thiệu Đình, trong phòng đèn vẫn sáng, Cố An Ninh đi đến cửa thư phòng thì dừng lại một chút; người đàn ông ngồi ở bàn làm việc đang gọi điện thoại, vẻ mặt rất nặng nề.

“Bố, việc này con có thể giải thích, bố phải tỉnh táo đã”

Cố An Ninh nhớ tới quan hệ của Thiệu Lâm Phong và Trang Khiết, Trang Khiết gặp chuyện không may thì Thiệu Lâm Phong cũng không bỏ qua, có điều không ngờ vì chuyện này mà giận lấy sang Thiệu Đình.

Giọng Thiệu Đình rất nhỏ nhưng trong đêm yên tĩnh lại vang lên rõ ràng: “Bố cho con, nhưng con không có nhiều tiền như thế, kéo cô Trang hợp tác là chuyện bất đắc dĩ, con chỉ không nghĩ cô Trang lại liều lĩnh như thế... Sớm biết đã không làm, thiệt cả vào mình...”

Thiệu Đình nói xong thì trong phòng chỉ còn một khoảng im ắng, Cố An Ninh nhìn hần hẩn mày càng lúc càng sâu, có thể nhận ra hần đang nén giận.

“Đình Thụy hiện tại cũng khó giữ, con không có ý xin bố giúp đỡ...”

“Con có thể tự lo, không cần bố giúp, bố cứ lo hậu sự cho cô Trang đi”

Điện thoại vẫn chưa cúp, nói chung là Thiệu Lâm Phong đang thuyết giáo, Cố An Ninh cũng đi xuống nhà, tâm tình càng lúc càng như đóng lên rồi tung.

Xem ra Thiệu Đình không nói điều, hần chỉ là hợp tác làm ăn với Trang Khiết, có lẽ cô thực sự suy nghĩ nhiều rồi. Hơn nữa, xem ra Thiệu Đình cũng gặp phải rắc rối không nhỏ.

Thiệu Lâm Phong sẽ giúp hần chứ?

Ánh mắt Thiệu Đình thăm dò bóng hình ngoài cửa từ từ biến mất, con mắt sắc bén càng thêm thâm thúy. Khởi đầu và quá trình của hần và Cố An Ninh quá tệ, cô luôn ở trên cao, luôn luôn thụ động, chỉ cần hần hành động bản năng một chút là cô sẽ kháng cự theo phản xạ, chỉ có hần chủ động ra chiêu thì may ra...

Cố An Ninh lên giường thì không buồn ngủ nữa, hình ảnh Thiệu Đình chịu đựng cứ xuất hiện qua lại trong đầu cô, càng cố rũ bỏ càng xuất hiện nhiều.

Hậu quả của việc mất ngủ cả đêm chính là sáng hôm sau cô không thể đi dạy được. Cố An Ninh cũng bí mật mời vài vũ đạo viên đã tốt nghiệp về dạy cho bọn trẻ, nghỉ ngơi 1 ngày cũng không ảnh hưởng.

Thiệu Đình hôm nay cũng không về công ty, có lẽ do tối qua ngủ muộn, quá mười một giờ trưa vẫn chưa rời giường; Cố An Ninh đang tưới cây trên tầng thượng thì chuông cửa vang lên.

Quản gia mở cửa, người tới làm cô hơi giật mình; Thiệu Lâm Phong đứng thẳng trước cửa, nhìn cô quen thói cao giọng: “Thiệu Đình?”

Cố An Ninh vẫn quen lễ phép cúi xuống: “Anh ấy vẫn đang nghỉ ngơi, để cháu đi gọi”

Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của cô đi lên tầng, Thiệu Lâm Phong hừ lạnh một tiếng: “Đến lúc nào rồi còn ngủ được, càng ngày càng không có chí khí, trầm mê nữ sắc”

Cố An Ninh giả vờ không hiểu ý ông ta, lên tầng gọi Thiệu Đình dậy; Thiệu Đình nghe bảo Thiệu Lâm Phong đến thì chẳng buồn phản ứng, thò tay kéo cô vào trong chăn, xoay người đè lên: “Sớm biết hôm nay em không đi thì chẳng cần nhịn khổ cực thế. Bé ngoan, cởi ra anh hôn chút”

Hần lam động tác định găm ngực, Cố An Ninh xấu hổ, vội vàng ngăn lại: “Bố anh dưới nhà”

Thiệu Đình không nói gì, chỉ nhìn cô, Cố An Ninh không nhịn được, mấp máy môi hỏi: “Anh lại cãi nhau với bố à?”

Thiệu Đình trầm mặc vài giây, nằm lại lên giường, gối tay nhắm mắt dưỡng thần: “Nói chung là lại vì chuyện Trang Khiết nên đến hỏi tội đây”

Cố An Ninh cảm thấy thương cảm cho Thiệu Đình, rõ ràng là bố ruột, thế mà lại có thái độ này với con mình, hơn nữa Thiệu Đình bây giờ cũng gặp không ít rắc rối...

Thiệu Đình chậm chậm mở mắt ra, lọt vào mắt hần là bộ dạng thương xuân buồn thu của Cố An Ninh; hần nhìn không được cười thành tiếng: “Thấy anh đáng thương à? An Ninh, em có biết khi nào thì bắt đầu yêu một người không? Là từ khi để ý đến cảm nhận của người đó, em bây giờ...”

Hần áp sát cô, khàn khàn nỉ non: “Rất nguy hiểm...”

Cố An Ninh cũng ý thức được thái độ của mình gần đây rất nguy hiểm, vốn chỉ định cố gắng nịnh bợ Thiệu Đình để sống dễ dàng hơn, nhưng trước mắt quan hệ của hai người vẫn có gì đó bất thường.

Thiệu Đình biết rõ tất cả chỉ là giả dối nhưng vẫn rất hưởng thụ sự “quan tâm” của cô, hơn nữa Bạch Thuật Bắc cũng đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của bọn họ, hẳn càng lúc càng “bình thường”, thậm chí còn dung túng và chiều chuộng cô vô cùng.

Cố An Ninh thấy hẳn tự cho là hiểu cô, lý trí lên tiếng phản bác, nhưng những lời này cứ như ma chú vẫn vít mãi trong lòng cô.

Nhìn tấm lưng rắn chắc của hắn quay về phía mình, cô từ từ quay đầu, bàn tay giấu trong chăn càng lúc càng nắm chặt: không phải như thế, chỉ là vì cô muốn tự bảo vệ bản thân, Thiệu Đình đang cố ý mê hoặc cô! Đúng, chính là vậy!

Cố An Ninh không xuống nhà nhưng cũng nghe được tiếng cài và đứt quãng, hơi khó nghe nhưng rồi cũng kết thúc, tiếng đóng cửa vang lên rầm một cái.

Có tiếng bước chân thông thả ngoài cửa, nhưng không hướng vào phòng của cô mà la về thư phòng. Thiệu Đình không ăn cả cơm trưa, thực sự rất bận rộn.

Cố An Ninh ngồi một mình ở phòng ăn, nghe quản gia nói đến chuyện hai cha con cãi nhau lúc sáng: quả nhiên Thiệu Lâm Phong đến trách cứ chuyện Trang Khiết, hoàn toàn không có ý định giúp đỡ Thiệu Đình.

“Tiên sinh cũng thật là cố chấp, mềm mỏng một chút là Thiệu lão tiên sinh sẽ giúp ngay, dù sao cũng là bố con”

Cố An Ninh cố gắng để không nghĩ đến chuyện về Thiệu Đình, nịnh bợ cũng cần giới hạn, đúng là như Thiệu Đình nói, cô hiện giờ rất nguy hiểm, hẳn là nên có chừng mực.

Có điều quản gia được đăng chân lần đầu tiên, đưa khay cơm trưa cho cô: “Bữa sáng tiên sinh chưa ăn, nếu không ăn cơm trưa thì thân thể làm sao chịu được, cô Cố, cô đi khuyên người đi?”

Cố An Ninh bình tĩnh liếc nhìn bà ta một cái: “Bà đưa đi cũng thế, Thiệu Đình không phải loại người tự hành hạ bản thân”

Quản gia tỏ vẻ kinh ngạc: “Trước kia cô không khỏe tiên sinh tự mình mang cháo cho cô, tự bón cho cô, cô Cố, cô không thể qua cầu rút ván”

Cố An Ninh nghĩ lại thì ảo não, hung hăng lườm quản gia, quản gia lại không thèm đếm xỉa, ấn khay vào tay cô: “Tiện đường thì vào thư phòng, quan trọng là tiên sinh vui vẻ cả ngày”

Cố An Ninh vừa mang khay lên vừa suy nghĩ không biết Thiệu Đình trả cho quản gia lương bao nhiêu mà quản gia đối với hắn thật đúng là hết lòng hết sức quả đi mất!

Thiệu Đình làm việc lúc này đeo kính, điều này khiến cho dáng vẻ của hắn trông nhu hòa đi nhiều, hắn thấy Cố An Ninh vào thì chỉ liếc rồi nói: “Đề đó, ra thì đóng cửa hộ anh”

Cố An Ninh nghĩ rồi cuối cùng vẫn làm hết phận sự mà dặn dò: “Đợi tí nữa rồi làm tiếp, ăn đã”

Thiệu Đình tháo kính, ngón tay thon dài vân vê mi tâm, trông có vẻ rất mệt mỏi. Cố An Ninh đưa cốc cà phê nóng quản gia pha cho hắn: “Nếu mệt quá mà suy nhược thì làm sao bù được”

Thiệu Đình mở to mắt, đôi con ngươi đen thẫm nhìn cô.

Cố An Ninh đánh bạo cầm lấy cặp kính trong tay hắn, đổi thành một đôi đũa: “Hôm nay phòng bếp làm món cật xào rau anh thích nhất, có điều anh không xuống, ăn thử xem?”

Thiệu Đình nghe vậy thì nắm chặt lấy bàn tay cô vẫn đang để trên bàn, khẽ ngẩng đầu nhìn cô chăm chú: “Lần này lại có vài phần thật lòng, em đã hiểu chưa?”

Cố An Ninh đứng cạnh bàn không trả lời, Thiệu Đình đọc được sự trù trừ bất an trong mắt cô, khoe miệng cong rất sâu, sau đó thả tay cô ra: “Cho anh thêm một thời gian nữa, gần đây nhiều việc quá, không có thời gian ở bên em”

Cố An Ninh nhìn mái tóc đen nhánh của hắn, không hiểu nghĩ gì lại đưa tay vuốt ve, nhưng lại nhanh chóng nhận ra hành động này rất không bình thường nên vội vàng dừng lại, lòng bàn tay đỏ mề hôi lạnh.

Cố An Ninh, mày điên à?

Quả nhiên là điên rồi? Cố An Ninh vừa nghĩ vừa cuộn chặt bản thân vào trong chăn, cô đã khóa chặt cửa phòng, cứ như sợ có thứ gì đó sẽ xuyên qua cửa mà nhìn thấu mình.

Sao lại diễn nhập tâm như thế, rõ ràng chỉ là tự bảo vệ mình, không chống đối hẳn, không để hẳn có cơ hội bức bách mình cơ mà? Nhất định là bị những lời nói tự cho là đúng của Thiệu Đình ám ảnh quá lâu, thành ra không phân biệt nổi thật giả nữa rồi.

Cô sẽ không động lòng với Thiệu Đình, người đàn ông như thế quá đáng sợ, không thể phục tùng.

Điện thoại bên gối tự nhiên rung lên, Cổ An Ninh giật mình, nhìn màn hình thì thấy người gọi là Lục Tiểu Trăn đã lâu không liên lạc.

Sau lần trước đã lâu rồi hai người không gọi cho nhau, vì vài năm nay cô không có nhiều bạn bè, vì thế không hề do dự mà vui mừng nhắc máy: “Alo?”

Lục Tiểu Trăn bất ngờ khi thấy cô nghe máy nhanh như thế, im lặng một thoáng rồi nhanh chóng vào đề: “Đồ chết tiệt, mày thấy tao có vui không, sao nghe giọng run run thế? Tao định quay về thành phố Dung, hay không?”

Đương nhiên Cổ An Ninh vui rồi, chuyện Lục Tiểu Trăn quay lại đối với cô giống như ánh nắng bình minh lóe lên trong cuộc sống sinh hoạt nặng nề, đầy trong sáng và chờ mong. Trước ngày hẹn một ngày cô đã bắt đầu suy nghĩ xem mặc gì. Thiệu Đình đứng ở cửa nhìn cô chọn đồ, trông có vẻ buồn rầu.

“Có buổi hẹn quan trọng?” – Thiệu Đình cố tỏ ra bình thản, nhưng ánh mắt nhìn cô lại nặng nề.

Cổ An Ninh sợ hãi hiểu lầm, kiên nhẫn giải thích: “Ngày mai Lục Tiểu Trăn trở về, bọn em hẹn ăn cơm”

“Là người bạn cho em tiền chạy trốn” – Trí nhớ của Thiệu Đình rất tốt, nhớ lại chính xác người bạn trong lời nói của cô là ai.

Có điều một câu nói vu vơ này của hẳn lại làm Cổ An Ninh thót tim, nhìn không được bắt đầu quay đầu nhìn hẳn: “Nó là bạn duy nhất của em, hơn nữa em không chạy đâu”

Lời nói có ý khản cầu, Thiệu Đình đảm bảo hiểu nhưng lại không trả lời.

Hắn chỉ bình tĩnh đi ra phía sau cô, hai tay vòng qua eo ôm người trước mặt, tay đưa vào túi quần áo lật qua lật lại một hồi, cuối cùng chọn ra bộ vest trắng đơn giản: “Em mặc bộ này rất đẹp”

Cổ An Ninh cầm bộ đồ nhưng không xem, ngẩng đầu ngoan cường nhìn hẳn: “Anh sẽ không làm khó nó đấy chứ?”

Thiệu Đình lúc này mới cúi đầu nhìn cô, đáy mắt đen như có ánh sáng đang di chuyển: “Trong lòng em anh đáng sợ thế à?”

Cổ An Ninh không nói gì, xem như thừa nhận, Thiệu Đình nhếch mép, đưa tay mân mê môi cô: “Anh chỉ không thích em gặp đàn ông, còn phụ nữ thì anh không nhỏ mọn thế, để chứng minh bản thân rộng lượng, ngày mai anh cũng đến”

Cổ An Ninh cũng không có quyền nói “Không”, ở với Thiệu Đình thì chỉ có nghe lời, dù cô trăm ngàn lần không muốn Lục Tiểu Trăn gặp Thiệu Đình...

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: CHƯƠNG 32

Đây là lần đầu tiên Thiệu Đình gặp Lục Tiểu Trăn, trước kia mỗi lần Thiệu Đình lái xe đưa Cổ An Ninh đến doanh trại quân đội luôn đỗ cách một đoạn khá xa, vì thế mà Lục Tiểu Trăn nhìn bề ngoài thân sĩ nho nhã của hẳn hiện giờ thì hoàn toàn “theo kịch” luôn.

“Mày gặp người đàn ông tốt thế này từ bao giờ? Không nói cho tao một tiếng” – Lục Tiểu Trăn vô tư nói, giọng nói dù đã bé hết mức nhưng vẫn lọt vào tai Thiệu Đình.

Cổ An Ninh thấy lúng túng, cố tình quay đầu tránh đi ánh mắt của Thiệu Đình: “Cũng quen chưa lâu lắm”

Mối quan hệ của cô và Thiệu Đình làm sao có thể giải thích cho Lục Tiểu Trăn?

Thiệu Đình rót trà cho Lục Tiểu Trăn, cánh tay khoác lên ghế dựa sau lưng Cổ An Ninh, động tác này rõ ràng có ý thể hiện chủ quyền, lời nói lại từ tốn hiếm có: “Chúng tôi quen nhau cũng lâu rồi, có điều khi ấy An Ninh có bạn trai, tôi chỉ có thể yên lặng đứng sau lưng chờ đợi, tôi nghĩ rằng sẽ có lúc cô ấy nhận ra tôi vẫn luôn ở đây”

Lục Tiểu Trăn nghe vậy thì xúc động vô cùng, cứ túm tay áo Cổ An Ninh: “Người ta tình cảm như vậy... thế mà Cổ An Ninh, mày còn nói dối, còn dám nói không thích”

“...” – Cố An Ninh không nói nổi lời nào, mỗi lời Thiệu Đình nói đều là sự thật, nhưng mỗi từ nói ra đều đánh vào nhược điểm chí mạng của con gái, hẳn là Lục Tiểu Trăn đã bị bề ngoài thâm tình của hắn lừa gạt.

Lòng dạ người đàn ông này như thế nào, chỉ cô biết rõ!

Cô không thể nói ra sự thật, đành phải di dời sự chú ý của Lục Tiểu Trăn: “Muốn ăn gì?”

Ai ngờ Lục Tiểu Trăn mê ăn hàng lại hoàn toàn không nề tình, vẫn hào hứng bùng bùng nhìn Thiệu Đình: “Hai người đang sống chung? An Ninh nó là đứa bị động, anh chủ động một chút thì sớm muộn gì nó cũng hiểu vấn đề, thật ra nó rất mềm lòng...”

Cố An Ninh bị lộ hoàn toàn, Lục Tiểu Trăn và Thiệu Đình nói chuyện rất vui vẻ, Thiệu Đình moi được không ít tin tức hữu ích từ Lục Tiểu Trăn một cách dễ dàng.

“Con bé này đúng là làm người khác bức mình, hầu như không có bạn bè gì. Hơn nữa bố nó lại che chở cho nó quá kỹ nên cuộc sống của nó rất đơn giản, ngoài khiêu vũ ra thì chỉ có Bạch Thuật Bắc”

Lời nói của Lục Tiểu Trăn làm lòng Cố An Ninh chùng xuống, cô lặng lẽ liếc nhìn phản ứng của Thiệu Đình, sợ ba chữ “Bạch Thuật Bắc” lại kích thích hắn.

Cũng may Thiệu Đình chỉ tiếp tục uống trà, tỏ ra rất bình tĩnh.

Cô vừa quay đầu đi thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Thiệu Đình: “Tôi biết, đáng tiếc anh ta lại phụ An Ninh”

Lục Tiểu Trăn rất tò mò vì sao Thiệu Đình biết chuyện Bạch Thuật Bắc nhưng vẫn kiềm chế không hỏi, mấp máy môi thờ dãi: “Còn không phải sao, nếu thật sự yêu An Ninh, sao lại dính lấy bà mẹ thay thế kia”

Cố An Ninh không đồng ý, trừng mắt nhìn Lục Tiểu Trăn, Lục Tiểu Trăn phát hiện ra, là lưỡi: “Tóm lại tạo vật trên người, hai người bọn họ không có duyên. Anh chàng đẹp trai, tôi thích anh, cổ lên!”

Cô ấy nói xong thì giờ nắm tay lên *kiểu Go! Go! Í há □*, Cố An Ninh nghe Lục Tiểu Trăn nói đến đâu đâu, che mặt rên rĩ: “Lục Tiểu Trăn, mày đâu phải đến tìm tao ôn chuyện, này giờ tao không nói được đến ba câu”

Lục Tiểu Trăn cười mập mờ, tiến sát vào cô trêu: “Ghen à? Tao chỉ nghĩ kiểm tra thay mày thôi, phải như Trần Thế Mỹ thì may ra”

“...” – Cố An Ninh không biết phải nói gì.

Sau khi nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, Thiệu Đình lấy cốc hút thuốc để ra hành lang, để thời gian cho hai cô gái tâm sự. Lục Tiểu Trăn nhìn bóng lưng cao ngất của Thiệu Đình rồi cảm thán: “Như vậy mày còn không thích, Cố An Ninh, không phải mày còn nhớ Bạch Thuật Bắc đấy chứ?”

Lục Tiểu Trăn phồng mồm tròn mắt, ra vẻ căm ly nước: “Mày mà còn nhớ thì tao phải ném vào đầu cho mày tỉnh”

Cố An Ninh bị bạn chọc cười, trong lòng cũng không còn khó chịu khi nhớ về Bạch Thuật Bắc nữa, chỉ là có vài phần buồn vô cớ mất mát: “Tao không thích nữa, trên thực tế lâu rồi tao cũng không nhớ nữa. Chỉ là tao và Thiệu Đình không hợp”

Cô nghĩ đến Hải Đường, nhỏ giọng lại: “Tao và anh ta không phải loại quan hệ như mày nghĩ đâu”

Lục Tiểu Trăn ánh mắt bắn khoăn, nghiêng đầu nhìn cô khó hiểu.

Cố An Ninh khoanh tay: “Không nói chuyện này, tao còn chẳng tự hiểu được nữa là”

Lục Tiểu Trăn cũng không ép cô, mắt nhìn ra cửa rồi nói nhỏ: “Đúng rồi, đồ mày đưa tao lần trước, tao để trong tủ bảo hiểm, rốt cuộc là cái gì đấy, có vẻ rất nghiêm trọng...”

Cố An Ninh biến sắc, xác nhận không có người ra vào mới nắm chặt tay Lục Tiểu Trăn, trịnh trọng nói: “Mày ngàn vạn lần đừng xem bên trong, giúp tao giữ cẩn thận, đây là thứ rất quan trọng”

Lục Tiểu Trăn muốn nói lại thôi, nhìn cô một cái, tỏ vẻ lo lắng, cuối cùng nặng nề gật đầu: “Được rồi, có điều An Ninh này, nếu mày có chuyện gì thì cứ nói cho tao, đừng có tự mình suy nghĩ”

Cố An Ninh cảm kích gật đầu, ôm lấy Lục Tiểu Trăn: “Cảm ơn mày, Tiểu Trăn”

Lục Tiểu Trăn tính hòa đồng, Thiệu Đình lại am hiểu nhất chuyện nguy trang, vì thế không khí bữa ăn cả buổi đều rất hài hòa. Thiệu Đình chẳng ăn gì, cứ gấp đồ ăn cho Cố An Ninh, hành vi này làm Lục Tiểu Trăn hận không thể dán tấm biển “Đàn ông tốt” lên người Thiệu Đình.

Trước khi về Lục Tiểu Trăn cứ túm lấy Cố An Ninh, không ngừng ân cần dạy bảo: “Nói chung phụ nữ ấy à, cả đời thật ra rất đơn giản, tìm được người đàn ông yêu thương lo lắng cho mình, còn hơn là tìm một người mà mình cứ phải khóc lóc lo lắng ngày đêm”

Lời nói của Lục Tiểu Trăn lúc này rất nghiêm túc, cảm giác rất thật.

Cố An Ninh nghĩ đến kết hôn thì cảm thấy thật xa vời, đúng là giấc mộng không thực, kết hôn với Thiệu Đình là chuyện không bao giờ có thể xảy ra.

Ba người đi đến đại sảnh đúng lúc có một người đi đến, vóc dáng cao lớn của Thiệu Đình chắn tầm mắt Cố An Ninh, đến khi Cố An Ninh đối diện Thiệu Lâm Phong thì đã không né tránh được nữa.

Thiệu Lâm Phong đi cùng một người đàn ông trung niên, hiển nhiên cũng đã thấy bọn họ, ánh mắt sắc bén phóng tới. Lúc trước ông ta và Thiệu Đình cãi vã, lúc này cũng không có vẻ gì định nhượng bộ, dồn ép áp lực bốn phía.

Trước mặt người lạ, Thiệu Đình cực kỳ lễ phép chào hỏi: “Bố”

Thiệu Lâm Phong vẫn cứ nhìn Cố An Ninh mất vài giây, cuối cùng mới không nặng không nhẹ “ừ” một tiếng xem như đáp lại, ngược lại người bên cạnh ông ta lại lên tiếng: “Tiểu Trăn”

Cố An Ninh bất ngờ, quay đầu nhìn thì thấy ánh mắt Lục Tiểu Trăn...

Cô vừa định hỏi vài câu thì cánh tay bám khuỷu tay cô buông ra, sau đó bạn cô ngoan ngoãn đi đến bên cạnh người đàn ông đó.

Nhìn bề ngoài người đàn ông kia thì có thể thấy ông ta hơn Lục Tiểu Trăn không ít tuổi, chỉ là lời nói tiếp theo của Lục Tiểu Trăn làm Cố An Ninh hoàn toàn ngỡ ngàng. Bạn cô đi đến bên người đàn ông kia rồi mới giới thiệu: “An Ninh, đây là chồng tao”

Chồng? Cố An Ninh biết mình không lẽ phép, nhưng mà không thể không giật mình.

Bề ngoài người này được bảo dưỡng cực tốt, đứng cùng Thiệu Lâm Phong hoàn toàn không thua kém, kiểu tóc tỉ mỉ và vóc dáng cao to làm cô khó đoán tuổi thật, mỗi cái bụng hơi lớn thể hiện tuổi trung niên, toàn thân đều tỏa ra khí chất nho nhã.

Cố An Ninh hơi dờ ra nhìn người này, ngược lại Thiệu Đình một chút cũng không bất ngờ, hần che giấu suy nghĩ rất tốt, kiên nhẫn nhìn người đàn ông trung niên đối diện.

Đối phương ý thức được Cố An Ninh đang đánh giá mình, mỉm cười đưa tay ra: “Em là An Ninh? Tôi là Trang Nhiên”

“Chào anh” – Cố An Ninh bắt tay ông ta, lòng loạn xạ, mấy năm nay cũng ít khi liên lạc với Lục Tiểu Trăn, cũng không biết Lục Tiểu Trăn đã phải trải qua chuyện gì, nhìn bạn cô cũng có vẻ không vui.

Lúc này Trang Nhiên mới nhìn Thiệu Đình, cười rất vui vẻ: “Đây chắc là Thiệu Đình, bố cậu tìm tôi là vì chuyện của cậu”

Trang Nhiên rất ôn hòa, nhưng ánh mắt của Thiệu Đình lại lạnh lùng: “Ra là Trang lão tiên sinh”

Thiệu Lâm Phong cau mày, không kiên nhẫn khiển trách: “Thái độ gì đấy”

Thiệu Đình không trả lời, Trang Nhiên cũng tỏ vẻ không để ý mà nhìn Thiệu Đình tỏ vẻ hứng thú: “Người trẻ tuổi mà, tôi có thể hiểu, Tiểu Trăn nhà tôi cũng là con nhím nhỏ không chịu nghe lời, như thế rất thú vị. Tôi thích người trẻ tuổi có cá tính, hơn nữa lần này Thiệu tổng gặp chuyện không may có liên quan đến chị tôi, tôi có “nghĩa vụ” giúp cậu ấy thôi”

Thiệu Đình âm trầm nhìn ông ta, bầu không khí rất kỳ lạ.

Lúc này Cố An Ninh mới giật mình, chồng của Tiểu Trăn... là em Trang Khiết? Sao lại trùng hợp như thế?

Lục Tiểu Trăn muốn về trước, còn muốn hỏi ý Trang Nhiên, nhìn bạn cô nói chuyện với ông ta trông khác hẳn về hoạt bát thường ngày.

Cố An Ninh phát hiện bạn cô được Trang Nhiên đồng ý thì nhẹ nhàng thờ ra, mấy người đó đi xa một chút thì cô mới lo lắng hỏi nhỏ: “Mày và chồng mày...”

Lục Tiểu Trăn biết cô muốn hỏi gì, cười cay đắng: “Anh ấy đối với tao rất tốt, ngoài chuyện hơi lớn tuổi thì cái gì cũng nhường nhịn tao”

Cố An Ninh nhìn không được siết chặt tay bạn, phát hiện ra bàn tay đó rất lạnh: “Tiểu Trăn”

Lục Tiểu Trăn ra vẻ thoải mái cười cười, nghiêng đầu về một bên nhìn Thiệu Đình: “Anh cần Trang Nhiên giúp? Có việc tôi có thể nói giúp anh, đại khái tôi thì có thể có tác dụng hơn bố anh một chút”

Thiệu Đình nhìn về mặt cười nói đơn thuần của Lục Tiểu Trăn thì lại hơi chần chừ.

Cô ấy là bạn tốt nhất của An Ninh... ý nghĩ này xuất hiện trong giây lát, cuối cùng vụt tắt như sao băng. Thiệu Đình từ từ cong đôi mắt, môi nhạt thong thả nói một câu: “Đúng là tôi cần cô giúp”

Lúc về, hai người bị kẹt xe, đây là giờ tan tầm, dòng xe trên đường lớn di chuyển với tốc độ rùa bò *convert nó ghi là “quy tốc” luôn ☹️*, mặt trời đang dần biến mất ngoài cửa sổ, sắc trời da cam âm ỉ.

Cố An Ninh ngồi ghế lái phụ vẫn không nói chuyện, Thiệu Đình liếc nhìn cô, hạ cửa kính xe xuống hút thuốc: “Lo cho Lục Tiểu Trăn?”

Cố An Ninh theo dòng suy nghĩ của bản thân, gật đầu: “Trang Nhiên quá già so với nó...”

“Tuổi rất quan trọng?” – Thiệu Đình thản nhiên xỏ ra một câu, không nhìn cô, lời nói mang tính trào phúng – “Được Trang Nhiên coi trọng, em phải biết Lục Tiểu Trăn đương nhiên có quyền lợi”

Cố An Ninh nhìn Thiệu Đình, không thể tin được: “Anh biết chuyện gì à?”

Thiệu Đình không trả lời, quay đầu kiên nhẫn nhìn Cố An Ninh: “Hạnh cùng bất hạnh không phải thứ em muốn là tính được, có lẽ Lục Tiểu Trăn thực sự yêu Trang Nhiên, chính là không thể nói lý do mà thôi. Không thừa nhận không có nghĩa nó không tồn tại”

Cố An Ninh cau mày, cảm thấy lời này của hắn có ý khác, lập tức nghĩ đến Trang Khiết, lại càng phiền não: “Trang Nhiên liệu có vì Trang Khiết mà giận chó đánh mèo anh không?”

Thiệu Đình phả khói ra ngoài cửa sổ, khoe miệng nhọt nhạt ý cười. Cố An Ninh bị cái điệu cười này của hắn làm lạnh cả sống lưng, lên tiếng cắt đứt suy nghĩ tự cho mình là đúng của hắn: “Em đang lo cho Tiểu Trăn! Em không muốn mất đi người bạn duy nhất của mình”

Thiệu Đình cũng không để ý sự mất tự nhiên của cô, xoa xoa gò má cô.

Đôi tay còn mùi khói thuốc, mùi hương quần quăn quanh chóp mũi cô, tiếp theo hắn cúi người lại gần: “Trang Nhiên nghĩ gì anh không biết, nhưng hiện giờ ông ta là người duy nhất có thể giúp Đình Thụy vượt qua cửa ải khó khăn, anh đương nhiên sẽ lấy lòng ông ấy”

Thiệu Đình nói thẳng thắn thành khẩn, có điều lại không trả lời vấn đề lo lắng của cô.

“Em cũng nhìn thái độ của bố anh với anh rồi đấy, anh chỉ có thể dựa vào bản thân thôi”

Lúc đó, nếu Cố An Ninh biết Trang Nhiên và Lục Tiểu Trăn sẽ hoàn toàn thay đổi vận mệnh của mình và Thiệu Đình, nhất định cô sẽ không để Thiệu Đình gặp Lục Tiểu Trăn, lại càng không tro mắt nhìn Trang Nhiên hợp tác với Thiệu Đình...

Dòng xe cộ trước mặt cuối cùng cũng có dấu hiệu đỡ tắc, Thiệu Đình nỏ máy, bên người phủ một tầng ánh sáng rực rỡ của hoàng hôn: “Hôm nay bỗng anh tự hỏi một vấn đề, nếu em có thể rời khỏi anh, liệu em có luyến tiếc không?”

Cố An Ninh hơi sững sốt, về mặt Thiệu Đình bị vùi lấp bởi ánh hoàng hôn, giọng nói mang hương vị hoang vắng cô chưa từng được nghe. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng không nói ra đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: CHƯƠNG 33

Buổi tối, Cố An Ninh tắm xong thì nhận được điện thoại của Lục Tiểu Trăn, bạn cô lú lú nói chuyện một hồi rồi mới lắp bắp hỏi: “Hôm nay, người đi cùng Trang Nhiên đúng là bố Thiệu Đình hả?”

Động tác lau tóc của Cố An Ninh hơi dừng lại, tim đột nhiên đập rộn lên: “Ừ”

Đầu bên kia, Lục Tiểu Trăn im lặng rất lâu, lâu đến nỗi Cố An Ninh nghĩ rằng bên đó cúp điện thoại rồi thì bạn cô mới mơ hồ nói: “Tao nghe Trang Nhiên nói rằng Thiệu Đình có vợ rồi”

Cố An Ninh nhắm mắt lại, hơi thở yếu ớt, cô thật sự không biết nên nói thế nào với Lục Tiểu Trăn, bây giờ xem ra Thiệu Lâm Phong đã nói hộ cô rồi.

Lục Tiểu Trăn nhăn nheo dài, nhưng lại không giận dữ mắng mỏ như Cố An Ninh nghĩ, bạn cô lại tỏ ra nhẹ nhàng, hiếm hoi lắm nói được mấy câu sâu sắc: “Hóa ra mày biết rồi? An Ninh sao mày ngu thế, làm người thứ ba có mấy người có kết quả tốt? Dù Thiệu Đình đối với mày thế nào thì cũng là người đã có vợ”

Cố An Ninh cắn môi, gật đầu mạnh: “Tao biết, tao...”

“Hon nữa bây giờ Thiệu Đình gặp khó khăn, bố anh ta và Trang Nhiên nói trừ phi anh ta đoạn tuyệt quan hệ với mày, còn không sẽ mặc kệ anh ta sống chết. Bây giờ anh ta vì mày mà chống đối, nhưng đến lúc anh ta không chịu được nữa thì sao? Có mấy người đàn ông vì nỷ nhân mà bỏ giang sơn đâu?”

Cố An Ninh cố nuốt nghẹn, nghĩ hóa ra đó là lý do lần trước Thiệu Lâm Phong đến nhà rồi hai người đó cãi nhau. Cô còn nghi ngờ tại sao Thiệu Lâm Phong lại nhẫn tâm mặc kệ con mình, tại sao phải cân nhắc quan hệ với cô... nếu Thiệu Đình vì thế mà phá sản...

Cố An Ninh không dám nghĩ tiếp, ngực như bị tảng đá ngàn cân đè lên khiến cô không thở được.

Lục Tiểu Trần không nhìn thấy phản ứng của cô lúc này, còn cố gắng khuyên giải: “Dù anh ta và vợ có tình cảm hay không thì cũng vẫn chưa ly hôn; ban đầu tao còn thấy anh ta rất hoàn hảo, nhưng riêng chuyện này là hết cả cảm tình. Từ ngày mai trở đi, tao giới thiệu cho mày vài người phù hợp, mày tranh thủ thời gian mà chia tay anh ta đi...”

Lục Tiểu Trần chưa kịp nói tiếp thì điện thoại đã bị cúp.

Cố An Ninh ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, vóc dáng hần rất cao, che khuất hơn nửa ánh sáng, khuôn mặt khuất sáng ẩn trong bóng tối không rõ biểu lộ, giọng nói lại lạnh lùng xa cách: “Tóc vẫn dính nước, trời lạnh thế mà không sợ cảm à?”

Một tay hần tắt điện thoại ném vào trong chăn, tay kia chụp khăn tắm lên đầu cô, nhẹ nhàng lau khô tóc cho cô: “Nói chuyện điện thoại khi nào chả được, ốm rồi thì chả khỏe được”

Cố An Ninh cup mắt suy nghĩ, ánh mắt dừng ở đầu ngón tay cuộn lại của mình.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng khăn ma sát với tóc sột soạt, cô nghĩ nghĩ, nói nhỏ như muỗi kêu: “Nếu bố anh có thể giúp anh, em...”

“Không cần” – Thiệu Đình ngắt lời cô, giọng hơi trầm xuống – “Tóc dài rồi, cắt đi, anh thích đáng vẻ em trước kia”

Lúc này Cố An Ninh mới ngẩng đầu đối mặt với hần; ánh mắt Thiệu Đình dừng trên gương mặt cô, dường như tuyết đang từ từ tan chảy, lấp lánh, nhưng hơi lạnh.

Hần giữ cằm cô, lực tay rất lớn: “Anh không muốn nói, An Ninh, chúng ta bây giờ mới bắt đầu đỡ, anh không muốn cãi nhau với em. Anh hứa sẽ thả em đi, trước lúc đó, em hãy kiên nhẫn một chút”

Cố An Ninh nhìn hần chăm chú, vẻ mặt ấy lạnh lùng, lời nói ra lại có vẻ hèn mọn không dễ phát giác, trái tim cứ như bị cắn một phát, thật nhanh, nhanh đến độ không kịp phát hiện ra.

Thiệu Đình cúi người, từ từ ngồi xổm xuống trước mặt cô, ngón tay lạnh lẽo giữ lấy tay cô: “Anh biết em không vui, chính là anh ích kỷ muốn giữ em ở bên người. Anh không ngừng cố gắng làm em yêu anh, nhưng bây giờ lại không muốn nữa, em cứ tiếp tục hận anh, chán ghét anh, như vậy... tương lai em mới không phải khổ sở”

Cố An Ninh thấy khó hiểu, nhăn mặt lại, Thiệu Đình cũng không giải thích thêm, cúi đầu dịu dàng hôn lên trán cô.

Hình như hần rất thích hôn phía sau tai cô, lần nào cũng lưu luyến ở đó thật lâu, đầu lưỡi nhẹ nhàng mơn man liếm láp đến tận khi nơi đó ửng hồng.

Về sau Cố An Ninh cầm gương tự soi mới phát hiện ra chỗ đó có một nốt ruồi nhỏ màu hồng, không để ý sẽ không thấy.

Cố An Ninh trong lòng vẫn không quen với chuyện này, có điều không kháng cự thì sẽ được yên, cho nên lại tiếp tục nhắm chặt mắt kiên nhẫn, lòng không ngừng khấn cầu chuyện xong sớm một chút.

Có điều đêm nay Thiệu Đình lại đặc biệt kiên nhẫn, tại nơi đó của cô ra vào, nhìn hoa tâm thương co rúm của cô tách mở, quần chặt lấy hần, dần dần trở nên hồng hào và tiết ra mật hoa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng lên, hơi thở dốc vẫn còn bị kiềm chế nhiều, Thiệu Đình nhỏ nhẹ dụ dỗ bên tai cô: “Kêu lên đi anh sẽ sớm bỏ qua cho em”

Cố An Ninh mở con mắt mờ mịt ra nhìn gương mặt đẹp trai mạnh mẽ *convert nó ghi là “dung long, bác Gúc thì bảo là “đầu lâu”* ấy ở phía trên, thái dương rì mờ hôi, đôi mắt đen sâu như vực không đáy.

Cô xấu hổ, lắc đầu: “Ôi, thôi không cần đâu...”

Thiệu Đình bực bội càng tăng sức lực va chạm, cuối cùng cũng ép cô rên rỉ khóc lóc, lí nhí xin tha.

Nhìn đáng vẻ đáng thương của cô, Thiệu Đình càng ôm cô chặt hơn, đem tất cả của mình phun vào nơi sâu nhất của cô, rồi ở mãi trong đó không muốn đi ra.

Vì Lục Tiểu Trần gọi điện, Cố An Ninh càng rối loạn, cô cảm thấy cảm giác của mình với Thiệu Đình càng lúc càng không bình thường, lúc đầu cô lo lắng hay là mình đúng là bị hội chứng Stockholm rồi *hội chứng yêu kẻ giam cầm mình*

Có điều về sau cô lại nhận ra không phải đơn giản như vậy, nhưng lại không dám suy nghĩ kỹ càng hơn.

Thiệu Đình ngủ rất sâu, cánh tay rắn chắc bá đạo vòng qua bụng cô, chiếc mũi cao thẳng dụi vào trán cô. Cô lại chẳng thấy buồn ngủ chút nào. Đây là lần thứ mấy cô mất ngủ vì Thiệu Đình?

Gần đây Thiệu Đình làm cô hay nghĩ lại quá khứ, hơn nữa dường như hắn đã giăng một cái lưới khổng lồ để cô từ từ thấy được thế nào là “yêu” như hắn nói, càng ngày càng thấy được nhiều việc hắn đã làm vì mình.

Tuy hắn vẫn yêu kiều cường thế phách đạo như trước, thậm chí có hơi vụn vặt, nhưng cô lại không thể không xúc động, chuyện hắn thật sự vì cô mà từ chối sự giúp đỡ của Thiệu Lâm Phong khiến cô không thể nào không rung động.

Nhưng tình cảm này thật sự quá nặng, nặng đến mức cô thấy khó thở, cũng không thể thừa nhận, thậm chí có phần sợ hãi.

Cổ An Ninh xoay người nhìn thẳng vào gương mặt thâm thúy của Thiệu Đình; trước giờ hắn ngủ vốn rất cảnh giác, chỉ cần cô hơi động là tỉnh, không biết có phải gần đây quá áp lực hay không mà ngủ hoàn toàn không đề phòng gì.

Chần chờ đưa tay vuốt ve hàng mi anh tuấn của hắn, không nhận được thờ dài.

Hôm sau Thiệu Đình không nói chuyện này, ngồi đối diện cô ăn điểm tâm một cách bình tĩnh, thỉnh thoảng còn thò chân chọc chọc Ngao. Lòng Cổ An Ninh thì chẳng có lúc nào yên ả.

Đầu cứ nghĩ về cú điện thoại của Lục Tiểu Trăn, về chuyện Thiệu Đình vì cô mà từ chối sự giúp đỡ của Thiệu Lâm Phong, nếu như lần này Đình Thụy không thể vượt qua nguy cơ thì...

Cô vội vàng lắc đầu không dám nghĩ tiếp, cúi đầu ra sức cắt omelette.

“Lại suy tư cái gì đấy?” – Giọng nói nhàn nhạt của Thiệu Đình vang lên, biểu lộ cũng lạnh nhạt không đoán ra suy nghĩ.

Cổ An Ninh vội vàng hít thở, buông dao nĩa ra: “Chúng ta cần nói chuyện”

“Nói chuyện gì?” – Thiệu Đình cảm khăn ưu nhã lau khô môi, sau đó mới chống cằm hứng thú nhìn cô – “Hiểu rõ ràng tương lai của chúng ta rồi?”

Khóe miệng Cổ An Ninh giật giật, ngón tay nhẹ nhàng gõ dưới mặt bàn: “Em muốn nói chuyện đứng đắn”

“Anh biết” – Thiệu Đình gạt đầu, vẻ mặt nghiêm túc – “Những chuyện không đứng đắn toàn do anh nói”

“...” – Người này từ khi nào mồm mép như vậy...

Thiệu Đình đưa điều thuốc vào mồm nhưng không châm lửa, ánh mắt thâm trầm liếc cô: “Nếu bởi vì cảm thấy áp lực chuyện bố anh từ chối giúp anh thì không cần, không phải chỉ ông ta mới giúp được, tự anh có chừng mực”

Cổ An Ninh á khẩu, những lời muốn nói đều đã bị hắn nói trước hết rồi.

Thiệu Đình nhìn cô, khóe miệng cười mập mờ vui vẻ, còn nói thêm: “Nếu bởi lời của Lục Tiểu Trăn mà lại có ý định chạy trốn thì anh khuyên em nghĩ cũng đừng nghĩ, như vậy chỉ có hại cho em thôi”

Cổ An Ninh trợn ngược mắt, bao nhiêu xúc động bay sạch: “Em nói rồi em sẽ không trốn nữa”

“Tốt đấy” – Thiệu Đình đẩy ghế ra đứng lên – “Còn gì muốn nói với anh không?”

“...Không có”

Thiệu Đình thỏa mãn gạt đầu, tay nắm chặt bả vai cô: “Lên nhà thay đồ, đợi tí nữa đi cùng anh đến lễ tang Trang Khiết”

Trang Nhiên trở về xử lý hậu sự Trang Khiết, do lúc đầu cảnh sát điều tra nên tang lễ phải lùi lại khá lâu; cô nghe lời Thiệu Đình thay một chiếc váy dài màu đen, trong lòng vẫn lo lắng.

Ấn tượng đầu tiên của Cổ An Ninh về Trang Nhiên không tốt, dường như đằng sau đôi mắt biết cười ấy là một con thú đang ẩn nấp chờ thời cơ hành động. Không biết liệu có phải vì mối quan hệ với Lục Tiểu Trăn hay không, tóm lại cô không thích Trang Nhiên.

Thiệu Đình ngược lại rất bình tĩnh, dường như còn an ủi cô: “Yên tâm, Trang Nhiên dù có ý kiến với anh cũng không thể biểu hiện ra để mất phong độ, đây còn là tang lễ chị gái ông ta nữa”

Cổ An Ninh cảm thấy khó hiểu, đã biết người ta có thành kiến, sao Thiệu Đình còn chủ động tiếp cận đối phương? Nếu nói là Đình Thụy cần ông ta giúp, ai dám cam đoan Trang Nhiên thật lòng giúp đỡ?

Bất quá trước giờ cô không hề hiểu Thiệu Đình, chỉ có thể nén nghi ngờ của mình lại.

Quả nhiên như Thiệu Đình đoán, Trang Nhiên rất lịch sự, dường như nói chuyện với ai cũng rất chu đáo lễ phép: “Thiệu tổng đã đến”

“Chuyện của chị gái nhà mình thật đáng tiếc, xin hãy nén bi thương” – Thiệu Đình tỏ ra đau thương, nếu không phải Cố An Ninh biết rõ hấn từ trước đến giờ luôn dối trá thì chắc cũng bị bộ dạng của hấn lừa gạt luôn rồi.

Trang Nhiên không nhìn hấn vài giây, lúc sâu khóe môi mới hơi nhếch lên: “Chuyện Trang Khiết cảnh sát đã chứng minh là ngoài ý muốn, tôi đương nhiên tin tưởng cảnh sát”

Cố An Ninh nhìn hành vi của hai người, cảm giác đang ăn chứa mười phần thuốc súng.

Trang Nhiên đến tuổi này đặc biệt thâm trầm, sẽ không thể hiện cảm xúc thật sự ra ngoài, nói chuyện phiếm với Thiệu Đình một lúc rồi đi. Cố An Ninh chờ ông ta đi xa, lặng lẽ túm ống tay áo người đi cùng: “Ông ta mà không hận anh chút nào thì quý mới tin...”

Thiệu Đình nheo mắt, xoay người nhìn cô, vẻ mặt cực kỳ không đứng đắn: “Động tác kéo ống tay áo tràn đầy tình cảm, từ nay về sau có thể thường xuyên làm”

“...”

Cố An Ninh rất bất mãn với bộ dáng này của Thiệu Đình, Thiệu Đình lại chẳng giải thích, kéo cô đến chỗ dành cho khách, ngồi xuống.

Tang lễ rất lớn, khách đến cũng toàn người có máu mặt. Cố An Ninh nhìn Lục Tiểu Trăn bận rộn, dường như cũng chẳng có thời gian cho mình, lại nhẹ nhàng thờ ra, nếu Lục Tiểu Trăn với tính tình bốc đồng như vậy mà gặp Thiệu Đình thì không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.

Cố An Ninh nhìn không được lại nhìn về phía Lục Tiểu Trăn, có thể thấy Trang Nhiên rất quan tâm đến bạn mình, cứ một lúc lại quay sang nói chuyện với Tiểu Trăn, còn lau mồ hôi cho Tiểu Trăn, chỉ vài cử chỉ nhỏ đó lại cho thấy người này rất cẩn thận.

Không khó nhận ra người đàn ông này đối với Lục Tiểu Trăn thật sự tốt, có điều Cố An Ninh vẫn cảm thấy người tên Trang Nhiên này không hề đơn giản.

Có người ngồi xuống cạnh hai người, nghe giọng nói quen thuộc Cố An Ninh quay sang nhìn, là Thiệu Lâm Phong.

Mỗi lần ông ta gặp Cố An Ninh cũng không vui vẻ gì, lần này không ngoại lệ, lúc nói chuyện với Thiệu Đình giọng điệu đều lạnh lùng như nói với đồ cận kề: “Cách Trang Nhiên xa một chút, tôi không muốn có chuyện gì thêm, chuyện Trang Khiết tôi đã che giấu hộ anh rồi, Trang Nhiên không tìm thấy dấu vết để lại”

Lời này dường như làm Thiệu Đình thấy kinh ngạc; hấn nhìn Thiệu Lâm Phong một lúc, cảm thấy thật xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: CHƯƠNG 34

Thiệu Lâm Phong nhìn rất trang nghiêm, chăm chú nhìn về phía tấm ảnh đen trắng ở linh đường: “Đừng nghĩ mình làm hoàn hảo, vẫn có thể bị tìm ra. Chuyện năm đó là bố không đúng, con hận Trang Khiết có thể hiểu được. Có điều đừng tiếp tục, Trang Nhiên là người không thể trêu vào”

Thiệu Đình im lặng một lát rồi cười thành tiếng: “Bố nói gì con nghe không hiểu”

Cố An Ninh cũng cảm thấy bất ngờ, không ngờ Thiệu Lâm Phong sẽ nói những loại lời này, trong ấn tượng của cô, Thiệu Lâm Phong sẽ không lo lắng cho Thiệu Đình.

Thiệu Lâm Phong nhìn Thiệu Đình rất ân ý, hai người im lặng đánh giá nhau đến khi Lục Tiểu Trăn xuất hiện, không khí mới có vẻ dễ thở hơn một chút. Bọn cô ngồi luôn xuống cạnh cô, bực bội lườm Thiệu Đình: “Tôi có lời muốn nói với anh”

Thiệu Đình thân nhiên nhìn lại, Lục Tiểu Trăn thấy hấn bình tĩnh thì cười nhạt: “Anh là đồ vô sĩ”

Khóe miệng Thiệu Đình nhếch lên, một chút hấn cũng chẳng quan tâm thái độ của Lục Tiểu Trăn: “Muốn xem vô sĩ hay không cũng vô nghĩa, đôi khi để đạt được mục đích, phải vô sĩ”

Lục Tiểu Trăn nghe Thiệu Đình nói vậy thì hai gò má đỏ lên, trước kia là bị biểu hiện nho nhã giả dối của Thiệu Đình lừa gạt, bây giờ xem ra tên này là du côn mới đúng. Lục Tiểu Trăn bí lời, đành phải giữ tay Cố An Ninh, tức giận rao giảng: “Có phải hấn uy hiếp mày không, đừng sợ, tao ra mặt cho mày”

Cố An Ninh vốn chỉ sợ hai người này gặp nhau, giờ gặp cũng gặp rồi, chẳng tránh được, đành phải kiên nhẫn néo tay Lục Tiểu Trăn: “Mày bình tĩnh chút, sau này tao sẽ giải thích cho mày”

Lục Tiểu Trăn không hay vòng vo, nói chuyện thẳng thắn, cứ nhìn lần trước gặp cô và Thiệu Đình là thấy, vì vậy lý do ghét bỏ một ai đó của bạn cô cũng rất đơn giản.

Cố An Ninh thấy hơi đau đầu, may mà Thiệu Đình bình tĩnh không nổi cáu, không thì mùi thuốc súng còn nồng nữa.

“Còn giải thích cái gì, hần kết hôn rồi, ấy là sự thật” – Lục Tiểu Trăn không thuận theo, không chịu buông tha, vốn đã ghét loại đàn ông hay tò mò tem kinh khủng: ấn tượng tốt với Thiệu Đình vì chuyện này giảm đi rất nhiều.

Thiệu Lâm Phong ngồi xem kịch lại tỏ ra rất vui vẻ: “Xem ra cô Cố đây căn bản không quan tâm Thiệu Đình đã kết hôn chưa, cô Lục lo lắng quá rồi”

Lời kia vừa thốt ra, không khí xung quanh như bị nén đặc lại, Cố An Ninh nắm chặt tay, chớp chớp mắt cúi xuống.

Lục Tiểu Trăn nhìn thái độ của Thiệu Lâm Phong thì lại càng nói hăng hơn: “Nói vậy, An Ninh yêu Bạch Thuật Bắc là thế, khi biết anh ta kết hôn rồi thì dứt bỏ ngay, nó rất trọng đạo đức, chẳng nhẽ làm tiểu tam cho con ông lại chỉ vì có tình cảm với anh ta?”

Lục Tiểu Trăn cũng tức đến vầng trán rồi, lời nói ra có ý kích thích Thiệu Đình một chút, có điều Thiệu Đình vẫn vậy, thái độ, ánh mắt chẳng thay đổi chút nào.

Điều này làm Lục Tiểu Trăn thật buồn bực.

Thiệu Lâm Phong cười như không cười, gạt đầu, hơi liếc nhìn Cố An Ninh đang tái nhợt: “Mọi người đều có thể thành, chắc cô Lục không biết, bố của cô Cố đây...”

Ánh mắt Thiệu Đình vụt trở nên lạnh lẽo, hần bình tĩnh ngắt lời: “An Ninh đúng là bị ép buộc, chỉ cần tôi không buông tay, cô ấy trốn không thoát...”

Lục Tiểu Trăn nghe vậy thì lửa giận trong mắt bùng bùng: “Anh... anh cho rằng anh muốn gì được vậy?”

Thiệu Đình nhìn Lục Tiểu Trăn một cách sâu xa, khóe miệng nhếch lên: “Cô Lục, cô hẳn phải thâm thía, hiểu rõ mới đúng, có một số việc, thật sự không phải do mình”

Nghe những lời này, Lục Tiểu Trăn mặt hết xanh lại trắng, gân xanh trên thái dương nổi thành thịch như chực nhảy ra ngoài. Một bàn tay to rộng nhẹ nhàng đặt lên bờ vai cô ấy, vô cùng dịu dàng: “Làm sao? Tức giận thế này?”

Giọng nói Trang Nhiên cũng rất dịu dàng, giống như tiếng suối sâu trong núi róc rách thoải mái, ông ta hơi cúi xuống nhìn Lục Tiểu Trăn, tay kia xoa xoa đầu cô ấy: “Tính bướng bỉnh lại tái phát rồi?”

Lúc này Lục Tiểu Trăn mới bình tĩnh lại, tỏ ra hơi mất hứng, đi ra đằng sau lưng ông ta, nhỏ giọng nói: “Chả có thằng đàn ông nào tốt cả”

Cố An Ninh phát hiện ra Lục Tiểu Trăn ở cạnh Trang Nhiên sẽ trở nên vô cùng ngoan ngoãn, Trang Nhiên chỉ khoác tay lên vai là Lục Tiểu Trăn không hề hờ hết nữa, chỉ trừng mắt nhìn Thiệu Đình, có lẽ lòng vẫn còn rất nhiều lời trách cứ.

Trang Nhiên ưu nhã vỗ vỗ bả vai bạn cô, hơi cúi đầu với Thiệu Đình: “Tiểu cô nương không hiểu chuyện, thật có lỗi”

Hai người đàn ông lòng dạ thâm sâu, mỗi lần giao phong đều ẩn giấu sát ý; Thiệu Đình cũng hồ hững trả lời: “Không sao, cô Lục cũng là quan tâm đến An Ninh, An Ninh có bạn bè như thế tôi rất vui”

Trang Nhiên cứ như nghe nhắc đến vật cung, ngón tay chậm rãi lướt qua mái tóc dài của Lục Tiểu Trăn: “Tiểu Trăn rất nhanh nhẹn nhanh miệng, ưu điểm cũng là khuyết điểm”

Ông ta nói xong lại yêu chiều néo gò má người bên cạnh: “Không phải ai cũng như anh, nuông chiều em, nhớ kỹ”

Lục Tiểu Trăn cắn cắn môi, rất ngoan ngoãn gạt đầu.

Cố An Ninh đứng một bên nhìn, muốn nói lại thôi, có một số việc thật sự là do về sau cảm động, càng rõ ràng chuyện thân bất do kỷ.

Người đến dự tang lễ càng lúc càng đông, Lục Tiểu Trăn đợi được cơ hội liền túm Cố An Ninh ra ngoài lĩnh đường, đi xa một chút mới ra vẻ phàn nàn mềm mỏng với Cố An Ninh: “Tính tình Thiệu Đình sao lại tệ như thế, mình làm sai còn chửi ỷ”

Cố An Ninh nhớ đến chuyện Thiệu Đình bực bội ở bàn ăn lúc sáng, gạt đầu: “Đúng là tính rất xấu”

Lục Tiểu Trăn nghe vậy thì hai mắt bừng sáng, nói ngắn gọn: “Hóa ra mày không thích hần ta?”

“Mày sao lại thấy tao thích anh ta?”

Lục Tiểu Trăn nhếch miệng, dáng vẻ cổ quái: “Hay là đi dạo phố với tao đi?”

Cố An Ninh không hiểu: “Đây là tang lễ của chị mày, có thích hợp không?”

Lục Tiểu Trăn nhìn quanh không có người mới hạ giọng nói: “Mày không thấy lạ à? Trang Khiết gặp chuyện không may, cả nhà bao nhiêu người thế mà cả gia tộc đều không giúp bà ta?”

Cố An Ninh thật ra đã sớm cảm thấy có vấn đề, nói là Trang Nhiên cách bà ta khá xa, nhưng nhà cái lớn như thế, tại sao có thể hoàn toàn không giúp bà ta chút nào.

Lục Tiểu Trăn nói thầm vào tai cô: “Trang Khiết không phải là con đẻ nhà đó, thái độ của nhà họ với bà ta luôn cảm chừng, chưa kể sau này Trang Khiết còn đi theo một người đàn ông đã có vợ... Cả nhà cao thấp đều ngửa mặt. Trang Nhiên đến xử lý hậu sự cũng là diễn cho đủ thôi”

Cố An Ninh cực kỳ kinh ngạc, nghĩ đến khó trách Thiệu Đình đối với chuyện hợp tác với Trang Nhưng không hề lo lắng, lại quay đầu nhìn về phía linh đường u uất, lòng thổn thức.

“Này, rốt cuộc có đi cùng tao hay không? Đồng ý tao còn sắp xếp”

Cố An Ninh thấy lời nói của Lục Tiểu Trăn có phần khác lạ: “Đi dạo phố thì sắp xếp gì?”

Lục Tiểu Trăn hơi ngừng một chút, ho khan một tiếng: “Tao nói là tao bận việc, phải sắp xếp hành trình”

Cố An Ninh đã bị Thiệu Đình quây đến sứt đầu mẻ trán, hơn nữa cũng phát hiện mình gần đây hơi kỳ quái, cứ đồng ý đi đã.

Có điều sau đó Cố An Ninh cực kỳ hối hận, Lục Tiểu Trăn lôi cô đi cùng làm tóc mua quần áo, đáng ra cô phải thấy có vấn đề.

Nhìn người đàn ông ngồi ngay ngắn phía đối diện, Cố An Ninh có một loại xúc động muốn bỏ chạy.

“Cô Cố, bình thường có đặc biệt yêu thích cái gì không?”

Người đối diện dạo đầu rất giả tạo, Cố An Ninh nhìn hần cười nhàn nhõ, vẫn cứ lễ phép trả lời: “Không có cái gì đặc biệt cả, chỉ hay đọc báo, xem phim”

Người đàn ông tỏ ra cực kỳ vui vẻ: “Thật trùng hợp, tôi cũng giống cô”

Cố An Ninh nghĩ rằng chẳng sáng tạo tí nào cả, cùng sở thích thì có gì hay?

Người này coi như hay chuyện, lời nhai nói đến bộ phim gần nhất chiếu ngoài rạp, Cố An Ninh tuyệt đối không xen vào, đến tận khi người này bắt đầu nói về quan điểm của mình về tình yêu và hôn nhân.

“Tôi đề nghị làm công chứng tài sản trước hôn nhân, hiện giờ phụ nữ yêu đương cũng thật lắm chuyện, nữ diễn viên Twilight chẳng phải cũng lừa dối à, tình yêu bây giờ đã thành thứ xa xỉ”

Cố An Ninh nhấp cà phê, nặng nề dựa vào lưng ghế, Lục Tiểu Trăn ngồi trên ghế dài phía đối diện liên tục nháy mắt, ý bảo cô nói nhiều lên.

Cố An Ninh cuối cùng cũng mở lời: “Lưu tiên sinh vừa nói anh làm nghề gì nhỉ?”

Lưu tiên sinh đối diện chợt thấy nao nao, không ngờ cô lại tự nhiên trả lời mình, nét mặt vui sướng: “Tôi làm luật sư”

Cố An Ninh thân nhiên gật đầu: “Khó trách nghe anh nói có thể thấy anh làm việc rất nghiêm túc và cẩn thận, có điều nói chuyện thì...”

Lưu tiên sinh nhăn mày, Cố An Ninh cười cười điềm nhiên nói: “Lời nói của Lưu tiên sinh có phần không tôn trọng phụ nữ, chẳng nhẽ anh không biết tỷ lệ ly hôn hiện nay cao như vậy, phần lớn đều do đàn ông có vấn đề?”

Đến tận khi Lưu tiên sinh về rồi, Lục Tiểu Trăn mới vui mừng chạy tới, ngồi xuống đối diện Cố An Ninh, vẻ mặt hóng hớt *bát quái đầy ả*: “Thế nào thế nào? Đây là người ở công ty Trang Nhiên, người cũng tốt, ngoại hình cũng được”

Cố An Ninh không chút hoang mang đưa tay cầm chén sứ trắng khẽ đẩy ra, lúc này mới đưa mắt nhìn bạn: “Tao chẳng thấy ổn gì cả”

Lục Tiểu Trăn giật mình, nhăn nhó đập bàn: “Mày chẳng nói cái gì cả thì sao có kết quả được? Mày và Thiệu Đình căn bản không có tương lai”

Cố An Ninh bất đắc dĩ ẩn thái dương: “Tiểu Trăn, tao biết mày quan tâm, nhưng tao thực sự không cần”

Lục Tiểu Trăn toe toét cười, đột nhiên nói hớn hờ: “Đó là Lưu luật sư, không làm mày động lòng thì thôi, yên tâm, đằng sau vẫn còn nữa, đến bây giờ”

Cố An Ninh không nghĩ Lục Tiểu Trăn còn có chiêu nữa, ghen hòng trăn trối nhìn bạn mình cố gắng hết mình.

Đáng tiếc Cố An Ninh không yêu thì không muốn tiếp xúc với người khác phái, càng không am hiểu nói chuyện phiếm, ba lần bảy lượt cuối cùng cũng làm Lục Tiểu Trăn nổi giận: “Mày không phải là có gì với Thiệu Đình đi, cho nên cứ cố tình phá?”

Cố An Ninh giật mình, Lục Tiểu Trăn nhìn về sau lưng cô, nghiêm túc cảnh cáo: “Đây là người cuối cùng, làm hỏng nữa tao cho mày một trận”

Cố An Ninh nghĩ Lục Tiểu Trăn siêu rảnh này cũng tận tình làm bà mối quá đi, quay đầu lại thấy người đến thì ngạc nhiên không nói nổi: “Anh...”

Mục Chấn đứng đối diện cô, gương mặt trẻ tuổi sạch sẽ lộ ra nụ cười rất đẹp: “Đã lâu không gặp”

Lúc Cố An Ninh về thì Thiệu Đình đang ở nhà, hần ngồi ở xích đu chơi với Ngao; cô thay giày chuẩn bị lên nhà như mọi ngày, người đàn ông kia đột nhiên mở miệng hỏi: “Hôm nay đi xem mặt thế nào, có phù hợp không?”

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: CHƯƠNG 35

Thiệu Đình vẫn quay lưng về phía Cố An Ninh, Ngao bên chân hần ve vẩy đuôi, ngón tay đẹp đẽ thon dài khẽ vuốt ve bộ lông dày, hần dường như đang đắm chìm vào một bức tranh thủy mặc yên tĩnh, cứ như câu nói ghê người vừa rồi không phải từ mồm hần mà ra vậy.

Cố An Ninh nuốt nước bọt, thông thả ngắm nghĩ tìm từ: “Chỉ là ăn một bữa cơm với nhau thôi”

Thiệu Đình không trả lời ngay, đưa tay vỗ vỗ cái bụng rắn chắc của Ngao, Ngao liền ngoan ngoãn nằm thẳng bên chân hần, híp mắt hưởng thụ ra vẻ rất thoải mái.

Lúc sau hần mới thông thả đứng lên, nhìn thẳng vào cô: “Thật không?”

Đầu óc Cố An Ninh trống rỗng; Thiệu Đình đã nói vậy nghĩa là biết hết chuyện rồi, cô nói dối cũng không có ích gì, nhưng người bày trò là Lục Tiểu Trăn, cô kiểu gì cũng không dám kích thích Thiệu Đình lần nữa. Thời gian trôi qua, ánh mắt Thiệu Đình càng lúc càng lạnh lùng, vẻ mặt như cố gắng kiềm chế; ngay lập tức đầu Cố An Ninh hiện lên một màn khuất nhục, sợ hãi nói tiếp sợ hãi, cảm xúc đã biến mất trong khoảng thời gian ngắn ngủi lại lan tràn khắp cơ thể.

Cô muốn từ từ thăm dò xem cuối cùng là Thiệu Đình muốn nói gì, nhưng lại sợ gặp rắc rối, giọng nói cũng tự nhiên run run: “Tiểu Trăn suy nghĩ tương đối đơn giản, nhưng em không thích nên cố tình làm hỏng buổi hẹn, từ sau cô ấy sẽ không sắp xếp thế nữa”

Cố An Ninh sợ Thiệu Đình lại giận cá chém thớt Lục Tiểu Trăn, người đàn ông này xấu tính với cô kinh khủng khiếp.

Bảo dự kiến lại không đến, mặc dù vẻ mặt người đàn ông này vẫn không bình thường, nhưng hần vẫn tiến về phía cô, gờ tay áp lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Động tác này làm tim Cố An Ninh ngừng một nhịp, cô kinh sợ trừng mắt nhìn người đối diện. Hần rất nhẹ nhàng, giọng nói cũng cung chiêu: “Nghỉ sớm một chút, hôm nay anh có việc phải làm, đêm nay không ở với em được...”

Cố An Ninh ngẩn người. Thiệu Đình này và Thiệu Đình bình thường quá khác nhau.

Thiệu Đình đi qua người cô, mùi thuốc lá theo gió ngoài ban công thổi bay vào mũi cô. Hút bao nhiêu thuốc mới có mùi nặng như thế?

Cố An Ninh theo bản năng nắm lấy tay hần: “Chuyện kia...”

Thiệu Đình quay lại, bình tĩnh nhìn cô.

Ánh mắt ấy làm Cố An Ninh thấy lạ lẫm, tự nhiên cô nói không đầu: “Anh sẽ không làm khó Lục Tiểu Trăn đúng không? Chuyện này cô ấy làm cũng không ảnh hưởng đến chúng ta”

Thiệu Đình im lặng thật lâu, ánh mắt buồn chán, trầm giọng đáp: “Yên tâm, anh sẽ không làm khó cô ta”

Cố An Ninh thờ dãi, nhìn hần hơi nhướng mày mới nhận ra tay mình vẫn nắm tay hần, vội rút tay lại: “Xin lỗi, anh có việc thì đi đi, em sẽ không quấy rầy”

Thiệu Đình mím chặt môi, nhìn cô ánh mắt phức tạp, Cố An Ninh chưa kịp phân tích cảm xúc trong ánh mắt đó thì hần đã lạnh nhạt xoay người đi lên

nhà. Ngao cũng đứng dậy phi theo hấn, mạnh mẽ lướt qua cô, chẳng nhìn Cổ An Ninh một cái.

Cổ An Ninh ngầy ngẩn ngồi tại chỗ, thân ảnh kia đi rất vững vàng, bình tĩnh, một chút cũng không nhìn ra có che giấu gì không. Ngao bên người hấn cũng mang vẻ nghiêm nghị. Nhưng sao quá là không bình thường!

Quản gia hợp thời xuất hiện, giọng nói trầm bổng bất ngờ vang lên sau lưng cô: “Tiên sinh chờ cô chủ động giải thích, người để ý chuyện cô với cậu cảnh sát kia”

Đôi mi thanh tú của Cổ An Ninh nhú lại, cô quay đầu nhìn quản gia tròn mắt: “Bà có thể đừng có xuất quỷ nhập thần thế được không?”

Quản gia thông tay: “Cô Cổ, cô không để ý tìm hiểu suy nghĩ của tiên sinh, tiên sinh lại không có thói quen bộc lộ ra ngoài, tôi chỉ nhắc nhở vài câu đúng lúc, không nói thì người phải chịu tội chính là hạ nhân chúng tôi”

Cổ An Ninh càng khó hiểu, quản gia đưa ví dụ: “Hôm nay cô xem mặt ở khách sạn, tiên sinh ở nhà trút giận lên chúng tôi, uống cốc cà phê thôi cũng hết quá nhạt đến quá ngọt, hút thuốc cũng thấy vị sai, phòng bếp làm cơm trưa tám lần cũng không hợp ý ngài ấy. Cô Cổ, thuận tiện cho tất cả chúng ta, mong cô về sau tuân thủ bốn phận nghiêm chỉnh”

Tuân thủ bốn phận nghiêm chỉnh? Tuân thủ nghĩa vụ của một tình nhân thật nghiêm chỉnh?

Cổ An Ninh kiên nhẫn, cuối cùng cũng không nói gì, cầm túi định lên nhà, giọng nói khuôn mẫu của quản gia lại vang lên: “Tiên sinh vẫn chưa ăn cơm”

Cổ An Ninh hít sâu quay đầu lại: “Tôi sẽ mang cháo cho anh ấy, để tôi vào nhà tắm đã, được không?”

Quản gia đầy trách nhiệm gật đầu hài lòng: “Cô Cổ bận tâm rồi”

Sau khi về phòng, Cổ An Ninh khóa cửa cách tiếng rất to, rồi vùng vằng đá dép lê về phía giường, nhảy ầm lên tắm đệm một cái. Nằm ngửa lên giường lại cảm thấy ngực nghèn nghẹn như bị gì đè lên.

Không thích hợp, quá không thích hợp!

Điện thoại di động trong túi vang lên, là Lục Tiểu Trăn gọi đến hỏi han: “Thiệu Đình có làm gì mày không? Hấn mà đánh mày thì nhớ gọi điện cầu cứu. Tim Mực Chấn!”

Cổ An Ninh quay ra nhìn tấm màn vàng nhạt khẽ lay động trong gió, ngoài cửa sổ, đúng lúc mặt trời đang ngả dần về phía Tây. Nhìn mặt trời đỏ rực phía chân trời, lòng cô bỗng thấy buồn bã, giọng cũng chùng xuống: “Không, anh ấy không hoành hợ gì, không phản ứng tí gì”

Lục Tiểu Trăn đại khái cũng nhận ra có gì không đúng, hồ nghi im lặng.

Cổ An Ninh không nói gì một lát, rồi tiếp tục: “Tiểu Trăn, có lẽ Thiệu Đình chuẩn bị buông tay”

Lục Tiểu Trăn đương nhiên thích hóng chuyện, giọng nói tràn ngập vui sướng: “Thế thì tốt quá, không ngờ tên này còn có chút lương tâm, mà cũng có thể là do công ty gặp khó khăn, tự thân không lo được, chuẩn bị thỏa hiệp với bố hấn rồi”

Cổ An Ninh lại tiếp tục im lặng, Lục Tiểu Trăn nói chả có tí tính thuyết phục nào, tuy cô không hiểu Thiệu Đình lắm nhưng lại chắc chắn rằng hấn không phải loại tiểu nhân lật lọng.

Lục Tiểu Trăn chán chường thờ dài: “Được rồi, tao cũng biết khả năng này không lớn, bởi vì hấn đang bàn chuyện hợp tác với Trang Nhiên, nguy cơ của Đình Thụy có thể sẽ qua”

“Phải không? Trang Nhiên sẵn lòng giúp hấn à?”

“Cũng chưa nói sẽ giúp, nhưng nói chung hai kẻ gian thương đó đang thỏa thuận lợi ích thôi” – Bọn cô dừng lại một chút, muốn nói lại thôi – “Nhưng mà mày làm sao đấy, biết hấn buông tay lại không vui à?”

Cổ An Ninh đờ người, dường như vừa hiểu ra, căng thẳng: “Không, sao mà không vui cho được. Tao ấy à, vui quá ấy chứ...”

“...”

Cúp điện thoại xong, Cổ An Ninh ngồi trên giường thật lâu, ánh mắt sâu thẳm chăm chú hướng về phía cửa, tự nhủ: “Sao lại không vui, mình rõ ràng rất vui... Rất rất vui”

Lúc mang cháo cho Thiệu Đình, tâm lý Cổ An Ninh vẫn hơi căng thẳng, loại tâm tình này rất khó hình dung, không giống với bất cứ lần nào cô đối mặt với hấn trong quá khứ.

Thiệu Đình ngồi sau bàn làm việc, ánh sáng xanh của máy tính nhìn rất chói mắt, toàn bộ phòng làm việc ngập trong khói thuốc; hấn mới chỉ vào có một lát mà đã có mùi khói nồng thế này rồi.

Cố An Ninh phức tạp nhìn đôi mắt cụp xuống của hắn, đôi mày rậm dường như không hề giãn ra, có thể thấy người này đang cực kỳ khó chịu. Cô bỗng hơi hơi hiểu, có lẽ người đàn ông vụng về này đang mất bình tĩnh? Chờ cô...giải thích? Giống như quản gia nói?

Hắn thấy cô cầm khay, ra hiệu bằng mắt, nói: “Cám ơn, để đây đi”

Cố An Ninh bước đến trước bàn hắn, sau đó không nhúc nhích. Thiệu Đình cuối cùng cũng nhìn cô: “Có việc?”

“Anh...” – Cố An Ninh suy nghĩ một lúc lâu, cảm thấy nên nói thẳng vào vấn đề - “Hút thuốc ít thôi, không tốt cho sức khỏe. Còn có...Mục Chấn, bọn em chỉ là bạn bè”

Thiệu Đình dường như có chút suy nghĩ, nhìn cô một hồi, gật đầu nhẹ nhàng: “Đã biết”

Đã biết?

Đáp án này hiển nhiên là ngoài dự đoán của cô, Cố An Ninh không hề nghĩ Thiệu Đình sẽ phản ứng thế này.

Hai tay cô chấp trước bụng, ngón tay đan vào nhau, ánh mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt rất lâu, sau đó cô nghe hắn lạnh nhạt nói: “Không có việc gì thì ra ngoài đi, đóng cửa phòng vào hộ anh”

“Sau đó thế nào?” – Lục Tiểu Trăn cắn ống hút, vẻ mặt buồn đưa nhìn Cố An Ninh

Cố An Ninh nhớ lại chuyện hôm đó bị Thiệu Đình đuổi ra khỏi phòng làm việc, phiền não nhăn nhó, lông mi hơi hạ xuống che phủ cảm xúc trong mắt: “Không thể nào cả, tao mở cửa đi ra”

Lục Tiểu Trăn chống tay lên má, gật đầu: “Nghe thì có vẻ là định buông tay, đàn ông ấy à, lúc không chiếm được thì đều tốt. An Ninh, thoát khỏi đàn ông đã có vợ chả có gì đáng tiếc”

Cố An Ninh nghe vậy lông mi hơi rung rung, cảm thấy đó cũng nên là suy nghĩ của mình, ra sức gật đầu: “Tao biết”

Lục Tiểu Trăn im lặng nhìn cô, giờ tay che cái máy tính để bàn rồi chỉ trỏ: “Mấy giờ đang hỗn loạn, An Ninh, thói quen cũng không đáng sợ, theo thời gian sẽ thay đổi, mấy giờ chỉ cần thời gian mà thôi. Cái loại người chuyên ép uống như thế làm sao mà yêu được, chỉ là thói quen thôi, cuối cùng sẽ ổn”

Cố An Ninh biết bản thân bây giờ rất hỗn loạn, cô rất hoang mang về Thiệu Đình quen thuộc và Thiệu Đình xa lạ, chung quy cũng là do cô dễ tin người, nếu hắn vẫn cứ ép buộc cô khắp nơi, cô có thể hoàn toàn nghĩ xấu về hắn, nhưng chung quy hắn lại...

Cố An Ninh từ từ ngược mắt lên, nhìn thấy ngay ánh mắt đen tối của Lục Tiểu Trăn. Dường như bạn cô nói xong cũng thấy mình thất thố, nhếch môi cười ra cái vẻ không tìm không phổi: “Aiii, xem ra tao thích kiểu tình cảm SM hơn” *convert thì là “ngược luyến tình thâm” nhưng Cốc ca dịch hắn là “SM” ạ ☐*

Cố An Ninh vẫn muốn hỏi một chút về chuyện của Lục Tiểu Trăn và Trang Nhiên, bây giờ thấy cái kiểu ra vẻ ổn thỏa này của bạn mình thì quyết định không nhắc đến nữa, chỉ hỏi: “Tiểu Trăn, muốn uống rượu không?”

“Hả?” – Lục Tiểu Trăn bất ngờ

Lúc đã ngồi trên băng ghế ở quán bar rồi, Tiểu Trăn vẫn hơi không thích ứng được, nhìn cảnh tượng ồn ào của quán bar, cao giọng nói: “Không phải nhiều năm rồi mày vẫn không tới quán bar sao?”

Cố An Ninh cười cười, trong ánh đèn mờ lại có vẻ âm trầm: “Không nói chuyện cũ, hôn mê vài năm, cái gì cũng chậm mất nửa nhịp”

Lục Tiểu Trăn cảm cốc bia lạnh lên, uống một ngụm lớn, không biết do là đang ở quán bar hay do tâm tình thả lỏng, lại nói: “An Ninh, tao hiểu cảm giác của mày, Trang Nhiên...thật ra là kẻ thù của tao, tao cũng không nên yêu anh ấy. Vì vậy tao vẫn tự nhủ rằng mình hận anh ấy, giống như nếu nói vậy thì có một số việc sẽ không phát sinh”

Cố An Ninh hơi kinh ngạc liếc nhìn bạn mình, trước cũng đoán chuyện Lục Tiểu Trăn và Trang Nhiên có vấn đề, không nghĩ lại là thế này.

Lục Tiểu Trăn thờ dài, ngửa cổ uống hết cốc bia còn lại: “Cho nên An Ninh, tao hiểu mày, thật đấy. Ở bên một người như thế thật khủng khiếp, lúc nào cũng nhắc nhở bản thân không thể yêu, muốn đề phòng, chính là đề phòng trái tim mình. Khó khăn thế nào, mày có hiểu không?”

Lục Tiểu Trăn uống hơi nhiều, một ly lại một ly giống như cố tình say, nói cũng nhiều lên, cứ lôi kéo Cố An Ninh mà nói năng lộn xộn.

Cố An Ninh sợ bạn mình lại mượn rượu làm càn, thò tay tìm đi động trên người bạn, khó khăn lắm mới lấy được điện thoại từ trong túi ra, kết quả lại bị Lục Tiểu Trăn say xin đẩy tay đụng vào băng ghế.

Cô bức bối bảo Lục Tiểu Trăn: “Mày còn nghịch tao gọi Trang Nhiên đến xử mày”

Quả nhiên Lục Tiểu Trăn vừa nghe “Trang Nhiên” thì lập tức ngoan ngoãn, dựa vào sofa nhắm mắt lại: “Gọi đi gọi đi, có phải tao chưa từng bị xử đâu?”

Cố An Ninh thở dài thông cảm, dỗ dành: “Ngồi đây cho ngoan, tao quay lại ngay”

Cô cúi xuống dưới ghế tìm di động; may mà điện thoại chất lượng tốt, rơi mạnh như thế mà vẫn không bị tắt. Kiểm tra điện thoại xong, chắc chắn không sao, Cố An Ninh định quay lại thì bỗng nhiên liếc thấy một đôi nam nữ trong góc không xa. Cố An Ninh máu toàn thân đông lại, không thể di chuyển nổi...

Đang quần quýt hôn hít, Thiệu Đình và Hải Đường?

Editor: Tất nhiên không phải anh Thiệu của An Ninh rồi, hihi. Hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Bắt đầu từ giờ mới gỡ bỏ dần hiểu lầm

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: CHƯƠNG 36

Lần đầu tiên Cố An Ninh hiểu được như thế nào là giống bị ai đó đánh mạnh vào đầu; Thiệu Đình và Hải Đường là vợ chồng, chuyện trước mắt cũng thật bình thường, nhưng cô không thể quay đi được, cũng không bình tĩnh nổi.

Cảnh phía xa rất hài hòa, hai người đó thật xứng đôi, dù là bề ngoài hay khí chất cũng đều phù hợp.

Cánh tay Thiệu Đình khoác lên sofa phía sau lưng Hải Đường, chiếc áo sơ mi đen trên người hơi lả, cô chưa thấy bao giờ, có lẽ vì thế mà bây giờ trông hấn xa lạ một cách đáng sợ.

Hắn dịu dàng nhìn người con gái trong lòng; Hải Đường chắc đã uống rượu, gò má ửng hồng mơ hồ cuốn hút, chiếc váy đen cổ chữ V ôm sát người làm nổi bật da thịt trắng nõn nà.

Thiệu Đình đưa tay khẽ vỗ vỗ má cô ta, ánh mắt mê luyến đến cực điểm, giống như tìm được bảo bối thất lạc, lại tựa như nhớ lại một chuyện cũ nào đó.

Hắn nhìn một hồi, cúi xuống hôn cô ta vô cùng chuyên chú, nhẹ nhàng mút mát đôi cánh môi đỏ mọng.

Cố An Ninh cảm thấy kỳ quái, rõ ràng cách một đoạn, ánh đèn quán bar lại mờ ảo, thế mà cô thấy rõ vẻ nhập tâm của hắn, thậm chí thấy được cảnh môi lưỡi triền miên của họ. Đầu hiện lên những hình ảnh hấn hôn chính mình, ngay đến vị giác cũng nhớ lại mùi vị quen thuộc.

Cô nắm chặt tay, cố gắng loại trừ những cảm xúc không nên có.

Cô là người ngoài cuộc, từ đầu đến giờ vẫn thế!

Cố An Ninh cố gắng làm công tác tâm lý, cảnh tỉnh bản thân, xoay người nặng nề nhấc chân đi, lòng chùng xuống, tim như bị gai đâm chỉ chít.

Lục Tiểu Trăn nằm bò lên sofa, hai tay xò vào mái tóc dài, khuỷu tay chống lên đầu gối, cúi đầu trông rất khổ sở. Cố An Ninh ngồi xuống bên cạnh, hít hít mấy lần, sau đó đưa tay kéo bạn mình đứng dậy: “Đi thôi, ra cửa tao lại gọi Trang Nhiên”

Lục Tiểu Trăn ngây ngốc ngẩng đầu lên, mái tóc dài rơi ra phía sau vai, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo; nghiêng đầu nhìn Cố An Ninh một lúc rồi giơ tay ôm vai cô: “Rồi, trốn rồi lại về, trốn không thoát”

Cố An Ninh muốn nói lại thôi, nhìn bạn; Lục Tiểu Trăn cười hề hề: “Đi thôi, gọi Trang Nhiên tới đón, đảm bảo sẽ tới. Anh ấy ghét tao uống rượu, ghét tao lúc say rượu. Anh ấy chỉ muốn biến tao thành người trong tưởng tượng của anh ấy...”

Lục Tiểu Trăn nói xong thì đồ người lên vai Cố An Ninh, hơi thở dần đều đều, cứ thế mà lại ngủ.

Cố An Ninh hơi giật mình, giơ tay vén tóc bạn mình lên: “Tiểu Trăn?”

Lục Tiểu Trăn đã hoàn toàn im lặng, hơi thở đều đều phả lên cổ cô; Cố An Ninh bất đắc dĩ thở dài, đành phải gọi điện thoại để Trang Nhiên đến quán bar đón.

Cô cúp điện thoại xong thì ngẩn người, nhìn về góc phía đằng xa.

Thiệu Đình đã đổi tư thế ngồi, một tay đặt lên vai Hải Đường, một tay cầm điện thoại giải thích gì đó, lông mày nhíu lại như gặp phải vấn đề khó giải

quyết.

Cố An Ninh phát hiện ra Thiệu Đình hôm nay có chút không bình thường... Nhưng lại không nói rõ được không bình thường chỗ nào, rõ ràng vẫn là gương mặt ấy mà.

Nội dung trò chuyện có vẻ không ổn, Thiệu Đình cúp điện thoại rồi vẫn hậm hực, hần chần chừ cúi đầu nhìn người trong lòng mình, cứ như vậy ánh mắt thâm trầm nhìn cô ta thật là lâu.

Cố An Ninh nhìn không nổi, cho dù cố ý xem nhẹ, vẫn không thể không hồ thẹn thừa nhận lòng mình vô cùng bức bối.

Nhìn cảnh Thiệu Đình tình cảm với Hải Đường trước mắt, càng nhìn càng thấy mỗi câu hắn nói với mình trước kia đều vô cùng buồn cười.

Cố An Ninh ngồi đó không bị ai phát hiện, tâm lý lúc này lại không phải oán giận mà là... bi thương không nói nên lời. Cảm giác như ở địa ngục lan tràn khắp toàn thân, và cô sắp sửa chết đuối trong đó.

Cô điên rồi, đúng không?

Trong lúc đợi Trang Nhiên đến, Cố An Ninh phát hiện Thiệu Đình cũng đang đợi người. Hắn thường xuyên cúi xuống giúp Hải Đường lau trán, vuốt ve mái tóc dài của cô ta, động tác vô cùng yêu chiều dịu dàng.

Về mặt Thiệu Đình hôm nay cũng không tốt lắm, không biết có phải vì quá bận hay không; dưới ánh đèn quán bar, mặt hắn trông tái nhợt không còn chút máu.

Cố An Ninh cũng không muốn nhìn nữa, vợ chồng người ta tình cảm, có cái gì để cô nhìn? Có điều ngồi đó, ánh mắt không chịu nhìn đi chỗ khác, đến khi ý thức được thì bản thân cũng nhìn về phía đó khá lâu.

Hóa ra Trang Nhiên đến thật, hơn nữa còn tự thân đến đón như Lục Tiểu Trăn nói, ông ta mặc áo khoác dài nỉ màu xám, sắc mặt lại âm u như mưa rền gió dữ.

Hơn nữa, lúc lại gần Lục Tiểu Trăn còn nghe thấy cô khẽ kêu tên người đàn ông khác, Trang Nhiên cực kỳ nhăn nhó.

Cố An Ninh đứng gần Lục Tiểu Trăn, phát hiện bạn mình gọi tên con gái, hơn nữa còn là một cái tên lạ cô chưa từng nghe qua, cô tin rằng người đó với Lục Tiểu Trăn cũng không có gì.

Trang Nhiên xanh mặt nhưng vẫn kìm chế gạt đầu với Cố An Ninh: “Tôi đưa cô ấy đi trước, để lái xe đưa cô về, hẹn gặp lại cô Cố”

Tuy rằng ấn tượng về Trang Nhiên không tốt nhưng cô không thể không thừa nhận người này làm việc rất chu đáo cẩn thận; nhìn ông ta ôm Lục Tiểu Trăn ra ngoài, Cố An Ninh không nhịn được bảo: “Tiểu Trăn có vẻ nhiều chuyện buồn, nếu ông thật sự thương nó thì quan tâm nhiều đến nó một chút”

Trang Nhiên dường như có chút suy nghĩ, nhìn cô một cái, chỉ nói: “Tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy”

Cố An Ninh mím môi, lặng lẽ gạt đầu, sau đó khéo léo từ chối để lái xe đưa về, rồi tự mình ra chỗ vẫy taxi. Thiệu Đình vẫn đang ở bên Hải Đường, chắc sẽ không truy cứu chuyện cô về muộn.

Đứng đợi taxi, gió đêm làm cô tỉnh táo hơn rất nhiều, Cố An Ninh ngẩng lên nhìn bầu trời đầy sao, bỗng tỉnh táo lại.

Thiệu Đình và Hải Đường vốn là vợ chồng, cô còn băn khoăn gì, hơn nữa Thiệu Đình cũng chuẩn bị buông tay còn gì? Cô cũng chuẩn bị bắt đầu cuộc sống mới, đi qua đoạn ký ức kia mới đúng.

Đúng là phải như thế.

Cố An Ninh hít sâu, di mạnh chân lên nền đất, nghĩ vậy mới thấy thoải mái hơn một chút.

Nhưng lại không phải lúc, Thiệu Đình nửa ôm Hải Đường xuất hiện trên đường cái đối diện, bọn họ mới từ quán bar đi ra, trông có vẻ như sắp về nhà; Cố An Ninh muốn tránh đi, sợ Thiệu Đình thấy thì xấu hổ, nhưng căn bản Thiệu Đình không hề nhìn về phía bên này, hắn vẫn đỡ Hải Đường đi về phía bãi đỗ xe.

Hải Đường đi đôi giày cao gót đế mảnh, đi lại không tiện, đôi lúc như sắp trượt chân, cuối cùng cô ta tức giận đá đôi giày đi, chân không tiến về phía trước.

Lúc này là mùa đông, nền đất lạnh như thể nào khỏi phải nghĩ cũng biết, mặt Thiệu Đình tối sầm lại, nhưng hắn không nổi cáu, chỉ nhặt lại giày cầm cho cô ta.

Thiệu Đình này và Thiệu Đình Cố An Ninh biết quá không giống nhau, cô nhìn mà ghen hòng trần trối, tim run lên.

Thiệu Đình tiếp tục cúi người ôm Hải Đường lên, cúi xuống nói thầm gì đó vào tai cô ta; Hải Đường sau đó ngoan ngoãn vòng tay qua cổ hắn, dụi đầu

vào lòng hần như con mèo nhà.

Những hình ảnh ngọt ngào, những hơi thở ngọt ngào, Cố An Ninh lại cảm thấy lòng mình thật là chua! Chua như vài chục bình dấm Sơn Tây của lão Trần!

Vừa lúc có taxi dừng trước mặt, cô phi vào trong xe như chạy trốn, đọc địa chỉ, không dám liếc mắt nhìn thêm chút nào nữa.

Lái xe nhìn vào kính chiếu hậu, nói với cô: “Tiểu thư, đi đâu cô nói đi chứ”

Cố An Ninh đầu óc trống rỗng, nghĩ mãi mới ra địa chỉ.

Xe vừa khởi động thì điện thoại vang lên, Cố An Ninh nhìn thì thấy là của Thiệu Đình, do dự rồi cô vẫn nhấc máy, quả nhiên Thiệu Đình nói luôn: “Đêm nay anh có việc không về”

Cố An Ninh bỗng cảm thấy đáng hòng, ho khan: “Được rồi”. Thiệu Đình cũng nhận ra có vấn đề, dừng vài giây mới hỏi: “Sao vậy, hòng làm sao à?”

“Không có việc gì, uống nước bị sặc..”

Thiệu Đình không hỏi tiếp, hai người im lặng nhưng không ai cúp điện thoại. Cố An Ninh nhìn vào kính chiếu hậu, thấy hai hình bóng đằng xa, Thiệu Đình và Hải Đường đứng ở chỗ đèn giao thông, hai bóng hình chồng lên nhau, trải dài trên mặt đất.

Cô hơi mở to mắt, vội vàng nói một câu với người bên kia đầu dây: “Em tắm rửa đây, ngủ ngon”

Giọng nói trầm thấp của Thiệu Đình vang lên như từ một nơi nào đó rất xa xôi vọng tới: “An Ninh..”

Tìm Cố An Ninh đập mạnh, ngón tay gấp lại, Thiệu Đình muốn nói gì? Muốn chia tay? Cũng không đúng, bọn họ không phù hợp với hai chữ “chia tay”.

Thiệu Đình trầm ngâm vài giây, cuối cùng cũng nói: “Quản gia nấu canh giải rượu cho anh, anh không về, em nhắc bà ấy tắt bếp đi”

Cố An Ninh không để ý câu nói này mâu thuẫn lộn xộn, lúng túng đồng ý; giọng Thiệu Đình khàn khàn lại mang phần âm u: “Đi ngủ sớm một chút”

Thiệu Đình cúp điện thoại, đứng ở hành lang, ngón tay vẫn kẹp điều thuốc hút dở một nửa; cánh cửa phía sau mở ra, một người trung niên nói: “Thiệu tổng? Trang tổng vừa đi, ngài có dự định gì? Mọi người đều đang đợi”

Thiệu Đình đeo lên vẻ mặt tươi cười không chê vào đâu được: “Gọi điện thoại, nói thẳng”

Lúc Trang Nhiên nhận được điện thoại của An Ninh, hần vẫn đang ngồi cạnh, đến khi Trang Nhiên đi rồi hần vẫn ôm một tia hy vọng. Hy vọng cô ấy sẽ gọi điện thoại cho mình, chẳng ngại chỉ là lý do cần người đưa về.

Nhưng hần nhìn điện thoại chằm chằm lúc lâu, lần đầu tiên hoài nghi có phải điện thoại của mình hỏng rồi hay không.

Điện thoại từ đầu đến cuối đều không có ai gọi, hần chủ động gọi thì cô cũng không nói gì.

Đúng là cô không thương hần, Thiệu Đình đã sớm biết rồi, nhưng lại không dự đoán được thật lâu về sau, cô vẫn không thương hần.

Thiệu Đình biết bản thân quá mức lo âu, dường như dự cảm thấy gì đó... cảm thấy thời gian của hai người đếm ngược chẳng còn bao nhiêu... Thời gian ở chung ngày càng ít, tỷ lệ cô yêu thương mình quá bé nhỏ.

Nghĩ đến hoàn cảnh bản thân hiện tại, lần đầu tiên hần ý thức được: có lẽ mình nên để cô ấy đi.

Cố An Ninh cất điện thoại, tầm mắt vẫn rơi vào cặp nam nữ trong kính chiếu hậu, bỗng một hình ảnh xẹt qua trong tâm trí. Cô kinh ngạc mở to mắt, hét lên với lái xe: “Dừng xe!”

Lái xe bị cô hét làm giật mình, phanh gấp, nhẵn nhụi khó chịu: “Làm sao vậy?”

Cố An Ninh không trả lời anh ta, cảm thấy khó tin, chăm chú nhìn thân hình cao ráo đằng xa; vừa rồi cô nói chuyện với Thiệu Đình, người kia hoàn toàn không cảm di động, hần vẫn ôm Hải Đường đi về phía trước, căn bản không đưa tay lấy điện thoại!

Cố An Ninh nghĩ ngợi lộn xộn, nghĩ được gì đó nhưng lại không nắm bắt được, dường như đáp án đã sẵn sàng.

Lái xe nhìn cô như người điên, hăng giọng nhắc nhở: “Tiểu thư, thế có đi hay không? Tôi còn phải kiếm tiền!”

Cố An Ninh hoàn hồn, Thiệu Đình trong kính chiếu hậu đã mở cửa xe chuẩn bị đi lên. Cô không kịp suy nghĩ, vội vàng cúi đầu tìm kiếm trong túi, rút ra vài tờ tiền lung tung đưa cho lái xe: “Ngại quá, tôi dừng ở đây”

Chương 37: CHƯƠNG 37

Lúc Cố An Ninh về thì chỉ còn quán gia đang ngồi trên sofa xem TV, bà thấy cô về thì mới thả lỏng tinh thần: “Cô Cố, cô làm khó tôi quá, nhờ gặp chuyện không may thì Thiệu tiên sinh lại trách tôi...”

Cố An Ninh không nghe bà nói tiếp mà đi thẳng lên tầng, mặt mũi ngầy dại.

Quán gia hồ nghi nhìn chằm chằm bóng dáng cô đi lên, lại nhớ ra tiên sinh nhắc nhở làm canh giải rượu cho cô, vội vàng vào phòng bếp chuẩn bị.

Cố An Ninh nhìn những bậc thang trước mắt, cảm thấy đầu óc mờ mịt; cô đi theo Thiệu Đình và Hải Đường đến khách sạn thì thôi, chỉ biết rằng Thiệu Đình đã sống rất lâu ở đó, là khách VIP hẳn hoi.

Lúc đi ngang qua phòng làm việc của Thiệu Đình, cô đứng lại nhìn cánh cửa chằm chằm một lúc lâu, cánh cửa đóng chặt im ỉm, người đàn ông đang sau cánh cửa này nội tâm ẩn chứa những gì?

Quán gia đem canh giải rượu lên, ngồi bên giường đợi cô uống hết; Cố An Ninh cầm bát, cụp mắt, húng hắng: “Thiệu Đình... anh ta đi đâu?”

Đây là lần đầu tiên Cố An Ninh chủ động hỏi chuyện về Thiệu Đình, quán gia vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vẻ mặt nghiêm túc nhưng hiện rõ vài phần sung sướng: “Tiên sinh chiêu đãi vài vị khách quý từ trên đến, cô Cố có việc gấp có thể gọi cho ngài”

Cố An Ninh không trả lời, đưa cái bát không cho bà; quán gia mặt húng, bụng khay từ từ lui ra ngoài.

Bóng đêm yên ả bao trùm ngoài cửa sổ, trái tim Cố An Ninh lại hỗn loạn: trước kia cô đã thử đoán rất nhiều việc liên quan đến Thiệu Đình, nhưng chuyện trước mắt bây giờ thật quá ly kỳ. Có lẽ người kết hôn với Hải Đường là người khác, xét về thái độ thì có lẽ người kia mới đúng là Thiệu Đình.

Như vậy, người bên cạnh mình là ai?

“Thiệu Đình” tựa như một điều bí ẩn, Cố An Ninh cho tới bây giờ vẫn không khám phá được chút gì, bây giờ lại có một đáp án không tương tượng nổi.

Cả đêm cô không ngủ được, cầm điện thoại lên rồi lại nhét xuống dưới gối; bây giờ cô vẫn chưa hiểu lắm “Thiệu Đình” vì sao phải che giấu bản thân, hỏi thẳng có khi lại mang đến phiền toái không cần thiết. Hơn nữa bây giờ bỏ cô còn trong tay hấn, cô cần phải cẩn thận.

Cố An Ninh không biết mình ngủ vào lúc nào, lúc mở mắt đã thấy mặt trời lên cao, quay người thì thấy ngay người đàn ông đang dựa vào đầu giường nhìn mình chăm chú.

Gần gũi đến vậy; đôi mắt đen nhánh của hấn như hai viên bảo thạch sáng ngời bóng loáng, Cố An Ninh nhìn một hồi mới cẩn thận dời mắt: “Anh về rồi?”

Câu trả lời của Thiệu Đình là cúi người xuống hôn nhẹ nhàng, ngón cái hơi ấn lên thái dương cô: “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Cố An Ninh nghi hoặc liếc hấn một cái, Thiệu Đình thân nhiên trả lời: “Quán gia nói tối qua em uống rượu”

Cố An Ninh không nghi ngờ gì câu nói này, nhìn lên trần nhà vài giây: “Có uống một chút”

Thiệu Đình không nói nữa, gờ tay giữ vòng eo mảnh khảnh của cô rồi kéo vào lòng. Khoảng thời gian này, không biết Thiệu Đình có chuyện gì không thoải mái, đã lâu rồi bọn họ không thân mật, hôm nay tự nhiên hấn lại ham muốn khiến cả người Cố An Ninh chột cứng lên.

Thiệu Đình bận rộn trên người cô một hồi, ánh mắt rạng rỡ nhìn cô: “Lâu như vậy rồi vẫn không quen với anh?”

Cố An Ninh ngượng ngùng cắn môi, mặt nóng như thiêu đốt. Chân căn cứ vật của Thiệu Đình để bên ngoài vùng cấm mềm mại, nhẹ nhàng cọ xát, kết cấu rắn chắc làm cô cảm thấy hơi khó thở: “Không, đó, nhẹ thôi”

Thiệu Đình ♦ một cái, trên giường Thiệu Đình vẫn cứ là đồ lưu manh.

Thiệu Đình cười cười, nhìn cô ngỗ nghịch chẳng những không tức giận mà còn thích thú xoa nắn cái bánh bao nhỏ: “Em có muốn nhìn của anh không? Nhìn xem anh yêu em ở đó thế nào” *phụt phụt xịt máu mũi*

Cố An Ninh ngồi xoa cái eo đau nhức của mình, người đàn ông ngồi đối diện lại ra vẻ bình thường, ngồi chỉnh tề ngay ngắn xem văn bản.

Cố An Ninh nhìn ngó nghiên cứu thật lâu, thật sự là giống y như đúc người tối qua, cô chưa từng nghe người kia nói chuyện, không biết giọng nói có

giống không. Nhưng mà xem phản ứng của Hải Đường, có lẽ giọng nói cũng giống đi?

Cố An Ninh nghĩ đến đàn mặt, đến lúc tỉnh lại đã thấy Thiệu Đình hưng phấn đứng trước mặt mình: “Vừa rồi chưa đủ?”

Nhớ lại cảnh lúc này trên giường, người vô liêm sỉ này bắt cô nhìn nơi vận động đó, mặt cô lập tức đỏ rần rần, vội vàng cúi đầu thật thấp: “Hình như anh rất bận?”. Vừa ăn vừa xem văn bản, với Thiệu Đình là lần đầu tiên.

Thiệu Đình nhàn nhã uống cà phê, nhìn rất thư giãn: “Ừ”

Thiệu Đình ra về không muốn nói nhiều, Cố An Ninh ngẩng lên nhìn thì phát hiện ra trong tay hắn là một phần của văn bản đấu thầu chính phủ về việc lập kế hoạch kinh doanh; cô chẳng quan tâm đến những chuyện này, chỉ cẩn thận hỏi: “Hôm qua anh chỉ đi xã giao, không đi chỗ nào khác?”

Thiệu Đình nghe vậy thì nhú mày, liếc nhìn cô.

Cố An Ninh căng thẳng, nếu bị người đàn ông sâu sắc này nhìn thấy manh mối gì sẽ không tốt lắm, trước mặt Thiệu Đình quả nhiên cô vẫn thiếu chút bản lĩnh. Vội vàng điều chỉnh tư thế ngồi, cô nói: “Các anh xã giao, em nghe nói ăn uống xong còn đi uống rượu, còn tìm người tiếp khách gì đó”

Thiệu Đình nghe kiểu chất vấn này của cô thì vui lòng, khoe miệng nhếch lên: “Anh không thích thế, cũng không thích tiếp cận với phụ nữ lạ”

Hắn đã nói vậy thì Cố An Ninh không thể hỏi thêm gì, chỉ có thể tiếp tục im lặng ăn. Trong đầu cô vẫn trầm nghĩ, người này cuối cùng đang âm mưu cái gì? Hơn nữa, tự nhiên cô lại tò mò, tên thật của hắn là gì?

Thiệu Đình ăn sáng xong thì chuẩn bị ra ngoài, Cố An Ninh đứng ở huyền quan nhìn hắn thay giày, nhin không được nhướng mày: “Anh vội như thế thì về làm gì?”

Thiệu Đình đưa tay sửa sang lại quần áo, sau đó mới nhìn cô: “Về ăn sáng với em”

Người đàn ông này hôm nay bị đánh tráo với người ngoài hành tinh rồi hả? Sao lại nói hay thế này? Cố An Ninh phát hiện ra cảm xúc của Thiệu Đình với mình có chút cổ quái, như kiểu bị thương sao đó.

Cô chưa kịp nghĩ kỹ thì Thiệu Đình giơ tay ra hiệu cô lại gần.

Cố An Ninh vừa tiến đến thì bị hắn ôm chặt lấy, hơi thở nhẹ nhàng phả vào cổ: “Anh muốn đến thành phố gần đây đi công tác vài ngày, em ở nhà ngoan một chút...”

Hắn chần chừ, tựa hồ suy nghĩ gì đó, giơ tay giữ gáy cô rồi hôn lên môi: “Đến khi về anh sẽ cho em biết một tin tốt, em nhất định sẽ vui vẻ”

Cố An Ninh gật gật đầu, tự nhiên lại cảm thấy luyến tiếc: “Thiệu... đi đường cẩn thận”

Thiệu Đình dần buông tay cô ra, nhìn cô một cái rồi mới đi.

Cố An Ninh dựa cửa nhìn bóng hình cao ráo đi mỗi lúc một xa, trước kia cô hoàn toàn nghi ngờ tình cảm của Thiệu Đình nhưng giờ lại do dự. Nếu như Thiệu Đình không phải Thiệu Đình, nếu như hắn không phải chồng của Hải Đường như mọi người nói, như vậy hắn yêu... Có lẽ là thật.

Tri Phi đã đợi sẵn trong xe, đợi Thiệu Đình lên xe mới nổ máy, nhìn về mặt mặt mũi của hắn qua kính chiếu hậu: “Một thế rồi còn cố về nhìn cô ấy một tí, thật lòng yêu thì nói ra đi, cho bản thân một cơ hội”

Thiệu Đình nhìn ra ngoài cửa sổ thất thần, dường như chả nghe thấy gì cả.

Tri Phi không nhịn được thở dài. Trong xe yên tĩnh, xe đi được rất xa rồi Thiệu Đình mới mở miệng: “Tao và cô ấy, biết nhau được mười năm rồi”

Tri Phi không biết có phải hắn đang độc thoại hay không, cau mày nghĩ: “Hơn nữa khi cô ấy hôn mê mấy năm ấy mày vẫn ở bên, mười năm” *sao truyện Tàu rất là thích cái tổng mười năm nhé. Bảy năm sinh chuyện còn mười năm mới yêu*

Khỏe môi Thiệu Đình giật giật, ánh mắt nhột nhạt nhìn về phía ngôi nhà đã thành chấm đen phía sau: “Chẳng trách lúc ấy tao tự phụ, cứ cho rằng mình có thể không chế được tất cả”

Lúc hắn biết Cố An Ninh, bản thân vẫn còn đang lông bông. Có đôi khi Thiệu Đình nhớ lại, lại nghĩ nếu giờ mình mới gặp cô ấy, có lẽ mọi thứ sẽ không dẫn đến như giờ, kết thúc...có lẽ cũng sẽ đỡ hơn.

Ít nhất cô ấy sẽ không kháng cự mình, cũng không chán ghét mình.

Tri Phi nhìn hắn kỳ quái: “Làm sao thế? Cái kiểu này chả giống mày”

Thiệu Đình nhếch mép, dựa vào lưng ghế, lại lộ ra cái vẻ ngả ngớn: “Coi như tự nhiên tao tìm thấy lương tâm”

Tri Phi tỏ ra không tin, lập tức nghĩ gì đó, trợn ngược mắt: “Có phải kế hoạch có gì ngoài ý muốn không, mấy hôm nay tao cũng thấy lo lắng sao ấy, không bằng...”

Ánh mắt sắc bén của Thiệu Đình làm Tri Phi nghẹn họng; ánh mắt ấy lại thâm trầm nhìn ra ngoài cửa sổ, hần yếu ớt phun một câu: “Tao sẽ không để kế hoạch thất bại”

Thiệu Đình đi rồi, Cố An Ninh chẳng thể chuyên tâm làm việc, làm gì cũng nghĩ đến người đàn ông kia; đối với hắn không chỉ là tò mò, mà cô muốn tự thân khám phá bí ẩn sau bức màn. Nhớ lần đó khi về Cố gia, Lý Mai cũng từng nói với cô mấy việc liên quan đến Thiệu Đình; hắn không nói thì tự cô tìm!

Xác định tư tưởng xong, hôm sau Cố An Ninh xuất phát; mặc kệ chân tướng thế nào, cô đều muốn hiểu về Thiệu Đình. Không, muốn biết sự thật về người đàn ông này!

Cố An Ninh dựa theo lời Lý Mai, tìm đến thôn làng nơi “Thiệu Đình” xuất hiện..

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: CHƯƠNG 38

Qua vài lần Cố An Ninh mới tìm được Đông tử trong lời của Lý tẩu, đây là người đã giúp Thiệu Đình bước vào nhà họ Cố, sự thật có thể được tìm ra từ người này. Đối phương nhìn qua cũng bình thường, mặc áo phông cũ màu trắng với quần bò mại, ngồi dựa vào ghế hút thuốc, đôi mắt thuôn dài đánh giá cô qua lớp khói mờ.

“Cô và Thiệu Đình có quan hệ gì?”

Cố An Ninh không giới nói dối, cẩn thận suy nghĩ: “Xem như là bạn bè nam nữ”

Đông tử tỏ ra kinh ngạc, lập tức nhú mày: “Chuyện về Thiệu Đình tôi biết không nhiều lắm, chỉ là giúp cậu ấy giới thiệu việc làm thôi, cô là bạn nữ của cậu ấy thì đáng ra phải biết nhiều hơn tôi, lại chạy đến hỏi tôi mới lạ chứ”

Cố An Ninh nhìn Đông tử cụp mắt, người này ngày nay không tốt, nhìn cái vẻ tránh né là biết anh ta đang nói dối.

“Tôi chỉ muốn tìm hiểu một chút về quá khứ của anh ấy” – Cô nghĩ ngợi, mở ví lấy một xấp tiền giấy đặt lên bàn gỗ - “Thiệu Đình không biết tôi đến đây, hơn nữa tôi có thể đảm bảo anh ấy cả đời không biết”

Đông tử híp mắt nhìn xấp tiền đồ rực quuyến rũ, hít thêm hơi thuốc lấy dũng khí rồi xoa xoa mày: “Chuyện này... Tôi thực sự biết không nhiều lắm, quả thực cậu ấy không phải người ở thôn của chúng tôi, chỉ là cho tôi một ít tiền để tôi nói như vậy thôi. Tôi cũng biết không nên làm vậy, cô nghĩ sao chứ, cậu ấy vốn muốn che giấu thân phận, chuyện quan trọng như vậy làm sao có thể tiết lộ cho người ngoài”

Cố An Ninh nhăn mày, Đông tử thật cảnh giác, nói thế này cũng tương tự điều cô đoán được, rõ ràng Đông tử biết gì đó.

Đông tử nói đến đây thì dừng lại, không tiếp tục, tay nhanh chóng với lấy xấp tiền ôm vào người: “Tôi chỉ biết có vậy thôi”

Cố An Ninh không ngờ Đông tử vô lại như vậy, không phải chỉ là đem cái cô đã biết diễn đạt bằng mấy câu khác thôi sao? Cô vẫn muốn hỏi lại, Đông tử thì đã đứng dậy định ra ngoài: “Con gái tôi tan học rồi, tôi phải đi đón nó”

Nếu như mất manh mối từ Đông tử, chuyện gì liên quan đến “Thiệu Đình” cũng không thể tra được tiếp.

Cố An Ninh quyết không thể tay không trở về, yên ổn ở lại thôn trang hai ngày, thật ra là để diễn màn ngáng đầu không thấy cúi đầu gặp với Đông tử, mỗi lần gặp đều cười tủm tỉm chào hỏi anh ta. Lúc đầu Đông tử còn khách sáo mỉm cười, sau đó thành ra sự nụ cười của Cố An Ninh, dứt khoát tránh xa đường cô đi, vài lần thấy cô từ xa đã né.

Cố An Ninh cũng không nóng vội, ngược lại thay đổi phương thức theo đuổi, xuống tay từ con gái Đông tử. Người này tuy vô lại lưu manh nhưng lại rất yêu thương con gái.

Con gái Đông tử bảy tám tuổi, tên là Viên Viên, nhìn cực kỳ xinh xắn đáng yêu. Con bé thích khiêu vũ, có điều hoàn cảnh không cho phép được huấn luyện chính quy, Cố An Ninh bèn dạy con bé một chút kiến thức cơ bản, còn tự mình chỉ đạo.

Viên Viên nhanh chóng thích Cố An Ninh, mỗi ngày tan học đều chạy đến nhà cũ của họ Lý để quần quýt cô học khiêu vũ; con bé rất đơn thuần, căn bản không biết nhân gian rộng lớn hỗn loạn biết bao nhiêu.

Đồng tử kiên trì đến đón con, thấy Cố An Ninh tươi cười đón chào thì chủ động nhắc nhở: “Tôi thật sự không biết gì khác, cô có chơi bài người thân cũng vô ích”

Cố An Ninh vô tình nhún vai: “Chả liên quan, tôi thích Viên Viên, nó rất có năng khiếu”

Đồng tử hoài nghi đánh giá cô nhưng không tìm được gì khác lạ từ nụ cười xán lạn, hơn nữa Cố An Ninh đối với Viên Viên rất tốt, không giống giả vờ.

Trước ngày Cố An Ninh rời đi, Viên Viên khóc ầm ĩ, Đồng tử cũng bó tay, đành phải cầu cứu Cố An Ninh: “Viên Viên dường như rất luyến tiếc cô”

Cố An Ninh để túi hành lý đã xếp xong sang một bên, cầm lại cái hộp trên giường đưa cho anh ta: “Đây là tôi nhờ bạn từ thành phố Dung gửi đến, cuối cùng cũng đến nơi nguyên vẹn. Anh đưa Viên Viên, đảm bảo con bé sẽ vui vẻ”

Đồng tử mở hộp giấy gói rất đẹp ra, hóa ra là một đôi giày khiêu vũ thanh tú, đôi giày này anh ta đã thấy trên TV, con gái cứ ầm ĩ đòi mua mãi...

Cố An Ninh cười cười: “Viên Viên thực sự rất có năng khiếu khiêu vũ, nếu anh tin tôi thì chờ con bé lớn hơn một chút, đến trường có thể giao cho tôi. Tôi sẽ hỗ trợ con bé vào trường múa tốt nhất, hứng thú của con bé không nên bị lãng phí”

Bố mẹ hiểu con mình nhất, Cố An Ninh không chỉ đơn thuần lấy lòng Đồng tử, cô thực sự thích Viên Viên nên mới nói những lời này.

Đồng tử im lặng thật lâu, đáy lòng không thể không rung động; hẳn không có tiếng tốt trong thôn, cả đời này cũng không thể giúp con gái hoàn thành tâm nguyện, trái cho con bé con đường tốt đẹp. Đồng tử hoàn hồn, không thể không có chút cảm xúc nào.

Anh ta chăm chú nhìn hộp giày, cuối cùng hít thật sâu: “Cô giúp Viên Viên thực hiện giấc mơ, tôi... không nói thì quá không có nghĩa khí”

Đường về không dễ đi, Cố An Ninh đổi vài lượt xe, lên tàu hỏa về thành phố Dung thì mặt trời sắp lặn. Gần Tết âm lịch, khách đi tàu hỏa rất đông, khắp nơi đều ồn ào tiếng người.

Cố An Ninh ngồi đối diện một đôi vợ chồng, hình như là ra ngoài làm công trở về, hai người có một đứa con khoảng sáu tháng tuổi, cả nhà rất hòa thuận vui vẻ. Hai vợ chồng nhìn rất thuận phúc, nhất là ông chồng, gầy thì rất gầy nhưng vẫn mỉm cười nhìn đứa con trong lòng.

Thấy con đã ngủ, anh ta đứng lên nhường chỗ cho vợ, để cô ôm con an toàn rồi dựa vào ghế nghỉ ngơi, còn mình thì ngồi lên sàn lạnh đọc báo.

Thế giới này, sâu sắc nhất là tình thương người bố, nhưng mà bố Thiệu Đình...

Cố An Ninh nhớ lại lời nói của Đồng tử, với tính cách của Thiệu Đình thì không có chuyện tiết lộ chuyện của bản thân cho người khác, may mà Đồng tử nghe trộm được nội dung điện thoại của hắn, chuyến đi này cuối cùng cũng không tệ.

Cô thầm nghĩ Thiệu Đình che giấu thân phận có thể vì có mục đích không muốn ai biết, nhưng cũng không nghĩ sau lưng hắn lại có mối hận sâu nặng như vậy.

Cẩn thận nhớ lại dáng vẻ Thiệu Đình mỗi lần gặp Thiệu Lâm Phong, quả thực đều có vẻ ảm đạm áp lực sao đó, giờ nghĩ không biết khi ấy hắn có bao nhiêu thống khổ?

Bổ ruột của chính mình, che giấu tốt đến mấy, cũng không dành cho mình.

Cố An Ninh vỗ vỗ trán, tâm tình tồi tệ, đến lúc này tâm trạng đã hoàn toàn tương phản hồi trước, càng biết nhiều về người đàn ông này, cô càng thấy khó chịu buồn bực.

Cô rất hiếm khi bị điều gì đó ảnh hưởng cảm xúc, Thiệu Đình là đầu tiên, và cũng là duy nhất.

Quay đầu nhìn ra hoàng hôn ngoài cửa, mảnh sáng đỏ rực dần biến mất cuối chân trời, không biết vì cái gì, cô bắt đầu thấy nhưng nhớ Thiệu Đình, muốn nghe giọng hắn, muốn cùng hắn nói gì đó, nói cái gì cũng được.

Giờ phút này, nghĩ đến hình bóng người đàn ông đó, trước kia cảm thấy lạnh lùng, bây giờ lại nhận ra hơi thở tiêu điều cô đơn, thật ra đó là một người đàn ông cô đơn nhỉ?

Cô cảm động đi đến khu hút thuốc ở giữa tàu, toàn thân nóng rực, mở danh bạ ra nhìn tên rồi lại đóng vào, cứ như thế vài lần, cuối cùng ngón tay cũng lơ đãng vào nút gọi.

Tim đập nhanh hơn hẳn bình thường, Cố An Ninh nghe điện thoại kêu tút tút, lòng thật sự hồi hộp.

Thật lạ là điện thoại kêu rất lâu cũng không thấy người nghe máy, đến khi hộp thoại tự động kết thúc, Cố An Ninh nhìn màn hình tối đen, lòng cảm thấy mất mát khác thường.

Giống như...cảm giác bị vứt bỏ.

Về đến thành phố Dung Thiệu Đình vẫn chưa gọi lại, Cố An Ninh vụng trộm nhìn điện thoại vài lần, cuối cùng điện thoại không chịu được mà hết pin.

Về nhà cô lập tức đi sạc di động, nhưng khởi động máy xong cũng không thấy tin nhắn báo gì, Thiệu Đình quá bận sao?

Cố An Ninh tính toán ngày Thiệu Đình đi công tác rồi vội vàng trở về, không nghĩ về đúng ngày lại chỉ có một mình cô, Thiệu Đình không chỉ không về, còn hoàn toàn không gọi được điện thoại.

Ngày đầu âm u, ngày sau thất vọng, tiếp diễn thành lo âu, Cố An Ninh chưa bao giờ biết mình lại mong chờ Thiệu Đình trở về đến vậy.

Quản gia cũng vội đến giờ chân, luôn nhắc nhở bên tai cô: “Tiên sinh chưa từng như vậy, điện thoại của Trì tiên sinh cũng không gọi được. Không được, tôi phải kiểm tra xem các chuyến bay về thành phố gần đây có chuyến nào bị tai nạn không?”

Cố An Ninh nhìn bà cuống cuống, ở ngoài tỏ ra bình tĩnh, thật ra bên trong đã bắt đầu sốt ruột: chẳng lẽ đã có chuyện xảy ra thật?

Lúc quản gia gọi điện thoại, Cố An Ninh luôn ở bên, ra về vô tình nghe, cuối cùng xác định không có tai nạn mới nhẹ nhàng thở ra...

Cái người như Thiệu Đình, làm sao có thể chết dễ thế được, trong truyền hình với tiểu thuyết chẳng phải người xấu lúc nào cũng sống lâu sao?

Cố An Ninh không ý thức được mình đang an ủi bản thân, buổi tối nằm trên giường lại theo thói quen gọi điện thoại cho Thiệu Đình nhưng không có ai nghe máy. Cô nhớ lần gần nhất hình như là Thiệu Đình đi đâu đó, chợt vội vàng gọi cho Lục Tiểu Trăn.

Không ngờ là điện thoại của Lục Tiểu Trăn cũng không gọi được!

Một đêm đó, dường như đã có chuyện gì trọng đại xảy ra mà cô không được biết, Cố An Ninh bắt đầu mơ hồ cảm thấy gì đó.

Cô không biết vì sao mình lại lo lắng như vậy về chuyện Thiệu Đình biến mất, chỉ có thể quy kết cho việc bố cô vẫn trong tay hắn, kiểu như tự an ủi mình, nghĩ như vậy mới có đủ dũng khí để quan tâm Thiệu Đình.

Ngày hôm sau cô tự mình đến nhà Trang Nhiên tìm người, người làm mở cửa nhận ra cô, rất lễ phép: “Thái thái đi tiếp tiên sinh, đi ba ngày rồi, sẽ sớm trở lại”

Trang Nhiên đi đàm phán, Lục Tiểu Trăn tự nhiên chạy đi tìm ông ta? Còn dùng chữ “tiếp” nữa? Tất cả nghe hơi kỳ lạ, nhưng người làm hình như cũng không biết nhiều, Cố An Ninh hỏi thêm nhưng không được gì.

Cố An Ninh đứng trước biệt thự của Trang Nhiên, ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, mấy hôm nay trời âm u như sắp bão vào hạ; cô mờ mịt nhìn xung quanh, căn bản không biết phải đi đâu để có tin tức về Thiệu Đình.

Lúc này cô mới giật mình, nhận ra mình hoàn toàn không biết gì về Thiệu Đình hết, quá khứ không biết, hiện tại cũng không biết. Hoặc là không đề tâm tìm hiểu, cẩn thận nghĩ lại, Thiệu Đình cũng đã từng cho cô cơ hội.

Cố An Ninh trở nên khủng hoảng: tên hắn, thân phận hắn, tất cả đều là giả; nếu hắn cứ như vậy biến mất, cô có tìm cả đời cũng không thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: CHƯƠNG 39

Cố An Ninh còn chưa đợi được Thiệu Đình thì đã nhận được tin Trang Nhiên qua đời. Tin tức do quản gia thông báo, không nói rõ ràng, chỉ mơ hồ đại khái, nghĩ đến Thiệu Đình khoảng thời gian này đều ở cùng Trang Nhiên bàn bạc, tìm cô đột nhiên đập dồn: “Kia...Thiệu Đình đâu?”

“Tiên sinh chắc không có việc gì, Trì tiên sinh có gọi điện thoại đến” – Quản gia lộ ra nụ cười về thấu hiểu, sau đó lập tức ngừng vài giây – “Có điều hình như lão gia cũng cảm thấy có vấn đề, vừa lúc cũng liên quan đến chuyện của Trang tiên sinh”

Cố An Ninh nghi hoặc nhướn mày, đáng tiếc quản gia cũng không biết nhiều, hơn nữa nhà họ Trang cũng thuộc diện có thể lực ở thành phố Dung nên chắc hẳn chuyện Trang Nhiên được giữ kín không truyền thông tin ra ngoài.

Khó trách được cô không tìm hiểu được gì.

Cố An Ninh lại muốn đến gặp Lục Tiểu Trăn, con nhóc này hẳn đã rất sợ hãi, cho dù quan hệ của nó và Trang Nhiên như thế nào thì cũng không thể không lăn tăn, dù sao cũng là người chung giường với mình.

Cố An Ninh vội vã mặc nhà cái hướng về phía nhà họ Trang, di thể của Trang Nhiên đã được đưa về, chính Lục Tiểu Trăn đi nhận.

Lục Tiểu Trăn dường như không chút sợ hãi nhưng con người lại thay đổi, mở cửa nhìn thấy Cố An Ninh, ánh mắt có chút phức tạp: “Vào đi”

Cố An Ninh gật đầu, cẩn thận quan sát phản ứng của bạn, giờ tay chủ động ôm trán an: “Có ổn không?”

Lục Tiểu Trăn không nói gì, cười u ám, cả người mặc bộ đồ bó sát màu đen, quay về ngồi lên giường. Nhà họ Trang rất đông người, Lục Tiểu Trăn cứ ngồi ở phòng không đi, vẫn thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ tối om.

Nhìn thân hình gầy guộc của bạn mình, Cố An Ninh cực kỳ đau lòng: “Không biết an ủi mày thế nào, tao nghĩ ông ấy cũng không muốn mày không vui”

Lục Tiểu Trăn ngồi im như tượng, tự dưng quay về phía cô cười cười: “Ah, tao không sao, trước kia hay nghĩ đến chuyện ông ta chết, đáng tiếc người đàn ông này mệnh ghê gớm thật, ngàn tính vạn tính... cũng không nghĩ đến tự nhiên cứ thế mà chết, hơi đột ngột một chút...”

Bạn cô nói liên tục, hơi lộn xộn, cuối cùng hơi mỉm môi cười.

Cố An Ninh không nghĩ bạn sẽ có phản ứng này, nhất thời không biết an ủi thế nào, đưa tay sờ sờ hai má lạnh lẽo của bạn.

Lục Tiểu Trăn cười giầy, co chân ôm gối lên ghế, trông như đứa trẻ đau khổ mắt nhắm, rõ ràng là trần ngập bi thương nhưng lại ra vẻ thoải mái lạnh nhạt.

Cố An Ninh không đành lòng vạch trần bạn mình, nhưng tình cảm không phát tiết ra được thì chỉ tích tụ ảm ức: “Đã nghĩ như vậy sao lại không vui?”

Lục Tiểu Trăn hơi nâng nâng mắt, nhìn cô do dự, quả nhiên mở miệng lại đổi đề tài khác: “Mày không biết là Thiệu Đình rõ là may sao? Bọn họ cùng đi khảo sát, Trang Nhiên và Thiệu Lâm Phong gặp chuyện không may, hẳn lại bình yên vô sự”

Cố An Ninh giật mình, đầu óc tuy ngốc nhưng cũng mơ hồ nghĩ được gì đó, nhưng ý nghĩ đó tựa như con thú hoang dã, một khi thoát ra sẽ không ngừng cắn nuốt tất cả.

“Tao còn nghe nói trước hẳn từng liên quan đến mấy vụ giết người, người chết là viện trưởng một bệnh viện, hai người cùng uống rượu, người kia bị sát hại nhưng Thiệu Đình lại vẫn không sao”

Cố An Ninh nhớ tới lần đó, cô và Thiệu Đình cùng ở một chỗ, cho nên không do dự gì mà lên tiếng: “Đây là hiểu lầm, lúc đó tao đang ở cùng hẳn mà”

Lục Tiểu Trăn lắc đầu: “Nếu như hẳn chủ định dựng lời khai, mày chính là đối tượng lợi dụng tốt nhất. An Ninh mày nghĩ lại xem, đêm đó không có gì đặc biệt à?”

Cố An Ninh chỉ nhớ mình ngủ mê mết hơn bình thường, cái khác... Nghĩ vậy không hiểu sao tìm tự nhiên đập nhanh, lúc tỉnh ngủ cả người đau nhức, cái cảm giác này quá quen thuộc, không phải giống hệt lúc tỉnh lại khi hẳn dùng mê hương để dâm loạn mình sao?

Thấy sắc mặt cô trở nên khó coi, Lục Tiểu Trăn hơi nhếch miệng, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo: “Nếu như Thiệu Đình gặp chuyện không may, mày có vui vẻ không?”

Cố An Ninh trừng mắt nhìn người trước mặt, trong trí nhớ hữu hạn của cô, Lục Tiểu Trăn vẫn là một cô gái đơn thuần thẳng thắn, ngốc nghếch hồ đồ không có tâm nhân. Nhưng giờ phút này nhìn chăm chú vào ánh mắt của bạn, dường như có gì đó ẩn chứa bên trong rất kinh khủng.

Cô căng thẳng nuốt nước bọt, nhìn không được cười mỉa: “Thiệu Đình có thể xảy ra chuyện gì, Tiểu Trăn, cuối cùng mày muốn nói cái gì? Cái chết của Trang Nhiên không phải cảnh sát đã chứng minh là có liên quan đến Thiệu Lâm Phong sao?”

Lục Tiểu Trăn im lặng nhìn cô, cuối cùng chậm rãi lắc đầu, nụ cười càng trở nên trào phúng rõ ràng. Cố An Ninh bị vẻ mặt này làm cho không thoải mái, sầm mặt nhìn Lục Tiểu Trăn, thế này là quá thay đổi rồi.

“Có phải mày biết cái gì không?” – Tin tức liên quan đến nhà họ Trang đều đã bị phong tỏa rất nhanh, có lẽ chuyện về Thiệu Đình cũng vậy, có một số việc đã xảy ra mà cô không biết.

Lông mày thanh tú của Lục Tiểu Trăn nhăn lại, dường như lời muốn nói ra lại do dự, cuối cùng chỉ có tiếng thở dài: “Chuyện Trang Khiết cũng liên quan đến Thiệu Đình. Trang Nhiên từng bảo tao rằng Trang Khiết rơi vào bẫy của Thiệu Đình mới nợ nhiều khoản vay lớn như thế, bọn họ cùng nhau đầu tư, vì sao chỉ có một mình Trang Khiết gặp chuyện không may? An Ninh, người đàn ông bên cạnh mày là người thế nào mày nên rõ hơn tao mới đúng! Sao lại có nhiều chuyện trùng hợp liên quan đến hẳn như thế!”

Cố An Ninh tái nhợt, nói mãi không ra tiếng, hồi sau mới khàn khàn phản bác: “Có chứng cứ sao? Thiệu Đình sẽ không, hẳn...”

Lời này chính cô cũng không tin được, giờ đã biết được ân oán của Thiệu Đình và Thiệu Lâm Phong, đương nhiên cô tin rằng có khả năng Thiệu Đình thực sự lên kế hoạch cho sự việc. Hơn nữa chuyện Trang Khiết cô cũng từng nghi ngờ, chuyện nhìn thấy phần văn bản trong phòng nghỉ của Thiệu Đình

luôn lớn vồn quan đầu.

Cô im lặng nhưng tâm tình lại cuộn cuộn như mặt biển dậy sóng, quá mức trùng hợp rồi.

Lục Tiểu Trăn đưa tay nắm lấy bờ vai gầy yếu của cô, ánh mắt kiên định: “Người đàn ông này rất đáng sợ, hãm hại cả bố ruột của mình. Ở cạnh người như thế mày không sợ sao? An Ninh, nhân lúc không yêu thương mà rời đi sớm một chút thì tốt hơn. Chẳng phải mày vốn rất ghét hắn sao?”

Ghét Thiệu Đình? Cổ An Ninh biết trước kia mình rất chán ghét người đàn ông này, còn hiện tại . .

Thấy cô chần chừ, nếp uốn giữa lông mày Lục Tiểu Trăn càng thêm sâu: “Chẳng lẽ mày thích hắn? Tự hỏi bản thân cẩn thận xem, là thói quen, hay yêu, hay cái gì khác? Đồng tình, cảm động?”

Lông Cổ An Ninh rối như tơ vò, vốn cô rất xấu hổ khi phải thừa nhận tình cảm của bản thân với Thiệu Đình, bây giờ bị Lục Tiểu Trăn truy hỏi như vậy, khí thế áp bức, cô càng không dám nói.

Cô phải thừa nhận thế nào, thừa nhận bản thân lại dao động với kẻ giam giữ mình?

Thế giới của anh so với cô nghĩ phức tạp hơn rất nhiều, hắc ám hơn rất nhiều, không giống với tất cả những người cô từng biết. Đối với người đàn ông như vậy cô không biết mình nên làm gì bây giờ, cô không có chút kinh nghiệm nào, tình huống trước mặt càng không biết cách đối phó.

Gió đêm rất lạnh, mặc áo lông rồi mà vẫn cảm nhận được tầng sương mù dày đặc, lông mi động một lớp hơi nước, vì thế khi nhìn thấy người đang lặng lẽ đứng chờ, cô tưởng mình bị ảo giác.

Có phải gần đây có nhiều chuyện liên quan đến anh nên cô bị ảo giác? Gương mặt anh như một bức tranh vẽ mực Tàu, hoặc như nhiễm một vầng sáng ấm áp, nửa thật nửa giả.

Đến tận khi anh đến trước mặt cô, giọng nói trầm thấp rất dễ nghe vang lên: “Trời rất lạnh, anh đến đón em, hai người ấm hơn nhiều”

Anh mặc bộ vest màu tối, khoe môi mím lại, đôi mắt sắc bén vẫn đen thẫm sâu thẳm như trước, đứng trước cô lại hơi cụp mắt nhìn cô.

Cổ An Ninh nhìn thẳng vào anh, người đàn ông này cho cô một cảm giác rất khó tả. Rất nhiều lúc cô tưởng mình đã hoàn toàn hiểu anh, nhưng mỗi lúc như lúc này, anh lại luôn có hành động kinh sợ làm cô được mở mang tâm mắt.

Thiệu Đình nắm bàn tay lạnh cóng nhỏ bé của cô bỏ vào túi áo khoác, khoe miệng cong cong: “Về nhà không thấy em, cảm giác không quen”

Cổ An Ninh vẫn không nói gì, chăm chú nhìn anh.

Thiệu Đình không nhìn được, cúi đầu cọ hồng cả mũi cô, hai tay để bên hông cô, suồng sã thăm dò, giọng hơi chùng xuống: “Sao thế, mới vài ngày không gặp mà đã mới lạ thế à? Hay là quá nhớ nhưng rồi?”

“Trang Nhiên đã chết” – Lúc nói lời này cô vẫn chăm chú nhìn vào ánh mắt anh, dường như muốn tìm kiếm điểm bất thường, bướng bỉnh lại kiên định.

Thiệu Đình vẻ mặt như thường, không hề chớp mắt: “Anh biết”

Cổ An Ninh hít vào một hơi, vẫn mở to mắt nhìn vào mắt anh: “Có liên quan đến bố anh?”

Thiệu Đình im lặng một lát mới nói: “Em cuối cùng là muốn nói gì?”

Trong đôi mắt đen thẫm của anh, cái gì cũng không tới, cũng giống như trước kia, người này luôn che giấu cảm xúc của mình rất cẩn thận. Cô cắn cắn môi, giọng nói lí nhí, mang theo vài phần chờ đợi: “Thiệu Đình, không liên quan đến anh đúng không? Đề là trùng hợp”

Thiệu Đình không trả lời, ngược lại hơi kéo cô vào lòng, dẫn cô đi về phía đối diện: “Còn nhớ anh nói lúc về sẽ mang cho em niềm vui bất ngờ không, không tò mò à?”

Ý tứ né tránh quá rõ ràng, Cổ An Ninh cảm thấy thật thất vọng.

Cô có thể tiếp nhận chuyện Thiệu Đình vì đoạt lại tài sản của mẹ mà giờ chút thủ đoạn, nhưng đây đều là trong phạm vi phát luật cho phép, huống chi Thiệu Đình bây giờ đã làm tổn thương rất nhiều mạng người, làm sao cô có thể vờ coi như chưa có gì xảy ra được?

Thiệu Đình có ý xem nhẹ ánh mắt u ám của cô, coi như không thấy, nắm chặt những ngón tay mềm mại của cô, dùng rất nhiều sức.

Anh nhìn về phía xa xa, tỏ rõ thái độ đừng can thiệp vào: “Nếu tất cả có liên quan đến anh, cảnh sát đã nói rồi. Chuyện Trang Nhiên cảnh sát đã điều tra qua, là lần này trong hạng mục đầu thầu của chính phủ bố và ông ta có xung đột lợi ích, hơn nữa bởi vì chuyện Trang Khiết nên giữa bọn họ vẫn có khúc mắc, lần này bố có ý muốn giết người không có gì lạ cả”

Cổ An Ninh mơ hồ ngẩng đầu lên lại không nhận ra điều gì trên mặt anh, Thiệu Đình nói thân nhiên chắc chắn, giống như đó chính là sự thật.

Tri Phi đứng bên xe định mở cửa hộ cô, giọng tay: “Trên đường rất lạnh, có gì về nhà nói đi”

Thiệu Đình lẳng lặng nhìn cô, vẻ mặt không thể hiện gì.

Cố An Ninh nắm chặt tay, cuối cùng vẫn lên xe, mặc kệ thế nào thì tất cả giờ cũng chỉ là suy đoán, hơn nữa cô thực sự cũng có nhiều điều muốn nói với Thiệu Đình. Dãy dụa với anh nhiều năm như vậy, bọn họ lại không có gan thể hiện bản thân, vẫn cứ suy đoán linh tinh, cuối cùng làm vấn đề phức tạp hơn, cũng đến lúc ngã bài rồi.

Tri Phi đưa hai người đến cửa thì ra về, trước khi đi còn nhắc nhở Thiệu Đình: “Vấn đề đều đã được giải quyết, nói sự thật với cô ấy đi. Dù là ai bị lừa gạt cũng không hay, vấn đề của hai người là do cứ cô ấy cứ đoán qua đoán lại, cái gì mà cũng không chịu nói”

Thiệu Đình nghiêm túc nhìn cậu ta: “Tao có chừng mực”. Anh cũng biết là đến lúc ngã bài rồi, nhưng càng muốn nói lại càng khó mở miệng.

Chân tướng là cái gì, là thế nào? Vấn đề của bọn họ đến giờ không phải anh là ai, anh kết hôn chưa, căn bản là cô không yêu anh...

Thiệu Đình nhìn ánh đèn sau xe Phi Tri dần biến mất, xoay người, cũng đoán được Cố An Ninh vẫn chưa vào trong nhà, đang đứng ở cửa đợi anh.

Trái tim Thiệu Đình chợt cảm thấy đau đớn trong phút chốc, cô ấy đứng dưới ánh đèn sáng rực, ánh mắt nhìn hẩn lại chăm chú như đang tìm kiếm gì. Bây giờ nhớ lại, quen nhau mười năm, ánh mắt chăm chú nhìn hẩn của cô từ đầu đến cuối vẫn chẳng có chút tình yêu nào.

Nhấc chân từng bước đi tới, anh chưa mở miệng cô đã nói thẳng: “Em đi tìm Đông tử, hiểu được một việc”

Thiệu Đình nghe vậy thì sắc mặt hơi biến đổi, mím chặt môi không nói.

Cố An Ninh hít sâu, sương mù rét đậm thấm vào không khí, cô nhìn người trước mặt, từng chữ từng chữ tuôn ra: “Em nên gọi anh thế nào đây, Thiệu tiên sinh?”

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: CHƯƠNG 40

Thiệu Đình cũng không ngờ Cố An Ninh lại hỏi thẳng như vậy, anh cứ tưởng với tính của Cố An Ninh thì có biết cũng sẽ vờ như chả biết gì.

Anh bình tĩnh ngắm cô, lần đầu tiên cảm thấy chính mình cũng không hiểu được cô gái này.

Bỗng Cố An Ninh hơi cong khoe miệng, giọng tay chủ động cầm những ngón tay khô ráp của anh, bàn tay cô nhỏ mềm, nhẹ nhàng lồng vào giữa những ngón tay anh.

Thiệu Đình bị động tác đột ngột của Cố An Ninh làm người cứng ngắc, cô rất ít khi chủ động chạm vào anh, mỗi lần đều là anh cường ngạnh chủ động.

“Em muốn hiểu anh” – Cố An Ninh nói không rõ ràng, lặng lẽ quay mặt đi.

Có lẽ là lần đầu nói chuyện kiểu này với anh nên cô không quen, gương mặt ửng hồng: “Có vài chuyện em chưa xác định, nhưng em... em dường như...”

Cô chưa nói hết câu thì ánh đèn pha sáng chói chiếu về phía hai người, vài chiếc xe tiến vào sân, lớp xe nghiêng trên sân tạo ra âm thanh lạo xạo, trong bóng đêm vang lên rất chói tai.

Cố An Ninh quay lại nhìn, không ngờ là Mục Chấn, đằng sau còn hai chiếc xe cảnh sát nữa... Lòng cô nhảy dựng lên, ngón tay luồn vào tay anh siết chặt lại.

Có lẽ nhận ra được sự lo lắng của cô, Thiệu Đình thuận thế kéo cô vào lòng, bàn tay to dày đặt lên bờ vai cô, tạo cảm giác an tâm.

Trán Thiệu Đình nhíu lại rất sâu, anh vẫn lạnh lùng nhìn về phía Mục Chấn vừa ra khỏi xe.

Mục Chấn không mặc không mặc đồng phục, trên người lại có khí chất sạch sẽ sẵn có; anh ta bước về phía hai người, hơi liếc nhìn Cố An Ninh, ánh mắt kỳ quái, vừa thương hại vừa thông cảm, dường như có cả chút do dự.

Cố An Ninh bị nhìn đến lạnh cả sống lưng, vẫn ép sát vào ngực Thiệu Đình.

Mục Chấn thờ dài, đưa một tờ giấy ra trước mặt hai người: “Thiệu tiên sinh, chúng tôi có lý do nghi ngờ anh đánh nhau cố ý gây thương tích cho người khác. Anh có thể báo cho luật sư, nhưng giờ phải về hỗ trợ chúng tôi điều tra”

Cố ý gây thương tích? Cố An Ninh chẳng nghĩ gì, chần chừ trước Thiệu Đình, hành động theo bản năng, nhìn chăm chăm gương mặt lạnh lùng nghiêm túc của Mục Chấn, giọng run run: “Cố ý gây thương tích?”

Mục Chấn nhìn cô rất phức tạp, vừa thương hại lại vừa thông cảm “Năm trước, ở quán bar Hoàng Hôn, có vụ giết người, người bị hại bị chặt đứt gân tay”

Lời này làm Cố An Ninh suýt khụy xuống, chuyện ở bar Hoàng Hôn cô cả đời không quên được, chính ở nơi này cô nhận ra rõ phần kia của Thiệu Đình. Nhớ lại chuyện đã xảy ra, căng thẳng đến nghẹn họng: “Các anh... các anh có chứng cứ không?”

Mục Chấn im lặng một lát, gật đầu: “Chúng có xác thực”

Người đàn ông phía sau vẫn không có phản ứng, Cố An Ninh cảm thấy tim mình lạnh đi.

Mục Chấn không nhiều lời với cô nữa, giờ tay với đội viên phía sau, cảnh sát đi cùng tiến lên tra còng vào cổ tay Thiệu Đình; bàn tay ấm áp vừa khoác lên vai cô tuột xuống.

Miếng kim loại lạnh lẽo trượt qua bàn tay cô.

Thiệu Đình rất lạnh lùng và bình tĩnh, không tỏ ra khác lạ, từ đầu đến cuối không hề nhìn Cố An Ninh, đi theo những người kia về phía xe cảnh sát.

“Thiệu...” – Cố An Ninh định mở miệng gọi ah, lại phát hiện ra mình cũng không biết tên anh là gì.

Thiệu Đình dừng bước chân, ngừng vài giây mới xoay người lại, nhìn cô một lúc, sau đó vẫn dùng giọng nói lạnh nhạt: “Không kịp mang tin vui cho em, Tri Phi sẽ đưa đến sau vậy”

Anh nói xong thì nhú mày, dường như muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ hơi kéo khóe môi: “Ngủ ngon, An Ninh”

Cố An Ninh vốn vẫn cảm thấy Thiệu Đình không gì không làm được, anh rất mạnh, ví dụ như lúc trước không có tin tức gì nhưng cô vẫn một mực tin tưởng anh chắc chắn không gặp chuyện không may. Nhưng lần này, vì cái gì, lòng như bị bóp nát.

Mục Chấn là người rời đi cuối cùng, anh ta đứng trước mặt Cố An Ninh, đợi yên tĩnh mới nói: “Thiệu Đình đáng sợ hơn cô tưởng, An Ninh, rời anh ta đi đi. Chuyện anh ta dùng quần nữa, cứ tiếp tục sẽ hối hận đấy”

Cố An Ninh không hiểu ý Mục Chấn, nhưng thế giới của Thiệu Đình thì cô hơi hơi hiểu rồi.

Tri Phi cho người nghe ngóng tin tức, rất nhanh biết được chuyện xảy ra trong hộp đêm bị người chụp ảnh nặc danh gửi cảnh sát. Thiệu Đình rất rõ rằng chuyện này khó giải quyết hơn tưởng tượng.

“Việc này hẳn là liên quan đến nhà họ Trang, Trang Khiết và Trang Nhiên đều qua đời, hơn nữa đều có liên quan khó giải thích đến Thiệu Đình, dù không có bằng chứng thì bọn họ cũng có thể tạo bằng chứng. Vụ án lần này, sợ rằng Thiệu Đình lãnh ít dữ nhiều”

Cố An Ninh trở mặt nhìn về mặt nghiêm trọng của Tri Phi, lòng càng u ám.

Cô biết những thứ trong tay cảnh sát đều là thật, không phải giả, bởi vì lúc đó cô thấy tất cả ở cửa. Chính vì thấy được bộ mặt dữ tợn của người đàn ông tạo nhả ngày xưa, bàn tay quen thuộc cầm dao cắt đứt gân tay người đàn ông kia, cô mới sợ hãi Thiệu Đình như vậy...

Tri Phi nhìn cô, trong tay vẫn còn nửa liều thuốc: “Nghỉ sớm chút đi, chuyện này tôi sẽ nghĩ cách”

Anh ta đứng dậy định đi, Cố An Ninh tự dưng đứng lên giữ anh ta lại: “Tri Phi, nếu tìm được người chụp ảnh thì có ích gì không?”

Tri Phi quay lại nhìn cô, suy nghĩ, ấn tượng của anh ta về Cố An Ninh không được tốt lắm, tuy biết mọi chuyện vẫn là do Thiệu Đình tính kế ép buộc, nhưng vẫn tức giận vì thái độ của cô vô cùng. Lúc này lại nhìn Cố An Ninh lo lắng cho Thiệu Đình, bỗng dưng cảm thấy hai người này đều là đồ ngốc trong tình cảm.

Anh ta lắc đầu, không đành lòng dập tắt hy vọng của Cố An Ninh: “Trừ khi chứng minh được ảnh chụp là giả, hoặc người chụp ảnh có thù với Thiệu Đình, cố ý hãm hại”

Tri Phi nói xong thì đi, một mình Cố An Ninh ngồi trong phòng khách trống trải.

Vài ngày tiếp theo, Tri Phi làm đủ mọi cách cũng không nộp tiền bảo lãnh cho Thiệu Đình ra được, nhưng lại giúp Thiệu Đình đem tin vui hộ về nhà.

Cố Bá Bình đứng ở phòng khách nhìn cô mỉm cười, năm năm không gặp, thân thể còn cường tráng hơn lúc trước nhiều. Cố An Ninh cuối cùng cũng có một khách thư giãn sau mấy ngày hỗn loạn, cô chạy đến ôm chặt lấy bố mình, nghẹn ngào không nói nên lời: “Bố...”

Cố Bá Bình dịu dàng vỗ vai con gái: “Đồ ngốc, khóc cái gì, con gửi bánh ngọt cho bố, bố nhận được rồi”

Cố An Ninh ngước mắt lên, mặt đầy nước mắt, dường như cảm xúc dồn nén mấy ngày nay xả hết ra. Nửa năm nay đều dựa vào thư từ để xác định bố được an toàn, tuy rằng bố cô chưa bao giờ nói về hoàn cảnh sống qua thư, nhưng không thấy thì vẫn lo lắng, dù ông có nói ông rất tốt thì vẫn nghi ngờ không biết đó có phải sự thật không.

Cố Bá Bình đưa ngón tay lau nước mắt cho cô, nhỏ giọng trấn an: “Đừng khóc, bố không hề phải chịu khổ, nửa năm nay thật ra bố luôn làm nghiên cứu. Thiệu Đình cho bố phòng làm việc tốt nhất, chuyện Hải Đường bố đã biết từ sớm, trước khi rời đi bố cũng gặp con bé một lần, tiếc là nó bị bố nó lừa kỹ quá, Thiệu Đình sợ bố gặp chuyện không may nên mới đưa bố đi tránh”

Cố An Ninh không biết nên nói gì, cô không thể tưởng tượng được chân tướng lại là thế này, cô hiểu lắm Thiệu Đình lâu như vậy nhưng anh lại không giải thích.

Nghĩ đến Thiệu Đình, nước mắt càng rơi dữ dội: “Vậy tại sao cái gì cũng không nói cho con biết?”

“Thiệu Đình nói, với tính cách của con, nếu biết chắc chắn lại chạy đi tìm bố, như vậy bố sẽ bị lộ. Không ngờ nó lại hiểu con thế”

Bố cô đương nhiên vẫn chưa biết chuyện Thiệu Đình, lời nói mang chút đùa cợt. Cố An Ninh muốn nói lại thôi, nghĩ trước tiên cứ giấu bố đã, bớt được một người lo lắng.

“Bố biết Thiệu Đình từ trước?” – Chỉ có vậy bố cô mới có thể tin tưởng và phối hợp với Thiệu Đình.

Cố Bá Bình nhìn cẩn thận gương mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của cô, khẽ thở dài: “Thiệu Kính ấy à, nó thật ra là một đứa bé đáng thương”

Đây là lần đầu tiên Cố An Ninh chính thức được nghe tên thật của Thiệu Đình: Thiệu Kính.

Cô âm thầm lặp đi lặp lại nhiều lần trong lòng, cảm thấy rất lạ, cứ như có gì đó vuốt ve trái tim mình.

“Năm đó mẹ nó sinh hai đứa, là bố mua được Đình Tư Chính, Đình Tư Chính ôm Thiệu Đình đưa Thiệu Lâm Phong, che giấu sự tồn tại của Thiệu Kính”

Cố An Ninh ngạc nhiên lắng nghe, nghĩ những chuyện anh phải đối mặt từ nhỏ, ngực thấy đau đớn.

Từ lúc Cố Bá Bình trở lại, tên tuổi nổi lên khắp nơi, báo chí và tạp chí đua nhau đưa tin về chân tướng vụ vụ cáo đạo văn của ông. Cuộc đời bố của Hải Đường thất bại, lại không muốn con gái thất vọng về mình, vì thế mới kiếm cớ lừa gạt con, không ngờ một lời nói dối lại làm chậm trễ nửa đời con gái mình.

Thiệu Đình đã chuẩn bị tất cả đầy đủ, coi như giúp Cố Bá Bình làm sáng tỏ mọi chuyện. Có điều bố cô quay lại rồi, cô lại càng nhớ Thiệu Kính.

Những chuyện biết từ bố cô sau này càng làm Cố An Ninh thêm quyết tâm cứu Thiệu Kính.

Trước kia anh đã khổ như vậy, về sau...nhất định phải được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: CHƯƠNG 41

Tri Phi vì chuyện của Thiệu Kính mà sứt đầu mẻ trán, cùng lúc lại phát hiện ra Cố An Ninh xuất quỷ nhập thần, thường không thấy đâu; anh ta không rõ cô gái này có chuyện gì phải quan tâm, chẳng nhẽ một chút cũng không quan tâm đến Thiệu Kính?

Thiệu Kính bị tạm giam đã mười bảy ngày, Tri Phi cuối cùng cũng không nhận được mà nổi cáu: “Cô ta vẫn chưa đến thăm mày? Mày...”

Anh ta muốn nói lại thôi, cuối cùng lại thở dài: “Ảnh chụp đã điều tra được, người gửi là bạn Cố An Ninh, Lục Tiểu Trăn”

Thiệu Kính im lặng nghe, không tỏ ra ngạc nhiên, dường như kết quả này cũng không ngoài ý muốn.

Tri Phi khó tin mở to mắt: “Mày đã biết rồi? Không phải cũng biết ai là người chụp chứ?”

Thiệu Kính lắc đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về người đàn ông trước mặt, dù ở nơi thế này cũng không tỏ ra chật vật hay tuyệt vọng: “Không được nghi ngờ An Ninh, không phải là cô ấy”

Ánh mắt Trì Phi sâu thẳm, như phân tách được tất cả: “Mày lừa tao lại còn tự lừa bản thân, tao đã điều tra hạ nhân nhà họ Trang. Cố An Ninh từng đưa cho Lục Tiểu Trăn bảo quản một vật gì đó, vào đêm mày gặp chuyện không may thì Cố An Ninh đến lấy lại nhưng cũng không tránh được Lục Tiểu Trăn giờ trò sau lưng.”

Thiệu Kính mỉm khoe môi, rất lâu sau mới đưa mắt lên: “Mày cũng nói, là Lục Tiểu Trăn làm!”

Trì Phi cảm thấy chán ngán, oán hận cắn răng nói: “Mẹ mày, có phải mày làm Thiệu Đình lâu quá, quên mẹ luôn Thiệu Kính là người thế nào? Từ lúc nào mày vì loại đàn bà như thế mà trở nên không có tiền đồ, lừa mình dối người, chẳng phải kiểu của mày?”

Thiệu Kính không nói lời nào, bình tĩnh ngồi yên.

Trì Phi kiên nhẫn thở dài: “Được, chuyện mày với cô ta tao không quản được, từ lúc bắt đầu đã không nhúng tay vào được. Không phải mày muốn bù đắp cho cô ta sao? Không phải mày nói mày không chịu được chuyện cô ta chỉ biết có Bạch Thuật Bắc, không nhìn đến mày sao? Sao giờ lại ra thế này...”

“Tao cũng không biết” – Thiệu Đình ngắt lời anh ta, giọng điệu trầm thấp, vẻ mặt chưa từng bình tĩnh lạnh nhạt đến thế - “Nếu sớm biết rằng tao sẽ đánh mất trái tim mình trong quá trình này, tao cũng sẽ không lựa chọn làm vậy. Yêu thương cô ấy thực sự quá mệt mỏi, tao chưa từng bỏ công sức nhiều như thế vì bất cứ chuyện gì, lần đầu tiên nghiện ngập đến thế, tiếc là cổ đến đâu cũng chẳng có được”

Trì Phi ghen hòng trợn tròn nhìn Thiệu Kính, anh ta chưa từng nghĩ Thiệu Kính cũng sẽ có vẻ mặt mất mát như thế, cứ như một đứa trẻ con tủi thân vì không được cho kẹo. Lúc trước kể lại thân thế của mình cũng không có vẻ mặt u ám như vậy.

Thiệu Kính cười cợt, mang phong thái du côn vài phần: “Rõ là buồn cười nhỉ? Cứ nghĩ mình không gì không làm được, nhưng mà kiểu gì cũng có một người cho mày ném cảm giác thất bại trên đời này”

Trì Phi im lặng lắng nghe, cuối cùng không đành lòng chế nhạo: “Vì vậy, cô ta rời đi, thay đổi cả thế giới của mày”

Thiệu Kính không trả lời, hơi nhún mày, vẻ mặt nghiêm trọng; thật ra có vài thứ trên đời này, sợ nhất là trong lúc mình không biết lại tiến sâu tới tận đáy lòng mình, lặng lẽ phát triển. Tựa như mối quan hệ này, anh vẫn tưởng mình là người dẫn dắt, cuối cùng lại đau khổ mà nhận ra rằng Cố An Ninh vẫn là người dẫn dắt mọi thứ.

Cô không yêu, mọi thứ đều đổ đi.

Trì Phi biết điều không tiếp tục, nói nữa cũng chẳng để làm gì, tình yêu vốn là chuyện chẳng có đạo lý. Mọi người đều có sự cố chấp riêng, người bên ngoài không bao giờ hiểu được.

Anh ta nói sang chuyện khác: “Chuyện lần này rất khó giải quyết, có lẽ nhà họ Trang đứng sau gây áp lực, mày còn phải ở trong này một thời gian nữa”

Thiệu Kính nhún vai: “Cũng chả phải lần đầu đi vào”

Trì Phi bất đắc dĩ lắc đầu: “Nếu đối với Cố An Ninh mày cũng bình tĩnh thế này thì chuyện của bọn mày đã thoải mái hơn rất nhiều. Nhược điểm cả đời của mày chính là Cố An Ninh”

Thiệu Kính mỉm cười, trong mắt có chút mất mát.

Trì Phi có thể nhận ra rằng Thiệu Kính vẫn để ý chuyện Cố An Ninh không đến, nhìn không được đánh đòn phủ đầu: “Mày đã biết cô ta không yêu mày, nếu anh là do cô ta chụp, lần này ra thì cô mà lo chuyện tương lai của hai người đi. Cường cầu nói chung cũng chẳng tốt đẹp gì đâu”

Thiệu Kính nhún chặt mi, không đáp lời.

Mấy ngày sau đó tòa mới bắt đầu thẩm vấn, Trì Phi bỗng dưng nhận được điện thoại của Cố An Ninh, nói rằng cô đã tìm thấy người chụp ảnh, hơn nữa người đó có thể khiến Thiệu Đình thoát tội.

Trì Phi không nghĩ cô sẽ tận tâm hết sức vì chuyện của Thiệu Kính, còn muốn hỏi thêm thì Cố An Ninh đã cúp máy.

Cô gái này đúng là bị Thiệu Kính làm hư rồi, lúc Trì Phi nghĩ như vậy, suy nghĩ về Cố An Ninh lại có chút thay đổi. Có lẽ cô ta đối với Thiệu Kính cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm, chung quy là do Thiệu Kính từng ép buộc quá đáng, không thể bỏ qua ngay cũng là bình thường.

Đến ngày mở phiên tòa, Trì Phi lái xe đón Cố An Ninh, nhưng cô gái này lại nói mình có việc không đi được!

Trì Phi có tốt tính đến đâu cũng dựng hết cả lông cánh lên: “Cô đúng là chẳng có tí tình cảm nào với cậu ta, đến lúc này còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện nó bị tuyên án?”

Cố An Ninh im lặng, mặc kệ Trì Phi nổi cáu thế nào cũng không nói thêm.

Tri Phi cuối cùng cũng chẳng làm gì được cô, đập cửa bỏ đi thật nhanh, trước khi đi còn cười nhạt nói lại một câu: “Chuyện dở nhất đời Thiệu Kính hẳn là gặp cô mới đúng”

Cố An Ninh quay lưng về phía anh ta, nhấc hai tay để lên gối rồi đứng lên, khớp xương vì nắm chặt tay mà trắng bệch, lưng thẳng tắp, từ đầu đến cuối chỉ im lặng không giải thích gì.

Lúc mở phiên tòa, Thiệu Kính hơi đảo mắt nhìn qua thính phòng, Tri Phi thông cảm liếc anh một cái, từ xa hai người đã đọc được tin tức từ ánh mắt. Lòng mi phủ xuống che giấu đôi mắt âm u kỹ càng, dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, anh vẫn không thể không có cảm giác mong chờ.

Phiên tòa thẩm vấn diễn ra được một phần ba thời gian, quan tòa tuyên bố có nhân chứng ra tòa, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía cửa, cửa gỗ từ từ mở ra, người đi vào lại làm cả Thiệu Kính và Tri Phi sững sốt.

Cố An Ninh bình tĩnh trước ánh mắt của bao nhiêu người, từng bước từng bước một tiến về phía ghế nhân chứng.

“Vi thể ảnh này là cô chụp?” – Ánh mắt sắc bén và uy nghiêm của luật sư ẩn giấu sau cặp kính, hơi lạnh lẽo – “Có tiểu thư, cô có biết lời cô nói bây giờ có ý nghĩa gì không? Cô phải chịu trách nhiệm với tất cả lời nói của mình trước pháp luật”

Cố An Ninh nhẹ nhàng gật đầu: “Tôi biết, nhưng ảnh là do tôi chụp, đã qua photoshop”

“Vi sao cô lại làm thế?” – Luật sư đánh giá cô, sắc bén đưa ra câu hỏi – “Cô đã gửi ảnh cho cảnh sát, tại sao bây giờ lại muốn ra tòa thừa nhận, không biết như thế mâu thuẫn à?”

Gương mặt nhỏ nhắn của Cố An Ninh trắng bệch, cô không dám nhìn về phía Thiệu Kính, nhưng không ngừng đầu lên vẫn có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt của đôi mắt đen thẳm ấy.

Cô cắn chặt môi đến sắp chảy máu, lại vẫn kiên định nhìn luật sư Phuong: “Lúc đó tôi tình cờ ở Hoàng Hôn, chuyện này trợ thủ Diệp Cường của Thiệu Đình có thể làm chứng. Ảnh tôi chụp vốn không phải như thế, tất cả đều đã qua photoshop”

“Giấu tên gửi ảnh cho cảnh sát, là vì tôi không chịu được sự uy hiếp và ép buộc của Thiệu Đình. Nhưng qua bố tôi, tôi biết được Thiệu Đình từng giúp đỡ ông ấy, vậy tôi cảm thấy lương tâm cắn rứt, muốn nói ra sự thật”

Luật sư cười cười, đương nhiên không tin lý do của cô.

Cố An Ninh hơi vênh mặt lên, kiêu căng nói: “Ảnh qua photoshop, không dùng kỹ thuật phân tích thì khó nhận biết, tôi hy vọng cảnh sát có thể cẩn thận kiểm tra lại ảnh”

“Tôi nhớ không nhầm thì cô không phải chuyên về máy tính, kỹ thuật tốt như thế thật à?”

Đối với sự chỉ trích có ý từ luật sư, Cố An Ninh bình tĩnh trả lời: “Đương nhiên tay nghề tôi không tốt như thế được, nhưng tôi có thể tìm người giúp. Hơn nữa tôi cũng có thể cung cấp ảnh gốc để so sánh”

Luật sư nheo đôi mắt sắc bén, cuối cùng nhếch mép: “Hy vọng cô có thể chịu trách nhiệm với tất cả lời nói của mình”

“Đương nhiên”

Đến lúc sắp rời đi Cố An Ninh mới có dũng khí nhìn Thiệu Kính một lần, ánh mắt giao nhau, ngăn ngừi mấy giây thôi nhưng trong mắt anh có gì cô cũng không nhìn được.

Ánh mắt anh bình thản, tựa như đang nhìn một người qua đường nào đó.

Cố An Ninh không rõ mình đã đi ra cửa chính thế nào, ánh mắt thống khổ mà âm trầm của Thiệu Kính cứ lờn vờn trong đầu cô. Cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình để ý đến ánh mắt của anh như thế, trước kia là không để ý hay không thấy được? Đáng tiếc tất cả đều đã muộn rồi.

Ngày hôm sau cô vẫn một mình đi gặp Thiệu Kính, vốn tưởng anh sẽ từ chối, không ngờ anh lại đồng ý.

Hơn một tháng rồi Cố An Ninh chưa gặp anh, tim có hơi rộn ràng, nói chuyện cũng không được lưu loát: “Anh... anh có khỏe không?”

Thiệu Kính gật đầu, ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi đôi mắt lo lắng của cô, lúc mở miệng giọng nói hơi khàn: “Em hận tôi đến thế?”

Bàn tay giấu dưới gầm bàn của Cố An Ninh đã nắm đến bấu cả vào da thịt, ánh mắt đau khổ của Thiệu Kính khiến cô thật đau lòng, suýt nữa cô không khống chế được mà nói hết tất cả những lời từ đáy lòng mình cho tới biết.

Cô trầm ngâm, cố gắng tìm lời thích hợp, tiếc là chưa nói ra thì người đối diện bỗng dung cười lạnh lùng ra tiếng: “Cũng tốt, một khi đã như vậy, để tôi nói cho em một chuyện. Em đã nói muốn hiểu tôi, đây chính là lúc thích hợp”

Cố An Ninh nhìn đôi mắt lạnh lẽo của tôi, bỗng dung thấy lạnh cả sống lưng.

“Biết người đàn ông bị tôi chặt ngón tay ở bar Hoàng Hôn là ai không? Vì sao tôi lại làm thế?” – Giọng nói trầm thấp nghe thật êm tai, nói chuyện kinh khủng mà vẻ mặt lại có thể rất dịu dàng cười nói, nhưng dưới vẻ dịu dàng ấy lại là một mạch nước ngầm đang chảy, có thể phun ra bất cứ lúc nào.

Cố An Ninh căng thẳng nuốt nước bọt, móng tay cào lên mặt bàn, ánh mắt dừng ở bờ môi nhợt nhạt của tôi, chờ đợi từng từ một: “Có nhớ tôi bảo tôi hỏi hận hai chuyện không? Một chuyện khác chính là... Nhiều năm trước tôi vô tình cưỡng hiếp một cô gái”

Cố An Ninh trợn ngược mắt, in đậm hình ảnh Thiệu Kính lạnh lùng vô tình.

Tôi không hề dừng lại: “Kẻ tôi xử lý chính là kẻ đã hãm hại tôi, nếu không phải tại hắn thì tôi sẽ không trêu chọc cô gái kia. Cũng sẽ không nghĩ đến chuyện gặp lại để bù đắp cho cô ấy, không phải giữ cảm giác áy náy với cô ấy, bây giờ cũng không bị cô ấy tính kế... Em nói xem, cái tay kia, có nên giữ không?”

Cổ họng Cố An Ninh như bị bóp nghẹt, cô khó tin nhìn người trước mặt, lúc sau mới nói: “Là anh?”

Cô không nhớ rõ kẻ đó, hiện giờ nhìn đôi mắt ấy, đôi mắt mang theo cảm giác ám ảnh đó, thật là giống nhau!

Thiệu Kính lạnh lùng gật đầu.

Cố An Ninh nghiêng rặng, cố gắng không run rẩy: “Từ ngày đầu tiên em gặp anh, anh đã che giấu chuyện này?”

Thiệu Kính im lặng vài giây, không chút do dự thừa nhận: “Đúng”

“Tuồng là bù lại, vì sao... lại muốn nói chuyện yêu đương với em?” – Những lời này của Cố An Ninh dường như rất vô nghĩa; như là tự hỏi hơn là hỏi tôi.

Cô chẳng trông đợi chuyện Thiệu Kính sẽ trả lời, hoặc là, thật ra sợ đáp án.

Quả nhiên Thiệu Đình rất bình tĩnh, nói từng từ rõ ràng: “Em cũng biết đàn ông đều có dục vọng chiếm giữ, thứ tôi đã dùng qua thì là của tôi, thấy em để ý người đàn ông khác như thế tôi không thoải mái”

Cố An Ninh mở to mắt, ngây dại nhìn tôi, giờ phút này Thiệu Kính thật là xa lạ. Cô không lúc nào hiểu được tôi, thật ra khi nào mới là thật, khi nào mới là giả, cô hoàn toàn không cảm nhận được.

Người đàn ông này, quá đáng sợ.

Thiệu Kính nhìn đôi mắt mở to của cô mang theo một tia thất vọng, trong lòng bỗng thấy xoắn xýt bất thường, cảm giác như tự ngược, cô đau đớn thì mình cũng vô cùng đau đớn: “Chẳng nhẽ em không hiểu, chuyện em và Bạch Thuật Bắc lúc trước tôi thật sự nghĩ như thế nào sao? Tôi là mẹ nuôi của em chắc? Cố An Ninh, tôi đã nói với em rất nhiều lần, nhiều chuyện phải động não đi chứ”

Cuối cùng nước mắt của Cố An Ninh cũng rơi xuống, cô nhìn Thiệu Kính, không hề né tránh, nước mắt cứ thế chảy xuôi, để anh thấy: nước mắt này là vì anh mà rơi. Cô cắn môi, thản nhiên cười: “Đúng là thời điểm hợp lý để em hiểu anh, may thật đấy, không quá muộn”

May là không giao trái tim mình ra, bằng không đúng là tự chuốc nhục vào thân.

Sau khi Cố An Ninh rời đi, Thiệu Kính ngồi im không động đậy, anh không biết mình bị làm sao, tự nhiên vào lúc dờ dẹt này lại đi nói hết sự thật.

Hình như cô rất buồn, lúc rời đi, bóng dáng gầy yếu ấy như viên đá đè lên ngực anh. Thiệu Kính hơi cúi người, đặt tay lên trái tim, đau hơn bản thân nghĩ rất nhiều.

Cố An Ninh rào bước trên đường phố nhộn nhịp, nước mắt ào ào rơi xuống, lòng bàn tay bị bầu đến đau nhức, xuất hiện vết sẹo dài, là do mấy ngày trước cô tự tạo lúc tạo lại ảnh chụp...

Giờ nhìn đến, thật là châm chọc...

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: CHƯƠNG 42

Sau ngày Thiệu Kính gặp chuyện, Cố An Ninh có hẹn gặp Lục Tiểu Trăn.

Lục Tiểu Trăn mặc váy dài màu đen, ngồi ở một góc quán cà phê xem tạp chí, thấy Cố An Ninh vào chỉ liếc một cái.

Cố An Ninh nhìn qua đã thấy bạn mình, lúc này cô cảm thấy Lục Tiểu Trăn vô cùng xa lạ; tình yêu có thể có bao nhiêu ma lực? Làm người ta trở nên điên cuồng, cũng có thể làm người ta thay lòng đổi dạ.

Lục Tiểu Trăn đợi cô ngồi vào chỗ rồi mới cười cười: “Mày hẹn tao vội như thế là có chuyện gì?”

Cố An Ninh nhìn nụ cười hoàn hảo đó, thờ ơ hất ra: “Vì sao lại gửi chỗ ảnh đó đến cảnh sát? Tiểu Trăn, mày xem trộm đồ tao đưa”

Lục Tiểu Trăn hơi nhướng mày, dường như không ngờ tới: “Có người gửi ảnh cho cảnh sát? Tao chả hiểu cái gì cả?”

Cố An Ninh mím môi, Lục Tiểu Trăn bị vẻ nghiêm túc của Cố An Ninh chọc cười: “Mày yêu anh ta thật à? An Ninh, mày vì thằng đấy mà trở mặt với tao ày há?”

Cố An Ninh im lặng vài giây, cuối cùng nói hết những lời trong lòng mình: “Tiểu Trăn, mày là bạn tốt nhất của tao. Chuyện mày và Trang Nhiên chính là một ví dụ, tao không muốn sau này cũng phải hối hận sau khi mất đi. Trước kia tao không dám thừa nhận, nhưng khi biết thân phận thật sự của anh ấy, biết anh ấy vì tao mà làm bao nhiêu việc, tao thừa nhận tao có rung động. Tao không phải tưởng đồng vách sắt, có một người chân thành với tao, tao không thể vờ như không quan tâm”

Do cách thức biểu hiện sai lầm của anh mà cô cảm thấy xấu hổ khi thừa nhận phần tình cảm này. Đôi khi ngẫm lại, có lẽ do ở bên nhau nhiều năm, tự nhiên cô cũng có tình cảm với anh. Nếu không vì sao anh nói gì cô cũng tin tưởng không hề nghi ngờ?

Đáng tiếc... Tình cảm này chưa kịp đâm chồi đã bị chính tay anh phá hủy.

Lục Tiểu Trăn bình tĩnh nghe cô nói xong, mỉm cười nghiêng nghiêng người về phía cô: “Thật hả? Vậy mày đi nói với anh ta đi, nói xong anh ta sẽ rất vui đấy, ngồi tù cũng thấy đỡ hơn”

Lúc Lục Tiểu Trăn nói lời này, vẻ mặt vô cùng ngọt ngào, khuôn mặt lại thanh tú, trông cực kỳ đơn thuần vô hại; nhưng giọng nói lại làm cho người ta thấy không thoải mái, có vẻ đùa cợt châm chọc.

“Ảnh chụp đó vô dụng” – Cố An Ninh cũng rất bình tĩnh, không bị giọng điệu của bạn mình chọc giận – “Mày phải biết rõ sự thật là như thế nào, Ảnh tao đưa cho mày không phải vậy. Bằng thế lực nhà họ Trang, nếu muốn tấn công Thiệu Đình thì chuyện chỉnh sửa ảnh là rất đơn giản”

Lục Tiểu Trăn không trả lời, nhưng ánh mắt lại rất đáng sợ: “Sao mày biết ảnh chụp là giả? Mày biết rất rõ Thiệu Đình là loại người thế nào còn gì?”

Cố An Ninh nắm tay lại theo bản năng, nhưng không hề tỏ ra hoảng hốt.

Lục Tiểu Trăn khẽ cười, nói: “An Ninh, nếu mày cảm thấy chuyện anh ta bị bắt là do mày, có cảm giác tội lỗi, thì không cần đâu. Tao cũng không dùng ảnh của mày, chỉ là tao tìm người giống để chụp thôi...”

“Mày không cần tao đưa ảnh, là vì mày biết tố cáo anh ấy tội cường hiếp là vô ích”

Cố An Ninh liếc mắt một cái là nhìn thấu bạn mình: “Ảnh này chụp không đủ rõ ràng, chỉ chụp anh ấy ở ghế lô ép buộc tao, hơn nữa mặt tao bị che khuất, chuyện này mày biết rõ. Mày cũng sợ tao sẽ che giấu cho anh ấy mà không thừa nhận là bị ép buộc, cho nên mày mới tìm hiểu nguồn gốc rồi tìm ra người chụp ảnh, vừa khéo trước đó người kia cũng chụp được cảnh Thiệu Đình ra tay với người trong ảnh kia”

Lục Tiểu Trăn nhìn cô một lúc, không trả lời cô, mắt ánh lên vẻ bi thương: “Bọn mình là bạn tốt, tao chỉ trả thù cho chồng tao, hơn nữa anh ta là bị trừng phạt đúng tội. Mày còn thắc mắc cái gì, chẳng nhẽ tao làm sai?”

Cố An Ninh cảm thấy rồi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống người bạn tốt ngày xưa của mình, suy nghĩ thật lâu rồi mới nói: “Mày giúp Trang Nhiên báo thù, tao không oán mày. Nhưng nếu Thiệu Đình gặp chuyện không may, tao cũng sẽ lựa chọn làm chuyện tương tự. Đến lúc đó mày cũng không cần tha thứ cho tao”

Lục Tiểu Trăn ngạc nhiên mở to mắt, không thể tin được một Cố An Ninh nhu nhược không có chủ kiến lại có thể nói ra những lời này.

Cố An Ninh định đi thì Lục Tiểu Trăn không nhịn được mà gọi: “Này, ảnh chụp đều là thật! Thiệu Đình vào tù là ngồi đúng chỗ của mình. Cố An Ninh, nguyên tắc của mày đâu? Người như anh ta, hai tay đầy máu. Vì anh ta mà mày không cần phải trái đúng sai à?”

Cố An Ninh chậm chậm quay lại: “Anh ấy ngồi tù, tao có thể chờ, nhưng nếu như nhìn anh ấy chết, tao không thể. Nhà họ Trang tìm mọi cách bỏ tù anh ấy chỉ để ngồi tù thôi ày há?”

Lục Tiểu Trăn giật mình, không ngờ Cố An Ninh lại biết nhiều như thế.

Cố An Ninh cười nhạt, chua xót nhìn Lục Tiểu Trăn: “Dù Thiệu Đình có chết, Trang Nhiên cũng không sống lại được”

Gương mặt nhợt nhạt nhỏ nhắn của Lục Tiểu Trăn cuối cùng cũng không bình tĩnh được nữa, đôi mắt trong trẻo đọng đầy nước mắt: “Không phải thế... Cả đời này, là tao thiếu Trang Nhiên”

Cố An Ninh nhìn bạn mình một cái, nhắm mắt lại: “Đúng thế, nếu không phải vậy, cả đời này cũng là tao thiếu Thiệu Đình”

Lúc Cố An Ninh ra ngoài, bước chân nặng nề tưởng không nhấc lên nổi. Lục Tiểu Trăn là bạn thân duy nhất của cô, không ngờ cũng có ngày phải đổi đầu nhau thế này.

Hơn nữa, lại là vì đàn ông.

Cố An Ninh không biết mình là vì muốn đền bù hay sửa sai với Thiệu Kính, nhưng ít nhất bây giờ cô biết mình không thể mặc kệ Thiệu Kính. Chuyện đã có liên quan đến Lục Tiểu Trăn, vậy thì cứ tra theo Lục Tiểu Trăn là được.

Tìm được người chụp ảnh liệu có giúp được gì không? Cố An Ninh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định tìm được người đã rồi tính. Có lẽ mọi chuyện sẽ tốt lên bất ngờ cũng nên.

Cố An Ninh chưa từng thấy người chụp ảnh, lúc đó cô bị “Thiệu Đình” xa lạ lại dữ tợn ở bar Hoàng Hôn làm cho sợ hãi, đến lúc bỏ chạy lại va vào tay nắm cửa, thế là bị Diệp Cường phát hiện ra rồi dẫn vào.

Có lẽ về khiếp sợ và chán ghét trong mắt cô quá rõ ràng, trong lúc sợ hãi lại nói ra lời làm tổn thương anh, “Thiệu Đình” bỗng dưng đề cô lên ghế...

Thân hình rắn chắc của anh ở trên cô, vật nam tính nóng bỏng giận dữ của anh thảo phạt bộ vị tư mật của cô. Cố An Ninh chưa từng nghĩ người đàn ông mà mình rất tin tưởng lại dùng cách này để đối xử với mình. Sự tuyệt vọng cùng sự sợ hãi lan tỏa khắp toàn thân, bàn tay nắm chặt lấy đệm ghế, lúc nghiêng đầu đi lại thoáng nhìn thấy ánh flash lóe lên ở cửa.

Cô không nhìn rõ người đứng đó là ai, chỉ biết màn sí nhục của mình lại bị người khác chụp được; anh lại quá mạnh bạo, đẩy cô lắc lư, trong lúc hốt hoảng cô chỉ kịp nhìn thấy người đó có hình xăm rất đặc biệt, trông giống totem (Động vật hay thực vật người nguyên thủy sùng bái, coi là tổ tiên của thị tộc: Tô-tem của người Việt nguyên thủy là con cá sấu. Sùng bái tô tem. Tôn giáo của người nguyên thủy, coi một thứ động vật hay thực vật nào đó là tổ tiên của mình và thờ nó. -vi.oldict.com)

Sau đó cô bị “Thiệu Đình” giữ trong nhà vài ngày, có lẽ không biết nên làm thế nào với cô, hoặc sợ cô xúc động mà đi báo án làm loạn.

Cuối cùng cô vẫn chạy trốn thành công, sau đó về Cố Trạch thu dọn, sau đó lại thấy ảnh chụp trong hòm thư... Có lẽ người kia muốn uy hiếp cô? Hoặc muốn cùng cô đối phó với Thiệu Đình?

Tóm lại lúc đó Cố An Ninh cũng chưa kịp nghĩ đến đối sách thì người của Thiệu Đình lại tìm tới cửa, cô đành tạm thời thu xếp mang theo chỗ ảnh đó.

Sau đó, để không bị Thiệu Đình phát hiện, cô giao tất cả cho Lục Tiểu Trăn, lúc đó cô cũng có tính toán một chút, nghĩ rằng có thể dùng để uy hiếp Thiệu Đình.

Khi đó cô đúng là bị “Thiệu Đình” ép buộc đến phát sợ, anh càng ép buộc cô càng muốn trốn, nhưng ảnh thì cô vẫn để lại chỗ Lục Tiểu Trăn, sau đó dù chán ghét thì cũng không thật sự quyết tâm đem chỗ ảnh đó ra.

Rõ là Lục Tiểu Trăn đã xem trộm ảnh chụp, Cố An Ninh phỏng đoán dựa vào khoảng thời gian Thiệu Kính bị bắt. Có điều cô nhớ rất rõ, ảnh mình đưa cho Lục Tiểu Trăn không có mấy tấm “Thiệu Đình” hành hung người khác.

Rõ ràng Lục Tiểu Trăn tìm thấy người chụp ảnh! Bằng năng lực bản thân thì chuyện tìm người chụp ảnh đối với cô là quá khó khăn, trong biển người mờ mịt này mà chỉ có gương mặt mờ nhạt với hình xăm ở cánh tay để tìm, nhưng mà Lục Tiểu Trăn thì khác.

Cố An Ninh theo dõi Lục Tiểu Trăn rất nhiều ngày, nhưng cuộc sống của Lục Tiểu Trăn rất đơn giản, mỗi ngày nếu không ở nhà thì là ở chỗ mộ Trang Nhiên, có đôi khi ngồi ở mộ hết cả ngày.

Cố An Ninh nhìn hình bóng cô đơn của bạn mình, trong lòng ngoài thổn thức thì còn thấy phiền muộn, nhưng theo từng ngày trôi qua, tâm lý càng lúc càng lo âu và buồn bực.

Không biết người chụp ảnh kia đã bị nhà họ Trang xử lý chưa, hay cầm tiền chạy biến đi nơi nào rồi...

Cuối cùng cũng có bước ngoặt, lòng tham không đáy, người chụp ảnh kia quả nhiên lại liên hệ với Lục Tiểu Trăn, nhưng Cố An Ninh cũng không ngờ rằng tìm được người này chả có gì tốt, mà còn dập tắt hy vọng của chính mình.

- Cô Lục cho tôi rất nhiều tiền, dù sao tôi cũng cần tiền nên đưa hết ảnh cho cô ấy. Ảnh chụp đều là thật, không hề photoshop...

Một tháng sau, Trì Phi đến đón Thiệu Kính.

Thiệu Kính đi ra cửa chính của trại giam, vẫn đóng bộ vest như trước, nhưng gương mặt hình như còn lạnh lùng hơn cả ngày trước. Trì Phi im lặng nhìn vào kính chiếu hậu đánh giá anh vài giây: “Về nhà trước?”

Thiệu Kính không nói gì, Tri Phi nói thêm: “Cô ấy đi rồi, sau ngày ra tòa thì chuyển đi ngay”

Thiệu Kính chỉ hơi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn không có phản ứng gì, qua một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Về công ty, chỗ biệt thự kia xử lý hộ tao”

Tri Phi há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không tiếp tục, nhưng lại như vô tình nói một câu: “Không ngờ ảnh đó lại là giả...”

Cùng lúc đó, Cố An Ninh gửi nốt kiện hành lý cuối cùng, Cố Bá Bình đứng từ xa nhìn thân hình nhỏ bé của con gái, nhin không được thờ dài một tiếng: “Không biết con nhóc này nghĩ cái gì...”

Mục Chấn nhìn về phía Cố An Ninh, không phát biểu ý kiến.

Cố Bá Bình giờ tay vỗ vỗ vai Mục Chấn: “Lần này thật sự phải cảm ơn cháu đã giúp đỡ”

Mục Chấn cười cười: “Ai bảo bác là ân nhân của cháu, mọi thứ của cháu đều là bác cho, nếu thật sự bị phát hiện thì cùng lắm rắc rối thêm chút thôi”

“Nhưng chuyện tráo bằng chứng là chuyện lớn, nhà họ Trang...”

Cố Bá Bình vẫn lo lắng, Mục Chấn mỉm cười, xua tay: “Cháu sẽ lo được, không sao đâu. Bác và Cố An Ninh phải chăm sóc bản thân tốt nhé”

Cố Bá Bình muốn nói lại thôi, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu: “Quên đi, không có chuyện này thì cũng có người không rõ được lòng mình. An Ninh vì Thiệu Kính mà làm nhiều chuyện như thế, nói vậy cũng là tự hiểu bản thân rồi. Có điều hành vi đánh tráo này quá cực đoan”

“Đại khái là ở bên Thiệu Kính quá lâu, mưa dầm thấm đất” – Mục Chấn vẫn còn đùa được, Cố Bá Bình cũng bật cười – “Còn phải cảm ơn cháu đã giúp, bằng không con bé cũng phải vào tù thay rồi”

Mục Chấn cười cười: “Thật ra còn có Lục Tiểu Trăn, cháu đoán cô ấy cũng âm thầm giúp đỡ, không thì nhà họ Trang cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy”

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: CHƯƠNG 43

Thiệu Kính lại quay trở về cuộc sống bình yên sau quãng thời gian bị giam vì vụ án gây thương tích cho người khác; cùng lúc khi vụ án này kết thúc, phiên tòa xử cái chết của Trang Nhiên cũng được mở ra; đáng ngạc nhiên là Thiệu Lâm Phong lại nhận mình là hung thủ, khiến cho Thiệu Kính cảm thấy kỳ lạ.

Ông ta nhờ người nói với Thiệu Kính rằng muốn gặp mặt nhau một lần.

Thiệu Kính không hề muốn đi gặp ông ta, nhưng nghĩ lại thì anh cũng chưa từng dùng thân phận thật sự của mình để đi gặp cái người được gọi là “bố” kia.

Thiệu Lâm Phong đã không còn khí thế sắc bén của ngày xưa, mặc quần áo tù, tóc cắt ngắn, chỉ có đôi mắt là chăm chú nhìn anh.

Thiệu Kính thản nhiên ngồi xuống đối diện ông ta, anh cũng không nghĩ mình làm sai điều gì, chỉ là lấy lại mọi thứ thuộc về mẹ mà thôi.

Thiệu Lâm Phong nhìn anh một hồi, sau đó mới cụp mắt xuống: “Ta thật không ngờ ta vẫn còn một đứa con trai nữa”

Thiệu Kính cười lạnh, khinh thường không muốn trả lời ông ta.

Thiệu Lâm Phong im lặng vài giây, sau đó thờ dài: “Cũng vậy cả, bố vẫn không biết nên nói những lời này với ai, nói với con, có lẽ bà ấy ở trên trời có thể sẽ nghe được”

Ánh mắt Thiệu Kính trở nên thâm trầm, anh nheo mắt đánh giá Thiệu Lâm Phong, dường như đang nghĩ xem ông ta có nói thật không.

“Thật ra, bố vẫn luôn muốn nói với bà ấy lời xin lỗi” – Thiệu Lâm Phong vẻ mặt phức tạp, ánh mắt đau đớn và ưu thương chưa từng có.

“Trong mắt bà ấy chưa bao giờ có bố, chỉ luôn có Cố Bá Bình. Từ lúc chúng ta kết hôn đến sau này bà ấy luôn không vui vẻ. Bố ghen tỵ, ghen tỵ là một chuyện rất đáng sợ. Bố hận không thể luôn giam bà ấy ở bên người, đáng tiếc đó cũng là sai lầm, chỉ đẩy bà ấy ra xa bố hơn.”

Thiệu Kính lạnh lùng lắng nghe nhưng đáy lòng đã hơi xao động.

“Bố và Trang Khiết ban đầu chỉ là quan hệ hợp tác, sau đó...” – Thiệu Lâm Phong nói đến đây thì cảm thấy hơi xấu hổ - “Bố tưởng rằng bà ấy sẽ để ý, nhưng bà ấy hoàn toàn không quan tâm đến chuyện bố ở cùng người đàn bà khác, mang thai rồi vẫn còn muốn đem các con đi trốn. Bố không ly hôn với bà ấy, càng không muốn để bà ấy đi.”

“Cho nên ông bức bà ấy, nhốt bà ấy lại?” – Lúc nói lời này, gân xanh trên trán Thiệu Kính nổi rần rần, từng câu từng chữ đều mang nỗi hận sâu sắc.

Thiệu Lâm Phong từ từ ngẩng đầu lên, nhìn anh một cách sâu xa: “Con cũng giống thế mà? Bố nghĩ con rất hiểu cảm giác của bố”

Lời kia vừa nói ra, cả người Thiệu Kính cứng đờ.

“Cố An Ninh ngay từ đầu đã là bị con ép buộc giữ lại. Chúng ta là bố con, thù đoạn giống hệt nhau”

Thiệu Kính cắn chặt răng, đốt ngón tay để trên bàn gông lên, anh và Thiệu Lâm Phong sao có thể giống nhau, bọn họ đâu có giống nhau! Anh và Cố An Ninh...

Thiệu Lâm Phong nhìn anh đang hoảng loạn, lại xấu hổ không trả lời được, cười nhạt lắc đầu: “Chỉ là con may hơn bố, gặp được cô gái không đủ độc ác”

Lông mày Thiệu Kính nhíu lại, Thiệu Lâm Phong không nói tiếp mà ánh mắt nhìn về đâu đó xa xăm: “Sau này bố thật ra chỉ muốn tìm bà ấy về, nhưng bố lại không biết bà ấy hận bố đến thế, chạy trốn khắp nơi kiểu gì cũng không chịu quay lại. Bố cứ nghĩ rằng bà ấy và Chu Bá Bình đã chung sống với nhau”

Thiệu Kính trầm ngâm vài giây, sau đó lạnh lùng nói: “Sau khi chú Chu đưa bọn tôi đi thì mẹ đã lên bỏ đi, bà không muốn làm chú Chu bị liên lụy”

Thiệu Lâm Phong nhìn con trai mình, sau đó nhắm mắt gật đầu: “Bố nên đoán ra bà ấy không phải người như vậy”

Đây là lần đầu tiên Thiệu Kính dùng thân phận thật của mình để ngả bài với Thiệu Lâm Phong, rõ ràng là bình tĩnh hơn anh nghĩ. Anh cho rằng Thiệu Lâm Phong tìm mình để nói những lời này, lúc gần đi, Thiệu Lâm Phong đột nhiên gọi anh lại, nói một cách nghiêm túc: “Tuy rằng bố không biết trước kia cuộc sống của con thế nào, nhưng chắc chắn là rất khổ sở. Bố không ngờ chuyện mình làm lại làm hai mẹ con khổ sở đến như thế, nếu có thể, bố nhất định sẽ không lựa chọn làm vậy. Nếu kết cục của bố có thể làm cho con vui vẻ hơn một chút, nó sẽ là sự bồi thường duy nhất bố có thể cho con. Hy vọng con có thể bớt hận đi một chút, hận ai cũng sẽ không hạnh phúc”

Bóng lưng cao ngất của Thiệu Kính đứng sững ở cửa, đầu ngón tay run lẩy bẩy.

Thiệu Lâm Phong nhìn anh, nói thêm: “Bố hy vọng quãng thời gian còn lại con sẽ không sống trong hận thù. Nghĩ lại xem con muốn làm gì, hãy làm Thiệu Kính thật sự”

Thiệu Kính không do dự mà bước nhanh ra khỏi căn phòng chật chội, những lời nói đó ngập tràn suy nghĩ của anh. Thiệu Lâm Phong rõ ràng là một kẻ hèn hạ, gờ lại ra cái vẻ thâm tình dịu dàng gì chứ.

Thiệu Kính đi ra khỏi nhà tù, ngửa đầu nhìn lên bầu trời tự do cao vợi vợi, bầu trời xanh nhạt có vài đám mây, thời tiết rất tốt, còn có ngọn gió mát thoảng qua hai gò má.

Chỉ chớp mắt, mùa đông cứ thế trôi qua.

Lúc Thiệu Kính lên xe, Trì Phi vừa cúp điện thoại, quay lại thấy anh ngần ngừ, khẽ lắc đầu: “Tao cứ nghĩ báo thù được rồi thì mày phải vui vẻ chứ”

Thiệu Kính nhếch khóe môi, hung hăng nhìn chằm chằm quá khứ *anh nhìn vào đâu để thấy quá khứ?*

Trì Phi buông tay: “Vừa rồi anh mày gọi, bọn họ đã đến thảo nguyên, sức khỏe cũng tốt, mày không cần lo lắng”

“Ai lo cho anh ta” – Thiệu Kính lãnh đạm đáp lời, vẻ mặt rõ ràng thả lỏng.

Trì Phi cũng không vạch trần, xoay người khởi động xe: “Tiểu Bảo nói rất nhớ mày, tiếc là Cố An Ninh không sinh con, nếu sinh cho mày một đứa con trai, mày sẽ không phải cô đơn nữa”

Trì Phi nói xong thì lên lút liếc người ngồi thù lù đằng sau, Thiệu Kính thờ ơ nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề phản ứng.

Thiệu Kính thật sự không quay về biệt thự kia, những nơi liên quan đến Cố An Ninh, anh cố tình niệm phùng hết lại. Trì Phi nhiều lúc cũng cảm thấy rằng hai người này thật không có duyên phận, bằng không vì sao cứ hết lần này đến lần kia sai lầm như thế.

Thiệu Đình thật đã đưa Hải Đường và Tiểu Bảo đi thảo nguyên du lịch, Hải Đường nói muốn ở bên Thiệu Đình trong suốt quãng thời gian còn lại. Thiệu Đình giao toàn bộ công ty và sản nghiệp lại cho Thiệu Kính, tất cả mọi người trong cuộc sống chớp mắt đều biến mất sạch sẽ, cứ như chưa từng có ai xuất hiện vậy.

Thiệu Kính đứng bên cửa sổ sát đất quan sát thành phố, đáy lòng bỗng cảm thấy có chút cô đơn.

Khi làm tất cả để đạt được mong muốn của mình, vẫn có một người ở ngoài kế hoạch. Cô sẽ không bao giờ hành động như anh muốn, còn anh cũng đã mệt mỏi.

Tri Phi nhìn Thiệu Kính hóa thân thành Iron Man, ngày ngày tăng ca đến rạng sáng ở công ty, không chịu được mà nhấc nhór: “Nếu thích đến thế thì đi tìm...”

Đáp lại lại là ánh mắt lạnh lẽo của Thiệu Kính: “Tao đã nói tao không muốn nghe thấy tên của cô ấy”

Tri Phi muốn nói lại thôi, cuối cùng thờ dài thườn thượt: “Mày và cô nàng ở bên nhau, chuyện học được giỏi nhất là lừa mình dối người”

Sau khi Tri Phi rời đi, Thiệu Kính mới ném bút máy đang cầm lên mặt bàn, hơi di chuyển ghế xoay, ánh mắt buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ. Lừa mình dối người thì cũng không thể lừa được cả đời, Cố An Ninh không yêu anh, chuyện này thì không thể lừa ai được.

Thiệu Kính rất không muốn nghĩ đến Cố An Ninh nhưng những điều liên quan đến cô chẳng có lúc nào buông tha anh trong cuộc sống.

“Thiệu tổng, cô Cố vừa đi thì phòng học trở nên rất loạn, học sinh đều chờ cô ấy để vào học” – Nhân viên tầng dưới nhân lúc anh ăn trưa mà đánh bạo tìm đến, lải nhải rất nhiều lời liên quan đến cô.

Thiệu Kính không ngẩng đầu lên, nhấp ngụm cà phê: “Tìm Tri Phi giải quyết”

“Trợ lý Tri nói tìm ngài” – Một cô gái nhỏ mặc bộ đồ lao động không sợ chết nói xong, đôi mắt to trắng đen rõ ràng liếc trộm xem anh phản ứng thế nào.

Thiệu Kính cau mày, Tri Phi này thật là...

“Giải tán” – Thiệu Kính dựa lưng vào ghế, u ám nhìn cô bé lao công trước mặt – “Tiền học phí bọn họ đã trả bao nhiêu thì cứ thế mà bồi thường, việc vặt này cũng không xử lý được thì tôi thuê mấy người làm gì?”

Cô bé trước mặt đôi mắt hơi ửng đỏ, cắn cắn môi: “Cô Cố sẽ không quay lại à?”

Lệ khí trong mắt Thiệu Kính càng thêm rõ ràng: “Làm tốt việc của cô đi, không phải việc của cô đừng hỏi”

Cô bé mím môi bỏ đi, Thiệu Kính nhìn cả bàn còn hơn nửa đồ ăn, tự nhiên thấy hết ngon miệng.

Anh luôn chỉ làm những việc không lỗ vốn, nếu như không phải chuyện nắm chắc thì không làm. Nhưng Cố An Ninh lại luôn là ngoại lệ, từ khi anh đột ngột kéo cô vào cuộc sống của anh, mọi thứ đều sai lệch, anh hoàn toàn lỗ vốn.

Thiệu Kính ném khăn ăn trong tay, đứng dậy bỏ đi.

Cả ngày không thuận lợi, đến lúc gần tan tầm thư ký lại nhấm nháy bước vào: “Thiệu tổng, có gói hàng của cô Cố, chúng ta có nhận hộ không?”

Thiệu Kính bực mình ngẩng lên: “Ồ đây là chỗ anh có thể nói cái tên đấy à?”

Thư ký đỏ bừng mặt, cười mĩa lắc đầu: “Tôi biết rồi”

Thư ký nói xong thì chuẩn bị rời đi, Thiệu Kính bỗng dừng gọi anh ta lại: “Từ từ, ký nhận sau đó mang đến văn phòng của tôi”

Thư ký hồ nghi trừng mắt nhìn, cũng không dám nói nhiều, lặng lẽ ra ngoài đóng cửa lại.

Thiệu Kính nhìn chằm chằm vào gói hàng thư ký mang vào một lúc lâu, sau đó lấy di động gọi cho Tri Phi.

Tri Phi vội vội vàng vàng quay về từ bên ngoài, đến lúc biết lý do mình phải về thì muốn rồ luôn, kiên nhẫn đưa di động cho Thiệu Kính: “Thiệu tổng, loại việc này ngài tự lo được”

Thiệu Kính thân nhiên ngồi ngay ngắn sau bàn giấy: “Mời cô ấy đến lấy đồ đạc của mình, lấy gói hàng này đi, để ở chỗ tao là lãng phí chiếm dụng tài nguyên”

Tri Phi lười vạch trần người này: “Chưa chắc cô ấy sẽ về lấy, về sau loại chuyện này mày tìm bí thư cũng được”

Thiệu Kính liếc xéo anh ta một cái, tiếp tục làm việc chẳng thèm quan tâm: “Tao không nên tiếp tục vì cô ấy mà lãng phí nhân lực”

Tri Phi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh một lúc, không phải nói là muốn để người ta đi, hai người cá quay về nước, quên đi chuyện cũ trên bờ à? Mới nửa tháng đã thay đổi rồi! Anh ta cảm di động bấm số, lát sau mới ngó ra: “Số không tồn tại?”

Thiệu Kính ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt sắc bén như xuyên thủng Tri Phi.

Trái táo ở cổ Tri Phi giật giật, bất giác lùi bước: “Đừng có nhìn tao như vậy, tao làm sao biết lại thế này. Là mày nói không cần đi theo cô ấy, thế là tao cũng...”

Tri Phi còn chưa nói xong, Thiệu Kính gơ tay giật lấy điện thoại, tìm đập thành thịch khi tay bấm dãy số quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: CHUÔNG 44

Thiệu Kính từng nói rằng lúc mình đau thì cũng không muốn người khác được dễ chịu, chính vì cái thể loại tâm lý vụn vẹo này mà anh và Cố An Ninh cứ lần lượt bỏ lỡ những cơ hội tốt nhất để thay đổi mối quan hệ của hai người, loại tâm lý tội tệ này bắt đầu từ khi anh còn rất nhỏ.

Sau thời điểm mẹ qua đời, anh phải chịu nhiều cay đắng, ngay cả đám tang của mẹ cũng hơn nửa là cầu xin thôn xóm mới có thể lo liệu được. Là nhà giàu nhất thôn đã giúp anh, nghe nói người đàn ông nhà đó buôn bán bên ngoài kiếm được không ít tiền. Sau lễ tang của mẹ, anh bị người ta đưa vào thành phố lớn để làm công trả nợ.

Nói là làm công, thật ra là ăn xin.

Các thành phố lớn không hề thiếu những đứa bé ăn xin ở mọi góc ngách, những đứa bé này đều là bị lừa bán hoặc dụ dỗ đưa đến, chống đối sẽ bị đánh gãy tay chân để trấn áp tâm lý của những đứa khác.

Sau khi biết mình bị lừa thì Thiệu Kính rất tức giận: một đứa bé loắt choắt đứng nắm chặt tay, hai mắt đỏ quạch tròn trừng nhìn người đàn ông trước mặt, nhưng cuối cùng anh chẳng có chút ưu thế nào.

Thực lực kém cỏi, anh nhất định không thể thoát khỏi mạng lưới của hắn ta. Anh chỉ có thể làm chuyện như những đứa bé khác làm, mỗi ngày đều làm loại chuyện xấu hổ đó để kiếm sống, nhìn người ta lạnh nhạt thờ ơ, hoặc bị nhục mạ hoặc bị đánh đập, cuối cùng tiền còn bị lột sạch cho đám kiểm soát bọn nó.

Nhiều lần, anh đứng trên quảng trường, nhìn đường phố nhộn nhịp, sáng sủa lại sạch sẽ liên tục mời gọi, người qua đường đều cười rúc rỏ đến chói mắt, tất cả đều khiến anh căm hận.

Sau đó trong một lần ăn xin, Thiệu Kính gặp một kẻ say rượu, đó cũng chính là bước ngoặt trong cuộc sống của anh; người đàn ông say rượu đập chai bia lên trán anh, miệng không ngừng chửi tục.

Dòng máu chảy xuôi xuống trán Thiệu Kính; nghe những lời chửi bới ngứa tai này, anh nhìn kẻ lạnh lùng kia qua ánh mắt mờ mờ, đáy lòng dâng lên sát ý.

Gần như vô thức, không cam lòng và căm phẫn, trong khoảnh khắc tất cả bùng nổ. Thiệu Kính cúi xuống nhặt lấy một mảnh thủy tinh vỡ, dùng hết sức lực đâm xuyên qua ngực kẻ kia.

Tên kia vốn đã say rượu, cứng đờ người nhìn Thiệu Kính.

Thiệu Kính không bối rối cũng không vội vàng, anh bình tĩnh rút mảnh vỡ đầy máu ra, sau đó lại điên cuồng đâm vào vết thương đang chảy máu.

Một lần lại một lần...

Cho đến khi tên kia yếu ớt cầu xin tha thứ, trái tim non nớt của Thiệu Kính thật sự cảm nhận được sự méo mó thay đổi trong lòng mình.

Ánh sáng đèn đường chiếu sáng bầu trời đỏ thẫm, màu đỏ y hệt màu đỏ trên người kẻ trước mặt Thiệu Kính lúc này. Đến khi tên đó ngã xuống, anh mới bắt đầu thấy sợ.

Anh đã giết người phải không? Ý nghĩ này đối với một đứa bé như Thiệu Kính mà nói, chính là sự kiện đáng sợ nhất trên đời; anh ngây ngốc đứng nhìn, sau giờ phút vui thích ngắn ngủi chính là sự sợ hãi vô tận. Anh thậm chí không biết nên làm gì bây giờ?

Trong lúc hoảng hốt trong bóng tối, đằng sau có giọng nam trầm thấp vang lên: “Sợ à?”

Thiệu Kính quay đầu lại, người đó im lặng đứng ở đầu ngõ, không biết đã đợi bao lâu, chẳng nghe thấy tiếng động. Gương mặt ông ta giấu trong bóng tối, chỉ có thể thoáng thấy dáng người rất cao.

Sau đó ông ta lại nói tiếp, lạnh lẽo nhưng hơi mang ý cười: “Sợ ấy à, cháu đi theo chú, chú sẽ làm cho cháu trở nên mạnh mẽ hơn trong tương lai, không còn sợ bất cứ điều gì”

Thiệu Kính không dám tin ai tùy tiện nữa, nhưng một khắc ấy, cứ như bị quỷ ám, anh nhấc chân đi qua.

Người này cao hơn anh rất nhiều, đứng trước mặt cảm giác hơi áp bách; lúc này Thiệu Kính mới nhìn rõ gương mặt ông ta trong ánh trăng sáng, đôi mắt sắc bén lộ rõ vẻ uy nghiêm.

Ông ta nhíu mày, bình thần nói: “Lục Trạm, nhớ tên này cho kỹ. Nó sẽ làm cuộc sống của cháu từ nay về sau thay đổi”

Lục Trạm thực sự làm cuộc sống của Thiệu Kính thay đổi.

Anh đã trở nên vô cùng tăm tối, cho nên khi gặp được Cố An Ninh trong sáng, dường như không thể hòa hợp được.

Thiệu Kính suy sụp ngồi trên ghế, màn hình điện thoại trong tay dần tắt. Trong mọi chuyện đã qua, anh đã dùng cách bình thường để đạt được điều mình muốn.

Lục Trạm nói, muốn thì phải đoạt lấy, nếu không sẽ thành kẻ thất bại.

Lục Trạm còn nói, làm tổn thương mình, tuyệt đối không thể buông tha.

Nhưng Lục Trạm lại không dạy hẳn rằng phải yêu thương một người như thế nào...

Dù Cố An Ninh có làm gì đi nữa, đáng lý anh phải tha thứ, vì sao còn xúc động nói ra những lời kích thích cô ấy? Quảng thời gian tăm tối đã qua kia anh có thể tự mình giấu kỹ cả đời, nhưng vẫn không nhịn được; lúc biết cô hận mình đến thế, tim anh quá đau rồi.

Loại đau đớn này, anh hận không thể chôn vùi nó vĩnh viễn.

Thiệu Kính tìm người ở nhà họ Cố không được, cuối cùng anh cũng ý thức rằng Cố An Ninh thật sự bỏ đi; anh đã từng nghĩ đến rất nhiều lần Cố An Ninh sẽ bỏ đi, trước kia vẫn ôm ấp niềm tin rằng dù đi đến chân trời thì cũng sẽ đưa cô trở lại.

Lần này anh không muốn tìm, tìm rồi kết quả cũng vẫn thế, hơn nữa anh bây giờ chắc chắn là làm cô tổn thương sâu sắc.

Quản gia Lý Mai đã biết anh từ trước, thấy anh tự nhiên xuất hiện rất ngạc nhiên và vui vẻ: “Tiểu Thiệu, cháu đi đâu mà lâu không thấy? Lúc trước An Ninh và cháu là một đôi à?”

Thiệu Kính nhìn bà cụ hiền lành trước mặt, gật đầu: “Vâng ạ”

Lý Mai nhũn mày. Người trẻ tuổi trước mặt này trông thì có vẻ vẫn vậy, trước kia tuy bề ngoài có vẻ bình thản và dịu dàng, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo. Bây giờ thì lại khác, dù không khác trước là bao nhưng dường như ánh mắt đã ấm áp hơn.

“Lão gia cũng chưa nói sẽ đi đâu, chỉ nói đi ra ngoài với An Ninh một chút”

Hình như Lý Mai không biết tí gì, Thiệu Kính cũng không muốn làm khó bà, hơn nữa Cố An Ninh đã cố tình né tránh anh, dù anh tìm được cũng chẳng dễ làm gì. Trò chơi trốn tìm này anh đã chơi nhiều đến buồn chán rồi.

Thiệu Kính cúi người chuẩn bị rời đi, Lý Mai bỗng dừng lại gọi anh lại: “Tiểu Thiệu, con bé An Ninh đó trong tình cảm kém lắm, trước kia nó và Bạch tiên sinh đều phải có bố nó thúc đẩy cả đấy”

Thiệu Kính dừng một chút, xoay người nhìn bà.

Lý Mai rõ ràng lo lắng, nói tiếp: “Tuy rằng giữa các cháu đã xảy ra chuyện gì bác không rõ lắm nhưng rõ ràng trong lòng An Ninh có cháu, bác ở nhà họ Cố nhiều năm rồi, chưa từng thấy nó đối xử với ai như cháu. Ngay cả với Bạch tiên sinh, trước mặt cậu ấy nó cũng chỉ cố gắng lấy lòng, che giấu vẻ bốc đồng của mình rất khéo, chỉ trước mặt cháu mới thả lỏng”

Thiệu Kính biết ý tốt của Lý Mai, cuối cùng cũng mỉm cười: “Cảm ơn bác”

Lý Mai vẫn nhăn trán nhìn anh, nhịn không được hỏi: “Cháu vẫn muốn tìm nó à?”

Thiệu Kính ngẩng đầu nhìn bầu trời, sao đêm nay rất ít, bầu trời tối đen như một cái đồng hồ cao vợi vợi. Anh chậm rãi lắc đầu, giọng trầm thấp nhưng rõ ràng: “Thế giới của bọn cháu khác nhau, là do cháu cưỡng cầu”

Lý Mai không biết hoàn cảnh của Thiệu Kính, tưởng Thiệu Kính nói không giống chỉ là gia thế, nói lời an ủi: “Cái này cháu yên tâm, lão gia không có quan niệm dòng dõi. Cháu lại có khả năng như vậy, lão gia rất ưng ý, An Ninh cũng sẽ không để ý đâu”

Thiệu Kính bị bà cụ lương thiện chọc cười, chỉ lắc đầu không nói gì nữa.

Trước kia là do anh quá cố chấp, tính toán nhiều như vậy cũng chẳng chạm được vào trái tim cô, ngược lại làm cho mình bị mắc kẹt. Vốn là hai đường

thẳng không thể giao nhau, vậy cứ tiếp tục song song đi.

Thiệu Kính bỏ gói hàng của Cố An Ninh vào trong phòng cô, anh cảm thấy thật lạ vì sao Cố An Ninh đã đi rồi nhưng gói hàng này vẫn được chuyển đến đây?

Tri Phi cũng đã nhắc vài lần: “Có muốn mở ra xem không?”

Thiệu Kính nghĩ nghĩ rồi vẫn lắc đầu: “Cô ấy không thích người khác đụng vào đồ của mình”

Tri Phi thở dài, cuối cùng không nói gì nữa. Dù sao vấn đề của hai người họ thì chỉ có họ giải quyết được, người khác chẳng thể giúp.

Cuối cùng Thiệu Kính không thể bỏ được, không sẵn sàng xử lý chỗ biệt thự, thỉnh thoảng vẫn nhớ đến Cố An Ninh, lúc không chịu nổi còn ở trong phòng cô cả đêm.

Lục Tiểu Trăn chủ động đến gặp anh là chuyện Thiệu Kính không ngờ tới. Trang Nhiên đã qua đời được ba tháng, cô ấy vẫn mặc áo khoác len màu đen, trang điểm cũng nhẹ nhàng thuần khiết, chỉ có lớp váy hơi để lộ phần bụng dưới nổi lên.

Cô ngồi trước bàn làm việc của Thiệu Kính, rất bình tĩnh, không hề tỏ ra oán hận căm giận.

“An Ninh đi rồi, anh không định đi tìm nó à?”

Thiệu Kính không có nghĩa vụ trả lời câu hỏi tò mò đó, dựa vào lưng ghế chăm chú nhìn cô: “Nếu cô đến để xem tôi nghèo túng thì cô phải thất vọng rồi”

Lục Tiểu Trăn gật đầu, nghiêm túc trả lời: “Đúng là thất vọng thật, tôi cứ nghĩ anh yêu nó đến không thể kiềm chế, giờ nghĩ lại, anh chẳng đáng để nó làm những việc đó”

Thiệu Kính nhướn mày, tỏ vẻ không kiên nhẫn.

Lục Tiểu Trăn thương thức nước ấm trong chén thủy tinh *nước mà cũng thương thức*, nhẹ nhàng mở miệng: “Anh thật sự tin rằng ảnh này là do An Ninh chụp?”

Thiệu Kính lạnh lùng, lát sau mới lắc đầu: “Không tin”

Lục Tiểu Trăn không ngờ anh lại trả lời như thế, Thiệu Kính im lặng vài giây mới nói tiếp: “Tôi chỉ biết sự thật là cô ấy không yêu tôi, không thể ép buộc, tôi tình nguyện để cô ấy đi”

Lục Tiểu Trăn hơi mím môi, lời muốn nói ra lại thôi, cuối cùng lại nói: “Ảnh mà An Ninh đưa cho tôi không giống với ảnh cảnh sát có”

Thiệu Kính hơi giật mình, nhìn nàng rồi đứng lên, vẻ mặt suy tư.

“Ảnh cảnh sát có là ảnh sau này tôi tìm được rồi giao cho bọn họ, không hề liên quan đến ảnh An Ninh đưa cho tôi. Hơn nữa, An Ninh còn làm giả chứng cứ cho anh, vốn tôi không định nói ra điều này, thậm chí còn ác độc muốn anh hiểu lầm An Ninh, vì tôi biết anh để ý nó. Càng để ý, sẽ càng đau khổ...”

Thiệu Kính nghe xong, nhìn mặt thì không thấy gì nhưng ánh mắt lại thay đổi: “Tại sao cô lại nói cho tôi biết?”

Lục Tiểu Trăn nhún vai: “Tuy rằng tôi hận anh nhưng tôi không muốn làm tổn thương An Ninh. Tôi muốn An Ninh yên tâm mà đi, nếu anh gặp chuyện không may nó sẽ rất khổ sở. Vì tôi mang thai nên nhà họ Trang cũng có nghe lời khuyên của tôi một chút, nhưng tôi muốn đi Mỹ sinh con...”

Cô dừng một chút, vẻ mặt nghiêm túc, mím môi: “Nhà họ Trang chắc sẽ không bỏ qua, chúc anh may mắn...”

Thiệu Kính lạnh nhạt ngồi đó, Lục Tiểu Trăn đứng lên, trước khi quay đi còn nói: “An Ninh đối với anh như thế nào, anh thật sự không có cảm giác à? Anh đã từng ép buộc nó quá đáng, nó có tình cảm thật thì cũng không dễ dàng thừa nhận.”

Có lẽ là bị cảm động, giọng Lục Tiểu Trăn trở nên khàn khàn: “Trước kia khi ở trong quân đội, nó nhắc đến anh còn nhiều hơn Bạch Thuật Bắc”

Thiệu Kính khiếp sợ ngẩng đầu, Lục Tiểu Trăn khẽ cười: “Thật ra nếu anh kiên nhẫn một chút thì cũng có khi đợi được tin vui đấy”

Thiệu Kính cảm thấy thờ thối cũng khó khăn: “Bây giờ cô không hận tôi?”

Lục Tiểu Trăn đưa tay xoa xoa bụng, vẻ mặt phức tạp: “Hận chứ, nhưng có đứa bé này rồi, tôi nghĩ Trang Nhiên cũng sẽ mong tôi sống vui vẻ một chút. Hận một người quá là mệt mỏi, trước kia tôi đã hận anh ấy suốt bao nhiêu năm, sau cũng chẳng thoải mái hơn tí nào”

Sau khi Lục Tiểu Trăn ra về, Thiệu Kính một mình ngồi yên lặng trong phòng, trong đầu hiện lên vô số hình ảnh liên quan đến Cố An Ninh: lúc cô đang là thiếu nữ, lúc cô hôn mê, lúc anh tưởng anh đã mất cô cả đời này – khi đó anh mới biết anh yêu cô biết bao, không chỉ đơn giản là bù đắp hay chiếm hữu.

Thư ký đứng ở cửa, dè dặt gõ: “Thiếu tổng, chuyển phát nhanh của cô Cố”

Thiếu Kính ngược mắt lên, cầm bưu phẩm chuyển phát nhanh, trong đầu chợt lóe lên điều gì đó, anh dao rọc giấy cẩn thận rọc mở hộp, ngón tay run lấy bưu.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: CHƯƠNG 45

Thiếu Đình nhìn bên trong hộp là trà an thần thì cảm thấy mắt đau nhức, loại cảm giác này với anh thật xa lạ, giống như có cái gì đó chậm rãi thấm dần vào trái tim cần cỗi từ lâu.

Anh vẫn luôn cảm thấy mình cô độc, nhiều năm như vậy cảm giác ấy đã ngấm vào xương tủy: không được quan tâm, không được an ủi, một chút từ bi cũng thật xa xỉ.

Về nhà, anh mở tất cả các gói hàng ra, đều là trà an thần, vậy mà anh không hề phát hiện, cũng không hề nhìn qua.

Anh gọi điện thoại theo số trên bưu phẩm, đối phương rất lịch sự: “Cô Cố đã thanh toán trước, yêu cầu tôi gửi đều đặn hàng tuần, cô ấy sợ trí nhớ cô ấy kém sẽ quên...”

“Gần đây cô ấy có liên hệ với bên đó không?” – Thiếu Kính nghẹn lời, lúc hỏi ngón tay siết chặt lại, bưu phẩm trên tay lồm xồm một góc.

“Không gặp, tất cả đều đã được đặt trước” – Cô gái bên chăm sóc khách hàng còn nói thêm nhưng Thiếu Kính chẳng nghe được tí gì.

Chỉ có một lần đó là Cố An Ninh đưa thẳng cho anh, còn lại đều là quản gia hoặc thư ký đưa.

Lúc đó anh đang tập trung đối phó với Thiếu Lâm Phong, mà Trang Nhiên có vị thế quá chắc chắn, anh tốn không ít công sức mới có thể đưa vào trông cho nên anh không hề để ý. Lúc đó chỉ thấy mùi vị quen quen, giờ nghĩ lại mới nhận ra đều là do cô làm cho anh.

Anh điên cuồng tìm kiếm trong phòng cô, nhanh chóng tìm thấy hộp quà anh tặng cô, có điều chiếc vòng tay không còn trong đó. Đây là vật rất quan trọng với anh, trước khi mẹ qua đời không để lại lời nào, vòng tay là do anh tự tháo từ cổ tay mẹ.

Anh ngồi bên giường, nhìn từng đồ vật trong phòng cô, mọi thứ đều do anh mua, Cố An Ninh từ ngày ra đi dường như chẳng mang theo thứ gì, nhưng lại chỉ mang theo chiếc vòng rất quan trọng với anh, còn dùng cách quan tâm lặng lẽ này để chăm sóc anh?

Thiếu Kính có ngốc đi nữa cũng biết cô ấy cố tình che giấu tấm lòng của mình.

Lục Tiểu Trần nói đúng, anh đã từng ép buộc cô, có tình cảm thật thì cũng khó mà thừa nhận, hơn nữa anh còn xúc động nhất thời mà nói ra chuyện kia nữa.

Thiếu Kính đã tự làm mình bận rộn để không đi tìm Cố An Ninh, còn bây giờ thì làm gì đây? Có lẽ giờ đây cô ấy đã chán ghét anh, sợ anh... Mọi khả năng xấu nhất anh đều nghĩ đến, nhưng mà anh đợi nhiều năm như vậy mới được cô để ý, nói gì thì nói cũng không thể dễ dàng bỏ cuộc được.

Thiếu Kính vụt đứng lên, cầm di động bấm gọi cho Trì Phi: “Tao muốn đi tìm cô ấy”

Trì Phi giật cả mình: “Này sao tự nhiên lại nghĩ được thế, tưởng mày muốn từ bỏ?”

Thiếu Kính không trả lời, cúp máy luôn rồi đi ra ngoài, bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội thay đổi một lần, mỗi lần tình cảm của cô vừa định ngoi lên đã bị dập xuống.

Lần này dù thế nào cũng không cho phép cô ấy lùi bước...

Thiếu Kính lấy chìa khóa xe, vừa mở cửa thì thấy một người...

Hai tháng sau.

Cố An Ninh ngồi trước sân nhà, nhìn thảo nguyên mênh mông bạt ngàn trước mắt, cảm nhận ngọn gió nhẹ nhàng thổi qua gò má, tầm nhìn trống trải, dường như lòng cũng dịu lại.

Đằng xa có người đang chần thả gia súc, cũng có một đứa bé và một cụ già đang chơi trò chơi, khắp nơi đều tràn ngập cảm giác ấm áp, Cố An Ninh hít thật sâu, cười rất vui vẻ.

Một cốc sữa xuất hiện trước mặt, cô hơi nhủ mảy, ngẩng đầu nhìn bố khó xử: “Phải uống à? Con chẳng uống được đâu”

Cố Bá Bình mặc kệ, nhét cái cốc vào tay cô, tiện thể ngồi xuống bên cạnh: “Qua ba tháng rồi chứ nhỉ? Sao vẫn cứ nghén kinh thế?”

Cố An Ninh đỏ mặt, lí nhí: “Thật ra ngày nào cũng uống nên chán í ạ”

Cố Bá Bình cười gật đầu: “Buổi chiều chúng ta đi siêu thị xem có cái gì khác không? Chẳng qua giờ nên uống, không đủ dinh dưỡng thì đứa bé sẽ yếu”

Cố An Ninh mỉm cười, lòng bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng, bụng cô vẫn chưa nhô lên rõ nhưng đứa bé trong bụng cũng sắp được ba tháng rồi.

Không ngờ cô vẫn lọt vào mắt xanh của Thượng Đế, không có tình yêu, cô vẫn còn đứa con của mình.

Tết âm lịch tới cô sẽ ba mươi tuổi, mấy năm nay lòng vòng một hồi cũng chẳng cảm nhận được chút tình cảm ấm áp nào. Nhớ tới Thuật Bắc, cô thấy buồn; nhưng nhớ tới Thiệu Đình, cô lại thấy vô cùng đau đớn.

Cô lặng lẽ vuốt ve vòng tay; lúc đi chẳng mang theo gì nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại lấy cái vòng. Sau đó, bố cô mới nói cho cô biết đây là vòng tay của mẹ Thiệu Kính để lại, cô cũng cảm thấy không ổn nhưng giờ cũng không trả được nữa rồi. *gửi cpn trả được mà vòng lại k gửi dc à*

Cố An Ninh siết chặt chiếc vòng, tự mình cảm nhận hơi ấm của mình, chỉ có thể này trong lòng mới vợi bớt sự trống rỗng.

Buổi chiều, cô và bố vào nội thành, bọn họ đi du lịch nhưng lại thích thảo nguyên này nên đã ở đây hơn một tháng. Nội thành cách chỗ cô ở hơi xa, phải lái xe bốn tiếng, đến nơi trời đã hơi tối.

Cố An Ninh đứng ở khu đồ ăn vặt chọn đồ, những thứ muốn ăn thì không ăn được vì không tốt cho con, thành ra chỉ có thể cầm lên xem hoặc ngửi thử cho đã thèm, tạm tự hài lòng vậy.

Cô thầm tự cười mình ngần này tuổi rồi còn làm trò trẻ con, xoay người định ra ngoài thì lại thấy một cô bé đứng cách đó không xa.

Cô đương nhiên nhớ Tiểu Bảo, chắc chắn không nhận nhầm, nhưng sao lại gặp con bé ở đây?

Cố An Ninh sững sờ nhìn, phía sau có người túm vai cô, người cô cứng đờ, quay nhìn quả nhiên thấy Hải Đường đang chăm chú nhìn mình: “Không ngờ là em” *Hải Đường lớn tuổi hơn Cố An Ninh nhé, ai không rõ thì đọc lại tập Hải Đường đến làm khách mời ở radio Cố An Ninh làm việc. Cháp bn mình không nhớ đâu =.= Không là tình địch nữa thì hòa thuận được rồi*

Cố An Ninh hơi xấu hổ, nhớ lại chuyện hiểu lầm trước của mình và Hải Đường, cảm thấy không được tự nhiên: “Trùng hợp thế, hai mẹ con...”

“Bọn chị đi du lịch” – Hải Đường nói xong, đưa mắt nhìn xung quanh.

Cố An Ninh chỉ Cố Bá Bình đứng cách đó không xa: “Em đi cùng bố, không ngờ ở đây cũng gặp người quen”

Hải Đường “à” một tiếng, hai người bỗng chẳng biết nói gì, may mà Tiểu Bảo lên tiếng: “Cô Cố, vì sao cô muốn ăn đồ ăn vặt mà lại không mua?”

Cố An Ninh thấy khó trả lời, cuối cùng đáp bừa: “Cô giáo sợ béo”

Hải Đường nhìn cô một chút, nhưng biết cô không muốn nói; dặt tay Tiểu Bảo bảo Cố An Ninh: “Đã gặp ở đây thì cùng nhau ăn bữa cơm đi”

Cố An Ninh không từ chối được, cùng hai mẹ con đi ra. Không ngờ là Thiệu Đình lại không đi cùng hai mẹ con, điều này khiến cô thoải mái hơn hẳn, ít nhất cũng không phải gặp khuôn mặt giống hệt Thiệu Kính.

Hải Đường vì chuyện bố mình mà rất áy náy với Cố Bá Bình, đồ ăn vừa mang lên đã tự uống ba chén coi như bồi tội. Cố An Ninh vốn có ấn tượng rất sâu sắc với Hải Đường, luôn cảm thấy Hải Đường tiêu sái kiên cường, lúc này lại càng thêm khâm phục.

Cố Bá Bình xua tay, nồn nóng ngăn cản: “Bố cháu bác biết, nói như vậy là muốn cháu không thất vọng, đối với cháu ông ấy vẫn là người bố tốt”

Ánh mắt Hải Đường lấp lánh, cô gật đầu: “Cháu biết, cảm ơn chú đã thông cảm”

Cố Bá Bình mỉm cười, cầm chén rượu cạn sạch một hơi. Ba người nói chuyện rất vui, còn có Tiểu Bảo pha trò, ăn cơm thôi mà cũng rất vui vẻ. Tiểu Bảo còn thúc giục mọi người ăn nhanh lên để còn chạy ra sảnh khách sạn xem cá cảnh, Cố Bá Bình và con bé rất hợp nhau, người ngoài nhìn vào còn tưởng ông cháu ruột.

Trong lúc hai người nói chuyện, Cố An Ninh thấy Hải Đường hay cúi xuống nghịch đi động, cười cười, gương mặt rất dịu dàng.

“Chỉ có cô đi với Tiểu Bảo à? Chồng chị...” – Cố An Ninh vẫn không có thói quen nói tên Thiệu Đình, đã quen mười năm rồi, tự nhiên thay đổi thấy khó nói.

Hải Đường cắt điện thoại, đến lúc này mới tỏ vẻ nghiêm túc: “Anh ấy đi với chị hôm qua vừa về thành phố Dung”

Cố An Ninh gạt đầu, cúi xuống ăn.

“Nhà họ Thiệu có chuyện” – Hải Đường đột nhiên nói tiếp, giọng điệu lạnh nhạt nhưng nghe rất mạnh mẽ

Cố An Ninh bỗng dừng ngẩng đầu, đôi mắt đen huyền chăm chú nhìn người trước mặt, Hải Đường không có vẻ gì là đang nói đùa, trong rất nghiêm trọng: “Thiệu Kính gấp rắc rối lớn rồi”

Cố An Ninh thót tim, nhìn chằm chằm Hải Đường một lúc lâu mới nói được: “Thiệu Kính... anh ấy... làm sao?”

Hải Đường chống tay trước ngực, nhìn cô: “Quan tâm thế thì tự em hỏi đi xem sao?”

Cố An Ninh nghe vậy thì ư ảm, cúi đầu: “Em về cũng chẳng giúp được gì”

Hải Đường thở dài, sau đó nói rất trầm thía: “Tuy chị không biết chuyện của các em thế nào, nhưng chị có thể thấy em rất quan tâm đến cậu ấy. Nếu không em sẽ không bỏ đi rồi mà còn giữ lại con”

Lưng Cố An Ninh cứng đờ, cô từ từ nhìn về phía Hải Đường đang ngồi đối diện.

Hải Đường nhún vai: “Dù chưa sinh thì cũng có thể nhận ra, em không uống rượu cũng không uống đồ có ga, ăn cay cũng ít”

“Có thể giúp em che giấu, đừng nói với anh ấy nhé?” – Cố An Ninh cắn môi, hơi khép mắt lại.

Hải Đường suy nghĩ vài giây, lắc đầu: “Đây là con cậu ấy, cậu ấy cũng có quyền được biết. An Ninh, như thế mới tốt cho đứa bé” *Hải Đường về vai về là chị dâu Thiệu Kính nhà, không hơn tuổi thì cũng hơn vị thế*

Cố An Ninh cũng chẳng mong Hải Đường sẽ giúp mình, dù quan hệ của Thiệu Đình và Thiệu Kính có thế nào chẳng nữa thì họ cũng là người một nhà, Hải Đường đương nhiên sẽ đứng về phía Thiệu Kính rồi. Hải Đường đương nhiên đoán được cô nghĩ gì, bật cười: “Em đừng hiểu lầm. Chị đương nhiên tin phụ nữ có thể một mình nuôi con, nhưng quá vất vả đi. An Ninh, hai người yêu nhau, đừng vì những sai lầm đã qua mà làm khổ nhau, đôi người này có bao lâu để lãng phí cơ chứ”

Cố An Ninh biết chuyện Thiệu Đình bị bệnh, cũng có thể hiểu được tâm tình Hải Đường.

Cô không biết nên nói chuyện của mình và Thiệu Kính cho Hải Đường như thế nào, nhưng lời Hải Đường nói cũng tác động đến suy nghĩ của cô. Khi biết Thiệu Kính lúc trẻ chính là người đã cưỡng hiếp mình, ngoài sợ hãi ra thì cô còn cảm thấy vô cùng đau lòng (tê tâm liệt phế).

Rõ ràng là phải tức giận chứ nhỉ?

Hải Đường nhìn cô khép mắt không trả lời, nói thêm: “Nghĩ lại thật kỹ xem mình cảm thấy thế nào, nghe cậu ấy gặp chuyện không may em đã đứng ngồi không yên rồi, thế mà còn không chịu nói cho rõ ràng à? Em rõ ràng là yêu cậu ấy, sao còn cố mà hận?”

Ngón tay Cố An Ninh run lên, cổ siết chặt dao đĩa.

Sau khi bỏ đi, cô vẫn luôn ép mình không được nghĩ đến Thiệu Kính nữa, những chuyện liên quan đến anh cô luôn cố ý lảng tránh. Bây giờ thì không thể cứ tiếp tục không nhìn thẳng vào tình cảm của mình nữa rồi.

Đêm Thiệu Kính bị dẫn đi, cô thật sự đã định nói với anh rằng cô có tình cảm với anh.

Nhưng cuối cùng mọi chuyện không như mong muốn, bọn họ vẫn cứ từng bước sai lầm, bất kể thời gian bất kể tình cảm. Đến bước này rồi, cô nên làm thế nào? Bọn họ còn có thể thay đổi được không?

Hải Đường cũng không ép, chỉ hờ hững nói: “Thiệu Đình tạm thời sẽ không quay lại, chuyện có vẻ nhiều vấn đề hơn tưởng tượng. Ngày mai chị và Tiểu Bảo sẽ bay về thành phố Dung với anh ấy. Nếu em nghĩ kỹ rồi thì đi với chị đi?”

Hải Đường và Tiểu Bảo đi rồi, Cố An Ninh vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Cố Bá Bình cũng không thúc giục con gái, chỉ nói thế này: “Nếu thật sự không bỏ xuống được thì nên đi xem sao, ít nhất cũng làm mình yên tâm. Tim con đã để ở đó rồi, đi xa đến đâu cũng vô ích”

Cố An Ninh do dự nhìn bố mình, Cố Bá Bình cười cười: “Có lẽ thằng nhóc kia cũng chờ con, nó đã chủ động lâu như vậy, giờ con chủ động mới công bằng chứ”

Chương 46: CHƯƠNG 46

Đêm đó Cố An Ninh mơ thấy rất nhiều điều, từng chuyện từng chuyện liên quan đến người đàn ông đó đều kéo đến rõ ràng trong giấc mơ.

Cô mơ thấy có lần “Thiệu Đình” cùng cô thức đêm để chuẩn bị quà sinh nhật cho Bạch Thuật Bắc, khi ấy cô vì lấy lòng bạn trai mà làm đủ thức ngón nghề, vì một câu “Anh muốn ăn hoành thánh vị như hồi bé” mà cô bao cả nhà hàng, suốt đêm theo đầu bếp học tập.

Khổ nỗi cô lại kém, học mãi không xong, thế là đứng yên bên cạnh “Thiệu Đình” xem anh làm. Anh xắn tay áo sơ mi trắng lên, cầm tay cô, nói nhỏ vào tai cô một câu: “Anh dạy cho em”

Đó là lần đầu tiên bọn họ “cầm tay”, cô rõ ràng rất ghét đụng chạm với người khác giới, nhưng khoảnh khắc đó, ngửi mùi hương dễ chịu trên người anh, cô lại không hề cảm thấy mâu thuẫn chút nào.

Cô nhồi bột và làm nhân, lúc nào cũng có “Thiệu Đình” ở bên nhắc nhở chỉ đạo. Đến lúc làm xong, cô xúc động đến mức cầm một viên đất luôn vào mồm anh.

Khi đó “Thiệu Đình” có vẻ mặt thế nào? Lúc đó cô chỉ sung sướng lo hỏi “Ăn được không?”, bây giờ nhớ lại mới nhận ra ánh mắt của anh lúc ấy có bao nhiêu phần phức tạp.

Đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn cô, dường như có gì đó đang vùng vẫy thoát ra. Anh cố gắng che giấu, chỉ đưa tay xoa xoa má cô, mỉm cười: “Mặt toàn bột mì, để cậu Bạch thấy thì thật chả ra sao” *...để Bạch tiên sinh thấy thật thất lễ*

Trong nháy mắt, trong đầu cô chỉ toàn nụ cười gượng ép của anh, Cố An Ninh chợt cảm thấy lòng rất chua xót.

Hình ảnh tiếp tục thay đổi, cô tham gia buổi biểu diễn chia buồn thảm họa khu vực, đột nhiên dư chấn xuất hiện, đang điện thoại với “Thiệu Đình” thì tín hiệu bị gián đoạn.

Sáng sớm hôm sau, ở lều trại, cô nhìn thấy một người đàn ông phong trần mệt mỏi, dáng người cao lớn đứng trước mặt, ánh mặt trời sớm mai lấp ló phía sau, gương mặt ôn hòa tươi cười: “Bố em lo cho em, bảo anh đến xem sao”

Khi đó tại sao cô lại không để ý đến vẻ nhẹ nhõm của anh, cũng chẳng để ý đến vàng trán đầm mồ hôi, tin lời nói dối vụng về của anh?

Tiếp đó cô nói gì “Thiệu Đình” cũng không chịu về, anh đợi đến tận khi cô diễn xong rồi cùng đi.

Lại quay về thời gian Cố An Ninh ngồi trong xe của Đại đội 3 nhìn ra ngoài cửa sổ, liếc mắt là thấy “Thiệu Đình” lái xe từ từ theo phía sau.

Khi ấy, cô chợt cảm thấy vô cùng an toàn, thậm chí còn nghĩ, dù có động đất mình cũng không sợ, dù sao “Thiệu Đình” vẫn đang ở đây...

Hình ảnh lại thay đổi, lần này cảnh trong mơ rất nặng nề: cô mơ thấy Thiệu Kính phải ngồi tù vì những bức ảnh đó. Tòa án vốn không tin lý do cô đưa ra, Thiệu Kính bị công tay, gương mặt lạnh lẽo nhìn cô cách một tầng song sắt.

Cô nôn nóng muốn giải thích nhưng anh một chữ cũng không muốn nghe.

Anh rất lạnh lùng, chỉ nói: “Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy cô nữa”

Một khắc đó, Cố An Ninh cảm thấy lạnh thấu xương, máu toàn thân đông cứng lại, nước mắt tuôn trào, nhưng Thiệu Kính lại chẳng liếc cô lấy một lần.

Cảnh trong mơ vỡ vụn như thủy tinh, từng mảnh từng mảnh đều phản chiếu suy nghĩ thật sự từ đáy lòng của cô.

Cố An Ninh bừng tỉnh, mở mắt nhìn xung quanh tối om.

Hóa ra cô lại nhớ rõ nhiều chuyện liên quan đến “Thiệu Đình” như thế, cuối cùng là trái tim bị thực tế che mắt, hay cô cố tình bỏ qua?

Thật ra tình cảm của anh, cô đáng ra đã có thể nhận thấy từ lâu, rõ ràng như vậy, cô độc như vậy.

Thảo nguyên về đêm rất yên tĩnh, thỉnh thoảng còn có thể nghe được âm thanh rì rì của những sinh vật bé nhỏ. Cố An Ninh mở rèm nhà bạt, đi ra ngoài nhìn trời đất mênh mông một màu đen.

Gió thổi hơi lạnh, giờ phút này đầu óc cô rất tỉnh táo.

Cho dù trước kia Thiệu Kính đã làm gì, cô đã hiểu được rất rõ tình cảm thật sự của mình: cô yêu anh, không biết từ khi nào bắt đầu, tóm lại anh đã tiến vào cuộc sống của cô mất rồi.

Đi xa như vậy, anh vẫn luôn ở trong trái tim cô.

Hải Đường dẫn Tiểu Bảo đi làm thủ tục check in ở sân bay, Tiểu Bảo cứ nhìn ngó xung quanh: “Mẹ, cô giáo Cố có đến không?”

Hải Đường cũng không quay lại, trả lời chắc chắn: “Có”

Tiểu Bảo rất tò mò vì sao mẹ mình lại bình tĩnh như thế, chưa kịp hỏi thì đã thấy Cố An Ninh xuất hiện trong tầm mắt. Hành lý của cô rất ít, chỉ có một túi xách nhỏ, tiến đến cô còn giờ tay xoa đầu Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo phát hiện Cố An Ninh hôm nay hơi lạ, nhưng lạ chỗ nào thì không rõ, hình như cười còn đẹp hơn hôm qua.

“Cô Cố” – Tiểu Bảo ra sức ôm chặt Cố An Ninh, nghiêng đầu nhìn – “Cô đã suy nghĩ cẩn thận, chuẩn bị trở về sinh Tiểu Bảo Bảo đúng không? Cháu có thể nhìn cô sinh em bé rồi”

Hải Đường nghe con gái líu lo thì quay lại, tách con bé ra, nhìn Cố An Ninh về khen ngợi: “Suy nghĩ cẩn thận, hiểu lòng mình rồi?”

Cố An Ninh nhẹ nhàng gật đầu, đêm qua cô đã suy nghĩ thật lâu, nhưng càng suy nghĩ cảm xúc càng mãnh liệt. Sự do dự của cô là minh chứng.

“Em không muốn sau này phải hối hận, ít nhất cũng phải cho anh ấy biết được tình cảm của em”

Hải Đường đột nhiên ôm lấy cô, nhẹ nhàng nói bên tai: “Cố lên An Ninh, đừng cảm theo đuổi tình yêu của mình mới là quyết định chính xác, sai lầm đã qua thì cứ để nó trôi qua đi”

Cố An Ninh ngượng ngùng cười: “Cảm ơn”. Tương lai cô và THIỆU KÍNH thế nào cô cũng không chắc, nhưng ít nhất cũng nên nói cho anh ấy biết rằng cô cũng yêu anh.

Tiểu Bảo không hiểu chuyện người lớn đang nói, nhưng vẫn ngửa cổ lên cổ vũ: “Cô Cố ơi, bây giờ cô có Tiểu Bảo Bảo thì không thể chạy nhảy lung tung, ở nhà phải chịu khó ăn uống, như thế Tiểu Bảo Bảo mới có thể vừa bụ bẫm vừa đáng yêu như cháu hồi bé í”

Cố An Ninh bị con bé chọc phì cười, nhưng không cười thoải mái nổi; không biết giờ Thiệu Kính thế nào, Hải Đường không hề tiết lộ cho cô.

Trên đường về, Hải Đường và Tiểu Bảo đều ngủ mất, Cố An Ninh lòng vẫn không yên, nhìn những đám mây dày đặc bên ngoài cabin, có chút thấy khó thở, độ cao một trăm ngàn mét, tâm trạng bắt đầu trở nên nặng nề chán chường.

Chính xác Thiệu Kính gặp phải chuyện gì, cô đã hỏi qua Hải Đường nhưng Hải Đường đều trả lời ậm ờ, có lẽ là vấn đề rất khó giải quyết.

Tiếp viên kéo xe nước đến, cô chọn nước chanh, thuận tiện nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay có báo gì không?”

Tiếp viên hàng không vừa định đưa tờ báo cho cô thì Hải Đường đang ngủ say đột nhiên ngồi thẳng dậy, với tay cầm lấy tờ báo. Cố An Ninh giật mình, Hải Đường ho khan mấy tiếng: “Bỗng nhiên chị muốn xem quá, xem xong chị lại đưa em”

Cố An Ninh nhũn mảy, cảm giác có gì đó không đúng. Hải Đường lật bừa vài trang, dường như xác định được gì, trông mặt thoải mái hẳn, sau đó mới đưa tờ báo cho cô: “Chà có gì chị thích, thôi em xem đi”

“...”

Sau khi máy bay đáp xuống thành phố Dung, Cố An Ninh một mực muốn gặp Thiệu Kính nhưng Hải Đường ngăn cô lại, khuyên về nghỉ ngơi: “Giờ muộn quá rồi”

Cố An Ninh đã phát hiện ra hành vi của Hải Đường rất kỳ quặc, nhưng dù cô tra hỏi thế nào, Hải Đường vẫn không để lộ sơ hở, chỉ nhấn mạnh: “Ngày mai chị đưa em đi gặp cậu ấy”

Cố An Ninh không có được đáp án mình muốn, đành phải thất vọng quay về biệt thự, quán gia nhìn thấy cô mất lúc lâu mới phản ứng: “Cô...cô Cố?”

Cố An Ninh nhìn bà dờ ra ở cửa, thờ dài thườn thượt: “Bác không chào đón cháu ah?”

Quán gia bối rối lắc đầu, luống cuống xách hành lý của Cố An Ninh: “Tôi quá vui thôi, mỗi lần cô ra ngoài là tôi lại lo chẳng biết cô có về nữa không, không ngờ...”

Cố An Ninh nhìn bà, cổ tỏ ra vui vẻ: “Từ nay về sau cháu sẽ ở đây, trừ phi anh ấy đuổi cháu đi”

Quản gia tròn mắt, không biết đây có phải Cổ An Ninh không nữa.

Cổ An Ninh cũng không giải thích, trước kia nhìn nơi này chẳng có chút cảm xúc nào, bây giờ quay lại, tự nhiên lại thấy dạt dào tình cảm.

Cô cúi xuống thay giày, bồn chồn hỏi: “Anh ấy đâu?”

Quản gia thở dài, gương mặt có vài phần lo âu: “Gần đây không gặp, không biết đi đâu, hình như rất bận rộn”

Cổ An Ninh càng nghi hoặc, quản gia chắc sẽ không nói dối, hẳn là không biết Thiệu Kính giờ ở đâu. Lúc quyết định về cô cũng nghĩ đến nhiều khả năng: có lẽ có phản cung trong vụ án về cái chết của Trang Nhiên, có lẽ chuyện làm ăn của Đình Thụy gặp khó khăn...

Nhưng cô lại không nghĩ rằng khi quay về đây, cô không tìm thấy người?

Biệt thự này rất lớn, lại trống rỗng, đi trên hành lang không thấy tiếng động gì.

Cổ An Ninh chưa từng cảm thấy cô đơn đến vậy, có lẽ cảm xúc của con người dễ dàng bị ảnh hưởng lúc về đêm, cô đứng do dự mãi trước cửa phòng Thiệu Kính, cuối cùng cũng đẩy cửa bước vào.

Cô rất ít khi đến đây, mỗi lần Thiệu Kính muốn làm chuyện yêu đương với cô đều đến phòng cô, bọn họ vẫn chia phòng ngủ, thật ra thời gian chung giường rất ít.

Cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình vì nhớ nhung mùi hương của anh mà làm cái hành động ngu ngốc này: cuộn mình trong chăn của anh, cảm nhận mùi anh trên gối trong từng hơi thở, tựa như toàn thân đều được mùi hương đó bao bọc, để có cảm giác anh vẫn đang ở bên mình.

Đêm rất dài. Ngày mai Hải Đường nói cô có thể gặp Thiệu Kính rồi. Tối giờ Cổ An Ninh mới biết mình cũng có lúc sốt ruột.

Dường như đêm ngắn đến mấy cũng không đợi nổi nữa.

Cô quyết định gọi di động cho anh, cả đêm gọi rất nhiều lần nhưng anh đều không nghe máy, điều này khiến cô nghĩ đến chuyện lần trước Thiệu Kính đi cùng Trang Nhiên, tình hình cũng tương tự.

Đáy lòng cô đột nhiên nảy sinh cảm giác không ổn, nhưng cô lại cố xua đi, tựa như tự an ủi bản thân: “Sẽ không có chuyện không may. Anh ấy mạnh mẽ như vậy, nhất định sẽ không có chuyện gì. Chỉ là quá bận thôi”

Ngao vẫn cuộn mình ở chân giường, đôi mắt tròn nhìn cô chăm chăm, có lẽ là quan tâm đến chủ nhân trong im lặng. Cổ An Ninh xoa cái đầu xù của nó: “Mày cũng nhớ anh ấy hả?”. Ngao dụi dụi lòng bàn tay cô, đầu gục lên chân, trông đến là đáng thương.

Cổ An Ninh nhìn căn phòng quen thuộc, cảm giác không ổn càng lúc càng mãnh liệt, quả nhiên hôm sau Hải Đường và Thiệu Đình mang đến một tin tức cô không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: CHƯƠNG 47

Lời Thiệu Đình nói rất đơn giản nhưng Cổ An Ninh cố đến mấy cũng không thể hiểu được ý anh. Nhìn chăm chú vào đôi mắt quen thuộc, đôi mắt đen sâu, cô hơi hốt hoảng: “Anh nói gì cơ, em... em không hiểu???”

Hai người đối diện nhìn cô mất một lúc, cuối cùng vẫn là Thiệu Đình hết kiên nhẫn mà nhắc lại: “Thiệu.Kính.muốn.kết.hôn”

Không, không phải không hiểu, mà là quá shock, hoặc không muốn tin... Cổ An Ninh mở to đôi mắt đã sớm đầy nước, ánh mắt choáng váng bất ngờ.

Cô cứ tưởng Thiệu Kính sẽ luôn luôn ở một chỗ đợi mình, chỉ là hai tháng thôi, sao mọi chuyện đã thành ra thế này?

Hai người đối diện vẫn ngồi im lặng, không ai nói nhiều thêm một câu, cũng không mở miệng khuyên cô.

Cổ An Ninh cúi đầu, cố gắng nuốt nước mắt vào, nói đứt quãng: “Kết... kết hôn à... tốt quá”

Chẳng tốt tí gì, nhưng cô thật sự mắc kẹt trong góc tối của bản thân rồi.

Bạch Thuật Bắc cũng từng nói thích cô, nhưng rồi cũng tìm được người anh thật sự yêu thương, không có ai luôn chờ ai mãi mãi, Thiệu Kính có lẽ cũng

mặt mũi. Đấy lòng cô bây giờ tràn ngập cảm giác khó chịu và bức bối không tả nổi, như bị chìm xuống bùn, trái tim thì bị ai lấy mất.

Lúc Cố An Ninh ngẩng đầu lên, Thiệu Đình và Hải Đường thẳng lưng, hai người nhìn cô mắt sáng quắc, cứ như đang chờ xem cô phản ứng thế nào.

“Anh ấy..kết hôn với...ai?” – Cố An Ninh cố tỏ ra thoải mái, sợ bị hai người kia phát hiện sự khổ sở của mình.

“Đám cưới kinh doanh, trước đó Đình Thụy vì chuyện hợp tác với Trang Khiết mà chịu lỗ to, bây giờ nhà họ Trang lại có ý chèn ép, chắc là Thiệu Kính thấy em đi rồi thì tuyệt vọng, tìm đại cô gái nào đó để kết hôn. Ít nhất cũng có thể giúp cho sự nghiệp của nó.”

Thiệu Đình nói xong thì thông dong điem tình đặt thiệp cưới xuống bàn; Cố An Ninh muốn cầm lên xem nhưng tay cứ dờ ra. Tấm thiệp đẹp đẽ đỏ rực đến chói mắt, cứ như đóm lửa nhảy nhót làm mắt cô đau nhức.

Cô không ngờ rằng hai người lại một lần nữa vì hiểu lầm mà bỏ qua nhau, hơn nữa lần này dường như chuyện đã kết thúc hẳn.

Thiệu Kính đã kiên trì như thế, vì sao không đợi cô thêm một chút, chỉ một chút nữa mà thôi!

Cố An Ninh cắn môi dưới thật mạnh, đến khi cảm thấy vị máu, cô mới ngẩng đầu: “Thiệp cũng in rồi, có vẻ rất vội thì phải...”

Cô cười rất miễn cưỡng, chẳng che giấu được ai. Thiệu Đình thì lại cứ như không thấy vẻ đau buồn của cô, còn gật đầu tiếp lời: “Đám cưới diễn ra vào hôm nay”

Hôm nay?! Cố An Ninh giật mình, không biết nên phản ứng như thế nào, vậy Hải Đường bảo cô về là có ý gì? Muốn cô tận mắt thấy Thiệu Kính kết hôn? Không phải nói rằng Thiệu Kính gặp rắc rối sao?

Cô còn chưa kịp nói ra nghi ngờ của mình, Hải Đường đã đằng hắng một tiếng, đưa tay chống má: “An Ninh, em đã quyết định cố gắng vì tình yêu của hai người thì phải đi...”

Hải Đường chưa nói xong Cố An Ninh đã đỏ mặt lắc đầu, còn cười toe toét: “Thôi, không cần đâu chị”

Giọng càng lúc càng nhỏ, cuối cùng như nghẹn lại không nói nổi nữa. Thiệu Kính đã quyết định kết hôn rồi, cô không nên làm gì cả; nhưng cô vẫn muốn nói với anh: thật ra cô rất yêu anh...

Nhìn Cố An Ninh đau khổ choáng váng, Hải Đường và Thiệu Đình cổ quái liếc nhìn nhau.

Thiệu Đình nhúc nhích, tỏ ra nghiêm túc: “Nó muốn kết hôn, sao em vẫn bình tĩnh thế, chả nhẽ em không có tình cảm với nó?”

Cố An Ninh cười khổ, không biết làm thế nào, chả nhẽ cô nên nghe lời Hải Đường quây tung đám cưới lên?

Cô không nói gì thì Hải Đường và Thiệu Đình cũng bó tay.

Hai người im lặng lúc lâu, sau đó Hải Đường cất thiệp mời đang mở trên bàn vào túi: “Biết cũng biết rồi, gặp cậu ấy một lần đi, coi như đặt dấu chấm hết dứt khoát cho mối quan hệ này”

Cố An Ninh sững sốt, chưa kịp từ chối đã bị Hải Đường tóm vai: “Nếu em không đi, cậu ấy lại nghĩ em yêu đến không nổi lòng buông tay, lại đặc ý cho xem”

Cố An Ninh thật ra cũng không ngại Thiệu Đình đặc ý chuyện này, cô sợ hãi chuyện gặp mặt nhau hơn. Suy nghĩ trước sau như một, nhỏ giọng nói: “Em không muốn đi”

Hải Đường bức bối trợn mắt nhìn cô: “Vậy là em còn yêu cậu ấy, yêu thì phải cố gắng một chút, không phải nói ít nhất cũng muốn tự mình nói ra em yêu cậu ấy à?”

Cố An Ninh trông nhẩn nhai, lát sau cũng gật đầu: “Được”. Đi gặp anh ấy cũng tốt, cũng có thể liếc mắt một cái.

Có điều Hải Đường và Thiệu Đình lại muốn đem chuyện bé xé ra to, xúi giục cô gặp Thiệu Kính mà thông báo.

Cố An Ninh nghĩ đến chuyện bố mẹ hai bên đều ở đó, bởi vì một câu của mình mà một cô gái có thể sẽ bị người đời cười cợt, cô càng do dự: “Như thế vô đạo đức sao ấy”

“Theo đuổi tình yêu của mình thì để ý đạo đức làm gì?” – Thiệu Đình quả nhiên là anh em của Thiệu Kính, thái độ với cách cư xử y hệt.

Cố An Ninh hơi lúng túng, nhưng lòng kể ra cũng luyến tiếc không muốn từ bỏ.

Cô thật sự giật mình, không ngờ rằng Thiệu Kính với mình lại quan trọng như thế; lúc trước khi biết chuyện Bạch Thuật Bắc kết hôn với Lâm Văn Thu, cô tuy khổ sở đau lòng nhưng rồi vẫn lựa chọn buông tay.

Nhưng mà Thiệu Kính...cô thật không nỡ...

Hải Đường thấy cô nhìn gương ngán người, đưa lễ phục cho cô: “Biết mình quan tâm đến đâu? Dừng cảm một chút, dù sao cậu ấy và cô gái kia cũng đâu có yêu nhau”

Cố An Ninh khó xử nhìn gương mặt trang điểm tỉ mỉ của mình, nhìn thế này đâu có giống tham gia hôn lễ, rõ ràng là muốn quấy rối.

Thiệu Đình còn chuẩn bị quà hộ cô, chiếc hộp vuông nhỏ nhỏ, đóng gói rất đẹp. Cố An Ninh cầm thử thấy không nặng, hơi tò mò xem cái gì bên trong.

Thiệu Đình bí hiểm lắc lắc ngón tay trỏ: “Không được mở ra, tự nó mở mới hay”

Lễ cưới được tổ chức ngoài trời, trong khuôn viên một câu lạc bộ, khi Cố An Ninh đến cùng Thiệu Đình và Hải Đường thì đã có rất nhiều khách có mặt nhưng cô không biết một ai.

Mấy người quen như Trì Phi và Diệp Cường đều chưa đến.

Theo tính cách của Thiệu Kính, ít nhất Trì Phi cũng phải đang ở đây rồi chứ nhỉ.

Cố An Ninh cảm thấy hai ngày này có gì khác lạ, nhưng Hải Đường và Thiệu Đình lại tỏ ra vô cùng nghiêm túc, cô cũng không nghĩ được lý do, đành phải đi theo họ đến chỗ khách mời.

Dọc đường đi, cô không thấy Thiệu Kính, liệu có phải anh đang ở chỗ cô dâu...

Cố An Ninh nghĩ lúc này trong phòng thay quần áo, Thiệu Kính và cô dâu đang làm gì, lòng càng đau xót, bây giờ cô mới cảm nhận được mãnh liệt rằng Thiệu Kính sắp thành chồng của một người con gái khác, mỗi chuyện họ từng làm đều có thể xảy ra với Thiệu Kính và cô gái kia.

Tìm cô đau nhức đến chân không nhấc nổi; cuối cùng Hải Đường cũng phát hiện ra sự bất thường của cô, áy náy nói: “Em không sao chứ?”

Cố An Ninh lắc đầu, cố nén buồn thương vào lòng: “Không sao đâu ạ, đám cưới của anh ấy, em không thể để mắt mất được”

Sự áy náy trong mắt Hải Đường càng thêm rõ ràng, im lặng một lát, bỗng Hải Đường nắm chặt cánh tay cô: “An Ninh, chị không muốn lừa em tiếp, thật ra...”

Thiệu Đình đột nhiên che miệng Hải Đường lại, đối với sự soi mói của Cố An Ninh chỉ cười hề hề: “Thiệu Kính”

Cố An Ninh nhìn theo tầm mắt anh, quả nhiên Thiệu Kính đang đứng cách đó không xa, ngăn người nhìn cô. Anh mặc bộ vest đen, nổi bật trong đám đông, dáng người cao ráo gầy gò, cực kỳ giống người đẹp bước ra từ bức tranh.

Cố An Ninh hồi hộp, tay vô thức nắm chặt hộp quà.

Thiệu Kính chủ động đi tới, nhìn có vẻ bình thản nhưng đôi môi mím lại đã tiết lộ cảm xúc thật của anh. Anh đi đến trước mặt cô, lẳng lặng nhìn cô.

Hai người im lặng nhìn nhau, ai cũng muốn nói gì đó nhưng ai cũng chẳng biết nên nói gì.

Giảng co hồi lâu, Thiệu Kính mới khó khăn nói: “Em quay lại rồi”

Thiệu Kính hiếm khi nói lời vô nghĩa, nói xong lại chán ngán sự ngớ ngẩn của bản thân.

Cố An Ninh điều chỉnh cảm xúc của mình, khẽ mỉm cười ngẩng đầu nhìn anh: “Chúc anh kết hôn hạnh phúc”. Cô đưa chiếc hộp cho Thiệu Kính, cố gắng tươi cười rạng rỡ.

Thiệu Kính không đưa tay nhận quà, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cô, cứ như muốn nuốt cô vào trong bụng.

Tay Cố An Ninh bắt đầu thấy tê, bụng dạ lại tủi thân, rõ ràng anh chọn kết hôn, giờ lại diễn cái màn này cho ai xem?

Nhưng dù thế nào thì cô cũng vẫn mỉm cười: “Bất ngờ quá, quà này là anh cả Thiệu giúp em chuẩn bị, về sau em mua đền cái khác cho anh”

Thiệu Kính vẫn trợn mắt điên tiết nhìn cô.

Thiệu Đình và Hải Đường chẳng biết đã đi đâu mất, chỉ còn Cố An Ninh và Thiệu Kính nhìn nhau quái dị. Thiệu Kính không thèm quan tâm đến việc tiếp khách, cứ đứng đó trợn mắt nhìn cô.

Nếu giây tiếp theo anh bỗng dưng đưa tay bóp chết cô, cô cũng không thấy lạ.

Cuối cùng, Thiệu Kính tức giận giật chiếc hộp trên tay Cố An Ninh, giọng điệu càng kỳ quái: “Thấy anh kết hôn em có vẻ nhẹ nhõm”

Thiệu Đình nói vậy cũng không sai lắm, Cố An Ninh không biết giải thích thế nào, cố gắng che lấp cảm xúc trong mắt mình rồi mới nói: “Ngày kết hôn là ngày quan trọng, chúng ta đừng cãi nhau”

Thiệu Kính u ám nhìn cô, có vẻ đang nghĩ xem nên nói thêm gì không, sau đó đáp: “Được”

Cố An Ninh lên lút liếc quanh, đúng là chả quen ai cả; phòng thay đồ phía kia có người ra vào không ít, khoảnh khắc cửa mở ra, cô thấy được cô dâu xinh đẹp ở trong đó.

Rất xinh đẹp! Cố An Ninh đã gặp nhiều cô gái nhưng không hề giống người này, lúc người này cười rộ lên có lúm đồng tiền bên má, răng trắng sạch, có cảm giác như gió xuân ôn hòa.

Cố An Ninh cúi đầu nhìn mũi chân mình: “Cô dâu rất đẹp”

Âm thanh lạnh lùng của Thiệu Đình vang lên: “Thật không?”

Cố An Ninh thấy mình như đứng trên đồng lửa, như ngồi lên đồng than, dù cúi đầu không nhìn thì vẫn cảm thấy được ánh mắt nóng rực của anh đặt lên người mình.

Bỗng nhiên cô thấy muốn khóc quá.

“Anh làm việc của anh đi, không cần để ý em”

“Không đẹp bằng em”

Hai người nói gần như cùng lúc, Cố An Ninh tưởng mình nghe nhầm, ngẩng đầu lên thì chạm vào ánh mắt đen sâu của anh. Anh có đôi mắt rất cuốn hút, dù không nói lời nào thì đôi mắt ấy của anh vẫn khiến người ta không dời mắt đi được.

Cũng như giờ phút này, suýt thì cô ngây người, đến khi đôi mắt của anh gần sát, cô mới giật mình tỉnh lại.

“Anh nên đi xem cô dâu thế nào đi” – Cô xoay người định chạy thì cổ tay bị nắm lấy, Cố An Ninh nhìn người đàn ông đang tức giận trước mặt mình, nghi hoặc.

Thiệu Kính nhìn bốn phía, bàn tay nắm cổ tay cô càng siết chặt hơn: “Đi theo anh”

Cố An Ninh bị anh tóm, thất tha thất thểu chạy theo đến một phòng không người. Cửa khép lại rất mạnh. Cô có thể cảm giác được sự nguy hiểm toát ra từ Thiệu Kính, rõ là tức giận, nhưng cô chẳng hiểu vì sao lại tức giận.

Cô nhìn xung quanh, cẩn thận nhắc nhở anh: “Đám cưới sắp bắt đầu...”

“Em thật lòng muốn anh kết hôn với người khác?” – Thiệu Kính không để ý đến lý do thoái thác của cô, cố chấp tìm đáp án.

Cố An Ninh bị anh chiếu tướng, lời nói mắc nghẹn trong cổ họng. Thời gian dường như kéo dài vô tận, từng giây từng giây chậm rãi trôi qua.

Anh đặt tay lên hai má hơi lạnh của cô, hỏi: “Nói cho anh biết, em thật sự không quan tâm?”

Cố An Ninh căng thẳng nhìn anh chăm chú; khoảng thời gian anh làm bạn với cô bỗng nhiên nổi lên trong tâm trí: mặc kệ là “Thiệu Đình” hay Thiệu Kính, cô ý thức được rằng mình thật sự...luyến tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: CHƯƠNG 48

Chẳng biết ai chủ động, đến khi Cố An Ninh tỉnh táo lại, cô đã ôm cổ anh hôn hít tít mù *hự hự mình không biết chọn từ nào cho “trụ hấn cổ nóng bỏng cùng hấn ướt hôn T_T”. Mỗi lần bọn họ hôn nhau đều chẳng phải thời khắc gì tốt đẹp, hầu hết đều là anh bắt buộc, chẳng mấy khi cô tình nguyện.

Nhưng lần này khác.

Cùng anh dây dưa lười, khoang miệng tràn ngập hơi thở của anh, tự dưng cô cảm thấy thật hạnh phúc, thật muốn sa vào đó cả đời không tỉnh lại.

Dần dần có một chất lỏng mặn chấy qua khóe môi, Thiệu Kính buông ra, nhìn cô gái trong lòng mặt đầy nước mắt. Khoảnh khắc đó, anh thấy hơi hối

hận...

“Em yêu anh” – Cố An Ninh thề thốt nghẹn ngào, không trốn tránh tầm mắt của anh nữa – “Em đã yêu anh lâu rồi, nhưng em nhất gan lại yếu đuối, vẫn không dám thừa nhận. Tha thứ cho em, muộn như vậy rồi em mới nhận ra, em biết giờ nói chỉ là thêm gánh nặng cho anh, nhưng...nhưng em vẫn muốn nói cho anh biết”

Vốn cô có rất nhiều lời muốn nói, nhưng bây giờ nhìn anh, một chữ cô cũng cảm thấy khó khăn. Thật ra anh biết, cô tin là anh biết, nhưng biết thì cũng muộn rồi.

Thiệu Kính vẫn im lặng nhìn cô.

Cố An Ninh rất căng thẳng, chuyện yêu đương giữa cô và Bạch Thuật Bắc xem như do người ngoài tác động, bọn họ không phải người chủ động, cho nên nói thẳng thế này vẫn là lần đầu tiên của cô. Thiệu Kính không trả lời làm cô thấy rất xấu hổ, nghĩ cho cùng thì anh cũng sắp kết hôn rồi, còn trả lời gì được nữa đây?

Cố An Ninh cố sức nhét cái hộp vào tay anh, lảm bả lảm bảm: “Em xin lỗi”

Xin lỗi gì đây? Còn có thể nói gì nữa, ai đúng ai sai, cũng không còn quan trọng nữa.

Cố An Ninh không chịu nổi nữa, căn phòng rõ ràng tràn ngập ánh mặt trời, nhưng cô lại cảm thấy chật chội tối tăm, thở không nổi.

Cô định chạy trốn, lại bị anh giữ chặt lại.

Cố An Ninh giãy giụa trong lòng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ ngẩng lên, gần như khản cầu: “Đề em đi thôi” – Cô không làm được chuyện tro mắt nhìn anh kết hôn với người khác, như vậy tim cô sẽ tan nát mất.

Nhìn con thỏ nhỏ đỏ mắt tủi thân một lúc lâu, Thiệu Kính mới dịu dàng hôn lên gương mặt cô: “Nếu anh lại cho em một cơ hội, em vẫn muốn chạy à? An Ninh, thật lòng trả lời anh đi”

Cố An Ninh nhìn vẻ nghiêm túc của anh, dần dần sa vào sự dịu dàng của anh, khóc không thành tiếng; trước kia phải ở với anh, lúc nào cũng muốn bỏ chạy, bây giờ không muốn trốn nữa thì anh không còn đứng đợi ở đó, không biết là trời treu ngời hay duyên phận của bọn họ quá mỏng.

“Em đã nghĩ rằng chúng ta vẫn còn có cơ hội. Vì sao anh đã đợi lâu thế rồi mà cuối cùng lại không đợi nữa. Em nghĩ anh sẽ luôn ở đó, rõ ràng là anh sai, vì sao lại làm em phải hối hận, em hận anh chết đi được.” – Cố An Ninh như phát điên, bộc phát hết cảm xúc trong lòng.

Thiệu Kính nhanh chóng giữ gáy cô, ôm chặt cô vào lòng: “Em thật sự mong anh đi lấy người khác?”

Đau đớn, nhưng cô không nghĩ rằng anh có thể cảm nhận được; Cố An Ninh nhìn ánh mắt cổ vũ của anh, bập bồm phản đối: “Không, em muốn anh lấy em”

Này thì đạo đức, này thì trắng đen, đã là anh thì chẳng gì so được cả, cả thế giới này chỉ có anh thôi. Cố An Ninh chăm chú nhìn góc áo anh, hận không thể cứ mãi mãi ở trong thế giới của hai người.

Thiệu Kính giữ chặt cô, nâng mặt cô lên một chút, ánh mắt thâm thúy mà trang trọng: “Thế này có tính là cầu hôn anh không?”

Cố An Ninh mím môi, lo lắng khàn khàn nói: “Tiếc là không kịp rồi”

“Nếu kịp thì sao?”

Thiệu Kính nói làm Cố An Ninh ngẩn ngơ; cô mờ mịt nhìn anh, chỉ thấy anh cười cười, cánh tay ôm cô siết chặt hơn.

“Thật ra hôm nay không phải đám cưới của anh”

Không phải đám cưới của anh?

Cố An Ninh dần ra lúc lâu mới hiểu rằng mình bị lừa, lần này không chỉ Thiệu Kính lừa mình, mà cả Thiệu Đình và Hải Đường cũng tham gia.

Nghĩ đến sự đau khổ và khó xử của mình mới rồi, vừa thẹn lại vừa giận. Cô bực tức kiễng chân cắn cắn anh một cái, cổ gãy dựa mà không thoát được, lớn tiếng chỉ trích: “Anh lại lừa em! Trước thì lừa tình cảm của em, giờ kết hôn cũng lừa em nói trước”

Thiệu Kính ra sức ôm cô thật chặt, sợ cô lại chạy mất, cô nói gì cũng chỉ im lặng thừa nhận.

Cố An Ninh càng nghĩ càng bực mình, cứ mỗi lúc cô tích cực một chút, anh lại làm hỏng chuyện.

“Sao lại lừa em? Chẳng nhẽ anh không tin em?” – Cố An Ninh ngẩng đầu nhìn anh, chẳng biết nên nghĩ gì.

Trước kia, bọn họ vì cứ nói dối mà mọi chuyện trở nên khó khăn phức tạp, dù Thiệu Kính có nỗi khổ riêng nhưng vì sao anh không tin tưởng cô, tin cô dù chỉ một ít?

Thiệu Kính bỗng dừng lại cúi xuống chặn môi cô, nuốt mọi lời nói của cô lại, tiến tới dây dưa mập mờ. Anh hôn rất giỏi, dễ dàng làm cho nổi tức của cô xẹp lép.

Giơ tay lau vết nước tình sắc trên khóe miệng cô, Thiệu Kính thì lên trán cô: “Anh chủ động nhiều rồi, em chủ động một lần, dù là anh lừa em, là nói dối thôi cũng được. Ít ra anh cũng không chịu thiệt”

Cố An Ninh bị cái vẻ quyết không lỗ vốn của anh làm cho dở khóc dở cười, nhưng nghĩ đến chuyện anh giờ trò lừa mình thì vẫn không thoải mái.

Thiệu Kính cup mắt, lông mi đen dày, đáy mắt bị thương muôn phần: “Trước giờ anh chưa từng yêu ai, lần đầu biết yêu, anh có cảm giác khác hoàn toàn với những người trước đó. Anh chưa từng biết đến thất bại, nhưng với em anh lại luôn thất bại. Anh cứ tưởng bản thân rất mạnh, muốn gì được nấy, nhưng em lại luôn là ngoại lệ. Dù anh làm gì cũng chẳng tác động được em”

“An Ninh, anh dành cho em nhiều tình cảm như vậy, đương nhiên không dễ dàng từ bỏ. Dù em yêu anh hay không, nhất định phải là em” – Cố An Ninh khiếp sợ nhìn anh. Thiệu Kính chưa từng nói với cô nhiều như vậy, sự chân thành và yếu ớt của anh vẫn làm cô thấy nặng nề.

“Anh đã thử buông tay, nhưng anh đau quá. Anh chỉ biết dùng thủ đoạn xấu xa để giữ em ở bên cạnh, anh sợ em vẫn trách anh chuyện năm đó, dù vô tình hay cố tình thì chuyện anh xúc phạm em cũng là thật. Nhưng anh không thể mất em được, An Ninh, anh chính là một kẻ bỉ ổi vô sỉ như thế, nhưng anh muốn dùng một chút lương tri cuối cùng sót lại để yêu em”

Cố An Ninh tâm tình phức tạp, không biết nên đáp lại thế nào: người đàn ông này không phải người tốt, cái này cô biết chắc chắn 100% - anh đen tối thâm trầm, thậm chí còn hơi vụn vặt, nếu là trước kia cô nhất định sẽ tránh xa anh.

Nhưng trải qua bao nhiêu chuyện, cô cuối cùng vẫn yêu đương chẳng theo nguyên tắc.

Dù cho tình cảm này nặng nề thế nào, cô cũng muốn thử một lần.

Chỉ nghe Thiệu Đình trầm giọng tiếp tục: “Ít nhất có một việc anh thắng Bạch Thuật Bắc”

Cố An Ninh không biết nói gì, nghĩ lại thì rõ ràng anh luôn đề ý chuyện Bạch Thuật Bắc nhưng chẳng đả động, lòng cuối cùng cũng mềm đi: “Đồ ngốc”

Đời này chắc cô phải chấp nhận bị anh giữ chặt không xoay đi đâu được rồi, hơi thiệt thòi tí nhưng lại vui vẻ chịu đựng.

Thiệu Kính thấy mặt cô hồng hồng, tưởng cô vẫn còn giận, chột dạ giải thích thêm: “Thật ra đừng trách anh quá, hai tháng trước anh định đi tìm em thì bị chuyện của cha nuôi nhảy ra. Giúp ông xử lý xong thì Trì Phi ngó ngán kia lại không tìm được em nữa. Hơn nữa Thiệu Đình cũng không lừa em tất đâu, nhà họ Trang vẫn nhắm vào anh, Đình Thụy đang rơi vào cuộc khủng hoảng kinh tế lớn nhất từ trước đến giờ”

Thiệu Kính còn thật lòng nhìn cô: “An Ninh, anh có thể phá sản bất cứ lúc nào, trở thành một kẻ nghèo hèn, khi đó em có chấp nhận anh không?”

Cố An Ninh ngẩn ngơ, nhìn nụ cười chân thành của anh, lo lắng nắm tay anh: “Em cũng không phải người có tiền mới yêu”

Nói xong mặt lại đỏ ửng, Thiệu Kính bị hành động nóng vội của cô chọc cười, cúi xuống cọ cọ đỉnh đầu cô: “Thật ra hôm nay là đám cưới của bố nuôi của anh”

“Bố nuôi?” – Đây là lần đầu tiên anh nhắc đến chuyện của chính mình với cô.

“Ông ấy tên Lục Trạ, tí nữa anh sẽ giới thiệu hai người với nhau”

Cố An Ninh gật đầu, cảm thấy mình bị dụ dỗ quá khiếp, chủ động cầu hôn, nhưng giờ có tỏ ra tự cao thì cũng vô ích, chán ơi là chán. Người ta kết hôn thì có quỳ gối có hoa tươi có nhẫn kim cương, đến cô thì...

Thiệu Kính nhìn cô thất thần, nhìn không được néo mũi cô: “Đưa tay đây”

Cố An Ninh trừng mắt, giơ hai tay ra

Thiệu Kính như làm ảo thuật, lấy ra từ trong hộp một chiếc hộp nhung mịn màu lam, nhìn kích cỡ hộp cô cũng đoán được bên trong hộp là cái gì.

Hộp mở ra, quả nhiên là cặp nhẫn cưới.

Thiệu Kính cầm ngón tay cô, vênh vang: “Anh mua lâu rồi, trước kia không dám đưa, tặng cho em thì em cũng chỉ ném đi. Từ giờ phải luôn đeo, không được tháo xuống tí nào đâu đấy”

Cố An Ninh sụt khóc, gật đầu lia lịa.

Khi Thiệu Kính dẫn cô vào, đám cưới đã bắt đầu.

Đây là lần đầu tiên Cố An Ninh gặp người Thiệu Kính gọi là “dưỡng phụ”, chẳng giống hình ảnh tóc bạc trắng như cô nghĩ trong đầu chút nào. Đây là một người có ánh mắt sắc bén, cảm giác áp bách rất mạnh, ông chỉ đứng đó khoanh tay cũng có uy không nói nên lời.

Hơn nữa, trông ông rất trẻ, hoặc là chăm sóc bản thân rất tốt?

Cô dâu nhìn qua có vẻ còn trẻ, tuy cổ tình trạng điểm đậm nhưng có thể thấy tuổi tác bọn họ rất chênh lệch. Cô dâu có vẻ không quen đi giày cao gót, đi đứng lắc qua lắc lại, nghe thấy tiếng khách cười trộm thì mặt mũi đỏ bừng xấu hổ.

Mà Lục Trạh thì lại chỉ mỉm cười, dường như ông không hay cười, nụ cười kia được giấu đi ngay sau đó. Chỉ bước qua, đưa tay ngang hông cô dâu, ôm lên.

Cô dâu ở trong lòng ông trông rất nhỏ bé, gương mặt lại không lúc nào không tươi cười, cuối cùng còn chủ động hôn trộm lên má ông một cái.

Lục Trạh ngẩn người, sau đó nghiêm túc tiếp tục đi về phía trước, nhưng nhìn mặt đã thả lỏng, trước đó trông luôn căng thẳng.

Sự thân mật của bọn họ khiến mọi người đều vỗ tay tán thưởng, Cố An Ninh cũng mỉm cười: “Bố nuôi anh có vẻ rất yêu cô ấy”

Thiệu Kính cười nhạt không nói gì, bàn tay nắm tay cô siết chặt hơn.

Thế gian có trăm loại người, như vậy sẽ có trăm loại tình yêu, chỉ cần kết cục đều là hạnh phúc, quá trình thế nào có sao đâu?

Bỗng anh nhớ lại lần đầu gặp cô: cô gái ngây thơ mặc váy đồng phục xanh lam. Khi đó, không bao giờ anh nghĩ người phụ nữ này sẽ bước vào thế giới cô độc của mình, mọc rễ nảy mầm, khiến anh không còn cô đơn lẻ loi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: PHIÊN NGOẠI CỐ AN NINH – THIỆU KÍNH: GẶP EM LÀ CHUYỆN TÌNH CỜ TUYỆT VỜI

Buổi tối về Cố An Ninh muốn tìm cơ hội nói với Thiệu Đình chuyện có em bé; lúc đám cưới cô mặc chiếc váy trắng Hàn Quốc thắt đai lưng, che bụng rất kỹ, bụng ba tháng lại không nổi rõ. Cô thật ra rất sốt ruột và muốn chia sẻ tin tốt này với anh

Quản gia thấy bọn họ cùng nhau trở về thì cười toe toét: “Tôi đi chuẩn bị bữa ăn khuya cho hai người”

Thiệu Kính gật đầu, lúc này mới thôi nắm tay cô sau cả ngày: “Anh đi tắm”

Cố An Ninh gật đầu. Thiệu Kính đứng im không động đậy, nhìn cô chằm chằm.

Cố An Ninh nghi hoặc nhíu mày, hỏi có chuyện gì. Anh hơi lúng túng, nắm vai cô, cúi xuống lầm bầm: “Em vào phòng ngủ chờ anh, anh phải luôn nghe thấy giọng em”

Không ngờ anh lại thấy thiếu an toàn đến vậy, Cố An Ninh không tiền đồ mềm lòng, mặt hơi đỏ lên, lí nhí “Ừ” một câu.

Lúc Thiệu Kính đi tắm, cô tựa lưng vào tường phòng tắm, thất thần, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng, có chút chờ mong về mặt của Thiệu Kính khi biết cô mang thai.

Trước kia, vì vấn đề tâm lý, cô kháng cự việc tiếp xúc với người khác phái, còn vì một số lý do đặc biệt khác mà không thể mang thai. Những chuyện này Thiệu Kính đều biết, anh hẳn đã chuẩn bị tâm lý về việc không thể có con, nhưng mà nào có ai không muốn có con mình đâu?

Bây giờ, nhớ lại chuyện cũ thời trẻ, cô cảm thấy rất bình thản. Đi qua nhiều năm như thế, hiện tại hạnh phúc là tốt rồi, cứ giữ mãi chuyện quá khứ trong lòng cũng chẳng dễ làm gì.

Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, người đàn ông cao lớn rắn chắc đứng ở cửa, hoàn toàn... không mặc đồ, ánh đèn chiếu chếch lên gương mặt táo bạo.

Cố An Ninh ở người nhìn qua, liếc mắt còn có thể thấy rõ ràng từ đầu đến chân anh, tầm mắt còn dừng lại ở chỗ to lớn hoành tráng một lúc lâu. Mặt cô nóng bừng lên, nói chuyện cũng không trôi chảy: “Anh...anh làm gì đấy?”

“Nói chuyện với anh ba phút”

Anh nói rất thân nhiên, đưa tay ôm lấy cô về bên người, áp vào cơ thể vẫn còn dính nước của mình. Cố An Ninh chưa kịp nói gì, đến lúc phản ứng được thì đã bị anh đặt lên bồn rửa mặt.

Dục vọng trong mắt anh quá rõ ràng, Cố An Ninh cực kỳ quen thuộc ánh mắt này; nhớ đến lời bác sĩ dặn dò lòng còn lo lắng, định nói thì miệng đã bị chặn lại.

Anh hôn rất quyết liệt, như con sói đói đã lâu.

Môi bị cắn nát nhưng lại cảm thấy thoải mái, thân thể cũng nhanh chóng được ôm chặt. Cố An Ninh cảm nhận được dòng điện tê dại chạy khắp toàn thân; anh hôn rất sâu, cơ thể dần cảm thấy thả lỏng, lại rung động, rồi lại như chưa đủ, đòi hỏi anh thêm.

Cô ngoan ngoãn hé miệng để anh tiến vào, chiếc lưỡi tỉ mỉ liếm láp.

Thiệu Kính rất thỏa mãn với sự đáp lại của cô, lòng bàn tay vuốt ve tấm lưng trần, trượt xuống một đường, sụt qua dây áo lót.

Khoảnh khắc da thịt va chạm, hai người đều run rẩy.

Có lẽ do đã lâu rồi hai người không thân mật, hơi thở đều trở nên nặng nề hơn, tay chân quần quýt, dán sát vào nhau. Lúc tách ra sự khao khát trên mặt Thiệu Kính càng rõ ràng hơn, tay anh còn không ngừng đi xuống, cả bàn tay phủ lên mông xinh của cô *ôi ghi là mông xinh mà buồn cười quá, nhưng “kiểu cừ mông” chả biết nên ghi thế nào *

Anh nắn bóp bừa bãi, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Cố An Ninh, như thể muốn xem phản ứng chân thật của cô, bướng bỉnh mà kiên trì.

Cố An Ninh xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, nhưng thân thể lại không nói dối, cô cảm nhận được rõ ràng khát vọng tuôn chảy từ nơi bí mật. Đá cẩm thạch dưới người ướt đẫm, cô ngượng ngùng cúi thấp đầu nhưng lại bị anh giữ cằm nâng lên: “Anh muốn nhìn em sướng”

Giọng nói vì dục vọng mà trở nên khàn khàn, vẻ mặt gọi tình vô cùng, ánh mắt thâm tình mời gọi khiến cô không thể kiểm soát được bản thân.

Cố An Ninh nuốt nước bọt, nắm chặt cổ tay anh: “Thiệu Kính, em...”

“Đừng nói nữa” – Thiệu Kính chọc trán cô, lòng bàn tay đổi hướng, nhẹ nhàng xoa bóp đùi cô: “Ngoan nào, tách chân ra anh xem chút”

Cố An Ninh cắn chặt môi lắc đầu, Thiệu Kính cạy mạnh đùi cô xuống, sục sạo chỗ lây lợi, chỉ một lúc là thấy được một dải chất lỏng chảy ra.

Điều này khiến anh có chút thụ sủng nhược kinh, sau đó nhìn cô đắc thắng: “Không muốn thật à? Ướt thế này cơ mà?”

Cố An Ninh quần bách không mở mắt, đương nhiên cô không phải là đối thủ của người nào lưu manh kia rồi, lên giường vĩnh viễn không có phản kháng, đành phải nắm chặt cổ tay anh: “Anh dừng lại đã, em có chuyện muốn nói”

“Vừa làm vừa nói, ngại cái gì”

Thiệu Kính nói xong đã kéo chân cô vòng qua lưng, con quái vật to lớn giữa rừng xanh thét gào ở trước lối vào; cách lớp vải ren mỏng, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ và sức mạnh của nó.

“Đáng ra có thể kiên nhẫn hơn, nhưng anh không nhịn được” – Anh cúi xuống cắn thùy tai cô, nhỏ giọng thôi – “Thấy em là anh cứng”

Cố An Ninh đã có phản ứng, anh tiến quân tấn công cô, con thú ấy va chạm thân mật với bắp đùi cô, làn da vốn trắng mềm biến thành đỏ ửng. Lúc này chỗ đó càng không xong, bị đâm chọc đến cô choáng váng.

Ngón tay thon dài hơi dùng sức, kéo quần lót cô ra. Cố An Ninh không kịp kêu thì anh đã ấn vào giữa hai cánh hoa.

Thái dương Thiệu Kính lăm lăm mồ hôi, ánh mắt nhìn cô sâu thẳm: “Chân nâng lên một chút, bên trong thả lỏng ra, ngâm chặt quá”

Cố An Ninh bị lời nói trắng trợn của anh làm vừa ngượng vừa ngại, giữ chặt cánh tay anh, đầu tranh: “Đừng đi vào, làm con bị thương giờ”

Thiệu Kính đang cúi đầu chăm chú nhìn nơi tiếp xúc của hai người, sóng lưng chợt cứng đờ.

Cố An Ninh căng thẳng nhìn anh, thấy anh nghi hoặc nhìn mình, tim cũng đập dồn dập: “Em có thai”

Thiệu Kính nhú mày, trông mặt hết sức buồn cười, nhếch môi mà mãi không nói chuyện.

Cố An Ninh bị phản ứng của anh làm cho dở khóc dở cười: “Anh không thích à?”

Thiệu Kính sững sờ một hồi lâu: “Sao lại có thai được?”

Cố An Ninh đảo mắt: “Thì anh làm em có thai chứ sao”

Yết hầu Thiệu Kính giật giật, rõ ràng còn đang choáng, nhưng vẫn phui lấp váy đang tóc lên của cô xuống, ánh mắt cổ quái đánh giá cái bụng mìn màng của cô, còn gờ tay cẩn thận sờ soạng vài cái.

Phản ứng của anh không như cô nghĩ, Cố An Ninh bắt lực giữ tay anh, thông thả nói: “Ra ngoài trước đã”

Thiệu Kính ngượng ngùng nhìn bên dưới mình, mới tiến được phần đầu, nhưng cảm giác nóng ẩm làm anh ngứa ngáy. Anh lặng lẽ tự thương lượng, sau đó nhích vào thêm một chút: “Đề ở trong đi, đảm bảo con không sao đâu”

Cố An Ninh nghe anh nói mà vừa buồn cười vừa bực, ấn ngực anh: “Bác sĩ nói em hơi lớn tuổi rồi, phải cẩn thận một chút”

Câu này cũng làm Thiệu Đình ngừng lại, có lẽ anh chợt nhớ lại chuyện mình làm cô bị thương, cảm giác tội lỗi vô cùng xuất hiện. Anh đặt hai tay lên hai má cô, đau lòng hôn lên mặt cô: “Anh xin lỗi”

Cố An Ninh lắc đầu cười, ôm chặt anh: “Ông trời không tệ, cho em gặp người yêu em như vậy, còn cho em một đứa con. Anh không biết em hạnh phúc biết nhường nào”

Thiệu Kính hơi cau mày: “Em thật sự không giận anh?”

Cố An Ninh mỉm cười lắc đầu, anh tự trách mình, cái đó cô biết, có lẽ anh trong mắt nhiều người không phải người đàn ông tốt nhất, nhưng như anh đã nói, anh dùng hết lương tri và nhân từ của mình để yêu cô.

Vật dính đầy chất lỏng trong suốt từ từ đi ra, anh lưu luyến ôm cô hôn một hồi lâu.

Lúc lên giường nằm, Thiệu Kính vẫn giữ yên lặng, hai người chỉ ôm nhau, không nói gì về chuyện đã gặp lại hay blah blah blah. Có quá nhiều chuyện giữa hai người, anh không biết phải bắt đầu từ đâu.

Về những chuyện cũ, Thiệu Kính vẫn muốn có cơ hội để giải thích với Cố An Ninh; anh hơi nghiêng đầu nhìn người phụ nữ bên cạnh mình, lông mi dày, hơi thờ nhẹ, như thể đang ngủ.

Không nhận được, anh lại bắt đầu hôn cô, hôn từ trên trán xuống, dừng lại ở bờ môi.

Cặp môi mìn màng đã bị anh chà đạp đến hơi sưng đỏ, đêm nay hôn cô bao lần cũng không đủ, hơi thở của cô làm anh mê muội, quán quýt không muốn buông tay.

Anh chống tay lên giường nhìn cô, người con gái bên dưới mở mắt ra, hóa ra toàn giả vờ ngủ.

Đôi mắt cong như trăng lưỡi liềm, môi mỉm cười, cánh tay mềm mại đặt lên người anh: “Không ngủ được?”

Thiệu Kính gạt đầu, ra vẻ nghiêm túc: “Vừa vào đã phải ngừng, thiếu thốn không chịu được”

Cố An Ninh trợn mắt nhìn anh, Thiệu Kính bắt bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên quần lót, chứng minh ý tứ trong lời nói của mình. Cố An Ninh ngượng đỏ mặt, nhưng không bỏ tay ra, còn thử kéo lên xuống thăm dò.

Thiệu Kính bị hành động của cô làm giật mình.

“Thích không?” – Hai má đỏ bừng nhưng vẫn cố lấy lòng anh, Cố An Ninh không biết bây giờ mình trông quyến rũ biết bao.

Thiệu Kính hít thở dồn dập, không nói lời nào, tay kia đặt lên bộ ngực phập phồng mềm mại của cô.

Hai người im lặng cảm thụ đối phương, nhưng nơi đó của Thiệu Đình hoàn toàn không có vẻ gì là muốn thôi cả.

Cố An Ninh môi nhừ tay, túi thân oán thán: “Còn bao lâu nữa?”

Thiệu Kính không biết, mấy chuyện này phải trả lời thế nào? Hai người xấu hổ tiếp tục, Thiệu Kính nhận không được nhắc nhở: “Hay là dùng miệng đi? Cứ thế này thôi không được đâu”

Cố An Ninh hồ nghi nhìn anh, Thiệu Kính trông còn rất nghiêm túc; nhớ lại vài lần trước kia, rõ là anh rất thích OS *oral sex*

Trước kia Cố An Ninh cảm thấy ghê ghê, buồn nôn, mỗi lần bị anh ép OS xong đều nôn hết ra giường.

Nhưng lần này lại khác, cô rất cố gắng, nhìn dáng vẻ ấn nhả động tình của anh, cô còn cảm thấy thật hạnh phúc.

Loại cảm giác thẹn thùng bí ẩn này không hề làm cô thấy bối rối, ngược lại bình thường, vì đây là người cô yêu, làm gì cô cũng vui lòng.

Khi anh nhắc cô đã đến lúc, Cố An Ninh lại bướng bỉnh tiếp nhận chứ không bỏ ra.

Thiệu Kính không kiềm chế được, nhìn vài giọt trên khóe môi cô, vừa đau lòng lại vừa thấy có lỗi: “Đi súc miệng...”

Anh chưa nói xong thì cô lại nhìn anh cười cười, thậm chí còn nuốt hết tất cả xuống.

Tiếng nuốt ấy làm toàn thân anh nhảy dựng lên, suýt thì cứng tiếp luôn được. Thiệu Đình quên cả thở, người phụ nữ này...đúng là đòi mạng mà.

Anh dùng sức ôm cô vào lòng: “Cố An Ninh, nếu có thể, anh muốn giết em ngay lập tức”

Cố An Ninh lại còn không sợ chết, khiêu khích anh: “Được, chịu khó mấy tháng đầu, Thiệu tiên sinh phải nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt nhá”

“Được chiều mà làm loạn hả? Em tưởng anh không làm gì được em à?” – Thiệu Kính cắn môi cô một phát, Cố An Ninh bị đau, thở phì phì, trợn mắt nhìn anh.

Thiệu Kính cúi người chăm chú nhìn Cố An Ninh khác lạ, cô bây giờ, rất giống cô lúc trước vì Bạch Thuật Bắc mà ngốc nghếch hồ đồ làm mọi thứ.

Cuối cùng anh cũng đợi được.

“An Ninh...” – vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, anh mê luyến nhìn đôi má vẫn đỏ ửng của cô – “Chuyện năm đó, anh vẫn nên giải thích với em. Tuy rằng nó là một con ác mộng, nhưng anh không muốn trong lòng em vẫn có phần sợ hãi anh”

Cố An Ninh bình tĩnh chăm chú nhìn anh.

Thiệu Kính ôm cô thật chặt: “Thật ra anh không cố ý, năm đó gặp em là tình cờ thôi...”

Mùa thu năm ấy, Thiệu Kính quay về thành phố Dung. Sau khi sang Mỹ cùng Lục Trạm, đã nhiều năm anh không quay về. Lần đó nhiệm vụ của anh là bảo vệ an toàn cho một thương nhân Hoa kiều, nói là thương nhân, thật ra là làm mấy giao dịch đen, nếu không cũng không phải đề phòng với sợ chết như thế.

Thiệu Kính năm ấy còn rất trẻ, mới 22 tuổi nhưng đã là trợ thủ đắc lực của Lục Trạm, năng lực rất nổi bật.

Bảo vệ người như thế thật ra rất nguy hiểm, có thể chết bất cứ lúc nào, có thể vì chính phủ, có thể vì kẻ thù. Dường như bọn họ gây thù chuốc oán khắp nơi, trả thù liên tục, cho nên Thiệu Kính cả ngày đều phải đề phòng.

Ngày gặp Cố An Ninh là một ngày đầy mây, bầu trời u ám nhưng mãi không có giọt mưa nào, khắp nơi đều ẩm ướt lạnh lẽo, tựa như có một con bão đang đến trong im lặng...

Phần 2

Thiệu Kính nhớ rõ hôm đó anh đi cùng ông chủ để thảo luận chuyện kinh doanh, địa điểm là quán bar. Buổi chiều quán bar không người rất yên tĩnh, chỉ bật bài hát tiếng Anh xưa cũ. Anh buồn chán dựa vào ghế, chẳng nghe vào những lời họ nói.

Cửa chính chợt bật mở, một cô bé mặc đồng phục học sinh len lút thò đầu vào.

Căn phòng tối tăm bỗng có ánh sáng chiếu rọi, Thiệu Kính nheo mắt cũng không thấy rõ được gương mặt cô bé, chỉ nhìn được áo sơ mi trắng và váy xếp nếp màu lam.

“Chú Ngô, Viện Viện có đây không?” – Cô nhóc hình như là đến tìm người, đứng ở cửa nhìn người đàn ông phía trong.

Ông chủ đứng sau quầy bar nhũn nhặn, nôn nóng phát tay: “Viện Viện đi mua đồ với mẹ rồi”

Cô nhóc cười xin lỗi rồi quay đi, nếp váy lay động theo làn gió nhẹ ở bắp đùi, khắp người tỏa ra hơi thở trẻ trung.

Thiệu Kính thu hồi tầm mắt, cảm thấy lòng mình là lạ, cười thầm mình tự nhiên lại để ý trẻ con làm gì, hơi dờ dờ.

Cuộc đàm phán đến cuối cùng cũng không thu được gì, đối phương lần này là một người Việt Nam không dễ nói chuyện, thoát nhìn không dễ chọc, trên mặt còn có vết sẹo trông rất đáng sợ.

Sau đó bỗng nhiên có một đám người xông vào quán bar. Thiệu Kính trước tiên kéo chủ nhân về phía sau để che. Bọn họ cũng gần giống vệ sĩ, người không thể chết, nếu không danh tiếng sẽ bị hủy hoại và bị người đời chế giễu.

Kẻ địch rất đông, không gian lại hạn hẹp, Thiệu Kính rất khó thi triển quyền cước, nhưng vẫn luôn bảo vệ người phía sau. Bọn họ ít người, chạy được là tốt lắm rồi.

Đến lúc mang ông chủ ra khỏi quán bar, Thiệu Kính cảm thấy có gì đó bắn vào người, nhưng không giống đạn...

Chờ khi anh phát hiện ra thì vô cùng hoảng hốt.

Đưa ông chủ lên xe, anh ở lại phía sau, lên đạn cho súng rồi lúi vào trốn trong con ngõ nhỏ. Đợi tiếng bước chân biến mất, ngõ nhỏ yên tĩnh trở lại, anh mới rút kim tiêm trên lưng xuống một cách khó nhọc, dựa vào vách tường thở hổn hển.

Thuốc của người Việt Nam là loại gì anh không rõ lắm, liều lượng có vẻ cao, chỉ một lúc anh đã thấy người nóng nực bực bội.

Thiệu Kính không thể hiểu nổi: lúc trước khi huấn luyện anh đã thử qua rất nhiều loại thuốc kích dục, anh luôn kiềm chế được, nhưng lúc này thì hơi khác.

Anh vịn tường mà khó nhọc đứng lên, định quay về khách sạn hoặc tìm chỗ nào có nước lạnh xung quanh đây để tỉnh táo lại một chút. Cảnh tượng trước mắt xoay chuyển, giống như một đường hầm vô tận, mỗi bước đi đều có thể nghe thấy tiếng thở dốc của bản thân.

Lúc anh ra khỏi ngõ thì thấy xa xa có một bóng hình nhỏ nhắn, màu trắng, chói mắt, thu hút ánh mắt anh.

Thiệu Kính lại gần một chút thì phát hiện ra đây là một cô gái, mặc đúng bộ đồng phục anh thấy trước đó.

Cô đưa nốt nửa miếng chân giò hun khói còn lại vào miệng, sau đó mới mỉm cười đứng lên, xoay sang thì thấy một người đàn ông trong con ngõ nhỏ không xa.

Một cảm giác không ổn thoảng qua, áo sơ mi trắng trên người Cố An Ninh gọn nếp, hoa văn hồng nhạt trong ngực như ẩn như hiện. Cô không dám nhìn kỹ người đàn ông đó vì cảm thấy được anh ta có vấn đề, vì thế túm cặp sách xoay người bỏ chạy, phía sau tiếng bước chân dồn dập đuổi theo.

Hơi thở của ác ma bao phủ lấy cô, cô sợ tới mức chỉ nghĩ đến chạy chạy chạy.

Nhà của Viện Viện ở chỗ quán bar sau con ngõ, cô đã đến đây rất nhiều lần, đều vào ban ngày, đến giờ cũng chưa từng gặp nguy hiểm. Nhưng trực giác mách bảo cô khiến cô sợ người đàn ông này. Những bức tường lạnh lẽo xung quanh như cao vút lên, như nhà giam đáng sợ.

Vai cô bị tóm, thân thể nhỏ gầy như chiếc lá bị kéo lại. Lưng Cố An Ninh bị đập vào tường đánh “bốp” một tiếng, có thể thấy người đàn ông này rất mạnh tay, cô đau chảy nước mắt.

Cô nhìn anh ta qua làn nước mắt, nhưng lại không muốn tỏ ra quá yếu đuối, cố đấu tranh: “Anh... anh định làm gì?”

Khoảng cách quá gần, chiếc mũi cao thẳng của anh ta sắp chạm vào mũi cô, hơi thở lạnh lẽo trên môi anh ta phả lên mặt cô.

Cố An Ninh căng thẳng không dám thở mạnh, lại càng không dám di chuyển, sợ vừa nhúc nhích thì sẽ bị cái gì đó khủng khiếp nuốt luôn.

“Xin lỗi, là em tự chuốc lấy” – Giọng đàn ông khàn khàn thì thầm bên tai.

Cố An Ninh nghi hoặc nhíu mày, giây tiếp theo, cánh tay kia đã xé luôn chiếc áo sơ mi trắng của cô.

Năm ấy, khi cơ thể lộ ra trước mặt người lạ, đầu óc Cố An Ninh trống rỗng, mọi thứ xung quanh như dừng lại; chuyện đến quá bất ngờ, cô thậm chí quên cả việc phản ứng.

Sau đó, bàn tay tội ác kia thò vào trong váy cô giật quần lót ra. Tiếng vải vóc bị xé làm cô tỉnh lại.

Cô cố hết sức gậy dựa nhưng vô ích, sức hai người quá chênh lệch, Thiệu Kính chỉ tốn chút sức đã giữ chặt tay cô trên đỉnh đầu.

Bộ ngực của cô không phát dục tốt lắm, chỉ hơi nhỏ, phập phồng trong ánh mắt đỏ sẫm của anh ta, áo lót hồng nhạt còn có hình nhân vật hoạt hình ngây thơ, nhìn qua không đủ để hấp dẫn. Lúc này Thiệu Kính không còn tâm tư để nghĩ về chuyện đó, thuốc kích dục đã lấn chiếm toàn bộ suy nghĩ của anh, tự chủ sụp đổ, chỉ còn lại thú tính nguyên thủy.

Cô giãy giụa kêu cứu, anh theo bản năng lấy cả vạt buộc mồm cô lại, kéo cô vào nơi sâu nhất của con ngõ.

Cố An Ninh bị bịt mồm, giày trắng lê thành vệt dài trên con đường bẩn thỉu, thân thể lộ ra lạnh run rẩy.

Xung quanh rất yên tĩnh, nơi này là khu quán bar, ban ngày hầu như không có người, hét lên cũng không thoát được, chỉ còn nước mắt tuyệt vọng rơi xuống.

Trước kia cô cũng đã đọc về chuyện này trên báo chí, không bao giờ lại nghĩ sẽ có ngày nó xảy ra với mình. Cô biết rất rõ chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng cô chưa bao giờ trải qua nên không thể không sợ hãi.

Thời tiết tồi tệ nhất, hoàn cảnh tồi tệ nhất, Thiệu Kính trong lúc như thế đã muốn cô.

Anh đè chặt cô lên vách tường, bắt đầu va chạm. Anh mới được nếm mùi tình dục, hơn nữa không hiểu thuốc kích dục lần này bỏ cái gì mà công dụng

kéo dài lâu kinh khủng, trong buổi chiều tối đó anh đã ép cô vài lần gì đó, anh không nhớ rõ, chỉ nhớ lảng máng cô còn chống cự nhưng đã khóc không thành tiếng, bị anh xốc hai chân lên mạnh mẽ tiến vào...

Thiệu Kính chỉ đơn giản là đè lên cô, hung hăng ra vào nơi mềm mại đó.

Lúc bắt đầu cô không chịu phối hợp, nơi đó xiết rất chặt, Thiệu Kính cũng cảm thấy không thoải mái. Cơ thể anh nóng như bị thiêu đốt, anh dứt khoát thò tay vào khuấy đảo, kết quả lại phát hiện ra mặt cô trắng bệch.

Đến lúc cúi xuống xem mới thấy dưới thân mình cũng như trên đầu ngón tay có vương máu...

Thiệu Kính mơ màng nhìn gương mặt cô, khoảng mười sáu mười bảy tuổi, thật ra trông rất xinh đẹp, chỉ có đôi mắt sưng húp lên vì khóc, thật sự rất đáng thương.

Thiệu Kính cũng không biết mình bị làm sao, giữ lấy cảm cô hôn lấy hôn để lên môi cô, đây là lần đầu tiên anh chủ động hôn người khác, học được rất nhiều kỹ xảo từ phim ảnh, lúc áp dụng thật lại hơi vụng về.

Hơn nữa cô nhóc chết tiệt kia còn định cắn anh.

Thiệu Kính bực mình, siết cầm cô rất đau, chỉ lo cắn nát môi cô, anh muốn làm đến khi không thể làm nữa thì thôi.

Trời bắt đầu mưa phùn, lớp sương mỏng phủ lên công cụ giao hợp của hai người.

Thiệu Kính thật ra vẫn ăn mặc rất chỉnh tề, trừ cổ áo cởi mấy cúc và nơi chôn sâu vào người cô lộ ra cái gò, chỗ khác trông vẫn bình thường.

Mưa rơi lên vai anh thành một tầng nước, mà môi cô thì lạnh toát, đầu vai hở ra dính nước và vết bẩn, dòng nước tinh tế chảy qua khe ngực.

Anh nhìn thân thể trắng mịn của cô, điều duy nhất không vừa lòng có lẽ là bộ ngực hơi nhỏ.

Thiệu Kính nhú mày, nhéo thử, một bàn tay là đủ ôm trọn, nhưng thật ra cảm giác mềm mại lại rất thích, anh cứ như nghiện, thường thức, thỉnh thoảng liếm một cái, đỉnh nhỏ run rẩy đung đưa.

Cả buổi chiều đều làm chuyện ấy thật ra rất tuyệt, đến giờ anh vẫn nhớ cảm giác vui sướng thỏa mãn đó.

Làm xong anh cũng tỉnh táo hơn hẳn, sức khỏe cô nhóc rõ ràng không tốt, cô đã ngất đi từ trước rồi. Anh bế cô lên, nhấn nhó suy nghĩ một lúc lâu.

Có rất nhiều chuyện phải xử lý, nhưng cô bé này...thượng xong rồi vứt bỏ có vẻ không có đạo đức quá?

Anh không phải người tốt, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại rất có ý thức trách nhiệm.

Thiệu Kính đưa cô đến một khách sạn tư nhân nhỏ, mấy chỗ thế này chỉ cần có tiền là xong, ông chủ nhìn Cố An Ninh đang hôn mê còn mặc quần áo học sinh vẫn coi như chẳng biết.

Tắm xong, Thiệu Kính ngồi trên ghế nhìn cô gái nằm trên giường vẫn đang ngủ mê mị, cuối cùng lương tâm trời dậy lại lau người cho cô.

Nhìn mấy vết tím xanh trên người cô, hình như anh hơi nặng tay thì phải, nhưng đừng oán anh, có oán thì oán bọn người kia...

Lúc Thiệu Kính nghĩ đến điều này, ánh mắt lóe lên sự độc ác, sau đó nhận được điện thoại của Lục Trạm thì đi luôn.

Có nhiều chuyện cần anh giải quyết, về phần cô nhóc này, Thiệu Kính nghĩ chỉ cần mình để ý thì vẫn còn cơ hội.

Ai biết vài ngày sau anh phải lên đường về Mỹ, chuyện này thế là bị hoãn lại, anh không ngờ việc làm hôm đó của anh đã khiến cô xui xẻo khổ sở thế nào.

Đến nhiều năm sau, khi giúp Hải Đường báo thù, anh gặp lại cô ở nhà họ Cố, cảm thấy cực kỳ choáng, cô bé mặc đồng phục sơ mi trắng váy lam ngày nào, thoát cái đã thành một cô gái duyên dáng yêu kiều dịu dàng rồi.

Một khắc ấy, trong đầu anh xuất hiện nhiều cảm xúc không kịp nắm bắt, có cảm khái, có kinh sợ, cũng có vui sướng.

Có điều càng hiểu cô sau khi gặp lại, anh càng áy náy. Đây vẫn là người phụ nữ đầu tiên của anh, cảm giác của anh với cô vẫn rất phức tạp, không kim long được mà giúp đỡ cô, còn nín nhịn giúp cô lấy lòng người đàn ông khác.

Nhiều khi Thiệu Kính nghĩ ấy chính là vì mình muốn bù đắp lại sai lầm ngày trước mình gây ra.

Nhưng làm người sợ nhất là không kiểm soát được tình cảm của chính mình; thời gian ở bên càng nhiều, nhìn cô ngốc nghếch làm mọi thứ, mỗi lần cô xem nhẹ bản thân, anh có nổi xúc động muốn làm lại hết cho cô, nhắc cô rằng ai mới là người đàn ông của cô.

Anh vốn định giải quyết bằng bạo lực, nhưng Cố An Ninh, anh vẫn luyến tiếc.

Phần 3

Cố An Ninh ngẩng đầu lên nhìn, Thiệu Kính vẫn đang chìm trong ký ức.

Đây là lần đầu tiên cô nghe anh nhắc về chuyện cô đã cố tình niêm phong, chuyện ấy như khối u ác tính trong lòng cô, muốn cắt lại không cắt bỏ được. Bây giờ nghe lại câu chuyện của mình, anh kể không hề viện lý do thoái thác, cô thật sự cảm thấy được an ủi.

Thiệu Kính vội ôm lấy cô, như lại sợ cô đột nhiên biến mất, vội vã giải thích: “Anh thật sự muốn quay về tìm em, nhưng bận rộn một hồi lại không nghe ngóng được gì”

Căn phòng yên tĩnh, Thiệu Kính lo lắng nhìn cô, tâm tình rối loạn y như chờ tuyên án tử hình.

Cố An Ninh chỉ gật đầu, ngoan ngoãn nằm trong vòng tay anh: “Em tin anh”

Thiệu Kính nhìn người trong lòng mình, nhất thời không biết nói gì. Được tha thứ dễ dàng khiến anh bất ngờ, thậm chí anh đã nghĩ sau khi nói thật cô sẽ bỏ đi không bao giờ quay lại nữa, nhưng lại không ngờ cuối cùng lại có thể...

Cố An Ninh nhìn anh đang sững sờ, ần ần anh: “Nếu thấy áy náy thì đồng ý với em một chuyện nhé?”

Thiệu Kính không do dự, lập tức gật đầu, đừng nói một chuyện, chỉ cần Cố An Ninh không bỏ anh, một trăm chuyện cũng không thành vấn đề.

“Về sau không được làm chuyện xấu nữa, em và con đều cần anh, bây giờ anh không chỉ có một mình, anh còn có gia đình”

Nhìn đôi mắt sáng ngời của cô, linh hồn cô đơn nhiều năm của Thiệu Kính thật sự cảm thấy mình cuối cùng cũng có “nhà”; anh vuốt ve, hôn lên trán cô: “Anh hứa, anh nhất định sẽ cho mẹ con em cuộc sống yên ổn”

Cố An Ninh tựa vào lòng anh, nghe giọng nói trầm thấp và tiếng tim đập trầm ổn của anh, lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Bọn họ hiếm khi nói nhiều như vậy, trước kia khi còn ở nhà họ Cố, Thiệu Kính có lẽ sợ bại lộ thân phận, không nói nhiều lắm, hầu hết thời gian cũng chỉ im lặng làm việc vì cô. Nếu không để ý kỹ thật sự không thể nghĩ rằng anh vừa liếc mắt đã nhận ra cô.

“Lần đầu gặp lại em, anh cứ nghĩ em đã nhận ra anh”

Thiệu Kính nói câu này còn có vẻ hơi mất hứng, Cố An Ninh bị dáng vẻ buồn cười của anh chọc cười, bất đắc dĩ lắc đầu: “Em tính lại ở khách sạn, cảnh sát hỏi chuyện mà em không nghĩ ra được gì, cứ nghĩ là thấy đau đầu, sợ hãi, nôn ọe... Về sau lại chẳng nhớ được cái gì thật, có lẽ là do tiềm thức trốn tránh...”

Khi nói những lời này, giọng cô rất bình thản, cứ như đang nói về chuyện chẳng liên quan đến mình. Thiệu Kính nghe lại lo lắng: “Là anh không tốt”

Cố An Ninh mỉm cười: “Qua hết rồi”

Hai người bắt đầu rất tệ, nếu không phải vì Thiệu Kính đã làm rất nhiều điều về sau, bọn họ chắc sẽ trở thành hai người xa lạ sống trong bóng tối trong cuộc sống này. Ai nói trời không có mắt chứ? Cứ nghĩ chỉ là có duyên, không ngờ còn có cả tình yêu mãnh liệt.

Thiệu Kính giữ chặt tay Cố An Ninh, hôn xuống: “Anh đã nói rồi, anh sẽ yêu em hết mực, bù đắp cho em, không bao giờ để em phải chịu khổ cực cay đắng”

Lúc nói lời này, Thiệu Kính không biết chăm sóc phụ nữ mang thai khổ thế nào, ba tháng đầu nôn nghén nghiêm trọng thì anh không được thấy, nhưng mắt thấy Cố An Ninh bụng to đứng lên, tối ngủ chân bị chuột rút, cúi xuống lấy đồ trên mặt đất rất khó khăn.

Quan trọng nhất là từ lúc có con, Cố An Ninh cái gì cũng nghĩ cho con, ngoài lần mới về có gần gũi với anh một tí, từ đó về sau, ngày nào cũng dính chặt lấy mấy diễn đàn trao đổi về nuôi con cả ngày.

Thiệu Kính đã vài lần phản đối, Cố An Ninh đã đồng ý rồi lại đổi ý: “Chúng ta không có kinh nghiệm, bỏ lại bận việc, đành phải lên mạng tìm hiểu lấy kinh nghiệm thôi, anh không biết em lo thế nào đâu”

Cô cứ nói thế nên Thiệu Kính cũng không nói được gì, nếu lại phản đối thì có vẻ không phải là một ông bố tốt.

Về sau Thiệu Kính quyết định đăng ký một tài khoản, bí mật lên diễn đàn gia đình xem thế nào, không đọc thì không biết, đọc rồi thì shock, hóa ra sinh con lại là chuyện đáng sợ như vậy...

Anh rê chuột xuống một hồi, xem post về cảnh sinh con, cảm thấy y chang đi tàu lượn siêu tốc. Hơn nữa Cố An Ninh cũng đã gần này tuổi, phải cẩn thận hơn bình thường.

Đêm đến Cố An Ninh thấy Thiệu Kính có vẻ thay đổi, buổi tối mặc đồ kín mít cho cô không nói làm gì, còn chia chăn mỗi người một cái nữa. Cố An Ninh kinh ngạc nhìn anh, chẳng biết nên nghĩ gì: “Sao thế anh?”

Thiệu Đình chỉ nói: “Sợ em cảm lạnh”

Cố An Ninh nhăn mặt nhìn anh, hoàn toàn không tin câu trả lời này. Sau đó anh càng hành động kỳ quặc. Nói chung là vì trước kia hai người không thật sự mở lòng, khi quay lại thì ngày nào Thiệu Kính cũng ôm ấp vuốt ve cô. Bác sĩ nói sau ba tháng đầu không có vấn đề gì vì vậy Cố An Ninh tuy không tình nguyện nhưng cũng chấp nhận, hoặc làm nửa vời.

Nhưng sau vài ngày, Thiệu Kính lại bỗng dưng chẳng làm gì cả, buổi tối ôm cô thôi cũng cứng ngắt người.

Cố An Ninh không chịu được, hỏi anh: “Gần đây anh rất lạ, có chuyện gì không?”

Thiệu Kính dụi cái cổ ảm áp của cô, giọng nặng nề: “Không có gì, đừng nghĩ nhiều”

Về sau Cố An Ninh không nghĩ nhiều cũng không được, Thiệu Kính nửa tháng này và trước đó hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa Thiệu Kính sau lưng cô cũng không biết mê cái gì mà đôi khi cô đi ngủ anh cũng không lên giường, nhiều lúc tan tầm rồi cũng chưa quay về.

Trên diễn đàn không hề thiếu những mẹ than thở chồng lãng nhãng khi đang mang thai, nhưng Cố An Ninh lại không nghĩ thế. Tình cảm của Thiệu Kính cô biết, nghi ngờ anh là chuyện không nên tí nào.

Quả nhiên, chỉ hai ngày sau, Cố An Ninh phát hiện ra bí mật của Thiệu Kính. Phòng làm việc của anh có thêm rất nhiều sách nói về chuyện mang thai, hơn nữa quán gia còn bí mật nói với cô rằng Thiệu Kính còn học bà cách làm món canh sau sinh, để cô ăn trong tháng. Khoảng thời gian này, anh chăm chỉ làm việc cũng vì muốn đẩy nhanh tiến độ công tác, có thời gian bên cô khi sắp sinh.

Cố An Ninh nghe những chuyện anh làm cho mình thì không chỉ cảm động mà còn cảm thấy yêu anh nhiều hơn. Nói về quan tâm, anh quả thực hơi ngốc, không biết thể hiện tình cảm của bản thân, nhưng mỗi việc anh làm đều làm người khác không thể không xúc động.

Đúng là đồ ngốc mà!

Lòng Cố An Ninh ngọt ngào, bọn họ đã bỏ lỡ nhiều thời gian, may mà chưa quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Mang thai cũng có những lúc khó khăn; trước khi sinh đúng là lúc gầy vò, đối với người chừng này tuổi mới làm bố mẹ như hai người mà nói thì chắc chắn là muốn cùng nhau đi qua giai đoạn gian nan này.

Thiệu Kính dù tỏ ra không sao nhưng thật ra vẫn rất sốt ruột, thậm chí còn tìm bác sĩ ở phòng khám tư nhân để chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào.

Cố An Ninh bị hành động của anh càng làm cho thêm lo lắng.

Rất nhiều tối cô không ngủ được, người đàn ông ở bên liền nói chuyện với cô, áp sát cô vào ngực mình, dịu dàng xoa cái bụng đang lớn dần ấy.

Tay Thiệu Kính dần thay đổi vị trí. Cố An Ninh phát hiện ra kể từ khi mang thai ngực mình to hơn rất nhiều, thời gian tay Thiệu Kính dừng ở đó cũng càng lúc càng lâu, ánh mắt so với trước lại càng nóng bỏng hơn.

Cố An Ninh cố dừng cảm hỏi thẳng: “Trước kia có phải anh chê em... rất nhỏ?”

Thiệu Kính ngẩn người, đôi mắt cong lên: “Sao lại thế được, chỉ cần là em, lớn nhỏ không quan trọng”

Cố An Ninh bực mình nhìn anh, đàn ông thích phụ nữ như thế nào đương nhiên cô biết, dù không biết thì giờ tiểu thuyết với phim cũng nhắc đến nhiều rồi.

Thiệu Kính nói thì nói thế nhưng tay vẫn không ngừng vận động, đến nỗi cặp bánh bao trắng cũng trở nên ửng hồng. Anh cứ mê muội dính chặt vào đó, chẳng muốn buông ra.

Cố An Ninh bực chẳng thềm nói chuyện, đẩy anh ra.

Ý cười trong mắt Thiệu Kính càng rõ ràng hơn, đầu lưỡi quấn lấy đỉnh hồng cứng rắn bắt đầu mút mát, lực nắm lại vừa phải, nhanh chóng biến oán khí của cô thành tiếng rên rỉ ngân nga.

Đêm yên tĩnh, hơi thở của anh và tiếng nước tí tách trở nên rõ ràng. Cố An Ninh nghe thì xấu hổ không ngóc đầu lên nổi, thờ hờn hển, lí nhí nói: “Nhột quá, đừng đụng vào đấy”

“Nhột đâu cơ?” – Thiệu Kính còn cố tình chọc cô, một tay vẫn đặt lên bầu ngực, tay kia lại đặt lên quần lót, ngón tay nhanh chóng đi vào – “Đây? Chỗ này à?”

Từ khi mang thai, cơ thể cũng mãi cảm hơn, khát vọng gần gũi cũng nhiều hơn, nhưng cô xấu hổ ngại nói ra, hơn nữa lúc trước Thiệu Kính luôn cố gắng kiềm chế, bây giờ vừa bị đụng một chút nước dưới thân đã tràn lan.

Thiệu Kính đương nhiên cũng cảm nhận được, đầu ngón tay vừa đưa vào hoa tâm đã thấy trận sóng triều ầm nóng. Cảm giác ảm áp bao quanh anh, cứ như có vô số con rắn nhỏ đang bò lên.

Anh ngừng đầu qua cặp ngực của cô, hít thở nặng nề, đôi mắt sâu thẳm khiến cô đắm đuối.

Tìm Cố An Ninh đập thình thịch, cô chưa từng muốn anh đi vào đến thế, vội vã mong anh lấp đầy chính mình.

Nhưng mà giây tiếp theo, Thiệu Kính chỉ dùng tay thỏa mãn cô, sau đó quay người ngủ.

Cố An Ninh sững sốt, cảm thấy ngoài ý muốn. Cô thờ hờn hển, nhìn trần nhà, thân thể vẫn mềm nhũn, đợi một lúc rồi quay qua ôm anh, lặng lẽ khám phá nơi bên dưới của anh.

Chắc chắn là cứng, và rất nóng.

“Sao lại phải nhịn?”

“Anh không thể mạo hiểm được, mất em hay mất con, anh đều không chịu nổi”

Thiệu Kính ít khi nói những lời tình cảm, mỗi lần nói đều khiến cô không chịu được; cô ôm chặt lấy anh, sự cảm động và ảm áp hóa thành nước mắt tuôn trào: “Thiệu Kính, em yêu anh”

Thiệu Kính đỡ người, hơi tách cô ra, vui vẻ vô cùng, nhìn đôi mắt cô cô dòng nước chảy ra, nghẹn ngào: “Em nhắc lại đi”

Cố An Ninh ghé vào tai anh lẩm bẩm vài lời, những lời cô nên nói với anh từ lâu nhưng lại mãi không nói, anh ngốc thế này mà cô không nói thì chắc cả đời đều phải tiếc nuối mất.

Đêm nay Thiệu Kính cũng ôm cô làm một lần, đi từ phía sau vào, cô đã rất sẵn sàng, tiến vào rất thuận lợi.

Cố An Ninh ở trước anh, tư thế này có thể cảm nhận rõ ràng từng động tác ra vào của anh, bộ ngực rắn chắc nóng bỏng của anh đằng sau, có cảm giác an toàn không nói nên lời.

Thiệu Kính hôn bờ vai mượt mà của cô, hơi thở nóng bỏng phả ra: “Không thoải mái thì nói anh nhé”

Cố An Ninh nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, nơi đó đã được lấp đầy không còn trống rỗng, nhưng càng lúc càng khao khát hơn.

Cô không nhịn được mà giữ lấy cánh tay anh, hờn hển nói: “Sướng quá, tiếp đi, mạnh lên” *tội chết đây, tôi lấy chồng rồi mà ghi những từ này ra tôi vẫn muốn xịt máu mũi*

Thiệu Kính đẩy mạnh lên một chút, cắn vành tai cô: “Khi thật, em coi thường anh?”

Lòng bàn tay rộng mở của Thiệu Kính vuốt ve bụng cô, cảm giác của anh không giống cô, Cố An Ninh luôn nghĩ mình mang thai thì xấu xí, nhưng nhìn mà xem, bây giờ cô rất đẹp.

Cảm giác lần này cũng không giống trước kia, tuy vẫn nhắc bản thân phải cẩn thận nhưng hương vị được cô bao bọc quá tuyệt vời, suýt thì anh không khống chế được.

Hai người đang làm kịch liệt thì Thiệu Kính bỗng nhiên cảm nhận được tiểu gia hỏa kia cử động, rõ ràng và bất ngờ, cứ như thẳng nhóc đập tay phản kháng anh.

Thiệu Kính lập tức dừng lại, không biết nên tiếp tục hay không, tiếp đó thẳng nhóc lại làm anh giật mình, vừa như phản đối, lại vừa như chào hỏi.

Thiệu Kính ngây ngẩn cả người, hỏi câu: “Có phải... mình làm con mất ngủ không?”

Cố An Ninh dở khóc dở cười, vỗ mu bàn tay anh: “Nó thích vận động buổi tối, chả liên quan đâu”

Thiệu Kính cau mày, ranh con cũng biết phá đám.

Định tiếp tục thì Thiệu Kính kiêu gì cũng không vào được, thẳng nhóc trong bụng cứ như cổ ý phá anh, nhích tới nhích lui.

Thiệu Kính bị đánh toi bời, vô cùng mất mặt, đây là lần đầu tiên anh thấy về mặt không được thỏa mãn của vợ mình, Thiệu Kính bực mình nghĩ khi thẳng nhóc này ra đời mình phải ra oai phủ đầu, rắn dạy nó mới được.

Phần 4

Đến gần ngày dự sinh, Thiệu Kính rất hiếm khi lên công ty, nhưng dù sao cũng còn một số buổi họp cần anh chính thức chủ trì. Mỗi khi Trì Phi nhắc nhở điều này, đương sự lại tỏ ra lười biếng: “Cậu làm là được”

Trì Phi trợn trắng mắt, phàn nàn liên tục: “Mày cứ thế nên các cổ đông rất có ý kiến đấy”

Cổ An Ninh đương nhiên biết chuyện đó, cũng nhiều lần khuyên nhủ nhưng Thiệu Kính lại cực kỳ lo lắng chuyện cô sinh nở.

Hội nghị lần này hình như rất quan trọng, Trì Phi và Cổ An Ninh đã cố gắng khuyên giải nhẹ nhàng, hai người họp xong cuối cùng cũng thuyết phục được Thiệu Kính; đến lúc gần đi anh vẫn lo lắng dặn dò: “Nếu có việc phải gọi anh ngay nhé”

Cổ An Ninh đồng ý luôn miệng, cuối cùng Thiệu Kính cũng đi cùng Trì Phi trong lo lắng.

Cổ An Ninh cũng chẳng nghĩ chuyện có thể trùng hợp đến thế, cách ngày dự sinh một tuần, đứa nhóc trong bụng cô chả nhẽ lại nghịch ngợm đòi chui ra hôm nay?

Ngần tính vạn tính, hóa ra đứa nhóc này đúng là con quỷ nghịch ngợm thật!

Hội nghị tiến hành được một nửa, thư ký vội vàng xông tới, chịu đựng chục ánh mắt bắn tia, nhỏ giọng thì thầm với Thiệu Kính: “Vợ anh sắp sinh, đã vào bệnh viện rồi”

Người đàn ông lạnh lùng chợt biến sắc, phẩy tay ra hiệu tạm dừng, lúc đi ra bước chân rất vững vàng, nhưng để ý kỹ sẽ thấy trán rịn mồ hôi.

Tình hình giao thông không tốt lắm, Trì Phi đã cố ý chọn đi đường vắng nhưng vẫn bị tắc.

Thiệu Kính không nói không rằng, mặt mũi càng lúc càng nhăn nhó.

Trì Phi nhìn bạn mình trong kính chiếu hậu, cố gắng an ủi: “Không sao đâu, chỉ là sinh con, phụ nữ ai mà chả phải trải qua một lần”

Thiệu Kính hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, ra cái vẻ “Mày thì biết gì”: “Đợi đến lúc vợ mày sinh thì mày cũng chẳng nói được câu này đâu”

Trì Phi bị hớ không phản đối được, nhưng lại tự nhủ dù mình có vợ cũng nhất định không thể bị dắt mũi.

Tình hình vẫn không khá hơn, người đàn ông ngồi sau bỗng dung mở cửa xe, bước ra ngoài làm Trì Phi giật mình: “Mày định...?”

Thiệu Kính gạt đầu, áo vest đã vurt lên ghế sau, ngón tay thon dài từ từ cởi ba chiếc cúc áo: “Tao chạy đến đó, không đợi nổi”

Anh đứng trong ánh nắng mặt trời, mắt hơi nheo lại.

Trì Phi chưa kịp trả lời anh đã chạy đi, nhìn bóng dáng cao to lẫn giữa xe cộ, chỉ còn nước thở dài: “Con trai chưa sinh đã bị ăn chết luôn, không ngờ lại là đứa chẳng tiến bộ nổi như thế” *không có tiền đồ*

Người bị nói không tiến bộ nổi nào đó, khi chạy tới bệnh viện thì gặp Cổ Bá Bình đang chờ ngoài phòng sinh, ông thấy anh thì nhanh chóng chào, sắc mặt hơi khó coi: “Vào lâu rồi nhưng chẳng thấy tiếng gì”

Thiệu Kính đã tra cứu nhiều thông tin, trong đầu chợt hiện lên vô số trường hợp đáng sợ, mồ hôi ướt đầm thái dương: “Nhất định không sao đâu, chúng ta phải bình tĩnh”

Nói thì nói vậy, người không bình tĩnh nhất chính ra là anh...

Thiệu Kính đi đi lại lại ngoài hành lang, hai tay bỏ vào túi quần trước, người thẳng tắp, Cổ Bá Bình không thể không nhìn anh: “Thiệu Kính, con cứ ngồi đi đã, bác sĩ nói cô tử cung chưa mở, còn phải đợi lâu”

Cổ An Ninh vào đó đã bốn mấy giờ, tìm Thiệu Kính không gặp bình thường nổi, vừa ngồi xuống cạnh Cổ Bá Bình đã lại đứng lên: “Con đi hỏi bác sĩ”

Lòng Cổ Bá Bình cũng sốt ruột nhưng ông là trưởng bối, cần phải tỏ ra bình tĩnh; Thiệu Kính khi hỏi bác sĩ thì căng tai ra mà nghe, sợ bỏ lỡ thông tin gì quan trọng.

Bác sĩ bị hỏi cũng chẳng còn cách nào khác: “Tất cả chỉ có thể, trừ phi sinh mổ, còn không thì phải đợi”

Đây là lần đầu tiên Thiệu Kính ném trái cảm giác tim gan lộn tung phèo thế này, phòng sinh rất yên tĩnh, không hề giống với kiểu bạn nghe vợ la khóc mà

giật mình trên phim nhưng càng như thế, anh lại càng lo lắng.

Loại cảm giác này rất khó hình dung, so với bị tra tấn có lẽ không khác mấy.

Cố An Ninh ở trong phòng sinh tám mấy tiếng, cuối cùng cũng sinh con bình an, là một bé trai, trông rất trắng trẻo xinh xắn ngây thơ.

Trẻ con mới sinh nhìn không rõ là giống ai, nhưng Thiệu Kính lại rất cố chấp cho rằng nó giống Cố An Ninh.

Cố An Ninh ngủ rất lâu, khi tỉnh lại thì thấy người bên giường nặng nề nhìn mình chăm chú, ánh mắt như xuyên qua cô trôi vào ký ức nào đó; lúc ánh mắt chạm nhau có hơi giật mình.

Thấy cô tỉnh lại, điều đầu tiên là cúi xuống ôm cô.

Rất nhiều năm sau, Cố An Ninh vẫn nhớ rõ cái ôm này, bởi vì khi đó Thiệu Kính run rẩy, hơn nữa còn có dòng chảy nóng ấm nơi hõm vai.

Anh im lặng thật lâu, chỉ nhỏ giọng nói: “Cảm ơn em”

Cố An Ninh nhìn anh, Thiệu Kính đáy mắt cười phức tạp, hình như còn hơi sợ hãi nữa. Về sau cô mới biết được anh ngốc đến mức nào, suốt mấy giờ này lại luôn sợ mất đi cô.

“Trong suốt lúc em hôn mê, anh cảm thấy cực kỳ tuyệt vọng, cả sợ hãi nữa, thật kinh khủng, chẳng dám nhớ lại”

Giọng Thiệu Kính rất trầm, như ngọc chạm vào sứ, lại không hề thoải mái, còn có phần hơi xúc động: “Quả nhiên, có được là khác ngay, anh thật sự sợ có cơ hội em lại bỏ anh đi”

Cố An Ninh đưa tay muốn an ủi anh, đầu ngón tay anh lạnh toát. Cô vừa đau lòng vừa cảm động, nắm chặt tay anh: “Chúng ta khó khăn lắm mới ở bên nhau, sao em bỏ anh đi được. Thiệu Kính, em yêu anh, yêu rất nhiều...”

Thiệu Kính ngồi bên giường, từ từ cúi người xuống, vùi đầu vào hõm cổ cô.

Đến bây giờ Cố An Ninh vẫn không biết trong những năm mình hôn mê, chuyện gì đã xảy ra; giờ nghĩ lại, với cá tính của Thiệu Đình, anh chắc chắn không vứt bỏ cô. Nghĩ vậy lòng lại càng đau, vài năm kia cô không có ý thức, nhưng anh đã đau đớn thật lâu.

“Khi đó, anh làm sao qua được?” – Khi hỏi điều này, tim cô đau nhức nhối, nghĩ đến sự cô đơn anh đã trải qua mà tự trách bản thân.

Lúc đầu Thiệu Kính sống chết không nói, sau đó không chịu nổi sự tò mò của cô, cuối cùng cũng kể lại chuyện lúc ấy.

Chuyện tai nạn xảy ra quá bất ngờ, Thiệu Kính biết tin hơi muộn, đối phương là đối thủ sống chết trong ngành của Thiệu Đình, mục tiêu thật ra là Thiệu Đình. Nhưng khi đó Thiệu Kính đã thành “Thiệu Đình”, sau khi điều tra đối phương cũng phát hiện ra ý nghĩa của Cố An Ninh với Thiệu Đình không giống người bình thường, có lẽ là muốn dạy dỗ Thiệu Đình.

Ai biết bọn bắt cóc lại gặp tai nạn xe cộ, Cố An Ninh cũng vạ lây.

Đến khi Thiệu Kính đến nơi, nhìn cô gái ngày thường luôn mỉm cười với mình bây giờ im lìm trong vũng máu, ngủ rất sâu, dường như không còn một chút ý thức nào.

Thiệu Kính kiểm chế cảm giác chóng mặt kinh khủng, anh có ảo giác như mình quay trở về lúc mẹ qua đời, cảm giác mờ mịt lần ất anh.

Cũng là lúc ấy, Thiệu Kính hiểu ra mình quan tâm đến cô gái bé nhỏ này đến nhường nào, anh đau lòng, đau đến không gượng dậy được.

Vô hình trung, anh đã lặng lẽ yêu, lặng lẽ khao khát cô. Thiệu Kính không nghĩ nhiều, quyết định gần như ngay lập tức, đưa Cố An Ninh sang Mỹ nhưng không thông báo cho Cố Bá Bình.

Nếu Cố An Ninh trở về, còn có thể lựa chọn kết hôn với Bạch Thuật Bắc.

Anh ích kỷ muốn cô là của anh, muốn cô chỉ nhìn thấy anh.

Nhưng Cố An Ninh không tỉnh lại, bác sĩ nói tỷ lệ tỉnh lại của cô rất thấp, dù có tỉnh lại thì đầu óc cũng sẽ không được như trước kia.

Lời bác sĩ nói đã rất rõ ràng, từ bỏ trị liệu là giải pháp lý trí nhất.

Thiệu Kính nhìn cô gái ngủ yên trên giường, cô vẫn như trước, khác mỗi là đang ngủ mà thôi, vẫn có thể cảm thấy được mũi cô đang hít thở.

Thiệu Kính không muốn từ bỏ, chuyện này không phù hợp với tác phong của anh, hơn nữa dù cô chưa tỉnh lại thì thế này cũng tốt lắm rồi, chỉ cần có cô ở bên cạnh, cô như thế nào anh cũng chấp nhận.

Thiệu Kính mỗi ngày đều kiên trì thăm cô. Khi ấy, chuyện ở Đình Thụy cũng rất be bét, thời gian anh tiếp nhận chưa đủ lâu, đối với việc ở công ty có nhiều thứ chưa quen. Cũng may có Tri Phi giúp, chỉ có chút việc là anh phải ra mặt.

Anh cứ chạy qua chạy lại giữa trong nước và Mỹ, đôi khi không thể đi được thì vẫn xem hình ảnh cô qua video. Thật ra có gì đẹp để đâu? Cô vẫn cứ bất động mất ý thức như thế.

Nhưng lúc nhìn cô là lúc duy nhất thả lỏng được trong ngày, khi ấy anh sẽ nói rất nhiều, nội tâm vốn được giấu kỹ cũng nói hết cho cô biết; cũng chỉ có Cố An Ninh như vậy mới có thể thấy được sự yếu ớt và bất lực của anh.

Tưởng rằng mọi chuyện sẽ cứ như vậy, nhưng anh không ngờ ngay cả khi hôn mê, Cố An Ninh cũng không trở thành của riêng anh...

Cố Bá Bình đến rất sớm, ngày đó Thiệu Kính có việc phải về nước, nhận được điện thoại của hộ lý thì đỡ hẳn. Hộ lý bối rối giải thích: “Ông ấy có giấy chứng nhận, có cả cảnh sát tham gia, chúng tôi đành để ông ấy đưa người đi”

Lục Trầm là người nhà của cổ đông bệnh viện nên thân phận của anh được che giấu rất kỹ, Cố Bá Bình không tra ra được người chăm sóc cho Cố An Ninh khoảng thời gian này, chỉ biết là một người có lòng làm việc tốt mà thôi.

Ông đưa Cố An Ninh đi chuyển sang viện khác.

Thiệu Kính không thể nhìn thấy Cố An Ninh lần cuối, ngồi yên trước cửa sổ sát đất, nhìn ánh mặt trời im lặng bên ngoài, tim đau như bị ai cào xé.

Khi ấy, Thiệu Kính đã nghĩ rằng mình và Cố An Ninh thật ra không có duyên phận, cho dù anh cố đến đâu thì ông trời vẫn luôn đối nghịch với ai.

Về sau, anh chỉ có thể lấy cớ là bạn bè để ở bên cạnh chăm sóc cô, đương nhiên không dám thể hiện quá rõ. Cố Bá Bình biết mục đích anh đến nhà họ Cố, cũng biết anh thật ra là ai, chỉ nghĩ rằng anh muốn tự bảo vệ bản thân, còn tình cảm này của anh thì chưa phát hiện.

“Anh vẫn còn mối thù của mẹ chưa trả, không thể để lộ mình, vì vậy đành phải che giấu em”

Thiệu Kính khi nói những lời này rất khó khăn, anh đương nhiên biết thủ đoạn của mình không hề quang minh, nhìn đôi mắt trong suốt của cô lại càng xấu hổ: “Khi trước anh bảo em tìm người thay thế cũng có phần ích kỷ. Bạch Thuật Bắc không phải chồng em, sự thật chứng minh anh không sai, cho dù không phải Lâm Văn Thu thì cũng sẽ là người khác”

Thiệu Kính nhìn khuôn mặt hơi trắng bệch của Cố An Ninh, tiếp tục nói: “Anh ta yêu em không đủ”

Cố An Ninh môi giật giật, lòng cũng không còn đau như trước, dù Thiệu Kính nói những lời này có phải để biện hộ cho chuyện bản thân tính kẻ trước kia hay không, cô cũng không muốn nghĩ sâu hơn.

Có một số việc, quá so đo chỉ tự làm khổ chính mình, thả hồ đồ một chút, vui vẻ là tốt rồi.

Thấy cô này giờ không nói gì, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn mình, Thiệu Kính hơi lo lắng. Trước kia anh vẫn không dám kể chuyện này, sợ Cố An Ninh biết quá nhiều, hơn nữa còn chuyện tai nạn xe cộ và rắc rối xung quanh...

“Em biết anh bày nhiều trò, nhưng bày biện đủ kiểu, anh vẫn chịu thiệt một điều. Tình yêu ai yêu trước là kẻ thua cuộc, em vĩnh viễn là người thắng” – Thiệu Kính nói rất ngắn gọn, chỉ vài từ ít ỏi, nhưng len lỏi trong đó là sự chua xót.

Cố An Ninh thờ dãi, sau đó mới trả lời anh: “Nếu như là Cố An Ninh trước kia, không biết khoan dung hay tha thứ, có lẽ sẽ vì chuyện này mà kiêu căng tùy hứng. Nhưng em đã trải qua nhiều chuyện, em thấy anh cũng không phải người xấu xa lắm đâu”

Thiệu Kính trơ mắt nhìn cô vì Bạch Thuật Bắc mà làm rất nhiều việc, điều này đã khiến cô đau lòng không chịu nổi; nghĩ đến bản thân hôn mê suốt sáu năm, anh ở bên chăm sóc cô sáu năm...

Hóa ra tình yêu thật sự có thể chống đỡ được thật...

Có người yêu mình như thế, còn muốn so đo gì nữa? Bị bắt thì cứ để thế đi, mọi thứ quá rõ ràng cũng chẳng quan trọng lắm.

Phần 5

Thật ra tuổi Cố An Ninh bây giờ mà sinh con thì không tính là lớn lắm, nhưng do trước kia bị chẩn đoán vô sinh nên hai ông bố bà mẹ mới này rất căng thẳng. Hơn nữa, bây giờ họ đã mở lòng, cảm xúc dâng trào, có thể là Cố An Ninh cố tránh né Thiệu Kính, sợ bây giờ mình xấu xí làm anh chán ghét.

Thật ra Thiệu Kính lại chẳng quan tâm: “Lúc trước khi em hôn mê, anh thường xuyên lau rửa cho em”

Cố An Ninh choáng váng tròn mắt, ngượng chín cả mặt: “Anh...”

Thiệu Kính nheo mắt cười với Cố An Ninh, thì thầm bên tai cô: “Yên tâm, cái gì khác cũng chưa làm”

Cố An Ninh tin anh mới là lạ, trước kia anh chàng này cũng không phải không có tiền án nha.

Cho dù là chuyện gì Thiệu Kính cũng cố gắng tự làm hết, lần đầu tiên cho con ăn anh cũng lo, còn không quên chỉ đạo cô: “Em cứ bế con như thế là được rồi, bản năng cả, để con tự ăn”

Cố An Ninh ngược mắt nhìn, thấy Thiệu Kính chăm chú nhìn chỗ nào đó của mình, khiêu khích hỏi: “Bản năng?”

Thiệu Kính cười cười, cúi xuống thì thầm: “Xem này, cứ tới gần em là anh chỉ muốn ăn thôi”

“...” – Vốn định chọc anh chút, kết quả chính mình thua, Cố An Ninh bực bội lườm anh, kéo áo ngủ che kín vùng trắng mềm trước ngực mình.

Bé con mới sinh ăn cũng không quá khỏe, hơn nữa lại thích ngủ, Cố An Ninh có nỗi niềm khó nói nhưng không biết nói sao với Thiệu Kính. Ngực căng tức khó chịu kinh khủng, đôi lúc muốn để con ăn thì thẳng nhóc này lại lăn ra ngủ rồi sớm, không thể lay dậy nổi *cho vàng cũng không dám lay dậy í hehe*

Lý Mai kín đáo đề nghị với cô: “Ồ thể hệ của cô, chồng luôn phải giúp mấy chuyện này, hay cháu bảo Thiệu...”

Nói chưa xong đã bị Cố An Ninh bác bỏ! Cứ nghĩ đến Thiệu Kính hỗ trợ là lông tóc cô đã dựng ngược hết cả lên rồi! *hỗ trợ hút bót sữa ra cho ngực đỡ căng ấy ah haha*

May mà Lý Mai bí mật đưa cho cô bộ hút sữa, cô nhân lúc Thiệu Kính ngủ trốn vào phòng vệ sinh giải quyết. Chuyện này vẫn không bị Thiệu Kính phát hiện cho đến một lần nọ, anh cũng không có ý, cầm cái đó lên cẩn thận nghiên cứu: “Đây là cái gì?”

Cố An Ninh nôn nóng giật lại đồ, nhét xuống dưới gối: “Ah, đồ chơi ấy mà...”

“Đồ chơi?” – Thiệu Kính vẽ mặt cổ quái nhìn cô, sau đó mỉm cười gật đầu – “Thật?”

Cố An Ninh gật cái rụp, tim đập thình thịch. Cô cũng không biết vì sao lại sợ bị Thiệu Kính thấy mình chật vật đến thế, có lẽ là vì thật sự yêu cho nên cũng dễ ý hơn nhiều.

Sau khi ra viện, Cố Bá Bình nhờ Lý Mai đến chăm sóc mẹ con Cố An Ninh nhưng Thiệu Kính lại từ chối: “Bố ở nhà một mình cũng cần người chăm lo, Lý tẩu cũng lớn tuổi rồi, bảo chăm trẻ thì quá vất vả”

Thiệu Kính cũng không mời vú nuôi, trong tháng thật sự anh tự lo hết. Cố An Ninh nhiều lần ức đến muốn bùng nổ, nhất là khi đi vệ sinh để bị ôm ra ôm vào.. Nghĩ đến dáng vóc thể thắm của mình, vừa thẹn lại vừa quẫn: “Không cần đâu, em tự đi được”

Nhưng ông chồng này hoàn toàn không cảm kích, cứng đầu ôm cô vào lòng, đi thẳng vào nhà vệ sinh, không cho thương lượng chút nào.

“Sẽ xuống bệnh căn đấy” – Thiệu Kính cũng không biết học đâu, nói rất hùng hồn *mình cũng chả biết cái này là cái gì, bà CAN này đề xong được kiêng kỹ quá, toàn cái dị □*

Anh đặt cô lên trên bồn cầu, nhất định không chịu đi, nói thế nào cũng không cho cô đặt chân xuống sàn. Cố An Ninh thấy Thiệu Kính làm quá, lắm bảm “Em hơi căng, anh ra ngoài đi”

Thiệu Kính bắt đầu nghĩ lung tung, đến lúc nghĩ xong thì cười xấu xa: “Cũng không phải chưa thấy, để anh giúp em”

Cố An Ninh ngượng ngùng, ném bừa cái gì đó trong tầm tay: “Không biết ngượng”

Thiệu Kính dễ dàng bắt lấy, quơ quơ trong tay: “Đồng ý?”

Nhìn tay anh cầm bộ hút sữa, Cố An Ninh luống cuống, bực bội giậm chân chỉ cánh cửa: “Anh đi ra ngoài đi, đừng có bắt nạt em”

“Bắt nạt gì cơ? Có phải chưa từng ăn đâu”

“Không giống” – Cố An Ninh thật không biết là Thiệu Kính cố ý hay vô tình, trước kia làm sao so với hiện tại được.

“Em là mẹ con anh, làm gì cho em là đương nhiên. Hơn nữa anh thật sự thích...” – giọng anh nhỏ dần, tay cũng đặt lên một bên, bây giờ một tay cầm cũng không vừa nữa rồi.

Anh xoa xoa nắn nắn, mặt lại gần cô một chút: “Vợ yêu, anh massage cho em nhé”

Trừ lần bọn họ gần gũi đó, còn lại toàn bộ thời gian mang thai hai người không quá thân mật, hơn nữa bây giờ họ lại mở rộng tình cảm trong lòng, gần như đốt phát là cháy, Cố An Ninh vốn chống cự lại thành không tiết tháo hừ nhẹ, ôm ái dựa vào lòng anh: “Nhẹ thôi, đau”

Thiệu Kính đưa tay vào thăm dò, đầu ngón tay vuốt ve quả anh đào nhỏ, tay kia từ từ cởi áo ngủ của cô.

Hai hạt đậu đỏ mịn màng hơi rung lên, hai luồng tròn trịa lại trắng trẻo thuần khiết, hai phập phồng đong đưa. Giương mắt nhỏ nhắn ngại ngùng thật dễ thương, đôi mắt mê ly nhìn anh chăm chú, một tay vẫn đang bám bồn rửa mặt.

Ánh mắt rõ ràng vô cùng mời gọi, Thiệu Kính không kìm được, nâng cái mông mềm mọng của cô lên: “Để anh nếm thử”

Nói xong, đầu lưỡi đã lượn qua, nóng ẩm, mạnh mẽ hút một cái.

Cố An Ninh toàn thân run rẩy, tay càng bám chặt vào thành bồn cảm thạch, vốn bầu ngực cảm thấy căng đau, giờ lại tràn ngập cảm giác kỳ lạ.

Đầu cô trống rỗng, chỉ có thể nhìn người đàn ông đang ở trước ngực cô nuốt từng ngụm một.

Cảm giác này thật kỳ diệu, đây là người cô yêu, nhưng...

Thiệu Kính cọ sát vật cứng rắn vào đùi quần cô, từ ngực cô ngẩng đầu lên: “Đừng xấu hổ, thường thôi mà, anh đã xem nhiều ví dụ rồi. Anh cũng học được trên mạng thôi” *shit, sao bọn Tàu cũng dạy chồng làm cái này? Tình thú?? Tranh ăn của con à à à*

Cố An Ninh rất muốn hỏi xem trang web anh xem có phải loại sạch không vậy? Làm thế này thì còn cần bộ hút sữa làm gì? Nhưng nói vậy thì có khi lại hóa ra đầu óc cô không trong sạch...

Thiệu Kính nhắc cô đặt lên bồn rửa mặt, áo ngủ vương vãi bị đẩy lên rất cao, hai bầu thịt mềm nhảy vọt ra ngoài, dâng đến tận miệng anh.

Thiệu Kính cười cười, trông cực đáng đánh đòn: “Chồng giúp em massage” *tình thú tình thú...*

Môi răng anh nhiệt tình hoạt động, bàn tay cũng không nhàn rồi cứ vuốt ve rồi xoa bóp. Cố An Ninh bị anh hành chịu không nổi, hai chân gắt gao quần quýt thất lung anh, thậm chí còn cảm nhận được rõ ràng mỗi lần anh hút.

Cô còn nhớ rõ có một lần, bọn họ cùng nhau xem phim, nữ chính là gái mại dâm ngực vẫn còn sữa, khi đó Cố An Ninh mới biết đàn ông cũng có thú vui này.

Nghĩ đến trình độ biến thái của Thiệu Kính trước kia, cô không thể không ản đầu anh ra.

Người đàn ông vẫn đang đắm chìm trong tình dục ngẩng lên, lưu luyến nhả hạt đậu đỏ của cô ra.

Cố An Ninh họng khô khốc: “Anh lại nghĩ bấy đây hả?”

Thiệu Kính ngẩn người, sau đó lập tức chọc lại cô: “Em mới nghĩ bấy”

Cố An Ninh chu mỏ, gờ tay cầm tang chứng còn cứng, còn hơi dùng lực nhéo: “Chúng có đây còn chối à?”

Thiệu Kính lúng túng nhưng vẫn cười cười nhìn cô, tay đã định lò dò bên dưới người cô: “Dụ dỗ anh sờ em”

Cố An Ninh nôn nóng kẹp chặt hai chân, cắn môi anh một cái: “Không được, trong tháng không được làm”

Thiệu Kính thuận theo rút tay lại, một lần nữa đặt lên cặp tuyết trắng của cô: “Nếu sau này em lại muốn có đứa nữa, anh ghen chết mất. Muốn xử em quá...”

Cố An Ninh bị lời anh nói làm cho mềm nhũn, mê ly đắm đuối nhìn anh.

Thiệu Kính bị ánh mắt của cô làm cho bực bội, cô không biết ánh mắt ấy mời gọi dường nào, hơn nữa giờ lại đang hờ hênh thế này.

Thiệu Kính nhẫn nại, ép cô sát tường. Cố An Ninh sùng sốt.

“Để anh liếm chút” – Thiệu Kính vừa nói, tay vừa luồn vào quần lót, xâm nhập vùng thịt ẩm áp.

Cố An Ninh ghen ngào “Ừ” một tiếng, dựa vào vai anh: “Thiệu Kính...”

“Sẽ làm em sướng ngay” – Thiệu Kính dán lên môi cô, đôi môi ngọt ngào dịu dàng. Cố An Ninh nghĩ nghĩ, toàn thân nóng bừng.

Độ nóng trong phòng tắm tăng lên không ngừng, Thiệu Kính vừa ngồi xổm xuống xem nơi xinh đẹp của cô, phòng ngoài bỗng vang lên tiếng trẻ con khóc nức nỏ.

Cố An Ninh đang rối loạn chột bùng tình, không nói lời nào với Thiệu Kính, vội vàng chỉnh trang rồi chạy ra ngoài.

Thiệu Kính ảm ức đắm lên tường, thẳng nhóc này rõ là muốn quấy rối!

Khó khăn lắm mới qua được tháng đầu, thằng bé vừa ngủ Thiệu Kính đã tâm tâm niệm niệm đặt thiên hạ dưới thân. Cố An Ninh nhìn gương mặt gầy gò của anh, đau lòng vuốt ve: “Thật ra anh có thể thuê bảo mẫu”

“Em sinh con đã vất vả lắm rồi, anh cũng phải làm được gì đó cho em và con chứ” *chỉ có trong truyện trong truyện trong truyện*

Cố An Ninh ôm anh, cơ thể rắn chắc như vậy bao bọc lấy mình, cảm giác thật an toàn và hạnh phúc.

Thiệu Kính cúi áo ngủ của cô, đầu ngón tay thử đặt vào nơi bên dưới, Cố An Ninh lại nhấc chân đặt lên người anh, hít thở dồn dập, nhỏ giọng nhắc nhở: “Có thể rồi”

Thiệu Kính hơi kinh ngạc, quả nhiên ngón tay vừa chạm vào thì thấy nơi đó đã ướt sũng.

“Muốn anh như vậy?” – Giọng nói trầm thấp, ra vẻ trấn định, tìm lại được nhanh không kiềm chế được, nghĩ đến những lần cô mâu thuẫn kháng cự trước kia, bây giờ chỉ cần đáp lại một chút cũng khiến anh mừng như điên.

Cố An Ninh chủ động lau nơi ướt át vào nơi cứng rắn của anh, ngậm nga nhỏ nhẹ: “Ừm... Em muốn... Anh, vào đi, mạnh một chút”

Thiệu Kính hơi dừng lại, hơi thở nặng nề, vật rắn to lớn thăm dò cô, nhìn ánh mắt khát vọng của cô thì mạnh mẽ đi vào.

Hai người đều thở dài thỏa mãn, anh chăm chú nhìn cô, bên dưới chỉ cần anh cử động một chút, mỗi lần anh hơi kéo ra một chút, cô sẽ hút chặt kéo anh lại, có thể thấy cô rất khát vọng anh.

Thiệu Kính không nói rõ được cảm giác lúc này của mình, buồn cười, đúng là khổ tận cam lai.

Đặt một chân cô lên vai, quỳ gối giữa hai chân cô ra sức tấn công, cuối cùng cô cũng không chịu được mà kêu thành tiếng, nhưng lại nghĩ đến nhóc con đang ngủ ngon lành bên giường, cô lại nhẫn nại cắn ngón tay.

Đây, chính cái hành động này làm anh không chịu nổi.

Thiệu Kính càng thúc vào mạnh hơn, ánh mắt lia xuống dưới, nhìn thấy cảnh chất lỏng của cô văng tung tóe.

Anh không thể ngờ cô động tình đến vậy...

Đến khi đổi vị trí cô lên trên, gương mặt cô đỏ bừng thỏa mãn hiếm có, để anh tùy ý vận vẹo ngực, nhan sắc mê muội.

Anh bị cô chèn ép rất chặt, hai bên trắng trẻo lác lư nhẹ nhàng, mềm mại, cao ngất mà đầy đặn. Thiệu Kính bỗng ngồi dậy, ngậm chặt lấy nó, ra sức hút.

Anh tự nhiên đứng dậy làm nơi ấy tiến vào sâu hơn, khiến cô run rẩy đến mất hồn.

Thiệu Kính chờ cô hoàn hồn, tay miết chiếc cảm nhỏ: “Quả nhiên làm mẹ rồi có khác”

Cố An Ninh nhìn anh vừa kiêu vừa giận, cắn cằm anh một cái: “Lại chê em trước kia không được chứ gì?”

Thiệu Kính cúi đầu nở nụ cười, đợi đến khi cô bị xử lý trở nên ngoan ngoãn dễ bảo, mới thăm thì bên tai cô: “Không có không được, chỉ có rất được, cực kỳ được ấy chứ”

Phần 6

Trong bữa tiệc một tuổi của con, lần đầu tiên Cố An Ninh và Thiệu Đình cãi vã. Nói là cãi vã thì không hẳn, chỉ là có bất đồng trong xử lý vài việc. Thiệu Kính vốn có thể nhân nhượng để cô muốn làm thế nào cũng được, nhưng chuyện lần này lại khác vì có liên quan đến Bạch Thuật Bắc.

Chuyện phải kể từ khi Cố An Ninh sinh con, bạn bè họ hàng đều đến thăm hai mẹ con, chỉ có Bạch Thuật Bắc là không xuất hiện. Chỉ có gọi điện thoại hỏi thăm, người lại ở lại công ty xử lý công việc.

Cố An Ninh thật ra không để ý, nói chung giờ hai người đều đã lập gia đình, không gặp nhau càng đỡ.

Nhưng sau khi Cố An Ninh vô tình nghe được từ Trì Phi ngọn nguồn, vốn là Bạch Thuật Bắc đã đến thăm cô một lần, khi đó cô lại đưa con đi tiêm chủng, quản gia giấu nhem luôn chuyện này.

Quản gia hẳn sẽ làm vậy, chắc chắn Thiệu Kính biết.

Chuyện vốn cũng chả có gì, Cố An Ninh vẫn có thể hiểu được Thiệu Kính, chung quy Thiệu Kính đã phải chứng kiến cô và Bạch Thuật Bắc yêu nhau hai năm, anh không thoải mái cũng là chuyện bình thường. Vì thế Cố An Ninh cũng chả nhắc đến chuyện này, không hỏi han gì cả.

Nhưng sau đó lại nghe nói công ty của Bạch Thuật Bắc liên tiếp gặp những tin đồn phiến toái, ban đầu cô cũng không để ý mấy nhưng vô tình lại cũng nghe được từ Trì Phi vài chuyện *sao tên này mở nhọt thế?*

Cô cách nào cũng không tưởng tượng được oán niệm của Thiệu Kính với Bạch Thuật Bắc lại sâu đến vậy, lại còn ở sau lưng làm khó anh ấy, trong năm nay công ty của Bạch Thuật Bắc gặp không ít khó khăn, Cố An Ninh nghe Trì Phi nói mà giật mình.

Trì Phi là nhện không nổi, nói xong cũng lúng túng liếc cô: “Trước kia bởi vì chăm lo cho em mà không quản được chuyện công ty, bây giờ mãi mới quay

lại thì lại nhằm vào nhà họ Bạch suốt. Công ty của Bạch Thuật Bắc và chúng ta không có mâu thuẫn lợi ích, cấp dưới đều kháng nghị”

“Em sẽ khuyên anh ấy” – Cố An Ninh nghe xong lòng vẫn sợ hãi. Cô vốn biết thủ đoạn của Thiệu Kính so với người bình thường đương nhiên tàn nhẫn hơn, trước kia cô đã thấy rồi, nhưng dù thế nào cũng không thể nghĩ anh còn tiếp tục sử dụng thủ đoạn như thế với người khác. Cô còn tưởng rằng sau khi báo thù anh đã bình thường trở lại.

Không ngờ vẫn còn oán giận.

Buổi tối Thiệu Kính về nhà, chơi với con như thường lệ. Thăng bé đã lớn hơn rất nhiều, có thể vịn cũi đứng lên, còn có thể cười hóm hờ với Thiệu Kính.

Thăng bé bị bố chọc cười khanh khách, líu lo nói gì chẳng rõ, bàn tay nhỏ bé túm chặt lấy áo sơ mi của anh.

Hai bố con chơi với nhau rất hứng khởi, người đàn ông phờ phạc ở cơ quan đã biến thành một người khác hẳn ở nhà. Hai bố con chơi đủ rồi thì anh đi thay quần áo, quay lại nhìn thì thấy vợ mình đã đứng đó không biết bao lâu.

Cô lặng lẽ nhìn anh, ánh mắt có gì đó khác lạ.

Tìm Thiệu Kính chả hiểu sao đập thịch một cái, ánh mắt ấy làm anh nghĩ về những ngày trước kia.

Cố An Ninh bước lại gần anh, vươn tay tháo cà vạt cho anh, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn: “Mệt không? Ăn com thôi”

Lúc này Thiệu Kính mới đỡ căng thẳng, ôm cô hôn thật dài: “Mỗi ngày về đều có thể thấy em và con, thật tốt”

Cố An Ninh phức tạp nhìn anh, cười nhàn nhạt: “Ăn com đi, ăn xong em có chuyện thương lượng với anh”

Thiệu Kính nhú mày nhưng Cố An Ninh đã bế con đi.

Trực giác của Thiệu Kính rất chuẩn, có lẽ anh là người trời sinh mẫn cảm, vì thế vừa về anh đã thấy Cố An Ninh không bình thường. Quả nhiên, sau khi ăn xong, Cố An Ninh muốn bàn bạc với anh chuyện danh sách khách mời tiệc sinh nhật một tuổi của con trai.

Nếu là bạn bè họ hàng bình thường thì không cần bàn với anh làm gì, vì thế Thiệu Kính ngồi sau bàn, lè mề không cảm lấy tập danh sách, không cần xem cũng đoán được nội dung.

Anh bình thản nhìn cô, cố gắng kiềm chế, nói: “Em tự quyết là được, có đề ý đến ý kiến của anh à?”

Lời này đúng là chẳng lý trí gì cả, Thiệu Kính biết bây giờ mình chưa lẽ, chẳng khác gì một oán phu.

Cố An Ninh cũng biết anh đang cố nhịn, đi qua bàn đến cạnh anh, thuận thế ngồi lên lòng.

Thiệu Kính coi như không thấy động tác lấy lòng này của cô, mặt vẫn lạnh tanh. Anh cứ nghĩ mình đã hiểu hết cô, rằng cô hoàn toàn là của anh, nhưng bây giờ có vẻ như trái tim và suy nghĩ của cô vẫn còn người đàn ông khác.

Cố An Ninh vòng tay qua cổ anh, cắt đứt dòng suy nghĩ miên man: “Đừng có nghĩ linh tinh, em mời anh ấy nhưng có cả Văn Thu và Mạnh Mạnh nữa. Nhưng tuyệt đối không phải cái anh nghĩ đâu”

Thiệu Kính nhúc nhích khóe môi, vẻ mặt vẫn cứng đờ: “Anh nghĩ cái gì cơ?”

Cố An Ninh tuy đã nghe Trì Phi kể nhưng không có dũng cảm nói ra miệng, cô không nỡ chỉ trích Thiệu Kính vì bất kỳ lý do gì, cho dù anh làm sai cũng không nỡ.

Dùng dằng một hồi lâu, tìm từ thật cẩn thận, Cố An Ninh chủ động hôn chụt lên môi anh, sau đó mới cẩn thận nói: “Nếu em vẫn tránh anh ấy, anh sẽ cảm thấy trong lòng em vẫn còn gì đó. Anh biết rất rõ còn gì? Chuyện cũ em đã quên rồi, cuộc sống bây giờ của em là với anh và Bảo Bảo”

Thiệu Kính vẫn lạnh lùng dò xét cô, ánh mắt này làm Cố An Ninh thấy không thoải mái, nhưng chỉ có vậy mới có thể bỏ được chấp niệm của Thiệu Kính, để anh không nhằm vào Bạch Thuật Bắc nữa.

Cô chưa kịp nói tiếp, Thiệu Kính đã nâng cô hơi đẩy ra: “Anh còn phải làm việc, em cứ quyết là được”

Xem cái vẻ cố tình xa cách của anh, Cố An Ninh cảm thấy thật bất lực, nhưng cô cũng nhẫn nại không nói gì, đi ra khỏi phòng làm việc.

Lần này hai người nói chuyện không thoải mái, lúc ăn com Thiệu Kính cũng không xuống nhà.

Cố An Ninh ngồi trước bàn ăn trống trải, ngoài tiếng đứa bé trong lòng đang bi bô tập nói bên ngoài kia, xung quanh rất im ắng.

Quần gia xếp bát đĩa cho cô, nhin không được lại nói: “Hay cứ lên hò hét cậu ấy đi, cậu ấy nghe lời cô mà”

Cố An Ninh cười méo xệch, đúng là chuyện gì Thiệu Kính cũng nghe lời cô, chỉ có chuyện về Bạch Thuật Bắc là thế nào cũng không chịu thỏa hiệp. Chẳng nhẽ không thể sống hòa bình trong đầu trường chính trị à? Lòng cô đã an tĩnh, tất nhiên không thể lại động, làm thế nào Thiệu Kính mới yên tâm đây?

Nghĩ đến vì cô mà anh đã làm bao nhiêu việc, bây giờ cũng là lúc cô cần phải làm gì đó.

Cố An Ninh giao con cho quản gia, tự mình xuống bếp chuẩn bị đồ ăn cho Thiệu Kính, khi bê khay lên lầu miệng còn mỉm cười. Anh bối rối vì cái gì đương nhiên cô biết, hay là đồ dành một chút? Anh thích cái gì cô rõ ràng nhất, nhất định có thể thuyết phục anh.

Đến phòng làm việc, cô gõ cửa vài tiếng không có tiếng đáp lại, đẩy cửa ra thì thấy anh đã dựa vào ghế thiu thiu ngủ.

Ánh sáng xanh mờ của máy tính phủ lên gương mặt cứng rắn của anh, nếp nhăn giữa hai lông mày lúc ngủ vẫn không hề biến mất. Cố An Ninh lặng lẽ đi qua, đưa tay xoa xoa mi tâm anh, anh không thoải mái giật giật mày một tí nhưng vẫn không tỉnh giấc, xem ra rất mệt.

Cố An Ninh nhìn chỗ đồ mình chuẩn bị, quyết định cứ để anh ngủ đã, đến khi anh dậy thì tính sau, sau đó tắt máy tính, hơi liếc qua màn hình, giật mình...

Kế hoạch đầu thầu quốc tế Nam Kiều, cô nhớ rõ Trì Phi nói rằng công ty của Bạch Thuật Bắc sắp trúng thầu, đã chuẩn bị từ rất lâu rồi...

Cố An Ninh ỉu xiu, nhìn người đàn ông đang ngủ say, lòng rối như tơ vò.

Thiệu Kính tỉnh lại, liếc mắt thấy Cố An Ninh đang ngồi trên sofa nhìn mình, ngoài trời tối đen không biết đã mấy giờ, càng không biết cô đã ngồi như vậy bao lâu. Anh bóp trán, giọng còn ngái ngủ: “Sao em không ngủ đi?”

Cố An Ninh nhắm mắt, sau đó nhìn anh kiên quyết: “Anh cứ nhắm vào anh ấy như thế đến khi nào?”

Bàn tay đặt lên trán dừng lại một chút; không lúng túng, không xấu hổ, ngược lại đón nhận ánh mắt sắc bén của cô: “Đến khi anh cảm thấy đã”

Cố An Ninh há hốc mồm, nói không nên lời.

Gương mặt trước mặt này khiến cô cảm thấy xa lạ, nhưng cô biết đây là lớp mặt nạ che giấu của anh, đây không phải Thiệu Kính thật sự. Lòng cô rối loạn, miệng đắng ngắt: “Có thể thôi đi không? Chúng ta là người một nhà rồi còn gì, còn liên quan gì đến anh ấy nữa đâu?”

“Nếu không liên quan thì em đang làm gì?” – Thiệu Kính nhìn cô như phóng dao, tựa như muốn xé rách trái tim cô – “Chứ không phải còn quan tâm đến anh ta, sẵn sàng cãi nhau với anh à? An Ninh, đã lâu như vậy rồi, lần đầu tiên chúng ta cãi nhau vẫn là vì Bạch Thuật Bắc”

Cố An Ninh á khẩu, cô vốn không giỏi nói năng, trước mặt Thiệu Kính càng không có cửa.

Đợi đến khi nghĩ ra lời giải thích thì Thiệu Kính đã đẩy cửa bỏ ra ngoài.

Đây là đêm đầu tiên Thiệu Kính không về nhà, Cố An Ninh gọi điện thoại cả đêm nhưng không ai nhắc máy. Cô đành phải nhắn tin giải thích cho anh, miệng lưỡi cô vụng về, nhưng nhắn tin thì dễ dàng hơn.

Nhưng Thiệu Kính vẫn mãi không trả lời; lắng nghe âm thanh tịch mịch ngoài cửa sổ, Cố An Ninh cảm thấy quạnh vắng, nhớ đến những chuyện hai người bên nhau mấy năm nay, còn có ảnh hai người thân mật trong một năm chung sống, vì sao rạn nứt giữa họ vẫn không hề thay đổi?

Cố An Ninh nghĩ trước nghĩ sau, đánh thức quản gia dậy trông con, mình thì thay đồ ra ngoài.

Quản gia ôm bé con đang ngủ say, đợi Cố An Ninh đi xa rồi mới than thở: “Thật ra cậu ấy chính là một đứa bé bốc đồng, cô lại như thần chú, hơn nữa còn có tình thương của mẹ, tôi thật đỡ lo...”

Người nào đó bốc đồng đang tăng ca ở công ty.

Anh ngồi cả đêm mà chẳng vào đầu cái gì, vẫn nhìn chăm chăm văn bản rồi ngân ngời, lần này anh sai rồi sao? Nhưng từ lúc Bạch Thuật Bắc tự nhiên đến tìm cô, anh bỗng thấy lòng rối loạn.

Dù có biết là Bạch Thuật Bắc chỉ đơn giản vì tình bạn, hoặc áy náy; nhưng những tình cảm này với anh cứ như quả bom hẹn giờ, không mấy ai biết được tình cảm của Cố An Ninh rõ như anh. Ngay cả bản thân Bạch Thuật Bắc còn không biết! Một hành động vô tình của anh ta thôi cũng khiến lòng Cố An Ninh dậy sóng.

Khó khăn lắm anh mới có được cuộc sống yên ả, bởi vì một hành động vô tâm của anh ta mà có thể mất đi. Anh đương nhiên không thể để Bạch Thuật Bắc gắp Cố An Ninh, mọi cơ hội phát sinh đều phải dập bỏ hết.

Thiệu Kính cả đời này chưa từng ghen tỵ với ai, Bạch Thuật Bắc là người đầu tiên.

Bạch Thuật Bắc hơn anh một cái duy nhất, ấy chính là thời điểm thích hợp để gặp Cố An Ninh.

Thiệu Kính càng nghĩ càng u oán, bức bối đóng vắn bản lại, đốt thuốc rít vài hơi, lòng vẫn ảm ức khó chịu.

Cho đến khi cửa phòng hé mở, mái tóc đen nhánh của cô lộ vào. Ban đêm quá lạnh, mặt cô hơi tái, lại cố gắng cười, thông thả bước về phía anh: “Em không dám ngủ một mình, không hay Thiệu tiên sinh có thể về nhà giúp em không?”

Thiệu Kính nheo mắt nhìn cô qua làn khói, ánh mắt mơ hồ.

Cố An Ninh đi đến trước mặt anh, cầm điều thuốc dập trong gạt tàn, sau đó từ từ cúi xuống đối diện anh.

Anh nghi hoặc nhìn cô, Cố An Ninh trầm ngâm một lúc rồi khẽ thở dài: “Đồ ngốc, chúng ta có nên tiếp tục cãi nhau vì người ngoài không? Em ở đây với ai, chẳng nhẽ anh chẳng hiểu chút nào? Anh cứ làm khó người ta như thế, chúng ta sẽ mãi mãi không thể có cuộc sống bình lặng, không phải vì anh ấy thì cũng nên suy nghĩ cho Văn Thu và con bé. Bọn họ không có tội gì mà”

Bàn tay nóng bỏng bị đặt lên bộ ngực phẳng phồng, Thiệu Kính lẳng lặng nhìn cô, không trả lời.

Cố An Ninh ngẩng lên hôn anh, nhẹ nhàng mút, sau đó run rẩy tháo thắt lưng anh.

Thiệu Kính giữ lấy bàn tay làm loạn của cô, lực rất mạnh, ánh mắt lại bình tĩnh: “Đừng dùng chiều này, sắc dụ không giải quyết được vấn đề. Cố An Ninh, công bằng một chút, cả trái tim anh đều là của em, nhưng em...”

“Cũng là của anh” – Cố An Ninh ngắt lời anh, cúi đầu, như thẹn thùng, hoặc như kích tỉnh, dần dần áp môi sát anh – “Trái tim em, cơ thể em, tất cả đều là của anh”

“...”

“Bây giờ có muốn em tiếp tục không? Nơi này hình như rất cần em”

Lúc Thiệu Kính bị cô ngậm lấy, lý trí biến mất trong nháy mắt; ai nói Cố An Ninh bị anh bắt nạt nào? Rõ ràng anh sẽ bị cô ăn đến chết.

Cuối cùng anh cũng không nhẫn tâm nghi ngờ cô, làm khó cô, những điều này anh đã dự liệu được, như vậy... Chỉ cần cô vui vẻ là được rồi.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng bị nhét căng, đầu lưỡi mềm mại quăn quýt liếm láp, đôi mắt đen láy khát vọng nhìn anh chăm chú, Thiệu Kính cảm thấy hít thở khó khăn, dưới hông sung sướng không tả nổi.

Một tay anh ôm lấy cô, đặt người lên phía trên đóng vắn bản trên bàn: “Nhìn em chơi vui thế này, sao có thể làm em mất vui được”

Phần 7

Đã yêu rồi thì kiểu gì cũng nhường bước, Thiệu Kính cuối cùng cũng đồng ý mời Bạch Thuật Bắc. Cố An Ninh nói làm như vậy thì anh mới yên tâm, anh không ý kiến gì, kết cục có như mình muốn hay không thì không biết được nhưng anh không muốn xích mích với cô thêm nữa.

Bọn họ vốn không có bao nhiêu tình cảm, không có chỗ cho đau buồn ép buộc nữa.

Thiệu Kính thật ra vẫn rất bị quan, anh bắt đầu tỏ ra lo lắng, hốt hoảng, hay do dự một cách ngớ ngẩn. Trước kia anh đâu có thế này? Đứng là vô quyết đây có móng tay nhọn, đại kiếp của anh đời này chính là người phụ nữ tên Cố An Ninh.

Ngày tiệc đầy năm, người đến rất nhiều.

Thiệu Kính mặc bộ vest đen, sóng vai với Cố An Ninh ở cửa đại sảnh. Người đến chủ yếu là đối tác kinh doanh, chỉ hàn huyên khách sáo một chút, không bao lâu sau khách mời đặc biệt xuất hiện. Cố An Ninh đã lâu không gặp người đàn ông này.

Anh cao ráo mảnh khảnh, đứng cùng Thiệu Kính có cảm giác áp bách khó nói; hai người lại đều có ngoại hình xuất chúng, chỉ đứng thôi cũng toát lên khí chất vô cùng đặc biệt.

“Gọi điện thoại mấy lần, cuối cùng cũng xuất hiện rồi?” – Mối quan hệ của họ có vẻ rất tốt, lúc Thiệu Kính nói chuyện với anh có vẻ rất thoải mái, không hề có vẻ khinh miệt hay thờ ơ.

Người nọ hơi cúi xuống, nói với cô bé con bên cạnh: “Chào đi”

Cô bé rất nghe lời bố, trong cực kỳ hoạt bát, đôi mắt lấp lánh trong suốt, giòn giã nói: “Cháu chào chú Thiệu”

Thiệu Kính nhú mày, ý vị thâm trường nhìn: “Con gái lớn thế rồi cơ à?”

“Lúc kết hôn có định mời anh nhưng anh lại ra nước ngoài rồi”

Cố An Ninh im lặng nhìn hai người, có vẻ mối quan hệ của họ không tồi, lời nói qua lại cũng không quá xa cách, vậy mà cô chưa bao giờ nghe Thiệu

Kính nhắc tới.

Đội hai người nói chuyện xong, Thiệu Kính mới giới thiệu với cô một người: “Bạch Thầm, một người bạn hồi bên kia”

Cố An Ninh ngạc nhiên, gật đầu, sau đó đưa tay ra: “Xin chào, Cố An Ninh”

“Tôi biết” – Bạch Thầm thật ra không hề tò mò về cô, quen Thiệu Kính đã lâu nên biết không ít, chỉ nhàn nhạt quét qua hội trường – “Tri Phi đâu? Đã lâu không thấy tên nhóc này?”

Thiệu Kính cũng liếc bừa một vòng, chỉ vào một góc: “Vẫn thói cũ, không thích đông đúc náo nhiệt, trốn ở góc đó”

Bạch Thầm mỉm cười, nhanh chóng thấy bạn cũ, đưa tay gõ gõ cánh tay nhỏ bé của Nhạc Nhạc: “Bố đưa con đi gặp chú khác, không làm phiền cô chú này nữa”

Nhạc Nhạc rất hiểu chuyện, tự giác hươ tay với hai người: “Hẹn gặp lại hai cô chú”

Cố An Ninh nhìn cô bé sôi nổi hoạt bát rồi đi cùng bố thì không khỏi nghĩ đến Mạnh Mạnh. Thiệu Kính ôm eo cô, thấy cô thất thần, nói thầm vào tai: “Có phải em mệt không?”

“Không” – Cố An Ninh không giải thích, nói nữa sợ Thiệu Kính lại nghĩ nhiều.

Hai người vừa thì thầm vài câu thì thấy Bạch Thuật Bắc nắm tay Lâm Văn Thu từ xa đi đến. Cố An Ninh cảm thấy cánh tay bên hông xiết càng chặt, liếc mắt thì thấy mặt anh căng ra, môi mím lại, những điều này đã tiết lộ cảm xúc thật sự của anh.

Anh chàng này.

Cố An Ninh bắt đầu đi thở dài, cũng chẳng ngăn cản, cứ để anh xiết eo cô đến mức như muốn ép cô và anh thành một.

Trong lúc hai người đó lại gần, Thiệu Kính còn căng thẳng hơn, cứ nhìn chăm chăm vào Bạch Thuật Bắc. Ngay cả khi Bạch Thuật Bắc và Cố An Ninh chào hỏi, anh đều nhìn như hung thần, kiểu như họ Bạch kia mà nói thêm câu nào thì sẽ đánh nhau to cũng nên.

Bạch Thuật Bắc đương nhiên là không sợ, anh biết là người này cũng đụng tay đụng chân vào việc làm ăn của mình không ít, nhưng đây là do mình ít kinh nghiệm không biết đề phòng nên phải chịu, nhưng không có nghĩa là sẽ sợ.

Nghĩ tới nghĩ lui thì vẫn không nên tìm phiền toái thêm, chỉ hơi xem xét Cố An Ninh, sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt lấp lánh ý cười, nhìn có thể thấy cô rất ổn.

Dù liếc mắt cẩn thận vậy rồi mà vẫn bị Thiệu Kính phát hiện ra, ánh mắt Thiệu Kính càng thêm phần hung hiểm.

“Bạch tổng gần đây thật rảnh rồi, không có việc gì lại tặng quà cho nhà tôi, thuốc bổ này nhà họ Thiệu cũng có, đáng tiếc An Ninh không thích, anh lo lắng rồi” – Thiệu Kính nói lời này là nói cho Bạch Thuật Bắc, nhưng ánh mắt là chăm chú vào Lâm Văn Thu, ý tứ quá rõ ràng.

Lâm Văn Thu hơi giật mình, rất nhanh đổi mắt cong xuống: “Thiệu tổng hiểu nhầm rồi, những thứ kia là tôi bảo anh ấy đưa, bởi vì thời gian đó tôi đưa anh cả đi khám, không có thời gian đến thăm cô Cố đây...”

Thiệu Kính tỏ vẻ không tin, nhà giàu từ trước đến giờ không thiếu đàn bà ngu dốt cố giữ chồng, hơn nữa trong chuyện tình cảm, Lâm Văn Thu đàn thế nào, anh đã thấy rồi.

Không khí trở nên kỳ lạ, Bạch Thuật Bắc nhìn có vẻ không thoải mái, định nói gì lại bị Lâm Văn Thu cản lại.

Lâm Văn Thu cười với Thiệu Kính: “Thiệu tiên sinh, có thể quang minh chính đại mang quà đến nhà, có vấn đề gì đâu? Hơn nữa bây giờ Thuật Bắc gặp vài chuyện khó khăn trong công việc, đương nhiên chuyện nhỏ đều do tôi lo liệu”

Lời này rõ ràng là ngầm chỉ trích Thiệu Kính đa nghi quá mức; Thiệu Kính bực bội nhìn Lâm Văn Thu, không thể ngờ rằng cô nàng nhu nhược hồi xưa giờ đã thành người đàn bà mồm mép lợi hại như bây giờ.

Cố An Ninh đã liếc nhìn Bạch Thuật Bắc, nhận ra anh có vẻ mệt mỏi, bây giờ lại nhìn Thiệu Kính thế này, có thể thấy anh “nhiệt tình” làm việc đến thế nào. Bạch Thuật Bắc chuyển nghề sang làm kinh doanh, đương nhiên kinh nghiệm lẫn thủ đoạn đều chưa thể bằng Thiệu Kính, chịu thiệt là chuyện bình thường.

Cô cảm thấy đau đầu, đành mở miệng cứu vãn không khí: “Mạnh Mạnh đâu? Sao không cùng đến đây?”

“Ồ chỗ cậu nó, ngày nghỉ cũng không chịu đi, ở nhà học thêm Toán” – Phụ nữ nói về con cái thì sẽ có nhiều điều để nói hơn, hai người không quan tâm đến sóng ngầm giữa hai người đàn ông, cố gắng trò chuyện tăng không khí.

“Lớn tuổi rồi còn mang thai, xem này, cô gầy đi nhiều quá”

“Cũng may có Thiệu Kính không thì tôi còn khổ nữa” – Cố An Ninh thẹn thùng nhìn Thiệu Kính cười cười, cảm khái một câu từ đáy lòng – “Gặp được anh ấy tôi thật may mắn”

Lâm Văn Thu cũng gật đầu khen ngợi: “Có thể thấy Thiệu tiên sinh là một người chồng tốt, anh ấy rất yêu cô”

Lời này khiến Thiệu Kính đỡ bức bối, nhưng lại chả sợ thiên hạ loạn, nói thêm một câu: “Không phải người đàn ông nào cũng chung thủy, cũng không phải người đàn ông nào cũng có ý thức trách nhiệm, Lâm tiểu thư mới là người phải để ý”

Lâm Văn Thu đỏ mặt, lời này đánh đúng vào chỗ đau của cô.

Thấy vợ mất vui, Bạch Thuật Bắc không nhịn nổi nữa, nắm tay vợ mình, mở miệng nhẹ nhàng: “Nếu không thế này, Thiệu tiên sinh và tôi làm sao có thể tìm được tình yêu thật sự”

Thiệu Kính bắt ngờ, ngược lại Bạch Thuật Bắc lại rất thoải mái.

Cố An Ninh vốn tưởng chuyện sẽ khác, nhưng không ngờ Thiệu Kính lại không kiểm soát được mình, cứ như một người hoàn toàn khác.

Lâm Văn Thu sắc mặt không tốt, cuối cùng vẫn cố nặn ra nụ cười với Cố An Ninh: “Bọn tôi vào trước, hai người cứ...”

Cố An Ninh rất áy náy, đợi hai người đi rồi mới chán ngán nhìn Thiệu Kính: “Anh như thế, Văn Thu rất khổ sở...”

“Cũng không phải vợ anh, khổ hay sở gì liên quan gì đến anh” – Thiệu Kính thần nhiên nói, Cố An Ninh thở dài thườn thượt, cố giải thích – “Chúng ta đều đã có gia đình riêng, thế tốt rồi còn gì? Hơn nữa Thuật Bắc chính là bạn...”

Thiệu Kính gờ tay ra hiệu cô dừng lại, ánh mắt lạnh hắt: “Anh không muốn cãi nhau”

Cố An Ninh đành phải trật tự.

Bạch Thuật Bắc cùng Lâm Văn Thu ngồi vào vị trí, người ở bên vẫn không yên lòng, biết cô vẫn bị lời nói của Thiệu Kính ảnh hưởng, những kỷ niệm tưởng đã quên lại bị gọi lại.

Bạch Thuật Bắc đưa tay phủ lên mu bàn tay lạnh lẽo của cô, cúi đầu thì thầm một câu: “Anh xin lỗi”

Lâm Văn Thu nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn thấy chồng mình lo lắng thì giật mình: “Xin lỗi gì cơ?”

Bạch Thuật Bắc mỉm cười, nhìn bình tĩnh nhưng vẻ áy náy trong mắt càng rõ: “Tất cả những chuyện anh đã làm đều phải xin lỗi”

Lâm Văn Thu nhìn anh như vậy, lòng tan chảy, đưa tay áp má anh: “Đồ ngốc, em đã tha thứ cho anh rồi. Đường là do em chọn, ai bắt ép em yêu đâu”

Bạch Thuật Bắc nắm chặt tay cô, sốt ruột giải thích: “Văn Thu, anh cũng thế, anh không thể rời xa em”

Lâm Văn Thu mỉm cười, con sóng trong lòng dần yên ả, tình yêu là thế này, không phải cứ anh yêu ngần này thì cô cũng phải yêu nhiều ngần ấy, kiểu gì cũng có người bỏ ra nhiều hơn; cứ đòi công bằng thì không thuần khiết nữa rồi.

Bên cạnh có người ngồi xuống; Bạch Thuật Bắc quay đầu nhìn, thấy người tới thì sắc mặt xanh mét khó coi, đôi mắt trầm lại.

Bạch Thâm đầu tiên gật đầu ra hiệu với Lâm Văn Thu, cũng chẳng quản Bạch Thuật Bắc mặt lạnh, mở miệng: “Tôi biết Đình Thụy gần đây dồn ép, tôi có thể giúp anh”

“Không cần” – Bạch Thuật Bắc rất lạnh lùng, tựa như có thể nổi cả cơn bão tuyết.

Bạch Thâm bị từ chối nhưng không lùi bước: “Cũng chẳng phải vì anh, cũng là lo cho con của anh ba, với vợ anh theo anh, anh muốn vợ anh lo lắng à?”

Bạch Thâm giỏi đàm phán, nhanh chóng nắm bắt được suy nghĩ của Bạch Thuật Bắc.

Bạch Thuật Bắc yên lặng nhìn Lâm Văn Thu, bắt đầu do dự.

“Tôi sẽ ở lại đây vài ngày, cần thì liên lạc với tôi” – Bạch Thâm đưa danh thiếp của mình qua, nói xong mang Nhạc Nhạc đi tìm Tri Phi.

Tri Phi đứng xa nhìn hồi lâu, không nhịn được trêu ghẹo: “Tự nhiên lại tốt với nhà họ Bạch thế, ra tay giúp đám người kia với mấy anh em cùng cha khác mẹ, để tao đoán nhé, không phải là tự nhiên tìm thấy lương tâm đấy chứ?”

Bạch Thâm cười không nói, nhưng Nhạc Nhạc lại tỏ vẻ không vui: “Chú sao tò mò thế, giáo viên của cháu nói người khác gặp khó khăn, có thể thì phải giúp. Đây là phép lịch sự”

Tri Phi ớ họ không nói nên lời, Bạch Thầm đồng ý gật đầu: “Đúng, là phép lịch sự”

Tri Phi bĩu môi: “Đây là Bạch Tiểu Thầm gặp Chúa giết Chúa, gặp Phật giết Phật, người thân không nhận đây à? Lại cũng giống Thiệu Kính, cúi đầu trước vợ rồi?”

Nhìn Tri Phi đang chế nhạo mình, Bạch Thầm cười đến xấu xa: “Đợi đến lúc mày gặp ngày đó thì cũng chả hơn gì bọn tao đâu”

“...” – Tri Phi khinh bỉ, tao còn lâu!

Bên này mọi người đang nói chuyện say sưa, bên kia tiệc rượu vừa bắt đầu, trên sân khấu bỗng ồn ào, khách đến tụ đều nhìn lên đó. Đèn trong phòng tắt dần, chỉ còn vài ánh đèn chiếu vào sân khấu chính.

Thiệu Kính đang cúi đầu nói chuyện với Cố Bá Bình, cảm thấy sự lạ cũng quay đầu nhìn, lúc nhìn lên sân khấu thì đầu óc nổ tung.

Cô gái mặc quần lụa trắng, tay cầm bó hoa, đứng giữa ánh sáng, không phải Cố An Ninh thì ai? Nhưng tình huống trước mắt là thế nào? Anh chỉ có thể từ từ đứng lên, đứng giữa khách mời nhìn cô từ xa.

Ánh mắt Cố An Ninh luôn đặt ở anh, hai má đỏ bừng, đứng trước nhiều người như vậy cô vẫn cảm thấy ngượng, mãi mới mở mồm nói chuyện, nói ra thì giọng lại run run: “Hôm nay là sinh nhật con trai tôi một tuổi, tôi nghĩ, tôi muốn nói với người tôi yêu nhất mấy câu”

Lòng Thiệu Kính cũng lên xuống theo từng âm điệu cô nói, cứ như bị ai túm chặt lấy, cảm thấy hơi khó chịu.

Cố An Ninh mím môi, vận hết sức, rồi nhìn thẳng về phía chồng mình: “Em trước kia không đủ dũng cảm, để anh phải khổ rất lâu, em rất xin lỗi. Em yêu anh quá muốn, em rất xin lỗi. Nhưng bây giờ, có một chuyện em phải làm trước anh, đó là...”

Cô nói đến đó thì từ từ bước xuống, không gian và thời gian như kéo dài vô tận. Thiệu Kính chỉ còn nhìn thấy mỗi cô, chăm chú bất động nhìn cô đi về phía mình.

“Chúng ta kết hôn đi, anh có muốn lấy em không?” – Cô đứng trước anh, mặt đỏ như gạch, vẫn kiên quyết nhìn anh, không hề lùi bước.

Xung quanh bây giờ mới có động tĩnh, khách mời ồn ào: “Cưới đi, cưới đi...”

“FML (Fuck my life – mẹ kiếp), Thiệu Kính sướng vỡ, người ta chủ động cầu hôn”

Thiệu Kính không nghe được cái gì hết, kinh ngạc nhìn chăm chú người trước mặt mình, lần cầu hôn trước đó là do anh chủ động sắp đặt, chuyện kết hôn của hai người vì nhiều việc mà phải tạm hoãn, nhưng bây giờ...

Cô chủ động, chủ động cầu hôn anh trước mặt mọi người...

Hỏi anh: Anh có muốn cưới em không?

Cố An Ninh không nghĩ phản ứng của Thiệu Kính lại thế này, lại càng thêm sốt ruột bất an, tim đập nhanh kinh khủng, vụng trộm liếc trái liếc phải, sau đó gờ tay túm cổ áo anh: “Này, anh không muốn thì nói luôn đi, em ngượng chết đi được đây này”

Thiệu Kính thế này mới lấy lại tinh thần, nuốt nước bọt ừng ực, chật vật nhìn cô: “Anh...”

“Anh cái gì mà anh anh, không muốn?” – Cố An Ninh chu môi, hạ giọng – “Nếu anh làm em khó xử, ngày mai em đem con chuyển về ở với bố em luôn”

Thiệu Kính nóng nảy, không chờ cô nói xong đã kéo người ôm vào lòng, ngoài miệng trong yếu cảnh cáo: “Em dám! Để đề phòng em hơi tí là về nhà mẹ đẻ, anh quyết định đưa bố đến ở cùng”

“...”

“Cố An Ninh, chính em nói là muốn lấy anh” – Thiệu Kính cười cười, đôi mắt sáng lấp lánh – “Tính kế cả đời này rồi, anh phải cố mà chịu trách nhiệm đầy đủ với em thôi”

Cố An Ninh trợn ngược mắt, ai mà sáng rực như mặt trời thế này...

Thiệu Kính liếc nhìn Bạch Thuật Bắc đang ngồi giữa khách mời một cách khiêu khích, cách đó không xa còn có Mục Chấn với Tri Phi đang chờ đợi, kéo vợ vào lòng càng nhanh: “Lần này em không thể đổi ý, Cố An Ninh”

Đến lúc hai người nắm tay đứng trước chủ hôn, Cố An Ninh còn đang cân nhắc, Thiệu Kính là người cẩn thận như thế, sao lại bất cẩn mang tư liệu của Bạch Thuật Bắc về nhà nhỉ? Tri Phi nữa, mối quan hệ của hai người rất gần bó, sao lại từ tế mặt báo cho mình?

Cố An Ninh nhìn người đàn ông bên cạnh, chỉ nhìn nửa mặt vẫn thấy vô cùng đẹp trai, khỏe môi còn động nụ cười giả hoạt.

Lúc này cô mới chậm chạp hốt hoảng phát hiện ra, lại lần nữa dính bẫy rồi...

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: PHIÊN NGOẠI HẢI ĐƯỜNG – THIỆU ĐÌNH: YÊU NHIỀU ĐAU NHIỀU

Phần 1

Chiều hôm sau Thiệu Đình mang về một đứa bé gái. Cả tòa nhà vốn trầm lặng nay lại tràn ngập tiếng trẻ con khóc ầm ĩ, người làm cực kỳ bận rộn, quán gia trong vòng hai mươi phút mua về một đồng sữa bột nhập khẩu. *vâng, sữa bột nhập khẩu. Nghe nói bên Tàu nhà có tiền đều mua sữa nước ngoài chứ không dám cho dùng sữa nội vì sữa nội bê bối lắm. Hic, mình nói thật với các bạn là cứ sữa mẹ, vừa sạch vừa rẻ lại tiện lợi, vô cùng an tâm □*

Tất cả mọi người đều biết cách quan sát sắc mặt, nói năng cẩn thận, không cần nói ra cũng hiểu Thiệu Đình rất quan tâm đến đứa bé này; thấy bản mặt lạnh lùng của anh lộ ra vẻ bối rối khó thấy cũng đủ hiểu được đứa bé này không hề tầm thường.

Hải Đường mặc bộ áo ngủ bông đơn giản, đứng trên cầu thang lạnh lùng nhìn xuống dưới nhà, ánh mắt người làm nhìn cô vừa cẩn trọng lại vừa thương hại: “Thái thái sớm”

Tất cả mọi người đều biết, hôm qua tiên sinh kết hôn nhưng không ngủ ở nhà, hôm nay lại mang về một đứa bé không rõ thân phận, rõ ràng là một cái bạt tai đau đốn cho phu nhân.

Hải Đường nhìn không ra có giận gì không, bước từng bước một trên tấm thảm lớn.

Người đàn ông ngồi trên sofa hoàn toàn không nhìn cô cho đến khi cô đến gần mới bình tĩnh nói một câu: “Ngủ không ngon à? Dậy sớm thế?”

Hải Đường khoanh tay ngồi xuống đối diện anh, sofa da thật hơi lún xuống, vẻ mặt cô hơi thay đổi, tỏ ra không thoải mái: “Bị đứa bé đánh thức”

Nghe vậy, Thiệu Đình mới mở to mắt nhìn, đồng tử mắt sáng ngời lại thâm trầm, gương mặt mang hơi hướm áp bách: “Thế à? Anh không định đi tuần trăng mật nhưng thật ra em cũng có thể nghỉ ngơi, muốn anh tìm cho em nơi nào đó để đi nghỉ không?”

Hai người nói chuyện rất khách sáo, rõ ràng anh không định giải thích chuyện đứa bé cho cô, cũng không thấy cô cần biết.

Đứa bé vẫn đang khóc rất to, Thiệu Đình nhẹ nhàng vỗ về, động tác dù vụng về nhưng rất cẩn thận, quan tâm yêu thương thể hiện rất rõ ràng.

Hải Đường không trả lời, ánh mắt đảo qua nhân vật bé nhỏ vì đói mà mặt mũi méo xệch, tuy rằng gương mặt chưa rõ nét nhưng cũng có thể thấy được bóng dáng người nào đó.

Cô lẳng lặng dòi mắt: “Không cần, em tự lo được, chỉ cần anh phối hợp bên bố anh là được”

Thiệu Đình không nói gì, tâm tư dường như đều hướng về đứa bé, gương mặt đẹp trai biểu lộ rất bức xúc, hẳn là bị nó khóc đến độ sắp hết sạch kiên nhẫn.

Hải Đường nhìn hồi lâu, nhàn nhạt nói một câu: “Đứa bé vẫn khóc, không phải đói bụng thì chắc là tè rồi”

Nói xong, cô đứng dậy lên nhà, Thiệu Đình dường như có chút suy nghĩ, nhìn theo bóng hình đẹp đẽ thoáng thả biến mất phía cầu thang, nhìn không thấy nữa mới cúi xuống kiểm tra, quả nhiên tã đã sưng nước không chịu được thêm nữa rồi.

Trước khi kết hôn, biết là không có tuần trăng mật, Hải Đường ban ngày vẫn về công ty, buổi tối về phòng làm việc, bên trong nghe thấy tiếng quát ầm ầm: “Mất dạy! Mày đặt Hải Đường vào đâu?”

Bước chân Hải Đường chỉ thoáng chậm lại, sau đó lại tiếp tục tiến về phía trước, trong nhà tự nhiên có thêm một em bé, chuyện này đương nhiên sẽ nhanh chóng đến tai Thiệu Lâm Phong.

Hải Đường một chút cũng không hứng thú, thăm nghĩ nhanh nhanh về phòng còn tắm rửa, làm việc cả ngày người cứ dính dính rõ khó chịu.

Còn chưa đi xa, trong phòng vang lên một tiếng quát nặng nề, dường như là quát vào vật rắn, hoặc quát vào da thịt. Chỉ cần phân tích một tí là biết lão

gia tử lại thỉnh thoảng nằm trên nhà *kiểu roi mây i*, cuối cùng Hải Đường cũng dừng bước.

“Đây là huyết mạch nhà họ Thiệu” – Giọng Thiệu Đình nghe trầm ổn hữu lực, không hề dồn dập, xem ra cái roi kia cũng chả xi nhê gì.

Thiệu Lâm Phong thì không như vậy, dù sao cũng lớn tuổi rồi, lại hò hét nên thở gấp: “Mày cũng không nên bừa bãi như vậy, bây giờ tao phải nói năng thế nào với nhà họ Hải?”

Tiếng cười nhẹ của Thiệu Đình vang lên, giọng nói lạnh lẽo đến run người: “Tùy bố, tốt nhất ăn ngay nói thật”

Tiếng roi quất lại vang lên, cái này hình như dùng toàn lực, Thiệu Lâm Phong giận điên người, vừa mắng vừa đánh: “Mày là đồ nghịch tử, lúc trước nói như thế nào, sao lại tốt với con bé kia thế? Hải Đường có gì thua kém, mày có biết tao phải tốn bao nhiêu tiền không...?”

Sau đó mọi thứ chìm vào im lặng, Hải Đường khoanh tay đứng ngoài hành lang, gió thổi mái tóc dài thành hơi rối, tâm trí rơi vào hỗn loạn.

Cánh cửa mở ra trước mặt cô một cách đột ngột, một người đàn ông tầm vóc cao lớn đứng giữa cửa, đôi mắt đen sâu nhìn cô, và cuối cùng im lặng, cô đi về phía phòng đứa bé đang còn trống.

Thiệu Lâm Phong vẫn diện tiết đập đồ, nhìn thấy cô có vẻ đã nghe thấy thì hơi bối rối: “Bố sẽ không để yên đâu, còn đứa bé...”

Nhìn ông ta chau mày, tỏ ra khó xử, Hải Đường thở dài, mở miệng giúp ông ta giải vây: “Không liên quan, dù gì cũng là con cháu nhà họ Thiệu, bố cứ quyết định đi. Con và Thiệu Đình còn trẻ, còn nhiều cơ hội, chẳng có vấn đề gì đâu”

Thiệu Lâm Phong ngẩn người, sau đó tỏ ra vui sướng: “Đúng là đứa bé ngoan, đều là do thằng con hư của bố không biết nông sâu, con khoan dung với nó nhiều một chút, nhường nhịn một chút”

Thiệu Lâm Phong khách sáo với cô như vậy không phải không có nguyên nhân, nhà họ Hải bây giờ rất mạnh, hai nhà liên hôn như hổ thêm cánh, cô chẳng qua chỉ là con nuôi nhà họ Hải, chỉ cần đạt được mục đích, tốt hay không cũng không ai quan tâm.

Hải Đường cười rất tươi, gật đầu với Thiệu Lâm Phong: “Con về phòng trước”. Về mặt cười từ đầu đến cuối không thay đổi, đến khi đi được một lúc, đôi mắt mới dần dần nghiêm túc.

Thiệu Đình mang con riêng về không phải vấn đề quan trọng, khi đó bọn họ chưa có tình cảm, bạn bè cũng chẳng phải, cho nên cũng dễ dàng tha thứ, chỉ là hợp tác để sống mà thôi.

Hải Đường về phòng tắm rửa, chuyện công ty hôm nay rất nhiều, hôm nay việc ở công ty rất nhiều, trưa nóng nực còn phải tranh thủ đến nhà xưởng, mất bây giờ dịp hết lại, tắm xong lăn lên giường ngủ thẳng, không mơ mộng gì.

Đêm đến, cô bị tiếng khóc của đứa bé đánh thức. Phòng bên cạnh nhanh chóng có động tĩnh, tiếng bước chân lộn xộn, lục tục một hồi, dần dần im lặng trở lại.

Hải Đường không ngủ tiếp được, quyết định đi đến phòng làm việc sau một hồi lăn qua lăn lại.

Nhà họ Hải có vài anh chị có ý kiến với cô, đa phần là vì cô làm ảnh hưởng đến quyền thừa kế của họ. Hải Đường lười giải thích, cô được nhận nuôi vì gia đình sa sút, ngoài việc biết ơn thì không tồn tại tâm tư khác.

Đám cưới với họ Thiệu này, làm tốt phần mình là được.

Không biết qua bao lâu, cửa thư phòng “kẹt” một tiếng mở ra, cô đang xem văn bản ngẩng lên nhìn, người đàn ông mặc áo ngủ trắng dựa vào cửa, hơi nâng tay lên: “Một ly?”

Tách cà phê trắng bốc khói, hương thơm ngào ngạt.

Hải Đường cũng không biết anh đã đứng đó bao lâu, trầm ngâm vài giây, gật đầu coi như cảm ơn: “Làm phiền rồi”

Bọn họ không giống vợ chồng, chỉ như người xa lạ, nói chuyện đều rất khách khí. Thiệu Đình đặt cà phê lên bàn, ánh mắt nhàn nhạt quét qua văn bản cô đang xử lý, không mặn không nhạt nói: “Diệp Cường nói người kia đang gây áp lực lên chuyện xuất hàng, anh có thể giúp em, nhưng anh muốn 20%”

Hải Đường vừa chạm vào cái tách lại rút tay về, mặt không chút thay đổi nhìn anh.

Thiệu Đình ngồi lên chiếc ghế da đối diện, lười biếng dựa lưng: “Nếu tiếp tục gây áp lực, em biết tổn thất sẽ còn kéo dài. Bố vì chuyện con bé mà rất tức giận, anh muốn bồi thường cho em...”

“15%” – Hải Đường không hề hứng thú với lời giải thích của anh. “Đã nói bồi thường thì hào phóng một tí đi, bằng không sao xứng với giá trị của việc bố con nhà anh chơi nhau?”

Thiệu Đình đánh giá cô một hồi, hơi cười: “Phụ nữ thông minh quá đúng là chả đáng yêu tí nào. Thành giao”

Anh nói xong đứng lên đi luôn, không hề do dự.

Hải Đường chờ tiếng bước chân đi xa hẳn mới chậm rãi nhắm mắt, hít sâu thở dài.

Từ bé cô đã ăn nhờ ở đậu, không hy vọng gì về chân tình với thằng thẩn, bố con nhà họ Thiệu này càng làm cô hiểu rõ địa vị của mình. Vợ là họ khác, chỉ có cháu gái mang dòng máu nhà họ, nếu cô muốn đứng vững ở nhà họ Thiệu thì phải nhận đứa bé này.

Hải Đường là người sống có mục đích, biết rõ mình muốn gì, vì vậy quá trình thế nào cô không hề để ý, hơn nữa dù sao đây cũng là chồng... Xem xem, chuyện nhỏ tí thế này cũng phải bàn bạc.

Lại nói tiếp, hai người trước kia là kẻ thù, thường thường âm mưu tính toán lẫn nhau, cũng có sai người động thủ. Có điều không ai dự đoán được họ sẽ kết hôn, vì vậy hai người này, có thể có được mấy phần chân tình?

Thiệu Đình có người yêu sinh con cho, Hải Đường cũng có đối tượng mến thầm, đáng tiếc đều là một đoạn tình cảm đã chết, cho nên kết hôn với hai người cũng chẳng phá hỏng chuyện gì.

Ánh nắng dần lên ngoài cửa sổ, căn phòng dần dần được phủ lớp nắng vàng, tách cà phê đã nguội lạnh, Hải Đường vẫn chưa chạm vào.

Thiệu Đình giúp giải quyết vấn đề, Hải Đường cũng giữ lời trả anh 15%, không hề phỉn lòng, cuộc sống cũng được thoải mái một thời gian. Sống chung với Thiệu Đình cũng không vấn đề, bọn họ đều là người làm ăn, rất hiểu nhau về mặt này.

Có điều Hải Đường không nghĩ Thiệu Đình ở nhà nhiều hơn cô nghĩ, hiếm khi anh đến công ty, hay mặc quần áo mặc nhà đi lại loay quanh, cơ hội hai người thấy nhau cũng nhiều lên, thường không hẹn mà gặp.

Có đôi khi lên phòng làm việc, Hải Đường tự giác lùi lại: “Em lấy quyển sách rồi về phòng”

Cô kiểm chân trước giá sách tìm kiếm, chiếc áo sơ mi trắng sáng lên trong ánh nắng, vạt áo bởi vì cánh tay nâng lên mà kéo hơi cao, ẩn hiện che giấu cảnh đẹp phía dưới.

Hải Đường có thể cảm giác được người đàn ông đang sau đang nhìn mình chằm chằm, không khỏi buồn bực, đúng là không nên vừa tắm xong đã mặc sơ mi trắng ra ngoài.

Ai nghĩ sẽ gặp anh ta cơ chứ?

Cô còn đang miên man suy nghĩ, thất lưng đã bị một bàn tay to lớn khô ráo nắm lấy, lồng ngực rắn chắc không tiếng động áp lưng, sự cứng rắn làm cô thấy khó thở.

“Muốn gì? Anh giúp em” – Giọng nói quá mức trầm thấp, dường như anh áp sát tai cô lẩm nhẩm, lồng ngực Hải Đường như muốn vọt lên.

Cô hơi giãy giụa một chút, hơi thở nam tính xa lạ tràn ngập chớp mũi, điều này khiến cô cảm thấy vô cùng căng thẳng, cô nhỏ giọng nói: “Không cần, em tự tìm được, em còn tưởng có chuyện gì”

Ý tứ cự tuyệt rất rõ ràng, bàn tay bên hông lại không thả ra, những ngón tay thon dài còn bắt đầu cử động, vuốt ve eo phẳng của cô.

“Em cứ từ từ tìm” – Anh nói xong thì cánh tay hơi dùng lực, nhắc hẳn cô lên.

Hải Đường người khá gầy, nhưng cũng không nghĩ anh lại khỏe như vậy, bàn tay ở thất lưng kia lại nóng rực làm cô rất khó chịu. Hải Đường nghĩ chẳng nhẽ lâu rồi không tiếp xúc với người khác phái, mới vậy mà đã tâm viên ý mã rồi.

Cô luống cuống rút bừa một quyển sách, nòn nóng muốn chạy trốn: “Đây rồi, em đi đây”

Thiệu Đình lại không thả tay, ấn cô lên giá sách, khuỷu tay áp vào giá. Hải Đường cuống quýt mờ mịt, nhìn trước chỉ thấy gương mặt thâm thúy, sống mũi cao, lại còn đôi môi mỏng cách mình quá gần.

Cô vừa ngượng vừa giận, nhắm mắt tỏ vẻ bình tĩnh: “Còn có việc?”

Thiệu Đình không trả lời ngay, nhưng cô cảm thấy được anh đang dò xét mình, một lúc sau anh mới thản nhiên nói: “Quần áo ai? Anh không ngại em có người khác trong lòng, nhưng hai ngày tới bố sẽ ở đây, anh không muốn gặp rắc rối, sau đừng lặp lại chuyện ngu ngốc này nữa”

Anh nói nghe rất nhẹ nhàng, Hải Đường nghe lại thấy rét run, cô ngẩng đầu nhìn, anh đang nheo đôi mắt hẹp dài lại.

Người đàn ông này, nhìn gần rất đẹp trai, đáng tiếc những gì ẩn giấu sau khuôn mặt đó quá khó đoán.

Chỉ cho phép quan châu phóng hỏa, tiêu chuẩn kép thật quá không rõ ràng. Cảm xúc ứ đọng mấy ngày như giọt nước tràn ly, Hải Đường nhin rồi nhẩn, không khỏi cười lạnh: “Chỉ là bộ quần áo thôi, so với đứa bé kia có gì khó khăn chứ? Anh tốt hơn là nên nghĩ cho kỹ xem làm sao giải thích cho hay với bố em đi”

Cô nghĩ anh hẳn muốn phá vỡ xiềng xích, nhưng anh lại mắc kẹt.

Thiệu Đình cao hơn cô nhiều, ở tư thế này, ngay cả khi thị lực của cô khá kém và mắt cô hơi rử xuống, cô vẫn có thể nhìn thấy nét nhạo báng trong ánh mắt của Thiệu Đình: “Em có nghĩ rằng cần phải giải thích không? Hải Đường, nhà họ Hải luôn có cách để giải quyết việc theo kiểu của họ. Họ cũng chẳng cần em phải giải thích chuyện này, họ chỉ cần em mặc cái váy cưới lên là xong”

Hải Đường thật muốn tát cho Thiệu Đình một phát, thế mà lại bị Thiệu Đình giữ chặt cổ tay lại.

Đoạn này có trong bản tiếng Trung nhưng không có trong convert. Mình đọc cũng không biết nên chuyển sang như thế nào, thôi cứ y bác Gúc nhé. Nhờ mọi người góp ý. Tks

"Tôi không nói ra lần lượt, rất lo lắng, có thể bí mật trong tình yêu với tôi không?"

Ting Shao hạ mình kiểu ngạo của tỉnh mạch trán cô dường như là một đập root, Begonia cảm thấy một môi ảo giác vừa phải đã bắt đầu, hoặc làm thế nào đôi mắt có thể nhìn thấy Shao Ting chấn thương tương tự như phù du tâm trạng?

Chắc chắn, chỉ một giây sau, ông đã buộc phải cắt bỏ tay cô: "Anh yêu em với gần đây và dự án hợp tác biển trẻ nhất, tôi không muốn tin đồn đi vào tai của mình, và nếu vợ tôi cho anh biết tình yêu không được đáp lại của mình ?. rất nhiều năm, tôi thực sự không có một khuôn mặt nhỏ. "

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: PHIÊN NGOẠI HẢI ĐƯỜNG – THIỆU ĐÌNH: YÊU NHIỀU ĐAU NHIỀU

1. Trước khi Hải Đường và Thiệu Đình kết hôn, mối quan hệ của họ không tốt lắm, mỗi lần gặp nhau đều như đánh giặc, nồng nặc mùi khói súng. Sau khi kết hôn thì tình hình càng không có khả năng thay đổi: cô đã sớm nghe nói Thiệu Đình này giỏi tâm kế như thế nào, tâm tư tàng thâm, hi nộ vô thường.

Rõ ràng giây trước vẫn còn ra cái vẻ dịu dàng vô hại, giây tiếp theo đã bộc lộ bản mặt hung ác.

Hải Đường giằng co với hắn một lát, hai mắt thản nhiên bình tĩnh: “Em sợ với anh càng sợ anh ấy biết phần tâm tư này, Thiệu tiên sinh khẩn trương quá”

Cô nói xong thì nghiêng người lách qua người hắn rồi đi. Bóng hình mảnh khảnh mang theo hơi thở cô đơn đi càng lúc càng xa, Thiệu Đình nhìn một hồi, bực bội dậm mạnh lên giá sách.

Tối hôm sau hai người đến nhà họ Hải ăn cơm, nói là ăn cơm chứ thật ra là bàn chuyện hợp tác. Thiệu Đình tự mình lái xe; hôm đó hai người tan rã không vui, giờ ngồi chung xe cũng không nói chuyện được. Hải Đường quyết định giả bộ ngủ, chỉ là mấy ngày liền áp lực tinh thần mệt mỏi, một lúc sau đã ngủ luôn thật.

Đến lúc dậy xe đã dừng lại, thân thể lại bị hãm chặt trên ghế không nhúc nhích được, môi còn cảm giác áp nóng mềm mại, lỗ tai cảm nhận được đầu lưỡi dây dưa cật lực, như là...

Hải Đường đột ngột mở mắt ra, khoảng cách quá gần, hoảng hốt thấy lông mi anh sụp xuống, mũi cao thẳng cọt cọt vào gương mặt mình. Anh rất biết quan tâm, vòng cánh tay chắc chắn ra giữ sau lưng như sợ sẽ đánh thức cô.

Hải Đường vẫn cảm thấy sợ hãi, sau khi kết hôn bọn họ vẫn phân phòng ngủ, đây là quy định đề ra trước hôn nhân. Mấy ngày liền hai người đều cố tình giữ khoảng cách, hiện tại, người này lại dám lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!

Tì bì!

Anh vẫn ở trong miệng cô khuấy liếm, tỏ ra thích thú như đang ăn một chiếc bánh ngọt; Hải Đường cố gắng che giấu sự khác thường, giờ tay định cho anh một cái bạt tai.

Không nghĩ tới người đàn ông này cũng nhanh nhẹn, chớp mắt đã ngăn được, giữ lấy tay cô, còn dám trêu chọc bừa bãi, tiếp tục cuốn lấy lưỡi cô rồi mút mát, dường như có mạnh hơn một chút.

Hải Đường tức không tả được, cô cũng học Taekwondo và Tán thủ, nhưng sức khỏe không bằng anh. Vận vẹo người chỉ làm người này càng vừa lòng, hoặc có thể kích thích hormone giống đực, cô không cố gắng gì hết, cứ không nhúc nhích như không có cảm giác gì.

Thiệu Đình là người sâu sắc, rất nhanh chóng hiểu được ý cô, từ từ rời khỏi miệng cô. Anh quay mặt ra ngoài xe, ánh mắt thay đổi trong thoáng chốc.

Hải Đường chẳng sợ hấn, nhìn hấn, chán ghét giờ tay ra sức lau chùi miệng, đến khi làn da trắng nõn phiểm hồng mới dừng tay: “Đủ rồi? Trước chúng ta đã có hiệp nghị, ai phá vỡ sẽ phải đồng ý một điều kiện”

Thiệu Đình tao nhã sửa sang vạt áo, ánh mắt nhàn nhạt nhìn qua kính chiếu hậu: “Đồng ý rồi anh sẽ không nuốt lời”

Hải Đường nhanh chóng nghĩ qua điều kiện trong đầu, chưa kịp nói thì có tiếng gõ lên kính xe.

Cô gái trẻ tuổi vô cùng phần chân, đôi mắt loan xinh đẹp, cười tùm tùm cúi người, đợi cửa kính xe hạ xuống mới reu ghẹo: “Vợ chồng mới cưới đúng là yêu thương nhau, đến cửa nhà rồi còn quần quýt”

Hải Đường đầu óc trống rỗng, nghiêng đầu nhìn thì quả nhiên thấy phía không xa kia có một bóng dáng cao ráo. Cô rất khó xử, trước kia cô chưa từng tỏ ra quá đả đến giật mình như vậy trước ai, thậm chí quên trả lời, quên cả vũ khí mỉm cười của bản thân mình.

Người nó đứng dưới ánh hoàng hôn, ánh mắt không thể hiện gì nhìn qua, Hải Đường nắm chặt tay bên hông đến trắng bệch, huyết thái dương này lên.

“Đợi Triệu Mỹ Kỳ thành hôn với anh ba xong thì sẽ càng thông cảm cho tâm tình của chúng ta” – Thiệu Đình bỗng mở miệng, nói xong thì quay người giúp Hải Đường tháo dây bảo hiểm, còn dịu dàng khẽ vuốt tóc cô – “Bảo bối, xuống xe”

Để hấn nhắc nhở, Hải Đường mới giật mình thấy mình thất thố, liếc mắt nhìn lại, người kia đã đi rồi.

Triệu Mỹ Kỳ đứng ở cửa xe, miệng vẫn cười cười, cẩn thận đánh giá hai người tương tác, nhin không được than nhẹ: “Thiệu Đình đúng là sẵn sàng, xem ra Hải Phong lo lắng quá rồi”

Hải Phong là anh ba của Hải Đường

Từ đầu đến cuối tay Hải Đường bị Thiệu Đình nắm, mười ngón đan vào nhau rất nhanh, sức mạnh đàn ông không hề bình thường, suy nghĩ của Hải Đường cũng bị cảm giác đau đớn này kéo lại.

Triệu Mỹ Kỳ dẫn đầu đi trước, cô gái này không biết có phải thật sự vô tâm tùy tiện không, vẫn ra vẻ si ngốc, vừa đi vừa nói thầm: “Ghét đến chết được, thế mà không đợi người ta...”

Thiệu Đình vẫn chỉ tỏ ra lạnh lùng, Hải Đường chờ Triệu Mỹ Kỳ đi xa một chút mới nhỏ giọng chất vấn: “Anh cố ý?”

Nhớ lại hành vi liếc mắt vào kính chiếu hậu của anh, rõ ràng anh đã biết Hải Phong và Triệu Mỹ Kỳ đứng đó.

Từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy cái cằm lạnh lùng của Thiệu Đình, lúc bắt đầu người này dường như không hề quan tâm đến cô, đi thêm một lát mới nghĩ chân: “Đừng quan trọng hóa chuyện riêng của họ, em tưởng Hải Phong để ý? Chẳng qua lúc ấy anh không giữ được, giờ thấy hối hận rồi, tư vị cũng không tốt lắm”

Anh nói xong cũng không quay đầu lại mà đi vào nhà, chỉ còn Hải Đường sững sờ tại chỗ, từng lời từng chữ đều như châm lửa trong lòng cô, lần đầu tiên cô chán ghét một người đến vậy!

Bữa ăn diễn ra rất hài hòa, tất cả mọi người đều biết cách cư xử, dù là thông gia với nhà họ Thiệu nhưng không có nghĩa là có thể nói lung tung, chuyện gì phải giấu thì vẫn giấu, không nên lăm lăm.

Quy củ nhà họ Hải cũng không nhiều lắm, anh cả anh hai đều có mấy đứa con, mấy tên nhóc chạy loạn quanh bàn ăn, không khí càng thêm náo nhiệt.

“Cậu ba khi nào mới làm chuyện cần làm đấy, Hải Đường nhỏ nhất cũng kết hôn rồi, cậu vẫn cứ lẩn lữa”. Việc vặt trong nhà đều do đại tẩu quản *chị dâu cả*, chuyện cưới xin bố cũng để chị lo liệu, xem ra hỏi câu này cũng là do bố chỉ thị.

Đối mặt với một bàn toàn những ánh mắt thắc mắc, Hải Phong không nhanh không chậm tiếp tục ăn gì đó, nuốt xuống rồi mới nói: “Mỹ Kỳ còn nhỏ, đợi cô ấy tốt nghiệp đã”

Triệu Mỹ Kỳ ngẩn người: “Em học nghiên cứu sinh rồi, đâu còn bé nữa?”

Hải Phong mặt không chút thay đổi liếc cô ta một cái. Triệu Mỹ Kỳ mỉm môi, hơi cúi đầu, bực bội chọc chọc bát com không thương tiếc như trẻ con hòn dỗi.

Nhận ra Hải Phong không vui, đại tẩu cũng không hỏi tiếp, chỉ nhắc nhở cho phải phép: “Kết hôn cũng không ảnh hưởng đến việc học của Mỹ Kỳ”

Hải Đường vẫn làm người ngoài cuộc, trên thực tế chẳng phải cô vẫn là người ngoài cuộc sao? Chuyện nhỏ nhất trong nhà cô cũng không có quyền lên tiếng, hơn nữa việc kết hôn của Hải Phong cũng là chuyện đã định, cho dù Hải Phong có có tình kéo dài với bố thế nào đi nữa thì cũng không thể thay đổi được.

Sau khi ăn xong, Hải Đường và Thiệu Đình bị lão gia tử gọi vào thư phòng, nói qua nói lại một hồi, đơn giản là nói vợ chồng với nhau, mong Thiệu Đình dễ dàng tha thứ cho Hải Đường một chút.

Thiệu Đình nghe thì liên tục đồng ý, còn nói sẽ quan tâm thật tốt đến Hải Đường.

Hải Đường nghe thì cười nhạt liên tục, càng nói càng cảm thấy người này dối trá đến tận xương tủy.

Lão gia từ cuối cùng chỉ giữ Hải Đường lại. Lúc Thiệu Đình ra ngoài, ở chỗ rẽ hành lang thì nghe được Triệu Mỹ Kỳ to tiếng với Hải Phong. Hải Phong quay lưng về phía anh, vẫn lạnh nhạt cho tay vào túi.

“Anh không phải là vẫn nhớ nó đấy chứ? Anh biết nó không nhớ!” – Hai mắt Triệu Mỹ Kỳ sưng đỏ lên, nói nhỏ như muỗi kêu, có thể thấy là đang rất buồn, trông lại khá đáng thương.

Hải Phong chẳng phản ứng gì, cứ mặc cô ta chỉ trích mắng mỏ, đợi cô ta bình tĩnh lại một ít mới từ từ nói: “Cô ấy quên, tôi không quên...”

Nước mắt Triệu Mỹ Kỳ cuối cùng cũng không cầm được mà rơi xuống, cô ta che miệng lạnh lùng nói: “Hải Phong anh điên à, cô ta kết hôn rồi...”

“Rất xin lỗi, tôi nói rồi, nếu không chịu được cô có thể bỏ đi”

Triệu Mỹ Kỳ nghẹn ngào, cuối cùng cố gắng ôm chặt lấy Hải Phong, dựa vào anh ta, đứt quãng nói: “Qua hết rồi Hải Phong à, hôm nay anh cũng có thể thấy, Thiệu Đình đối với cô ta rất tốt...”

“Đề làm gì đâu?” – Hải Đường vỗ vỗ người này giờ vẫn đứng sững ở góc tường, thăm dò nghi hoặc nhìn qua. Ánh mắt lướt đến hai người đang ôm nhau thì trở nên âm thầm: “Anh là đồ biến thái, người ta thân mật cũng đi nhìn”

Thiệu Đình nhìn kỹ cô một hồi, giờ tay nắm lấy bả vai cô, miệng thần nhiên: “Trước họ nhìn anh thì bây giờ anh nhìn họ ấy mà, đi thôi”

“...” – Hải Đường không nói gì nhìn anh một cái, thẳng lưng lên, nhắm mắt đuổi theo bước chân của anh.

Cuối ngày, Hải lão gia từ muốn giữ hai người lại, Hải Đường định từ chối thì Thiệu Đình lại đi trước cô một bước, đồng ý: “Gần đây Hải Đường thay đổi giường hình như không quen, đêm ngủ không ngon giấc, ở nhà một đêm rất tốt”

Lão gia từ cười ha ha, hòa ái nói với Hải Đường: “Quay lại bảo quản gia chuyển giường của con qua đó, con bé này có thói hoài cổ”

Thiệu Đình liếc cô gái bên cạnh một cái, khẽ cười: “Là hoài cổ...”

Hải Đường không muốn ngủ lại, còn một nguyên nhân chính là phòng cô ngay cạnh phòng Hải Phong. Hơn nữa không thể cứ như vậy chung giường với Thiệu Đình được, cô cảm thấy đây không phải chuyện tốt.

Hải Đường đứng trước giường nhìn Đà Lạp Lạp *không biết gì đâu à T_T* ở trên người đàn ông trên giường, toàn thân đều cảm thấy khó chịu, cố lắm mới không phát hỏa: “Chăn gối đệm trong tủ quần áo”

Thiệu Đình nhướng mắt tỏ vẻ không hiểu, Hải Đường tốt bụng giải thích: “Có thể dùng để ngủ trên đất”

Thiệu Đình thần nhiên lật sách đọc, bình tĩnh gật đầu: “Sau đó, em có thể được tự do, không cần tôi giúp gì?”

Hải Đường ngạc nhiên nhìn anh, tên này không hiểu hay giả ngu? Ý là muốn cô ngủ đất? Thiệu Đình thấy cô không nói lời nào thì thả quyền sách xuống: “Anh chưa bao giờ ngủ đất, cũng chưa bao giờ để bản thân chịu thiệt”

Hải Đường tức đến xì khói, Thiệu Đình chống tay, vui vẻ nhìn cô, nhìn chán mới ưỡ ẹo ngồi dậy. Anh cười cười, đẩy mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Có chuyện anh nghĩ em không rõ ràng. Chúng ta kết hôn, không có khả năng ly hôn, cho nên em cho rằng anh sẽ làm khổ bản thân bao lâu?”

Hải Đường cau mày, tuy vậy vẫn không cần thận suy nghĩ xem hẳn thực sự ám chỉ chuyện gì.

Thiệu Đình cười khế, dùng hành động chứng minh lời nói, một tay nhấc người lên giường, đặt dưới thân.

Hải Đường kinh sợ trợn ngược mắt, hít thở không thông, cắn răng cảnh cáo: “Mẹ, nếu không muốn bị liệt thì xuống ngay”

Thiệu Đình cong cong đôi mắt, cúi đầu hôn hôn lên mũi cô: “Bây thế cũng nói được, xem ra ghét anh lắm”

Hải Đường vô tâm trêu chọc anh, anh đã nhìn lắm rồi, nghe lời dễ dàng thì đã chẳng phải Thiệu Đình. Ánh mắt anh liếc qua từng cm trên khuôn mặt dưới ánh đèn, làn da trắng mịn mềm mại như có thể véo ra nước, ánh mắt xinh đẹp mê luyến lòng người; anh cúi xuống cô cô hít hà: “Xin lỗi em yêu, hôm nay em xác định rồi”

Lời tác giả: Có người nói tôi viết thiên ngoại đều hay hơn chính văn T T Tôi coi như đây là lời khích lệ.

1. Trước kia Hải Đường và Thiệu Đình hay đánh nhau, hai người bọn họ cứ như nước với lửa, nhìn thấy người kia là muốn động thủ. Không biết có phải anh cố ý hay không, kể ra thường cô cũng chiếm được chút tiện nghi.

Nhưng lúc này đây, người đè lên mình nặng như núi, đôi mắt đen chăm chú kiên định không biểu lộ gì.

Cô chợt giật mình, phát hiện ra sức hai người cách xa nhau thế nào.

Tay kia Thiệu Đình đã giở trò làm càn xoa nắn người cô, có xu hướng tấn công về nơi bí ẩn.

Hải Đường hít sâu, lúc ngón tay anh định đưa vào chỗ sâu trong quần lót thì mở miệng: “Trước kia anh trộm hôn em, đã nói em có thể đưa ra điều kiện, gọi là được bồi thường”

Thiệu Đình dừng động tác, có lẽ cũng không nghĩ cô sẽ dùng chuyện kia trao đổi điều kiện vào lúc này, tuy nhiên mặt cũng không lẫn tẩn gì nhiều, chỉ hơi nâng đôi mắt đen sâu nhìn cô.

Hải Đường hoàn toàn không biết được anh đang nghĩ gì, kiên trì nói tiếp: “Điều kiện chính là anh không được tiếp tục! Đàn ông bình thường có nhu cầu sinh lý thì em biết, cho nên những chuyện vừa rồi em có thể bỏ qua. Chịu khó một đêm, ngày mai anh có thể tìm được một cô gái xinh đẹp, kỹ thuật lại tốt hơn nhiều để giải quyết. Tính thế nào cũng không phải anh thiệt”

Thiệu Đình đơ mặt ra nghe, nghe đến câu cuối thì hơi cười cười, không kiềm chế được còn ra tiếng, cứ như nghe được câu chuyện cười ngớ ngẩn nào đó: “Cho nên bây giờ vợ mới cưới của anh vì trốn tránh nghĩa vụ vợ chồng mà chủ động đề xuất ngoại tình?”

Hải Đường á hự không nói nổi, sau đó lại nghĩ anh chàng này con riêng còn mang về được, còn cái gì ngoại với không ngoại?

Nghĩ vậy cô tự dung uồn ngực, nói liền một hơi thoải mái: “Anh yên tâm, em có thể nuôi con bé vô điều kiện, hơn nữa đối với nó còn..”

Thiệu Đình giờ tay ngăn cô lại, ngón trỏ đặt nhẹ lên đôi môi cô.

Cái vẻ tươi cười kia làm Hải Đường thấy da mình ngứa ngáy, quả nhiên lời anh nói ra chẳng thơn tho gì: “Em nghĩ anh để ý đến suy nghĩ của em?”

Hải Đường nhìn gương mặt đẹp trai gần sát mình, cô hận không thể đem từng từ từng chữ đó nhét lại vào mồm người đàn ông này! Trong cơn giận dữ, ngực cô phập phồng, thế lại càng làm cho anh không kiềm chế nổi.

Nhìn cô tức giận chật vật, anh cười cười cúi xuống: “Sờ vào đây, ngại ngần cái gì”. Tay cô bị anh đặt xuống nơi đã cương cứng, chính là một cây gậy cứng rắn to lớn, dao động rơi vào lòng bàn tay.

Hải Đường buồn nôn muốn rút tay lại nhưng sức anh quá khỏe, còn ép cô phải nắm thật chặt, cọ xát qua lại bộ lông. *ợc*

Đầu óc Hải Đường choáng váng, mặt đỏ ửng, đây là lần đầu tiên cô chạm vào thứ đó của đàn ông, không nghĩ lại thế này...tôm quá đi mất!

Cô cố hết sức ngẩng đầu lên, cả thân mình lao đi, đập vào trán anh; Thiệu Đình không đề phòng, trán bị va nên lùi về phía sau.

Vào lúc anh loí loí, cô gái kia lại vùng quỳ đến, nắm tay nhỏ nhưng lại rất mạnh, Thiệu Đình cảm nhận được cô dùng toàn lực, nếu anh không phản ứng kịp thì mặt nở hoa chắc luôn.

Hải Đường cuối cùng cũng làm cho người đàn ông kia phải lùi bước như ý muốn.

Thiệu Đình đứng bên giường, đưa tay sờ sờ vết sưng trên trán.

Hải Đường vội vã nhảy ra khỏi giường, chỉnh lại cổ áo, trừng mắt đề phòng: “Trưởng là đàn ông thì làm vậy được à? Còn tiếp nữa thì em đảm bảo sẽ không đá sai chỗ đâu”

Thiệu Đình thoáng cười, Hải Đường biết đây là điểm báo cho việc anh tức giận, quả nhiên tiếp theo anh từ từ cởi khuy áo, từ từ cuộn tay áo sơ mi lên một cách vô cùng tao nhã.

“Anh nói rồi, anh không bao giờ để bản thân chịu thiệt thòi, chẳng qua mới đầu muốn em ngoan ngoãn nghe lời thì lại khiến em ầm ức” – anh xoay cổ - “chẳng bằng ai mạnh hơn thì được”

Hải Đường không kịp kháng nghị bởi vì Thiệu Đình vừa nói xong thì đánh luôn.

Trước mắt anh vẫn chú ý động tĩnh nên Hải Đường cũng không gặp bất lợi. Hai người cũng đã đánh nhau đủ để hiểu đối phương, mấy chiêu ra vào, có điều đồ đạc trong phòng cũng suýt gặp tai ương.

Sợ đánh thức lão gia tử, hai người vẫn cẩn thận né tránh, có ddieufu dù che giấu động tĩnh thì vẫn ảnh hưởng đến người ngoài.

Cửa phòng ngủ bị gõ dồn dập, lúc Thiệu Đình mở cửa thì thấy vẻ mặt ảm đạm của Hải Phong...

Người tên Hải Phong này, ít nói, ít câu.

Anh ta không thích chuyện giao thiệp thương trường nhưng thật ra lại rất thủ đoạn, cho nên anh ta cũng hiểu vào lúc này mà quan tâm một người thì sẽ bị

nghe. Có điều bây giờ anh ta không chịu nổi nữa, ánh mắt chẳng kiên trì mà nhìn về phía Hải Đường, xác định cô quần áo chỉnh tề, người không bị thương mới nhẹ nhàng thở ra.

Lại nhìn về phía Thiệu Đình, ánh mắt lạnh đi: “Anh đánh em ấy?”

Thân hình cao lớn của Thiệu Đình như vô tình che khuất Hải Đường sau lưng: “Anh ba nói đùa, Hải Đường là vợ em, làm sao lại đánh cơ chứ?”

Đôi mắt dài của Hải Phong nheo lại, lộ ra tia sáng nguy hiểm, tầm mắt lại dừng ở người Hải Đường rất lâu, từ lúc gặp nhau buổi tối đến giờ, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn cô táo bạo như vậy.

Hai người đứng rất xa nhau, nhưng dường như lại âm thầm truyền đạt một điều gì đó qua khoảng không.

Thiệu Đình lạnh lùng quan sát từ đầu đến cuối, nhắc nhở đúng lúc: “Muộn rồi sao anh ba chưa ngủ?”

Hải Phong không trả lời, vẫn cứ nhìn Hải Đường: “Em ấy tuy là con nuôi nhưng vẫn được bố chiều chuộng, Thiệu tiên sinh hẳn là biết rõ chuyện này. Nếu em ấy bị bắt nạt, chúng tôi sẽ không dễ yên”

Thiệu Đình khoanh tay, ung dung nhìn anh ta: “Cho nên?”

Hải Phong mím môi mòng đến trắng bệch, ánh mắt lại liếc Hải Đường; Hải Đường lại không nghĩ Hải Phong đột ngột xuất hiện, nhất thời ngẩn ngẫn, đến khi chạm vào ánh mắt anh ta thì vội vàng giải thích: “Bọn em đùa thôi”

Hải Phong không trả lời, dùng chân vài gậy rồi xoay người đi: “Vậy em tiếp tục đi”

Cánh cửa khép lại, Thiệu Đình đứng bên cửa thật lâu, quay người lại quả nhiên cô đang thất thần, gương mặt xinh đẹp không khéo lại ửng hồng đến chói mắt, chói mắt đến ngớ ngẩn, chói mắt đến điên rồi!

Thiệu Đình đi qua, cây mạnh, bức bối nắm bả vai cô ấn lên tường.

Hải Đường tròn tròn mắt, hơi sợ hãi, như chú chim non e sợ nhìn anh: “Em bây giờ không có tâm trạng đánh”

Thiệu Đình cau mày nhìn cô, cô gái mạnh mẽ này giờ lại lộ ra bộ dáng quyến rũ mê người.

Nếu đây là chuyện bình thường thì anh cũng không để ý, có điều lúc này, trong mắt cô đọng đầy hình ảnh của ai khác không phải anh...

“Lại nghĩ đến anh ta, trình tiết như thế thì gả cho tôi làm gì!” – Ánh mắt Thiệu Đình nổi lên hai ngọn lửa, đỏ rực nhưng lo lắng.

Hải Đường ngang ngạnh cố chấp nhìn lại anh: “Chẳng lẽ anh thì không có người con gái khác? Đứa bé trong nhà kia anh giải thích thế nào?”

Thiệu Đình giận trừng mắt nhìn cô, khóe môi giật giật, cuối cùng lại chẳng nói gì nữa.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc hỗn loạn của hai người, nhưng là từ phòng bên cạnh, giọng người nữ ngâm nga đứt quãng, thanh âm có thể gây chết người, vừa đau lại vừa sướng, lên xuống như muốn căng hết tai người nghe ra. *Địch mình ghét thể loại người mình yêu có người khác, thể là hành hạ người yêu mình nhé. Vì thế vote (-) Hải Phong, càng về sau càng ghét thêm các bạn ạ*

Hải Đường đỡ người, như bị đóng đinh lên tường.

Đêm đó Thiệu Đình cũng không cưỡng ép cô thêm, Hải Đường cũng quên mất mình làm sao ngủ được, chỉ nhớ rõ cảm giác ấm áp, lòng lạnh lẽo cùng dần dần ấm lên.

Tay Thiệu Đình rất lớn, vẫn nhẹ nhàng che tai cho cô, ôm cô vào lòng.

Trong một khắc mơ mơ màng màng, cô thậm chí nghĩ cứ vậy đi, dù sao người này nhất định muốn giữ cô ở bên cạnh cả đời.

Từ đó về sau Hải Đường cố gắng không về nhà họ Hải, tránh gặp mặt Hải Phong; bây giờ thì cô thấy mình may mắn rồi, tình cảm đơn phương chưa được thổ lộ, nếu không sẽ chỉ làm gặp nhau thêm khó xử mà thôi.

Cô thỉnh thoảng cũng nghe được chuyện từ chị dâu cả và chị dâu thứ kể về Hải Phong, tỷ như anh ta vẫn khác khẩu với Triệu Mỹ Kỳ, hay Triệu Mỹ Kỳ vì anh ta mà tự sát.

Dù loại việc, nhưng Hải Phong vẫn không hề có ý định kết hôn.

Lại sau đó nữa, chị dâu cả lạnh lẽo nói cho Hải Đường: “Cậu ba có người trong lòng, nghe mẹ Mỹ Kỳ nói trước kia khi cậu ba đi học thì quen một cô bé, chưa ai được gặp. Nghe nói còn sinh con cho cậu ấy...”

“Đó là do Mỹ Kỳ định tự sát nên mới nói hết ra...”

Hải Đường nghe, cũng chỉ cười cười.

Hóa ra ai cũng là một kẻ ngốc, ai cũng một lần đại đột, ai cũng một lần cuồng điên. Nhớ đến ý tứ trong lời nói của Hải Phong, nói cho cùng, cũng chỉ là tình cảm anh em mà thôi.

Hải Đường chuyển nơi làm việc, hai nhà Hải Thiệu bối cảnh đều không sạch sẽ, vài năm nay vẫn cố gắng gột rửa, đầu tư không ít hạng mục vùng duyên hải. Hải Đường suy nghĩ đến chuyện rời thành phố Dung, dù đã kết hôn với Thiệu Đình nhưng bọn họ vẫn là ai sống đời người này.

Đôi khi liếc qua báo chí thấy chuyện trăng gió ngoài đường của Thiệu Đình cũng chỉ cảm than một câu rằng ánh mắt của Thiệu Đình càng ngày càng không tốt.

Giữa bọn họ từ trường vẫn quá yếu, không thể hấp dẫn nhau được.

Lão gia tử đưa tin đến, nói: “Nhà máy điện tử mới ở Huệ Sơn gần đây quản lý có sơ sót, công nhân biểu tình bãi công, con qua xem vì sao”

Thật ra chuyện này vốn do anh cả chịu trách nhiệm, Hải Đường không biết lão gia tử vì sao lại gọi mình, có điều lúc gần cúp điện thoại thì ông nhắc nhở một câu: “Người sống khó tránh được chuyện không như ý, đôi khi hồ đồ một chút sẽ thoải mái hơn”

Hải Đường suy nghĩ thật lâu nhưng cũng không suy nghĩ cẩn thận, đôi khi lại hoài nghi không biết có phải lão gia tử nhìn thấu tâm tư của mình, nghĩ thế lại càng không muốn ở lại thành phố Dung thêm, đêm đó đã thu dọn ra sân bay.

Cô gọi cho Thiệu Đình nhiều lần nhưng bên kia luôn tắt máy, Hải Đường nghĩ anh có thể đang trầm luân bên người đẹp nào đó, biết điều chỉ gửi tin nhắn, sau đó cũng tắt máy.

Lúc đến Huệ Sơn trời đã khuya, Hải Đường nằm lên giường lớn ở khách sạn mới nhớ ra phải bật máy lên, chỉ nhận được tin nhắn chỉ thị về chuyện đi Huệ Sơn, Thiệu Đình thì vẫn không có tin tức gì.

Hải Đường không chịu được mà nhìn lên đồng hồ, hai giờ sáng, đã mấy tiếng trôi qua... nghĩ lại chuyện mình từng nắm cái ấy thì cắn vào lưỡi, thậm chí còn đen tối nghĩ cái chỗ dưới ấy của Thiệu Đình thật là thể lực kinh người, không biết mấy cái người tay nhỏ chân nhỏ trên báo ấy làm sao mà chịu được.

Nghĩ đến đây lại thấy hơi buồn, vợ chồng chia cách đến mức này, chồng sau đêm tân hôn thì mang về một đứa bé con không rõ thân phận, tin tức lảng nhảng đầy trời, nghĩ đến anh đi cùng người phụ nữ khác làm chuyện xằng bậy thì chẳng biết buồn hay vui nữa.

Hải Đường khe khẽ thở dài, ném di động sang một bên, kéo chăn lên.

Bạn đang đọc truyện *Máu Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.